

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Still STANDING

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

KRISTEN ASHLEY

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

HALA AYAKTA

WILD WEST MC SERİSİ

KRISTEN ASHLEY

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle herhangi bir benzerlik tesadüfidir.

Telif hakkı © 2021 Kristen Ashley

Tüm hakları saklıdır. 1976 tarihli ABD Telif Hakkı Yasası uyarınca, yayıncının izni olmadan bu kitabın herhangi bir bölümünün taranması, yüklenmesi ve elektronik olarak paylaşılması, yasadışı korsanlık ve yazarın fikri mülkiyetinin çalınması anlamına gelir. Kitaptaki materyalleri (inceleme amaçlı olanlar hariç) kullanmak istiyorsanız, info@kristenashley.net adresinden yayıncıyla iletişime geçerek önceden yazılı izin almanız gerekir.

Yazarın haklarına destek olduğunuz için teşekkür ederiz.

İÇİNDEKİLER

Hâlâ Ayakta

1. Deprem
2. Temiz
3. Kızgın
4. Zehir
5. Kraker
6. Senin Arkandayım
7. Bu sana yeter mi?
8. Seni Aldım
9. Profesör Higgins
10. Elimden Gelenin En İvisi
11. Bir motosikletçi kız ne vapardı?
12. Ekipman
13. Tatiana
14. Moody
15. CPR'ye ihtiyacınız var mı?
16. Mutluluk Pop-Tarts'tır
17. Çıkış Yok
18. Aileler böyledir
19. Yoluma Çıkmıştın
20. Waffle
21. Benim İstedğim Dünya
22. Motosikletçi Kızın İnisivasyonu
23. Güzel-Güzel
24. Güneşin Altında Yaşıyorsun
25. Vizyon Sahibi Bir Adam
26. Ben Böyle Seviyorum
27. O, Yeni Şevler Denemekten Çekinmiyor
28. Bu Gerçekten Oluyor mu?

29. [Asla Kolay Değil](#)
30. [Hala Ayakta](#)
31. [Her şey yolunda](#)
32. [West Hardy'nin Hayatı ve Yaşadığı Dönem](#)
33. [Aile](#)
34. [Voodoo](#)
35. [Sorunlar](#)
- [Epilog](#)

[Tartışma ve Düşünme Soruları Yazar](#)

[Hakkında](#)

[Kristen Ashley'nin Diğer Eşerleri](#)

HALA AYAKTA

Yazar: Kristen Ashley

1

DEPREM

Süper popüler ev geliştirme mağazası Ace in the Hole'un yanındaki devasa deponun arka tarafındaki otoparka girdim ve talimatlara uyarak deponun arkasından dolaşarak yanındaki uzun, alçak binaya ulaştım.

Bunu derin nefes alıp verme egzersizi yaparak yaptım.

Bir gün önce kütüphanede araştırma yapmışım ve hayatım boyunca Phoenix'te yaşamışım.

Ace in the Hole'u duymuştum, ama hiç gitmemiştim.

Rogan evin bakımını yapıyordu, ya da en azından evimizin bakımını yapan kişileri aramayı üstlenmişti.

Yani, hapse girmeden önce bunu yapıyordu.

Depo ile yanındaki bina arasında geniş bir alan vardı

Sonunda, alanı sokaktan koruyan tel örgüye bakan dört minibüs vardı (üstünde jiletli tel bulunan bir çit — kuzey Phoenix'te pek iyi bir mahalle değildi, ama şehrin en kötü mahallesi de değildi — bunu biliyordum çünkü şehrin en kötü mahallesinde yaşıyordum ve o da güney tarafındaydı).

Kamyonetlerin arka kapılarında bir oyun kağıdı çıkartması vardı — maça ası, sembolün kıvrımları bir kafatasının gözleri, üstünden alevler çıkıyor, altından siyah damlalar (kanı mı simgeliyor? iğrenç!) damlıyor, etrafında sıçramalar var (yine kan mı?) — ve yanında ACE IN THE HOLE CONTRACTING yazıyordu.

Binalar arasındaki alanda ayrıca sıra halinde park edilmiş çeşitli Harley motosikletler vardı. Bunlar uzun, alçak yapının önündeydi. O alanın önünden geçen çıkıntının altında üç (üç!) varil ızgara vardı. İki piknik masası. Eşleşmeyen dış mekan sandalyeleri ve yine eşleşmeyen masalar dağınık bir şekilde duruyordu, neredeyse hepsinde boş bira şişeleri veya teneke kutular ya da taşan küllükler vardı

veya üçü birden vardı. Ayrıca, Phoenix'in sıcak günlerinde serinletmek için çıkıntıya bir sisleme sistemi kurulduğunu görebiliyordum, o gün de öyle bir gündü, sadece sisleme sistemi o anda çalışmıyordu.

Aces High Motosiklet Kulübü'nün takıldığı yer.

Aptal olduğum için gittiğim yer. Aptal ve çaresiz.

"Bunu daha önce de yaptın Clara, iki kez yaptın," diye fısıldayarak kendime söyledim, binanın dışına, bisikletlerin yanına park ederken. "Yaptın ve oradan uzaklaştın. Sen iyisin. İyi olacaksın. Söylemen gerekenleri söyleyeceksin ve sonra gideceksin. Elçiyi öldürmeyecekler. Değil mi?"

Bu sözleri kendimi tamamen iyi olacağıma ikna etmek için söyledim.

Ve doğrusu, bu Esposito'nun bana iletmem için gönderdiği en az tehlikeli mesajlardan biriydi.

Aces High Motorcycle Club, üzerinde büyük bir ev geliştirme mağazası, daha büyük bir depo ve bu binanın bulunduğu uzun bir araziye sahipti.

Onlar çok tanınırlardı.

Bunun nedeni Phoenix'in, motosikletçilerin cenneti, sert adamların cenneti ve belki de Vahşi Batı'nın son kalesi olmasıydı.

Orada büyümeyenlerin, hayatları boyunca iş yerlerine girip kapıda "SİLAH YASAK" tabelası görmediklerini söylediklerini duymuştum.

Benim için bu şok ediciydi.

Onlar için ise o tabelayı görmek daha şok ediciydi.

Bir gün önce kütüphanede yaptığım araştırma sırasında, bir motosiklet çetesi tarafından işletilen bir ev geliştirme mağazasının açılışı ve bunun nasıl anında popüler olduğu hakkında birkaç makale de dahil olmak üzere çeşitli şeyler bulmuştum.

Aces High MC'nin bir kulüp olarak iki başarılı işletme (mağaza ve müteahhitlik) yöneterek "MC kültürünün yüzünü nasıl değiştirdiğini" anlatan makalelerdi.

İnsanların, özellikle de Phoenixians'ın, Lowe's veya Home Depot gibi zincir mağazalardan uzaklaşıp, yerel bir mağazada "yerel alışveriş" yapmayı havalı buldukları, o yerel mağazanın sahibi motosikletçilere ait olduğu zaman.

Kulübün üyelerinin fotoğraflarını da görmüştüm, hepsi sert görünümlü adamlardı. Ama onlar motosikletçiydi, sert görünmeleri kaçınılmazdı. Gazetede bir makale için fotoğraf çekirmek için süslenip püslenebilecek tipler değillerdi.

Ya da belki de süslenip püslenip gerçek hayatta *çok* sert tiplerdi.

Sonuç olarak, motorcular hakkında pek bir şey bilmiyordum (hiçbir şey), ama onların kendileri olduklarını ve kendilerinin bir parçası da sert görünmek olduğunu düşündüm.

Ama perde arkasında ne yaparlarsa yapsınlar, çok görünür bir yüzleri vardı. Bir kadın, güpegündüz onların takıldığı yere gidip sonra ortadan kaybolamazdı.

Ne yazık ki, Esposito ve Tia dışında kimse benim orada olduğumu bilmiyordu. Bana bir şey olursa, Esposito'nun umursayacağını sanmıyordum. Tia umursardı, ama bu konuda bir şey yapabilecek durumda değildi. Bu kısım kötüydü.

Ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım, iyi bir şey bulamadım.

Ama uzun zamandır (diyelim ki doğduğum andan beri) pek iyi şeyler yaşamamıştım, en azından buna alışkındım.

Kontak anahtarını kapattım, çantamı aldım ve omzuma astım. Sonra repo adamının beni takip etmediğini umarak arabamdan indim.

Ancak, arabamın Aces High Motosiklet Kulübü'nün mekanının dışında başka hiçbir yerde olmadığı kadar güvende olduğunu düşünüyordum.

Haciz memurlarının şüphesiz çeşitli yöntemleri ve araçları vardı, ama bunların arasında tehlikeli olabilecek bir motosiklet kulübünün kulüp binasının hemen dışında bir arabayı haczetmek olduğunu düşünmüyordum. Kulüp üyelerinin sadece bölge hakları nedeniyle buna karşı çıkacaklarını düşündüm.

Arabamın kapısını çarptım ve hala derin nefesler alarak kulübün bulunduğu yere doğru yürüdüm.

Mesajım kısaydı.

Kızacaklardı, ama bu Esposito'nun sorunu idi. Benim değil.

Ben sadece haberciydim.

Sadece haberci.

Hepsi bu kadardı.

Gizli mekanlarının ön kapısı, sokağın uzağında, bir kenarda, en sonda bulunuyordu.

Kapıyı açtım ve karanlığa adım attım, gözlerim Phoenix'in parlak güneş ışığından sonra şok olduğu için bir an alışmak için zamana ihtiyaç duydu.

Bu talihsiz bir durumdu çünkü hemen bir adamın düşük, öfkeli homurtusunu duydum.

"Dalga mı geçiyorsun lan?"

Sesin geldiği yöne başımı çevirdim ve gözlerim karanlığa alıştı.

Bir bara benziyordu. Çok büyük bir eviniz varsa, uzun süredir orada yaşıyorsanız, çok sayıda arkadaşınız varsa ve sık sık parti veriyorsanız, evinizde olabilecek türden rahat bir bar.

İki bilardo masası. Birkaç kanep ve koltuk. Birkaç masa ve sandalye (çoğu poker masası). Kapının yanındaki duvarda asılı büyük bir geniş ekran televizyon. Televizyonun karşısındaki geniş odanın duvarında uzun bir bar. Arkasında raflar, raflarda içkiler, birkaç bardak, önünde tabureler olan bir bar, ama kasa yoktu. Duvarda resimler, plak etler, bayraklar, çıkartmalar, *oymalar* vardı.

Evet.

Duvarlardaki ahşap panellerde oymalar. Pürüzlü olanlar.

Bu dekorasyon seçimine ve bu mekanı kullanan insanların bıçaklara kolay ve bolca erişebildiğini gösteren bu duruma şaşırmış olsam da, bir görevim vardı ve bu yüzden fazla dikkat etmedim.

Nerede olduğumu anlamak için çevremdeki ortamı olabildiğince algıladım, çünkü dekorasyona değil insanlara odaklanmanın daha akıllıca olduğunu düşündüm.

Bunun nedeni, odanın yaklaşık on kadar iri, kaba ve öfkeli görünümlü erkekle dolu olmasıydı.

Konuşan kişiye odaklandım ve "Bay West Hardy'yi görmeye geldim" dedim.

"Siktir git," diye cevapladı adam ve ben otomatik olarak omuzlarımı dikleştirdim, çünkü omurgamdan bir korku dalgası geçti.

Korkuyu seven, ondan beslenen insanlardan biri değildim. Korkuyu sevmiyordum.

Aslında nefret ediyordum.

Ve Rogan'ın tutuklanmasından bu yana geçen on sekiz ay boyunca, neredeyse her gün hissettiğim halde, hala ona alışmamıştım.

Ama çaresizdim. Başka seçeneğim yoktu.

"Defol git buradan," diye emretti başka bir adam ve ben ona baktım. "Siz Bay Hardy misiniz?" diye sordum.

"Defol git buradan," diye cevapladı.

Onu görmezden geldim çünkü yapmam gereken bir iş vardı ve onu yapmam gerekiyordu.

Çaresizlik, elbette, çaresiz şeyler yapmana neden oluyordu.

Ve dediğim gibi, ben çaresizdim.

Gözlerim adamları taradı.

Bunu kabul etmek zorundaydım. Eğer bunu kabul etmez ve söylemem gerekenleri söylemezsem, paramı alamayacaktım ve Tia başını belaya sokacaktı.

Ve maaşımı almam gerekiyordu, buna çok ihtiyacım vardı.

Ama daha da önemlisi, Tia'yı belaya sokamazdım.

Bir kişi hariç tüm erkekler ayaktaydı.

Biri barda bir taburede oturuyordu, hafifçe yana doğru dönmüştü, ama başı eğikti ve elindeki bira şişesine bakıyordu.

Sadece profilini görebildim ve sakalı çok gürdü, bu yüzden pek bir şey göremedim.

Kısa kollu tişörtünden görünen kollarında çok sayıda dövme vardı. Kolları çok kaslıydı.

Gördüğüm kadarıyla, geniş sırtını saran dar tişörtünden, her yeri çok kaslıydı.

Koyu renkli saçları çok uzundu. Bazı erkekler gibi at kuyruğu yapabilecek kadar uzun değildi, ama boynuna dolanmış ve yüzünden geriye doğru uzanıyordu ve biraz yağlı ve ıslak görünüyordu, ama havalı bir şekilde, ve ben aptalca bir şekilde saç ürünü kullanıp kullanmadığını merak ettim.

Ama kullanmış olsa da onu suçlayamazdınız. Motosikletçilerin bile saç ürünü kullandığını tahmin ediyordum. Ön tarafı çok uzun olduğu için, saçını geriye doğru tutmak için bir şey yapmazsa, alnına ve gözlerine düşerdi ve bu can sıkıcı olurdu.

Bu kadar sert görünmeseydi, profilden bile çok çekici olduğunu söyleyebilirdim.

Sadece benim tipim değildi.

Kimse benim tipim değildi.

Artık yoktu.

Onun Aces High Motosiklet Kulübü'nün başkanı West Hardy olduğunu da biliyordum.

Bunu biliyordum çünkü oturmuş, birasına bakarken, onda bir şey vardı - bir karizma, bir çekicilik. Bir şefin ciddiyetini yayıyordu.

O, diğerlerinden farklıydı. O, grubun lideriydi.

Ona doğru yürümeye başladım ve uzun, kirli sarı saçları at kuyruğu yapılmamış (ama yapılmış da olabilirdi) iri bir adam önüme çıktı.

Durdum, nefesimi tuttum ve ona baktım. "Defol... buradan git," diye homurdandı.

"Bay Hardy'ye iletmem gereken bir mesaj var," diye cevap verdim.

"Sürtük, defol..." Bana doğru eğildi ve tüm gücümü kullanmam gerekti, ama sağlam durdum çünkü, söylemek gerekirse, bu adam iri yarıydı, ama aynı zamanda çok korkutucuydu. "*Defol buradan*," diye bitirdi.

"Ink," dedi derin, kaba bir ses sessizce ve önümdeki adam bana sert bir bakış attı, dikleşti, sonra boynunu çevirip omzunun üzerinden baktı.

"Ne?" diye bağırdı.

"Tequila," dedi derin, kaba ses tuhaf bir şekilde. O anda tüm oda değişti.

Garipti.

Bir saniye önce atmosfer ağır ve tehlikeliydi, ama o ses "tequila" dediği anda, bir hafiflik yayıldı, gerginlik anında buharlaştı ve etrafa bakındığımda, bazı adamların gerçekten gülümsediğini gördüm.

Ne oluyordu böyle?

Karşımda duran ve "Ink" adında olduğunu tahmin ettiğim adam, gülümsemeyi zor tutuyormuş gibi ağzını hareket ettirerek kenara çekildi ve barda duran adama yol açtı.

Hâlâ iki eliyle birasını tutuyordu ve başı hâlâ eğikti, ama şimdi boynu dönmüştü ve gözleri bana bakıyordu.

Tama

m.

Şey...

Vay

canına.

Bir tipim yoktu, ama bir tipim olsaydı, o benim tipim *değildi*.

Bununla birlikte, karizmatik, çekici ve profilden bakıldığında çekiciyse, yanlarından gülme çizgileri yayılan o koyu renkli gözleri, içinde gri tonlar bulunan kalın sakalı, güçlü kemik yapısı (özellikle elmacık kemikleri, muhteşemdi) ve bana yönelik yoğunluğu, itiraf etmeliyim ki, karizmatik, çekici ve çekiciliğin ötesinde, düpedüz heyecan vericiydi.

"Otur, Toots," diye emretti, başını yanındaki tabureye doğru eğdi ve etrafımdaki erkekler uzaklaştı.

Kısa ve sakinleştirici bir nefes aldım, görevimin korkutucu kısmının bittiğine inanılmaz derecede heyecanlandım ve bara doğru yürüdüm ama oturmadım.

"Bu uzun sürmez," dedim ona.

"Otur," diye tekrarladı boğuk sesiyle.

"Sadece şunu söylemeye geldim..."

"Bebeğim," diye sözümü kesti, sesi alçaldı. Başını kaldırmamıştı, ama koyu kahverengi gözleri beni hem korkutan hem de büyüleyen bir şekilde değişti, ama bunu tarif edemem, öyle oldu işte. "Dedim ki, otur..."

Oturmanın akıllıca olacağına karar verdim.

Omzumdan çantamı indirdim ve dar eteğimle elimden geldiğince bar taburesine oturdum. Oturduktan sonra çantamı bara koydum ve ona döndüğümde başını kaldırmış ve çenesini de kaldırmaya başladığını gördüm.

Diğerleri kadar sert görünümlü, ama kesinlikle daha genç (en fazla yirmili yaşların başında) bir genç adam, iki shot bardağı ve bir şişeyle öne çıktı. İki shot bardağını doldurduktan sonra uzaklaştığını izledim.

Yanımda oturan adam doğruldu ve bardaklara uzandı.

Birini aldı ve bana uzattı.

"Şey... öğle yemeği yemedim," diye tereddüt ettim, bakışlarım shot bardağından gözlerine kaydı.

"Al," diye emretti. "İç."

"Buraya arabayla geldim. Aç karnına alkol içmek ve sonra..."

Beni kesip sözümü bitirdi.

"Tatlım, al dedim." Eyvah.

Alacak oldum ve tam o anda, elini uzattı ve diğerini de aldı, dudaklarına götürdü ve başını geriye atarak shot'ı içti. Boğazının hareketini izledim ve "ne oluyor şimdi" duygularımın arasında, boynunun da vücudunun geri kalanı kadar kaslı olduğunu görmek beni biraz meraklandırdı.

Bardağı masaya çarptı, başını bana çevirdi ve sonra bardağıma doğru eğildi.

"İç şunu," dedi.

"Siz Bay Hardy misiniz?" diye sordum.

"Buck," diye cevapladı.

Kaşlarımın çatıldığını hissettim. "Siz Bay Buck musunuz?" "Hayır, tatlım, benim adım Buck."

"Oh," diye mırıldandım ve sonra sordum, "Doğum belgenizdeki adınız West Hardy mi?"

Bana gülümsedi, koyu sakalının arasından güçlü beyaz dişleri göründü ve nedense bu, kalbimin bir an durmasına neden oldu.

"Evet," dedi. İşte buradaydı.

Güzel.

Sandalyeye oturdum, işe koyulmaya hazırdım ve "Tamam, Esposito diyor ki..." diye başladım.

Yine sözümü kesti. "Söyle." "Anlamadım?" diye sordum.

"Bebeğim, tekilayı iç."

"Söyleyeceklerim uzun sürmeyecek," dedim. "İçecek teklifin için teşekkür ederim, ama..."

Yine sırtıttı, sanki çok eğlenceli bir şey görmüş gibi, ve ben konuşmayı kestim çünkü West "Buck" Hardy'nin eğlenceli bakışı çekiciliğin ötesindeydi, komik değildi.

"İçecek teklifimi takdir mi ediyorsun?" diye sordu. "Evet, çok nazıksın, ama öğlen geçti ve..." "Bebeğim, dalga geçmeyi bırak ve içkini iç."

Gözlerine baktım.

Sonra shot'ı içmeye karar verdim.

Bir shot tekila, arabamı süremeyecek kadar beni etkisiz hale getirmezd.

Ve belki de içersem, söylemem gerekenleri söylememe izin verirdi ve oradan çıkabilirdim. Esposito'ya geri dönüp paramı almalı ve apartmanımdan atılmadan önce kiramı ödemeliydim.

Dairem bir çöplük gibiydi, ama yine de bir daireydi ve o olmasaydı, arabamdan başka uyuyacak yerim olmazdı.

Tabii arabamın haczedilmesini engelleyebilirim. Bu yüzden bardağı dudaklarıma götürdüm ve bir yudum aldım.

Margarita karışımıyla karıştırılmış tekilayı severdim, ama shot içen bir kız değildim.

Bu nedenle, cesur davranıp havalı bir müşteri gibi görünmek istesem de, bardağı dudaklarımdan çektiğimde irkilmekten ve yüzümü buruşturmaktan kendimi alamadım.

West Hardy'ye baktım ve onun yine genç motosikletçiye çenesini kaldırdığını gördüm. Sonra başımı çevirdim ve genç motosikletçinin hızla ilerleyip Hardy'nin ve benim bardaklarımızı yeniden doldurduğunu gördüm.

Olamaz.

"Bay Hardy..." diye başladım ve o da başını bana çevirdi.

"Buck," dedi. "Tamam,
Buck, şey..."
"Bilardo oynar mısın?" diye
sordu. Kafam birden sallandı.
Sonra omzumun üzerinden bilardo masalarına baktım ve tekrar ona döndüm. "Bilardo
mu?"
"İzler, toplar, keçe masa, bebeğim. Bilardo," dedi. "Oynar mısın?"
"Hayır," diye cevapladım.
"Vur şunu." Kafasını bardağıma eğdi ve devam etti, "Sana öğretirim."
Bunun iyi bir şey olmadığına dair net bir izlenim ediniyordum.
"Bay Hardy..." diye başladım ve vücudunda bir değişiklik oldu. O kadar gerildi ki,
hemen "Buck, üzgünüm, şey... Bilardoya karşı bir şeyim yok, ama gerçekten çok sık
oynama fırsatım olmuyor ve..." dedim.
"Toots, tekilayı iç ve o tabureden kışını kaldır. Bilardo oynamayı öğreneceksin."
Ona baktım.
Sonra pazarlık yapmaya karar verdim.
"Bana bilardo oynamayı öğretmene izin verirsem, mesajımı iletmeme ve gitmeme
izin verir misin?"
"Duruma bağlı," diye
cevapladı. "Neye bağlı?" diye
sordum.
"Yirmi soruyu nasıl cevaplayacağına bağlı," diye cevapladı ve kafam yine birden
sallandı.
"Anlamadım?"
"İçki içeceğiz, sen bilardo oynamayı öğreneceksin ve ben sana yirmi soru soracağım.
Cevaplarına bağlı olarak, mesajını iletmeme izin vereceğim." Bunu söyledikten sonra,
başını genç motosikletçiye çevirdi ve "Bana şıseyi ver ve Toots'a bir Miller getir" diye
emretti.
"Oh hayır," dedim hemen. "Bira çok kalorili ve alkollü içecekleri karıştırmamalıyım.
Araba kullanırken bu akıllıca değil."
Ya da, diyelim ki, *hiçbir zaman*.
Buck dikkatini tekrar bana çevirdi ve gözleri göğsümden aşağıya doğru kaydı, sonra
da tekila şişesini bara koyan genç motosikletçiye döndü. "Miller Lite," diye siparişini
değiştirdi.
"Buck," diye tekrar başladım ve dikkatini tekrar üzerime
çektim. "Söyle," diye cevapladı.

"Ama..."
"Hayatım, bir daha söylemeyeceğim."
Ona baktım.
Sinirlenmeden önce bunu yaptım. "Belki de gitmeliyim," dedim ona.
"Gidersen, Esposito'ya ne diyeceksin?" Kabul etmeliyim ki, bu konuda haklıydı.
Enrique Esposito, mesajını iletmediğim için hoşnut olmayacaktı. "Tatlım, beni dinle," dedi Buck yumuşak bir sesle ve gözlerim ona odaklanarak
"Tahminimce, bu işlerde yenisin, o yüzden sana bedava bir ders vereceğim. Bu oyuna girdin, oynamak zorundasın."
"Deniyorum," dedim.
"Doğru, şu anda oyun tekila, bira, bilardo ve yirmi soru. Şimdi akıllı ol, o shot'ı iç ve kışını o tabureden kaydır çünkü bilardo oynayacağız."
Onu bir an inceledim.
Tekrar pazarlık yapmaya çalışmadan hemen önce.
"Yani, seni doğru anladıysam, seninle içki içip, bana bilardo oynamayı öğretmeni ve sorularını cevaplamamı mı istiyorsun?"
"Kolay," diye cevapladı.
"Yirmi soru hakkım var mı?" diye sordum ve kaşları havaya kalktı. "İstiyor musun?"
"Bana bir şey sorarsan, karşılığında bir şey almalıyım, o yüzden sana bir şey soruyorum. Cevaplarım hoşuna giderse, mesajımı iletip giderim. Anlaşma bu."
"Neden yirmi soru istiyorsun?" diye sordu.
Bunun cevabını bilmiyordum, bu yüzden "Sadece istiyorum" dedim.
"Tamam, Toots," dedi ve shot bardağını bana doğru kaldırdı. "Hadi yapalım şunu."
Başımı salladım, kendi shot bardağımı kaldırdım ve o içkisini içerken gözlerimi ondan ayırmadan içkimi içtim. Yine irkildim ve yüzümü buruşturdum, ona baktığımda o da bana bakıyor ve yine sırtıyordu.
Boynunu çevirip omzunun üzerinden "Rack 'em up" diye emir verdi.
Genç motorcu önüme bir şişe Miller Lite koydu ve Buck taburesinden kalktı.
Ben de onu takip ederek tabureden indim.

Bira şişesini aldı ve bana uzattı.

Ben onu aldım, o da bir eliyle tekila ve shot bardaklarını, diğer eliyle bira şişesini aldı ve bilardo masasına doğru yürüdü.

Onun arkasına geçtim, biramı yudumlarken beni takip eden bakışları görmezden gelmeye çalıştım.

Bunu, Buck'ın kot pantolonlu poposunu izleyerek yaptığım için, beklediğimden daha kolay olduğunu fark ettim ve görüntü o kadar güzeldi ki, tüm konsantrasyonumu otomatik olarak ele geçirdi.

Bu konsantrasyonum, bir adam bilardo masasından uzaklaştığında ve masanın ucundaki üçgen içindeki topları gördüğümde bozuldu.

Buck, shot bardaklarını, tekilayı ve birayı masanın kenarına bırakıp duvara gitti ve bir iskambil seçti.

Masada durdum ve başka bir şey giymiş olmayı diledim. Kot pantolon, belki. Spor ayakkabı. Dar, bej renkli kalem etek, dar beyaz bluz, balerin pembesi, stiletto topuklu ayakkabılar değil.

Profesyonel ve kadınsı görünmek istemiştim.

Profesyonel, böylece mesajları ilettiğim erkekler beni ciddiye alsınlar diye.

Kadınsı, böylece bana zarar vermeden önce iki kez düşünsünler diye. Şimdi, bunun bir hata olabileceğini düşünüyordum.

Buck bana doğru geri geldi, bana iskeleyi uzattı ve bana baktı. "Sen mi başlamak istersin, yoksa ben mi başlayayım?" diye sordu.

"Başlayalım mı?"

"Yirmi soru."

En iyi stratejinin hangisi olduğuna karar vermeye çalıştım.

"Sen başla," dedim ona, çünkü bunun nereye varacağını anlamak istedim.

O da gecikmedi ve elini saklamadı.

"Adamın öldürüldükten sonra kovulduğundan beri çalışıyor musun?"

Ona bakarken dudaklarımın açıldığını ve midemin sıkıştığını hissettim, bu hiç hoş bir his değildi.

Beni tanıyordu. Hakkımda her şeyi biliyordu.

Tanrım.

"Anlamadım?" diye fısıldadım, bacaklarım titremeye başlamıştı.

Yine tereddüt etmedi. "Erkeğin suçlu bulundu ve on yıl hapis cezasına çarptırıldı. Bir ay sonra, Hunter Enstitüsü'nden kovuldun. O zamandan beri çalışıyor musun?"

Evet, biliyordu.
Hakkımda her şeyi biliyordu.
Rogan'ın yaptıklarıyla ilgili makalelerde yazarlardan daha fazlasını biliyordu.
Beni araştırmıştı. Geleceğimi biliyordu. Esposito'nun beni göndereceğini, kendisi gelmeyerek ya da yardımcısını göndermeyerek ona bir tokat atacağını biliyordu. Esposito'nun kimseye saygı duymayan, karizmatik, çekici bir motosiklet çetesi liderine bile saygı duymayan bir adam olduğunu biliyordu.
Biliyordu.
O biliyordu ve hazırlıklıydı.
Tanrım.
"O benim kocam değildi," dedim yumuşak bir sesle.
"Onunla evliydin, Toots," diye cevapladı.
Başımı salladım. "Hayır, boşanma o zamandan önce kesinleşmişti."
Onda bir şey değişti ve sanki etrafındaki hava yumuşadı, sonra tekrar sessizce konuştu.
"Biliyorum, tatlım, ama soruma cevap vermiyorsun." "Hayır," diye aynı sessizce cevap verdim.
O başını salladı, bana yaklaştı ve ben kendimden geçmişim, uzaklaşamadım. "Sıra sende," diye fısıldadı.
Ona baktım.
"Beni araştırdın mı?" diye sordum ve o başını salladı. "Bu soruyu geçiştireceğim, bebeğim, akıllıca değil," dedi yumuşak bir sesle.
Kalbim durdu. "Anlamadım?"
"Cevabını zaten bildiğin bir soru sorma," diye tavsiye etti. "Ama sen öyle yapıyorsun," diye işaret ettim.
"Evet, ama benim nedenlerim var, senin yok," diye cevapladı.
"Tamam," diye fısıldadım.
"Devam et," diye teşvik etti.
Ne soracağımı bilmiyordum.
Burada bir şeyler oluyordu. Esposito ile ilgisi olmayan bir şeyler.
Ya da belki de vardı. Belki de bu bir güç oyunuydu ve ben ortada kalmıştım.
Ya da belki de her şey benimle ilgiliydi.

Her halükarda, tehlikeli bir durumdaydım.

Bu binaya girdiğimde üzerinde yürüdüğüm zeminden çok daha tehlikeli bir zemindeydim ve o zemin zaten oldukça sallantılıydı.

Dikkatim başka yöne kaydı ve nedense, kolundaki sayısız dövmeden birine odaklandım. Kendimi durduramadan, bakışlarımı kaldırdım ve sorumu sordum.

"Yılan ne anlama geliyor?"

Kaşlarını çatarak başını yana eğdi. "Bir daha söyler misin?"

Kolunda kıvrılarak yukarı doğru sürünen yılanı işaret ettim. Yılan, kolunun alt kısmından başlayarak kıvrılıyor ve pazı kısmında desen daha da genişliyordu.

Yılan ince değildi, iriydi.

Ayrıca pazılarının şişkin kısmında bir kafatası etrafında kıvrılmıştı, başı dik, gözleri odaklanmış, ağzı açık, dişleri görünür, saldırmaya hazırды.

"Yılan dövmesi, ne anlama geliyor?"

O başını eğip dövmeye baktığında ben de elimi indirdim.

Sonra bana baktı.

Yüzünde hiçbir ifade yoktu, ama gözleri uyanık, değerlendirici, yoğundu, gözlerimin derinliklerine bakıyordu ve inanılırsa, öncekinden daha da rahatsız olmuştu.

"Kristy," dedi.

"Anlamadım?" diye

sordum.

"Kristy, eski karım. Evliliğimizde beni sık sık kızdırırdı. Kızdığımında, sadece havlamadığımı, ısırmadığımı, hatta ısırmadığımı, saldırdığımı söylerdi. Bir yılan gibi."

"Oh," diye fısıldadım, bakışlarım kaydı ve bir yudum daha bira içtim, çünkü onun saldırmaya yetecek kadar sinirlenebilecek bir adam gibi görünmediğini düşündüm. Tamamen kontrolü elinde tutuyor gibiydi.

Bu yüzden bunu çok ilginç buldum. "Sıraya gir," diye emretti.

Ona baktım. "Anlamadım?"

"Ara vereceğiz," dedi, başını masaya doğru eğerek. "Sıranı al."

Masaya, sonra ona baktım. Dediğini yaptım, biramı kenara koydum, masaya eğildim, onun yakınımda olduğunu, izlendiğimizi ve eteğimin çok dar olduğunu fark ettim ve istakamı topa hizaladım.

Vücudum dondu, çünkü onun sıcaklığı beni sardı, eli benim elimle birlikte sopanın üzerindeydi, diğer kolunu uzatarak eli, masanın üzerinde sopayla birlikte duran benim elimi kapattı. Sırtı benim sırtıma, kalçaları benim kalçama yapışmıştı.

Tanrım.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadım.

"Öğrenmenin tek yolu," dedi derin, kaba sesi kulağıma, ama nedense bunu cildimin her santimetresinde hissettim, "hissetmektir."

Sonra ikimizin ellerini de ıstakaya geri çekti ve ileri doğru vurdu. İstaka beyaz topa çarptı ve hızlandı, diğer ucundaki üçgene sertçe çarparak topları dağıttı, eli karnıma düz bir şekilde bastırdı ve ikimizi de yukarı çekti.

Topları izledim.

İkisi de tek renkli ceplere girdi ve Buck benden tekilaya geçti.

Bize içki doldurdu ve bana bir bardak uzattı. Bu sefer tereddüt etmedim.

Alkolün cesaret verici etkisinden hoşlanan biri değildim, ama o anda, alabileceğim her şeyi alacaktım. Bu yüzden, içkimi bir dikişte içtim ve Buck'ın da içkisini içmesini izledim.

Bardağı benden aldı, ikisini de masanın kenarına koydu, bira şişemi aldı, bana uzattı, boş elimi tuttu ve beni masanın aşağısına götürdü.

Durdu, taşıdığı iskeleyi ters çevirerek ucu yere bakacak şekilde yerleştirdi ve benim yanıma geldi.

Yine geri çekilmedim. Tekila etkisini gösteriyordu, bunu hissedebiliyordum. En son ne zaman içki içtiğimi hatırlamıyordum ve şimdi üç shot tekila içmiş ve bir bira yudumlamıştım.

Sarhoş olmak çok hızlı olacaktı. O da bunu biliyordu.

Kesinlikle tehlikeli bir durumdaydım.

"Sana bir şey bıraktı mı?" diye sordu Buck.

Gözlerimi kırıştıtarak ona baktım.

"Kim?"

"Eski sevgilin," diye cevapladı, kalbim yine atladı, sonra devam etti, "Tüm parayı bulamadılar. Evinizi, içindekileri, arabalarınızı, hesaplarınızı ele geçirdiler.

arabalarını, hesaplarını ele geçirdiler. Sana bir şey bıraktı mı? Seni korudu mu?"

"Hayır," dedim ve bir yudum daha bira içtim. Ve o anda ateşe ateşle karşılık vermeye karar verdim. "Sen ve Kristy neden boşandınız?"

Bana baktı ve tereddüt etmeden cevap verdi: "O, hayatımızın nasıl olacağına dair benim vizyonumu paylaşmıyordu. Çoğu zaman her şey yolunda giderdi, neredeyse hiç birbirimizin işine karışmazdık. Hayatımızın nereye varacağına dair beklentileriyle benimle evlendi, ama bu beklentilerini benimle paylaşmadı. Paylaşırdı, o kaltağı hiç evlenmezdim."

"Onun beklentileri neydi?" diye sordum. "Sıra

bende, Toots," diye cevap vermedi.

"Üzgünüm," diye fısıldadım ve yapacak başka bir şeyim olmadığı için bir yudum daha bira içtim.

"Bilmiyor muydun?" diye sordu.

Onu inceledim, yine dengem bozulmuştu.

Sorduğu soruların ne demek istediğini az çok anlıyordum, ama bu sorular beni dengemden çıkarmaya çalıştığını düşündüğüm bir şekilde açıklığa kavuşturmamı gerektiriyordu.

"Neyi bilmiyordum?" diye sordum, açıklığa

kavuşturmak için. "Fahişeler hakkında," diye açıkladı.

Sanki bana yumruk atmış gibi içim sarsıldı ve boynumu çevirip, sözlerinin neden olduğu acıyı gizlemek için başka yere baktım.

Bunu yaparken, etrafındaki havanın tekrar yumuşadığını fark etmedim, ama ona baksam bile bunu fark edemezdim.

Buna karşı duyarsız değildim.

On sekiz ay geçmesine rağmen.

Kocamın gece yarısı evimize yapılan baskında tutuklanmasından sonra bile.

Fotoğrafım, onun fotoğrafı, tüm o kadınların fotoğrafları (tamam, sadece üç tane vardı, ama üç tane bile çoktu) aylarca gazetelerin ve hatta bazı dergilerin kapaklarında yer aldıktan sonra bile.

Gazeteciler fırsat buldukça bana korkunç sorular sorduklarında bile.

Sahip olduğum her şey benden alındıktan sonra bile. İşimi

kaybettikten sonra bile.

Birçok mağaza ve restorana girip, insanlar beni tanıdıklarında yüzlerinin değiştiğini gördükten sonra bile.

Ve yüzüme karşı ya da fısıldayarak söyledikleri bazı şeyleri duyduktan sonra bile.

Doğrusu, o kadar da büyük bir haber değildi. Bizler, halkın çılgınca tükettiği, bitmek bilmeyen bir açgözlülük, çirkinlik ve olumsuzluk döngüsünün sadece bir parçasıydık, sanki haberler günlük bir Bacchanal gibiydi.

Ama Rogan genç, yakışıklı, düşmüş bir altın çocuktı ve bazı detaylar müstehcendi ve bu tür şöhretten düşüşler, kimsenin on beş dakikalık şöhretinden çok daha uzun bir ömür sürdü.

Bana gelince, aptal rolünü oynamaya zorlandım. Salak. O kadar aptaldım ki, kocamın insanların emekli maaşlarını çalarak lüks bir hayat sürdüğünü bilmiyordum. New York, Chicago, Las Vegas'ta lüks eskortlarla yatıyordu. Onları gezdiriyor, şampanya içiyor, en iyi restoranlarda yemek yiyor, onlara hediyeler veriyor ve seks için para ödüyordu.

Ben bilmiyordum, ama bazı insanlar benim o kadar aptal olamayacağıma inanıyordu. Bazıları, lüks evim, lüks arabam ve lüks kıyafetlerim için buna katlandığımı düşünüyordu (ve tüm bunlara sahiptim, ama *o kadar da* lüks değillerdi). Bazıları, hırsız ve sahtekar kocamın başkalarına yaşattığı talihsizliklerden yararlanarak güzel hayatımın tadını çıkardığımı ve bu hayatı sürdürebilmek için görmezden geldiğimi düşünüyordu.

Her halükarda, herkes - ve bu neredeyse tüm ülke, ama kesinlikle Phoenix'teki herkes - hak ettiğimi bulduğumu düşünüyordu.

Aşık olacak kadar aptal olduğum için hak ettiğimi aldım.

Omuzlarımı dikleştirdim ve acımı gömdüm, sonra Buck'a dönüp gözlerine bakarak cevap verdim: "Hayır. Fahişelerden haberim yoktu."

"Toots..." diye fısıldadı.

Onu keserek, "O ne bekliyordu?" dedim. "Darlin'..."

Arkamı döndüm ve tekilaya doğru yürüdüm.

İki yeni shot dolduran, ikisini de tek elime alıp ona geri dönen bendim. Shotları kaldırdım ve elinin birini almasını izledim, ama içmesini izlemedim. Benimkini içtim, irkildim, bir yudum bira içtim ve shot bardağını masanın kenarına koydum.

Ona tekrar baktım.

"Ne bekliyordu?" diye tekrarladım.

Buck cevap vermeden önce bir an yüzümü inceledi. "Hayatımızı olduğu gibi sürdürmemi ve ortalığı karıştırmamamı bekliyordu."

"Peki ya senin yaptığın o dalgalar?" diye sordum. "Üzgünüm, tatlım," dedi nazıkçe. "Bu başka bir soru."

"Tamam," dedim. "Peki, o zaman bana bir soru sor."

"Bir süre bilardoya odaklanmalıyız diye düşünüyorum," dedi. Hemen başımı salladım ve masaya döndüm.

"Harika. Mükemmel," dedim, masayı inceleyerek. "Şimdi ne yapacağım?" "Sen düz toplarsın, bebeğim. Atışını görüyor musun?" diye sordu.

Masaya bakarak, muhtemel atışımı belirlemeye çalıştım. Bulduğumda, biramı kenara koyup işaret ettim.

"Aferin kızım," diye mırıldandı ve vücudunun bana doğru hareket ettiğini hissettim. Beni aşağı doğru bastırarak, ıstakayı masaya yerleştirdi. "Ellerini benimkilerin üzerine koy," diye talimat verdi.

Söyleneni yaptım.

Ellerimi istediği yere götürdü ve kulağıma, "Nasıl hizalandığını görüyor musun?" dedi.

Görmedim. Sırtımdaki ısısı, beni çevreleyen gücü, sarhoşluğa doğru sürüklendiğim gerçeği ve midemi sürekli saran ama şimdi neden hala ayakta olduğumu merak edecek kadar keskinleşen boş umutsuzluk hissi dışında pek bir şeye dikkat etmiyordum.

"Evet," diye yalan söyledim.

Yine ıstakayı geri çekti ve sonra kontrollü bir şekilde öne doğru iterek topa vurdu. Beyaz top diğer topa açılı bir şekilde çarptı ve doğrudan yan cebe girdi.

"İncelik," diye kulağıma fısıldadı.

"Doğru," diye cevap verdim ve vücudunu iterek doğrulmaya çalıştım.

O buna izin verdi ve ben ondan uzaklaşıp biramı aldım.

Buck'ın "Şoför, bir Lite ve bir Bud daha" diye bağırdığını duyunca bir yudum aldım.

"Anlaşıldı," diye cevapladı genç motorcu.

Elimi indirdim, Buck'a baktım ve ona dürüstçe söyledim: "Bilmelisin ki, ben zaten sarhoşum ve biraz daha içersem, çok sarhoş olup aracımı yasal olarak kullanamayacağım. Ayrıca, cüzdanımda tam olarak on iki sent ve banka hesabımda bir dolar elli yedi sent olduğunu da bilmelisin, bu yüzden taksi çağırmak

otobüs bileti de alamayacağım. Son olarak, 10 cm topuklu ayakkabı giymiyor olsam bile, eve yürüyerek gidemeyecek kadar uzakta yaşadığımı da bilmelisin."

Buck bana bir süre daha uzun uzun baktıktan sonra yaklaştı.

O kadar yakındı ki, sıcaklığını hissedebiliyordum ve eli boynuma dolandı, arkaya kaydı.

Havuz dersindeki dokunuştan sonra bile bu beni şok etti. O kadar yakındı ki, gözlerine bakmak için başımı geriye doğru eğmek zorunda kaldım ve o kadar yakındı ki, parmak uçlarımda yarım inç yükselirsem, ağzım onun ağzına değecekti.

Aman Tanrım.

"Ve şunu bilmelisin Clara," diye mırıldandı, ilk kez gerçek adımı kullanarak, boğuk, derin sesiyle, sanki bambaşka bir isimmiş gibi. Başka bir kadına ait başka bir isim, o kadın ben değilim, ama o kadın olmak istediğim bir kadın. "Hesabında ne kadar para olduğunu tam olarak biliyorum ve öğle yemeği yemediğini biliyorum ve kahvaltı yapmadığını biliyorum ve bunun nedeninin ikisini de karşılayamayacak durumda olman olduğunu biliyorum. Kütüphanecilik alanında yüksek lisans yaptığını biliyorum ve kimse seni işe almayacağını biliyorum çünkü o çamur sana yapıştı. Tia Esposito'nun sahip olduğun tek şey olduğunu biliyorum, bu da seni onun kocasının yoluna soktuğu anlamına geliyor. Ve Enrique Esposito'nun, zayıflıkları koklayıp sırf eğlence için onları manipüle edebilen bir hamamböceği olduğunu biliyorum. Son olarak, elindeki kartlarla elinden gelenin en iyisini yapmaya çalıştığını biliyorum, ama yine de, bebeğim, tüm yanlış hamlelerle bu işi tamamen mahvediyorsun."

Bu beni kızdırdı ve bu yüzden, yüksek duygularım ve vücudumdaki tekila etkisiyle, cevabımı saklamadım.

"Tamam, West," dedim. "Bütün bunları biliyor olabilirsin ve sanırım daha fazlasını da biliyorsun. Bilmediğin şey ise benim gibi olmak ne demek. Tanrıya şükür, benim gibi olmanın ne demek olduğunu bilen birkaç kişi var. Benim bildiğim şey, senin bana dağıtılan eli nasıl oynayacağımı bilmediğin. Kimse benim yerimde olmadıkça bunu bilemez. O yüzden orada durup benim hakkımda yargılama. Benim gibi olmanın ne demek olduğunu *hiç bilmiyorsun*. Bunu sadece sen ben *olmadığın* için değil, daha önce bu oyuna benim girdiğimi söylediğin için de biliyorum. Yanılıyorsun. Ben girmedim. Bu oyuna itildim. Yani her şeyi bilmiyorsun, West Hardy. Çok şey biliyorsun, ama önemli olan hiçbir şeyi bilmiyorsun. Bu yüzden bana yanlış hamleler yaptığımı söyleyemezsin, çünkü her nefesimin hayatta kalmak için bir çaba olduğunu anlamıyorsun.

Nefes almak hayatta kalmak için bir çaba olduğunda bunun ne anlama geldiğini bilmiyorsun. Nefes alıyorum, bu yüzden benim görüşüm, iyi gidiyorum.

Bana baktı ve ben de onun bakışını karşıladım.

O zaman, uygun ile ilgili olarak kesinlikle hiçbir şey o sordu, "vejetaryen vejetaryen misin?"

Kafamın sarsıldığını ve kaşlarımın çatıldığını hissettim, sonra cevap verdim: "Hayır, neden?"

Gözlerini ve elini benden ayırmadan bağırdı, "Şoför! Toots ve bana her şeyi sipariş et!"

O anda durumu çok yanlış yorumladığımı fark ettim. Sarsıntılı bir zeminde değildim.

Depremi ortasındaydım.

2
TEMİZ

"Toots, sana öğrettiklerime hiç dikkat ettin mi?"

Başımı kaldırıp eğildim, kaslı göğsüne elimi koydum ve West "Buck" Hardy'ye gülümsedim.

"Bana bilardo oynamayı bilip bilmediğimi sordun," diye hatırlattım. "Bilardo oynamayı öğrenip öğrenemeyeceğimi sormadın."

Sarhoştum.

Çok

sarhoştum.

İnanılmaz derecede sarhoştum.

Aslında, hayatımda hiç bu kadar sarhoş olmamıştım.

Kocaman hamburgerler, peynirli kıvrımlı patates kızartması yedik ve bunların ardından bira içtik. Uzun zamandır yediğim en fazla yemekti. Yemek mideme indiğinde biraz ayıldım.

Ama sonra biraz daha bilardo oynadım (sayılır), biraz daha tekila içtim ve biraz daha bira içtim, ve önceki sarhoşluğumu *roket* gibi geçtim.

Şimdi, ben *mahvolmuştum*.

Elini belime koydu ve sırtıma kaydırды, bana sırtarak baktı.

"Pekala, tatlım, bilardo oynamayı *öğrenebilir* misin?" Kafamı salladım ve ona daha fazla ağırlığımı verdim.

"Hayır," diye cevapladım. "Çok becerikli değilim. Hiç olmadım. Spor dersinde takımlar için her zaman en son seçilirdim ve biyoloji dersinde kurbağayı parçaladığımda..." Sözümü bitirmeden burnumu kırıştırdım, "Gerçekten iğrençti."

Elini belimin altına koydu ve vücudumu kendine doğru çekti.

"O zaman belki de vazgeçmeliyiz," diye önerdi.

"Bu akıllıca olur," dedim, başımı sallayarak, ve karşılık verdim, "Yirmi soruya geri dönebiliriz."

Yüzü değişti ve bu değişiklik hoşuma gitti, ne olursa olsun. Ne olduğunu anlayamayacak kadar sarhoşum.

"Clara, tatlım, bunu eğlenceli bulmadın," diye nazikçe hatırlattı.

"Eğer kötü sorular sormazsan, West, belki eğlenceli olur," diye cevap verdim.

Gözleri yüzümde dolaşırken, "Kötü sorular" diye mırıldandı.

Ondan uzaklaştım, elini tuttum ve onu kanepeye sürükledim. Önüne geçtim, iki elimi göğsüne koydum, ellerimle bastırdım ve o yere yığıldı. Yanına uzandım, bacaklarımı kısıp bacaklarımın onun uyluğuna dayanmasını sağladım, ama boynumu bara doğru çevirdim.

"Driver!" diye seslendim. "Bize biraz daha bira getirir misin?"

Buck'ın kıkırdadığını duydum ve döndüğümde gözlerinin benim arkamda bir yere odaklandığını ve çenesini kaldırdığını gördüm, bu da Driver'ın bize daha fazla bira getireceği anlamına geliyordu.

Harika!

Bakışları bana geldi, ben de "Sarhoşum" dedim. Buck gülümsedi ve "Hadi canım?" diye sordu.

"Hiç bu kadar sarhoş olmamıştım," diye ekledim.

Kaşları yukarı kalkarken yüzündeki gülümseme kaybolmadı. "Gerçekten mi?" Başımı salladım ve "Hayır" diye cevap verdim.

"Bebeğim, daha fazla yaşamalısın," diye tavsiye etti.

Ona gülümsedim ve gülümsediğimde dikkatinin ağzıma kaydığını fark ettim, bu da karnımı sıcak hissettirdi, ama bunu görmezden geldim ve sarhoş gibi gevezelik ettim.

"Olmaz." Başımı salladım, sonra aşırı derecede övündüm, "Doğru hamleleri yapmak için erken öğrendim."

Bakışları ağzımdan ayrıldı, benimkilerle buluştu ve onun biraz şaşırması gibi görüldüğünü fark ettim.

"Bir daha söyler misin?"

"Şey," diye başladım, Driver'ın varlığını hissettim, döndüm, ondan bir bira alırken ona kocaman bir gülümseme attım ve Buck diğerini alırken geri döndüm, sonra Driver uzaklaştı. "Bunu koruyucu ailede öğrenirsin."

Buck şişeyi ağzına götürmeye başlamıştı, ama başını birden çevirip, dar, güzel, koyu kahverengi gözleriyle bana baktığında durdu.

"Ne?" diye sordu, o kadar sessizce ki, onu zar zor duydum.

Ama onu duydum.

Birayı yudumlarken, ona bakıp aynı anda başımı sallıyordum. Çenemi ve bira içen elimi indirdim ve ona baktım.

"Yani, Rogan'la işleri batırdım, ama bunu bilmiyordum. Yakışıklıydı, takım elbise giyiyordu, güzel bir arabası vardı ve başından beri beni gerçekten sevmiş gibi davranıyordu. Çok *havalı* bir ismi olduğunu da söylemeye gerek yok. Yani Rogan Kirk. *Harika* bir isim," dedim.

Bir yudum daha bira içtim, yuttum ve gevezelik etmeye devam ettim.

"Biyolojik annem beni evlatlık verdi, sonra evlatlık babam ben beş yaşındayken yeni annemi terk etti, annem bir süre bununla başa çıktı, sonra ben yedi yaşındayken intihar etti, ben de teyzemin yanına gittim. Ama teyzemin zaten dört çocuğu vardı, kocası da onu terk etmişti ve durumlar zordu. Zaten kan bağı yoktu, o da sosyal hizmetleri aradı ve beni koruyucu aileye verdiler. Tia'yla böyle tanıştım. Aynı evde kalıyorduk. On iki yaşındayken tanıştım onunla. Çok iyi anlaşıyorduk. Harikaydı. Sanki bir kardeşim varmış gibi. O da Rogan'ı seviyordu. İkimiz de *böyle bir şey* beklemiyorduk. İkimiz de şöyle bir şey bekliyorduk... şöyle bir şey..." Sözümü yarım bıraktım ve sonra şöyle devam ettim: "Tabii ki, Esposito gibi bir şey."

Susunca, onun bana baktığını gördüm.

Bir süre böyle devam etti, sonra "Tanrım, Clara" dedi.

"Biliyorum." Elimde tuttuğum şişeyi uzattım. "Kimse *bunu* bilmiyor, değil mi? *Neden* Rogan'a inandığımı kimse bilmiyor. Ya da neden inanmak istediğimi." Biraz daha bira içtim ve devam ettim, "O makalelerde, üniversiteye gitmek için akademik burs almak için okulda nasıl çok çalıştığımдан bahsetmediler. Bu arada, burs tüm masrafları karşılamıyordu. Öğrenci kredisi almak zorunda kaldım ve onları ödedim. Kimse *bunu* bilmiyor."

Biraz daha bira içtim. Ve konuşmaya devam ettim.

"Ayrıca, yüksek lisansımı yapmak için aldığım ve *kendi* paramla ödediğim öğrenci kredilerinden de bahsetmediler. Kazandığım paradan. Rogan teklif etti, ama ben hayır dedim. Bunun adil olmadığını düşündüm. Bana *bu konuda* soru sormadılar. Rogan'ın yaptıklarına *neden* göz yumduğumu araştırmaya çalışmadılar. Bana çok iyi davranıyordu. Çok seyahat ediyordu, ama evdeyken evliliğimiz *harikaydı*."

Son kelimeyi söylerken Buck'a yaslandım, sonra geriye yaslanıp biraz daha bira içtim ve devam ettim.

“Sahip olduklarımı elde etmek için çok çalışmışım. Rogan'ın benim ödülüm olduğunu düşünüyordum. Sonunda, *sonunda*,” tekrar eğildim ve öyle kaldım, “iyi hayatın tadını çıkarma sırası *bendeydi*.”

"Bebeğim," diye fısıldadı.

"Ama yanılmışım," sanki o hiçbir şey dememiş gibi devam ettim ve geriye yaslandım. "Ve öğrendiğim şey bu. Doğru adımları atarsın. Başını belaya sokmazsın ve Buck," ona baktım, ama pek başarılı olamadım, "sarhoş olana kadar içmek *yanlış* bir adımdır. Bu, koruyucu aileni kızdırır, seni yeni bir yere gönderir ya da daha kötüsü olur. O yüzden uslu ol. Sana söyleneni yap. Derslerine çalış, iyi notlar al ve sana söylenen yerde ya da gideceğini söylediğin yerde ol. Sorun çıkarma. Soru sorma. Beklentilerin olmasın. Sadece uyan ve her günü elinden gelenin en iyisini yaparak ve her adımını doğru atarak geçir."

Bir yudum daha bira içtim. Ve yine konuşmaya devam ettim.

"Bütün bunları yaptım ve sana söylemeliyim ki, Rogan'la nasıl yanlış bir adım attığımı *defalarca* düşündüm. Ama yemin ederim, *yemin ederim*, bana hiçbir ipucu vermedi. Harika bir evliliğimiz, harika bir seks hayatımız vardı, *haydi!*" Elimini tekrar uzattım. "Yani, cidden, o en pislik pisliklerden biri, ama hakkını vermek lazım, o kadar kadınla yatıp bana yaptıklarını yapabiliyorsa, dayanıklılığı var demektir." Tekrar eğildim. "Ve ne *sıklıkla* ve ne kadar *enerjik*."

"Ona kızgın olmadığını mı söylüyorsun?" diye sordu Buck ve ben ona daha fazla odaklanmaya çalıştım.

"Oh hayır. Eğer bu yasadışı olmasaydı ve hapisane beni korkutmasaydı, onu öldürürdüm," dedim rahat bir şekilde. "Sadece *yatakta harika* olduğunu söylüyorum."

"Yani seni diğer erkekler için mahvetti," diye sonuçlandırdı Buck. Eğer o kadar sarhoş olmasaydım, alaycı bir ton kullandığını fark ederdim, ama sarhoştum.

Çok sarhoştum.

"Kesinlikle, ve bunun nedeni yatak meselesi değil," diye ciddiyetle cevap verdim. "*Bir daha* oraya asla gitmeyeceğim. Artık erkek yok, *asla*."

Komik bir şey hissettim ve o kadar komikti ki, sarhoşluğumdan dolayı odaklanmam çok daha netleşti ve Buck'ın yine bana, anlamadığım bir ifadeyle baktığını gördüm, ama bu ifade tüylerimi diken diken etti.

"Bir daha erkek yok mu?" diye sessizce sordu.

"Asla," diye kesin bir şekilde cevap verdim, sonra başımı çevirip daha fazla içtim.

Bira.

"Bebeğim, bu israf," diye Buck'ın sesini duydum.

Birayı tutan elimi indirdim ve ona baktım. "Ne? Neden?" diye sordum.

"Çünkü Clara, sen çok güzelsin," diye cevapladı ve gözlerimin büyüdüğünü ve ağzımın açıldığını hissettim. "Harika bir kışın var bebeğim, inanılmaz bacakların, fantastik göğüslerin, güzel saçların, muhteşem gözlerin var ve lanet olsun, tatlım, gülümsediğinde, gülüşün bir erkeğin sikine doğru gidiyor."

Tekrar gözlerimi kırptım ve fısıldadım, "Ben muhteşem değilim."

Eli uyluklarımın etrafında kayarak kolunu ikisinin etrafına doladı ve bana doğru eğilerek cevap verdi: "Aynada ne gördüğünü bilmiyorum ve bunun da önemi yok. Sikimde senin gülümsemeni hissediyorum, bu da benim bir sikim olduğu anlamına geliyor, yani ben bir erkeğim ve sana söylüyorum, Toots, tepeden tırnağa, sen muhteşemsin. Öyle olmasaydın, bebeğim, bu binaya girdikten iki saniye sonra kışın bu binadan dışarı atılırdı. Öyle olduğun için, sarhoşsun ve yaklaşık beş dakika sonra odamda olacaksın ve seni erkeklerle ilgili yeminini unutmaya ikna edeceğim."

Vay canına.

"Öyle mi?" diye fısıldadım.

"Kesinlikle," diye cevapladı.

"Aman Tanrım." Hala fısıldıyordum.

"İstersen, şişeyi de yanında getirebilirsin." Başını, hala bılardo masasının üzerinde duran tekila şişesine doğru eğdi ve konuşmaya devam etti. "Ama bu gecenin geri kalanında tadacağım tek şey sensin."

Oh.

Vay canına.

"Aman Tanrım," diye tekrarladım.

"Şişeyi mi istiyorsun?" diye sordu.

"Buck..."

"Cevap ver, bebeğim."

"Hayır, ama..."

Cümlem bitiremedim.

Ayağa kalktı, elimden biramı kaptı ve kendi birayla birlikte kenara koydu. Elimi tuttu, beni kanepeden kaldırdı ve odanın içinden barın yanındaki duvarın yanındaki kapıya sürükledi. O kapıdan geçerek,

Bizi sola çevirdi, kısa bir koridordan geçtik, sonra tekrar sola döndük ve uzun bir koridordan geçtik, orada sondan ikinci odanın kapısını açtı.

Orada beni içeri çekti.

Kapıyı kapattı.

Yapılmamış, kraliçe boyutu yatağa baktım. Oh hayır.

Buck'a döndüm. "Şey..."

O ilerlediğinde konuşmayı bıraktım (ne diyeceğimi bilmediğimden değil).

Sarhoştum ama yatağa doğru çekilecek kadar sarhoş değildim.

Bunun yerine, yerimi değiştirip yataktan uzaklaştım.

Buck da yerini değiştirdi ve ilerlemeye devam etti.

"Şey... Buck?" Geriye doğru çekilirken seslendim.

"Evet, bebeğim," diye cevapladı ve ilerlemeye devam etti. Duvara çarptım ve durmak zorunda kaldım.

Buck'ın vücudu benimkine çarptı ve öylece durdu.

Başımı geriye eğdim, bu sırada kafa derimin duvara sürtündüğünü hissettim ve şöyle dedim: "Ben bu yemine oldukça... şey, bağılıyım."

Buck ellerini kalçalarımın koydu ve beni kendine çekti. Başını eğdi, dudakları benden bir santim bile uzak değildi, ama gözleri benimkilerle temas halindeydi.

O anda kokusunu aldım. Kolonya

kokmuyordu. Buck Hardy

kokuyordu. Karanlık ve çökmüş.

Hmm.

Başım beladaydı.

"Dediğim gibi, bebeğim, daha fazla yaşamalısın," diye fısıldadı.

"Ama..." diye başladım.

Başını eğdi ve beni öptü.

Sakalının kaşındırıcı olduğunu hissettim. Ama dudakları ve diliyle birlikte geldiği için seksi de hissettim.

Ve tadı harikaydı, bira, tekila ve *erkek* gibi. Tanrım.

Ellerim kalktı, parmaklarım boynuna dolandı ve dudakları benimkilerden ayrılp çenemden kulağıma doğru kayarken, başladığını hissettim.

Rogan'a göre libidom çok yüksekti.

Rogan bu özelliğini çok seviyordu.
Bunun Rogan olduğunu sanıyordum.
Görünüşe göre, benmişim.
Ya da bu durumda, belki de tekila, bira ve *Buck'ın* her şeyi.
Özellikle, güzel kokuyordu, tadı güzeldi ve gerçekten harika öpüşüyordu.
"Buck," diye fısıldadım ve o da ellerini kalçalarımın çekip arkama kaydırarak iki yanakımı avuçladı.

Aman *Tanrım*.

"Buck," diye tekrarlardım nefes nefese.

"Siktir, bebeğim, harika bir kıçın var," diye fısıldadı kulağımın altındaki cilde.

Oh... Tanrım.

"Buck," diye tekrar söyledim, o kadar alçak sesle ki, ben bile zor duyabiliyordum.

Başını kaldırdı, ama aynı zamanda kalçalarını benimkilere bastırdı. Orada hoş ve sert bir şey vardı ve dizlerimin büküldüğünü hissettim, bu yüzden parmaklarımı boynuna geçirdim.

"Buradayım, Toots," diye cevapladı, başını tekrar eğdi ve beni öptü.

beni

öptü Oradaydı.

Oradaydı. Ve ben de

oradaydım.

Ve tadı harikaydı, hissettirdiği his harikaydı ve ellerinin popomda hissettirdiği his daha da iyi hissettirdi ve dilini ağızımda hissetmek *en iyisiydi*.

Tanrım, Tanrım, *Tanrım*.

Elimde değildi. Çok sarhoştum ve o her şeyde çok iyiydi ve her şey çok güzeldi. Bir elimle kalın, uzun saçlarına parmaklarımı geçirdim ve diğer elimle omuzlarına sarıldım. Başımı diğer tarafa eğdim, vücudumu ona doğru ittim ve onu öptüm.

İşte bu kadar ve bundan sonra olacaklar, Rogan'ı ve bana yapabileceği tüm muhteşem şeyleri hafızamdan sonsuza dek silecekti.

Buck'ın üstüne çullandım, o da benim üstüme çullandı.

Ona doyamıyordum, tişörtünü kot pantolonundan çıkardım, ellerim onun sıcak, pürüzsüz, kaslı teninde kayıyordu, hareketlerim ateşli, açgözlüydü, ağızım daha da öyleydi.

Buck da aynı şeyi hissediyordu, bunu biliyordum çünkü saklamıyordu. Ağızımdan içti, tenimden çekti, dişleriyle ısırırdı.

İnanılmazdı.

Hepsini takip bile edemedim. Sadece hissedebiliyordum, ellerini kalçamda, yanlarımda, göğüslerimde. Ağzını bluzumun üstündeki meme ucumda. Parmaklarım onun tişörtünü yukarı çekiyordu. Kolları yukarı kalktı, tişörtü çıkardı ve hemen ağzım göğsüne, meme uçlarına gitti, elim sert kasıklarına kayd, sonra eli saçlarımı kavradı ve ağzımı tekrar alması için başımı konumlandırdı.

Eteğimi belime kadar yukarı çekti, külotumu aşağı itti. Onlardan çıktım ve tekmeledim, Buck'ın elleri tekrar popoma gitti. Zıpladım ve bacaklarımı ona doladım, ama elim onun kot pantolonuna gitti. Fermuarını açtım, elimi içeri soktum, kalın, kaya gibi sert sikini dışarı çıkardım ve onu bana doğru yönlendirdim.

O içeri girdi.

Başım geriye doğru

uçtu. "Evet," diye nefes

aldım.

Buck bana sertçe girdi, beni duvara yapıştırdı. *Çok* iyi hissettirdi.

Ağzım onun ağzını buldu. "Daha sert, bebeğim." Bana daha sert vurdu.

"Tanrım," diye fısıldadım dudaklarına ve o dilini ağzımın içine kaydırıldı.

Onun darbelerini kabul ettim, kalçalarımı eğerek onları derinleştirdim, dillerimiz birbirine dolandı, elleri kalçalarımın, kollarım omuzlarında, tutunuyordum.

Sonra nefes alamadığım için onu öpemediğim. "Tanrım," diye inledim.

Beni vuracaktı ve vurduğunda çok sert olacaktı. "Clara, bebeğim, bırak," diye dudaklarıma karşı homurdandı.

Tutunduğumu bilmesem de bıraktım. Başım geriye doğru uçtu, duvara çarptı ve ben çılgılık attım.

Ah.

May.

Zing.

Buck orgazmım boyunca itmeye devam etti, itişleriyle homurdanıyordu ve ben kalçalarımı eğmeye devam ettim, kendimi ona sundum, bağlantıyı aradım, bu hissi sevdim.

Parmaklarımla başının iki yanını kavradım. "Bebeğim," diye fısıldadım dudaklarına, "çok güzelsin."

Sözlerim üzerine, derinlemesine girdi, sabit kaldı ve ağzıma inleyerek boşaldı.

Evet.

Dudaklarımı çenesine, boynuna, kulağına götürdüm, dilimle kulak memesine dokundum, Buck'ı tattım, *erkeği* tattım, kokladım, sevdim, parmaklarının popomda sıkılaştığını hissettim.

Ağzım onun ağzına geri dönerken, beni duvardan çekti, döndü ve bizi yatağa götürdü.

Dudaklarım onun dudaklarına değdiğinde, ağzı açıldı ve ben dilimi içeri kaydırđım.

O yatağa geri düştü, ben üstündeydim ve tüm bu süre boyunca onu öpmeyi hiç bırakmadım.

Sonunda kendimi kaldırdım ve ona baktım, ellerim hala başını çevreliyordu.

"Tamam," diye fısıldadım. "Belki bu sefer, daha fazla yaşayacağım."

Bana baktı ve o muhteşem gülümsemesini gösterdi, beyaz dişleri, kalın, koyu sakallıyla.

Sonra beni sırt üstü çevirdi.

"BUCK!" diye bağırdım.

"Bırak."

"Tanrım."

"Bebeğim, lanet olsun... *bırak*... bırak," diye homurdandı.

Bıraktım, yüksek sesle bağırarak, sırtım ve boynum kavislenerek, topuklarım onun uyluklarına gömüldü. Parmaklarını bacaklarımın arasından kaydırđı, böylece iki eli de kalçalarımaya gidebildi, onları kaldırarak derin, derin ve hızlı bir şekilde girip çıkarken, nefes alışını zorlaşmış, homurtuları o kadar güçlüydü ki, boynumun derisine çarparak gürültü yapıyordu.

İnanılmazdı.

Aşağı indim ve ona yardım ettim, kulağına fısıldadım ve itişlerinin gücünün arttığını hissettim, duyduklarını beğendiğini söylüyordu. Sonra başını kaldırdı, ağzını ağzıma yapıştırdı ve ben de dilimi içeri kaydırđım, böylece onun iniltisini hissedebildim.

Evet.

Harika.

Ben onu öperken o içimde kaldı, sonra öpücüğü ele geçirdi, ikimiz de açtık. Öpücüğü yumuşak ve tatlı hale geldi, sonra burnumu öpmek için ağzımı öpmeyi bıraktı. Sonunda yuvarlandı, içimden çıktı, sırt üstü düştü ve beni yanına çekti.

Başımı omzuna yasladım, kolumu onun sıkı karnına doladım ve bacağıma bükerek uyluğumu onun uyluğuna dayadım.

Hâlâ sarhoştum, ama onun yumuşak, tatlı öpücüğünü ya da burnuma kondurduğu daha yumuşak, daha tatlı öpücüğü hissetmeyecek kadar sarhoş değildim.

Motosiklet kulübünün başkanı West "Buck" Hardy burnumu öptü. Omzuna yaslanarak gülümsedim.

Parmaklarını saçlarımın arasında gezdirmeye başladı.

Motosiklet kulübünün başkanı West "Buck" Hardy, parmaklarını saçlarımın arasında gezdiriyordu.

Kolumu onun karnına daha sıkı sardım.

"Bana Tia'dan bahset," dedi karanlık odaya. "Ona ne olmuş?" diye sordum.

"Senin tek sahip olduğun şey o mu?" diye sordu. "Evet," diye cevapladım.

Elini saçlarımdan çekti.

"Bebeğim," diye fısıldadı.

"Sorun yok." Karnını sıktım. "O yeter."

"Siktir," diye mırıldandı yarı karanlıkta (gece çökmüştü, meşguldük, Buck sadece bir lambayı yakmıştı ve çok geniş bir ışık yaymıyordu).

Başımı kaldırıp gölgeli yüzüne baktım.

"Hayır, gerçekten, o yeterli," dedim ona. "O tatlı, nazik ve cömert."

"Hayatım," elini başımın arkasına koyup beni kendine yaklaştırdı, "onunla yakın olduğunuzu biliyorum, ama şunu bilmeniz gerek, sizi Esposito gibi bir adamın yoluna sokan ve onun sizi bu şekilde kullanmasına izin veren bir kadın tatlı, nazik ve cömert değildir."

"Öyle olmadı," diye yumuşak bir sesle cevap verdim. "O zaman nasıl olduğunu açıkla," diye talepte bulundu. "Onunla ilişkisi bitti," diye bilgilendirdim onu.

"Bir daha söyler misin?" diye sordu.

"Onunla işi bitti, Buck," diye tekrarladım. "Ama Enrique Esposito hiçbir şeyi atmaz. Her şeyi, işine yarayabilir diye saklar. Ve

Tia onun için yararlı." "Nasıl?"

Tamam.

Nasıl bu noktaya gelmemize izin verdim?

Gözlerimi kapattım ve başka yere baktım, keşke yine sarhoş değil de, yine kafam güzel olsaydı.

Sarhoş olsaydım, unutabilirdim.

Sadece sarhoş olsaydım, her şey geri gelirdi.

Sadece sarhoşken, kendimi ve Tia'yı, bu bilgiyi aktarmam gerektiğinden koruyamadım.

Ama Buck ile benim aramda bir şeyler oluyordu.

Belki de sadece bugün sürecekti ve muhtemelen tam da bu kadar sürecekti.

Bununla birlikte, ondan hoşlanıyordum.

Onunla seks yapmayı

seviyordum. Onunla konuşmayı

seviyordum.

Ondan bیلardo oynamayı tam olarak

öğrenememeyi seviyordum. Onu seviyordum.

Ve onun beni neyin oluşturduğunu anlamasını istedim.

Diğer bir deyişle, kendimi ya da Tia'yı bundan korumadığım için, bu bilgiyi aktarmam gerekiyordu.

"Toots," diye seslendi.

Gözlerimi açtım ve yüzüne baktım.

"Onu ödünç veriyor," diye fısıldadım ve vücudunun benimkine sertçe yapıştığını hissettim.

Taş gibi sert.

Sonra dişlerinin arasından çıkan sözleriyle, "Ne yapıyor?" dedi.

"O çok güzel," dedim ona. "Onu

gördüm."

"Yani biliyorsun."

"Bakması zor bir kız değil," diye kabul etti.

"Eh, fiyat uygunsa, onu kiralar." "Lanet olsun," diye

mırıldandı.

"Aynen öyle," diye cevapladım. "Tia bana bunu anlattı ve ben de Esposito ile konuştum. Anlaşma yaptık. O bunu yapmayı bırakacak, ben de onun için çalışacağım."

Buck'ın vücudu yine benimkine sıkıca yapıştı.

Sonra sordu: "Ne yaptın?"

"Bir anlaşma yaptım. Kötü bir anlaşma değildi. Tia'ya bunu yapmayı bırakacak, ayrıca ilettiğim her mesaj için bin dolar alacağım. Aslında, düşünürsen, gerçekten iyi bir anlaşma."

İki kolunu da bana doladı ve beni neredeyse üstüne çekip yüz yüze geldiğimiz şekilde yukarı kaldırdı.

"Toots, seni Breaker Walinski ve Imran Babić'e mesaj götürmek için gönderdi. Break, uyuşturucu, silah ve diğer yasadışı malların güvenli geçişini sağlayan bir motosikletçidir. Babić ise uyuşturucu, silah satan, kadınları pazarlayan, haraç toplayan, yüzde yüz faizle kredi veren, bahis oynayan ve diğer yasadışı işlerle uğraşan Bosnalı bir delidir. Bunlar uğraşılmayacak adamlardır. Enrique Esposito bir sosyopat ve hırslı, *bu iyi bir kombinasyon değil*. Break'in adalet duygusu var. Esposito'nun seni toplantıya göndererek gösterdiği saygısızlığı, Esposito'dan ödeyecek. Babić, bebeğim, şunu bilmelisin ki, seni içeri alıp Esposito'nun mesajını iletmene ve tek parça halinde çıkmaya izin vermesi lanet olası bir mucize. Kızını korumak istediğini anlıyorum, ama yaptığın anlaşma iyi *bir* anlaşma *değil*.

"Yanılıyorsun, West," diye fısıldadım.

"Haklıyım Clara," diye fısıldamadan cevap verdi.

"O benim her şeyim ve o *onu ödünç veriyordu*," diye hatırlattım ona. "Tabii ki paraya ihtiyacım var."

"Onun için, senin için, ölmeye değer mi?" diye sordu.

"Yapman gerekeni yap," dedim omuz silkerek.

"Evet, yapman gereken şey onu arabana bindirip şehirden kaçmak, başka isimler kullanarak yapabileceğin herhangi bir iş bulmak ve onun seni asla bulmaması için dua etmektir."

"Bizi bulurdu," dedim. "Bu yüzden, bu gerçekten bir seçenek değildi." "Clara, Esposito gibi bir adam çabuk yanar, parlak yanar ve sonra birisi onu söndürür. Her yerde düşmanlar ediniyor. Bu dünyada fazla kalmayacak. Tek yapman gereken onu beklemektir."

Söylediklerinde haklıydı.

"Söylediğin doğru," dedim ona.

Bir an sessiz kaldı, sonra kahkahayı patlattı, kollarını bana sıkıca doladı ve beni sırt üstü çevirdi, üstüme çıktı.

"Ama," diye devam ettim, "bu kararı verirken bir motorcu danışmanım yoktu."

"Şanssızlık, bebeğim," dedi yumuşak bir sesle.

"Mm," diye mırıldandım cevap olarak, sonra sordum, "Onun mesajını iletmeme izin verecek misin?"

"Onun mesajı, hayır, bizim bölgemizden çekilmeyeceği. Satıcılarını göndermeye devam edecek, ürünlerini satmaya devam edecek ve bunu bizim dükkânımıza çok yakın bir yerde yapacak. Sen içeri girdiğin anda, isteğime vereceği cevabın bu olduğunu anladım."

"Peki ne yapacaksın?" diye sordum.

"Onun bokunu benim bölgemden temizlemek için çaba sarf etmem gerekecek." Oh hayır.

Bu hiç iyi gelmedi. "Buck..."

Beni kesip sözümü kesti.

"Hayır. Ben ve kardeşlerimin ipotekleri ve beslemeleri gereken aileleri var. Müşterilerimizin, bir satıcı onların görebileceği bir köşede satış yaptığı için tavan vantilatörü almaya ve boya karıştırmaya gelmemesi gibi bir durum olamaz. İnsanların bir grup motosikletçiden boya rulosu almanın havalı olduğunu düşündüğümüz bir durumdayız. Onların bizim bölgemizde şüpheli işler döndüğünü düşünmelerini istemeyiz. Bu her şeyi mahveder."

Gerçekten de her şeyi mahvederdi.

Yine de, onun bu konudaki kararlılığının oldukça yoğun olduğunu itiraf etmeliyim, çünkü daha önce de belirttiğim gibi, o ve adamları oldukça sert görünüyorlardı.

Esposito, Breaker Walinski ve Imran Babić gibi adamlar hakkında çok şey bildiği de ortadaydı.

Yargılamamalıyım.

Ancak...

"Yani sizler tamamen temiz misiniz?" diye sordum.

"Öyleyiz."

Vay canına, diye düşündüm.

"Vay canına," diye fısıldadım. Sonra, "Harika," diye bitirdim. O sessizdi.

Elini yüzüme koyduğunu hissettim ve sonra yumuşak bir sesle, "Ve temiz olanları yatağıma alırım, bebeğim," dedi.

Aman

Tanrım.

"Buck..."

"Sen çok tatlısın, Toots, cesaretin ve yüreğin var. Şimdi, temizlik için savaşmak için ikisini de kullanmalısın."

Aman Tanrım.

"Beni kirli mi buluyorsun?" diye fısıldadım, dehşete kapılmışım.

"Bebeğim, gerçek şu ki, uyuşturucu ve pezevenk parası alıp mesajlar iletiyorsun."

Aman

Tanrım.

Öyle

demmişti.

Beni kirli buluyordu. Ve bu

his...

Bu his...

Nedense, Phoenix'teki herkesin benim deli gibi açgözlü ya da aptal olduğumu düşünmesinden daha *kötüydü*.

Çok daha kötüydü.

"Lütfen benden uzak dur." Hala fısıldıyordum.

"Toots..."

"Hayır," dedim, omuzlarını iterek. "Lütfen benden uzak dur." "Clara, beni dinle."

"Hayır," diye tekrarladım, hala omuzlarını iterek ve vücuduna karşı direnerek.

"Sakin ol, tatlım, beni dinle." "Çekil üstümden."

Uzun boyuyla beni yatağa bastırdı ve eli yüzümden boynuma kaydı, parmak uçlarıyla nazikçe bastırarak bir şey anlatmaya çalıştı.

"Beni dinle dedim."

"Hayır, Buck, yine beni yargılıyorsun," diye karşılık verdim. "Söylediklerimin doğru olmadığını söyleyemezsin."

Hareketsiz kaldım. "Haklısın. Kesinlikle haklısın. Şimdi, koruduğun temizliğini daha fazla kirletmeden önce, beni yatağından bırakmalısın."

"Bebeğim, beni kızdırma," diye uyardı. "Sözümü bitirmeme izin vermiyorsun."

Yarı karanlıkta yüzüne baktım.

Orada, sarhoş, çıplak, aptal, çaresiz ve neredeyse hiç tanımadığım bir adamla yataktaydım.

Neyim vardı benim? Ne zaman

olmuştu bu?

Yıllardır kendimi güvende tutmuştum.

Ne zaman yanlış adımlar atmaya başladım?

"Biliyor musun," diye konuşmaya başladım, "Söylemeliyim ki, sözünü bitirmeni umursamıyorum. Yeterince konuştun. Şimdi gitmek istiyorum."

"Öyle mi? Peki nereye gideceksin?" "Sana ne?"

"Tatlım..."

"Anlıyorum. Temiz kalmak için mücadele etmeyi anlıyorum. Anlıyorum. Çünkü beni seven tek kişi *kocas* tarafından pazarlanmıştı. Bu yüzden onun olabildiğince temiz kalmasına yardım etmek için yapmam gerekeni yaptım. Ki bu arada, *o asla* temiz kalmayacak. Zihninde değil. Evet, bunu yapmak için uyuşturucu parası aldım. Bu beni kirli yapıyorsa, öyle olsun. Benim için arkadaşım Tia ve bunu kabul ediyorum. Bu yüzden, *defalarca* senden... *benden... uzak* durmanı istedim."

Son sözümle omuzlarını ittim ve altımdan çıkacak kadar onu üstümden kaldırdım. Neredeyse yatağın ucuna ulaşmıştım. Ama sonra koluyla belimi kavradı ve beni tekrar altına çekti.

Böylece bir boğuşma başladı. Birkaç saniye sonra, kazanamayacağımı anladım çünkü birincisi, o benden daha büyüktü, ikincisi, benden daha güçlüydü ve üçüncüsü, benim gibi (biraz) sarhoş değildi. Bu yüzden pes ettim ve yarı karanlıkta yüzüne öfkeyle baktım.

"Şimdi beni dinleyecek misin?" diye sordu.

"Seni duyacağım, ama dinleyeceğimi garanti edemem," diye cevap verdim.

"Lanet olsun, bebeğim, çok çabuk akıllanman lazım."

"Oh, şimdi de kirli ve aptalım."

"Doğru müttefikler edinmeyi öğrenmezsen, sonuncu olursun. Doğru müttefikler, seni mesaj iletmeye gönderip, hayatta kalamayacağını ya da bir şekilde zarar göreceğini umut eden sosyopatlar değildir."

"Yani, demek istediğin... tavsiyen, seninle yatmam ve seni memnun etmem gerektiği, böylece senin bana iyi bakacağın mı?"

"Aslında, evet."

Karanlıkta ona baktım. Şaka yapıyordum.

O ise ciddiye.

Sonra sesimi yükselterek sordum, "Bu temiz mi?"

Elini kaldırdı ve parmaklarını saçlarımdan aşağıya doğru kaydırarak omzumun üzerine attı ve nazik bir sesle cevap verdi: "Evet, Clara. Dürüst bir şey. İkimiz de ne olduğunu biliyoruz. İkimiz de bundan bir şeyler kazanıyoruz. Yani temiz bir şey."

Tanrım.

Ağlayacaktım.

Hayatımın daha kötüye gidemeyeceğini düşünüyordum, ama işte, *daha da kötüye* gitti.

İyi dinleyen ve sekste harika olan bu gerçekten havalı, yakışıklı adam, bana bakması ve benim "iyi bir müttefik" olmam için kendime *fahişelik yapmamı* istiyordu.

"*Lütfen... lütfen* benden uzak dur," diye fısıldadım.

"Tia'yı da getir, onu da koruyacağım." *Tanrım*.

"Yapamazsın, onu bırakmaz," diye cevap verdim.

"Bebeğim, sana veya ona ulaşmak için beni ve tüm adamlarımı geçmesi gerekecek."

ona

ulaşm "Tek yapmam gereken seninle yatmak mı?" diye sordum.

ak "Hayır," diye cevapladı.

için "Tia da seninle yatmak zorunda mı?" diye ısrar ettim ve vücudu

beni

m ve

tüm

adaml

arımı

n

önün

den

geçm

esi

gerek

ecek.

"

tekrar taş gibi sertleşti.

Belki *daha da* taş gibi sertleşti, ki bu mümkün olabileceğini düşünmezdim.

Ama öyleydi.

"Bebeğim," diye

homurdandı. Bir uyarı.

Kesinlikle.

Çok ileri gitmiştim.

Ayrıca

umursamıyordum.

"Tamam, o zaman Tia biriyle mi yatmak zorunda, yoksa tüm erkek arkadaşlarınla mı?"

"Böyle saçmalıklar yapma. Benim bahsettiğim şeyin bu olmadığını biliyorsun." "O zaman belki de ne demek istediğini açıklayabilirsin."

"Açıklayacağım, sen çeneni kapa."

Çenemi kapattım ve gölgeli kafasına baktım. O da benimkine baktı.

Sonra mırıldandı, "Tanrım, kafamı muayene ettirmem lazım."

"Benden kalkabilirsin," diye hatırlattım ona.

"Bu senin çeneni kapatmak mı

oluyor?" Yine çenemi kapattım.

"Benim evime, işime ve bana iyi bak." "Bu ne demek?"

"Bu, seni evinden kovmadan önce taşınman gerektiği anlamına geliyor. Benim evime taşınacaksın. Evi temiz tutacaksın. Beni besleyeceksin, yani ben seni beslemediğim zamanlarda. Yemek yapmayı severim, bu yüzden çoğunlukla ben seni besleyeceğim. Benimle işe geleceksin, ofisi idare edeceksin ve benimle eve geleceksin."

Vay canına.

Ciddi miydi?

Bu sanki... sanki...

Tanrım, bu seks karşılığında güvenlik anlaşması gibi gelmiyordu. Bir *ilişki* gibi geliyordu.

"Ne?" diye fısıldadım.

"Ofis işleri için sana para öderim," diye devam etti. Bana para mı ödeyecek?

Yani, *bir iş* gibi mi?

"Ne?" diye tekrarladım.

"Ve sana bir araba veririm, çünkü repo adamları, bebeğim, şunu söylemeliyim ki, sen bu sorunu çözme fırsatı bulamadan senin arabayı alacaklar."

Tanrım.

Benim hakkımda her şeyi biliyordu.

"Hakkımda her şeyi biliyor musun?"

"Yüksek lisansından itibaren her şeyi. Koruyucu aile meselesi hariç.

O kadar derine inme fırsatımız olmadı." "Neden araştırdın ki?"

"Toots, seni göndereceğini biliyordum ve bilmediğin bir düşmana karşı çıkılmaz. Sokaklarda senin hakkında her şey konuşuluyordu. Kulübümü etkileyebilecek her şeyi öğrenirim."

Bu mantıklıydı, kapsamlı ve koruyucuydu. Bir kulübüm olmasını diledim. Aslında, her zaman bir kulübüm olmasını dilemişimdir.

Buck konuşmaya devam etti.

"Clara, beni dinle, sana bir ev, bir araba, bir iş, sana ve kızına koruma ve temiz kalma fırsatı sunuyorum. Bunu gerçekten reddedecek misin?"

Aklıma bir şey geldi.

"Senin... senin deneyeceğini... bizim...?"

"Senin fotoğraflarını gördüm, bebeğim, bir sürü. İlgimi çekmediklerini söyleyemem ama gerçekte..." Saçımı çekti, bununla sözünü bitirdi ve devam etti. "Yani hayır. Şu anda burada olacağını bilmiyordum ve

bu teklifi yapacağımı da bilmiyordum çünkü teklifin yapılması gerektiğini bilmiyordum. Yine de, kısa yirmi sorumuzdan sonra *bir* teklif olarak düşündüm ve sen sarhoş olup, konuşkan ve cidden çok sevimli hale geldikten sonra kesinlikle bu yönde ilerledim."

Son kısmı kaçırdım, ki bu çok kötüydü, ama bunun nedeni onun daha önce söylediği şeye takılmış olmamdı.

"Yani bu acıma mı?" diye sordum, sesim yine yükseldi ve onun boynunu geriye doğru eğdiğini izledim ve iç çekişini dinledim.

Bunu yaptıktan sonra, "Lanet olsun" diye mırıldandığını duydum. "Ee?" diye sordum.

O zaman başını eğdiğini gördüm ve gözlerinin beni yakıcı bir şekilde izlediğini hissettim.

"Özetleyeyim," dedi, gizlemeye çalışmadan, zar zor sabrını koruyarak. "Sen... bittin. Neredeyse bir yıldır çalışmıyorsun. Kendi hesabındaki paranın sonuna geldin, ayrıca sana bıraktıkları değerli eşyaları rehin vererek elde ettiğin paranın da sonuna geldin. Altı aydır arabanın taksitlerini ödemiyorsun. Kirayı üç aydır ödemiyorsun. Altı aydır ödemiyordun, ama Esposito'dan kazandığın para bu açığı kapattı, ama yeterli olmadı. Bir hafta önce tahliye bildirimi aldın. Üç kredi kartının limiti doldu. Onları da altı aydır ödemiyorsun. Tahsilat ajansları kapına o kadar sık geliyor ki, senin yerine taşınabilirler."

Tamam.

Onun beni *gerçekten çok iyi* incelediğini söyleyebiliriz. Ve daha bitmemişti.

"Kız arkadaşın güvende değil ve onu güvende tutmanın tek yolu, bir sosyopat için ölümcül görevleri kabul etmek. Tabii, o da senin dar etekler giyip, yüksek topuklu ayakkabılar giyip, sevimli davranarak sert motorcular ve psikopat pislikleri etkileyici tavırlarıyla alt etmeni izlemekten sıkılana ve seni de kiralamaya karar verene kadar."

Bunu itiraf etmeliyim ki, bu benim de endişelendiğim bir konuydu. Ve...

Buck henüz bitirmemişti.

"Birinci müşteri, tahminimce Imran Babić, seni zarar görmeden bırakmasının nedenini kamuoyuna açıklamadı, ama sarışınları, sıkı kalçaları ve uzun bacakları sevdiğini biliyorum. İkinci müşteri, Breaker Walinski'nin oğlu Bug,

sen içeri girip çıktığında oradaydı ve Esposito'nun yeni sevgilisine olan ilgisini kamuoyuna açıkladı."

Harika.

Buck konuşmaya devam etti

"Dediğim gibi, doğru müttefikler edinmeye başlamalısın. Şimdi, bu sadece benim tahminim, ama benim korumam olmadan Ace's Dive'dan çıkarsan, üç şey olabilir. Esposito, seni bir şekilde kullanıp bitirene kadar seni kullanmaya devam eder. Babić seni alır ve seninle eğlenir. Ve bebeğim, sen sevimlisin, onu kalkanın yapabilirsin, ama Babić kahverengi tenli kadınları sevmez ve Tia da buna izin vermez. Ya da son olarak, Breaker seni adamı için alır ve Walinskiler, onlar güzel kadınları tanır ve takdir eder. Seni alırlar bebeğim, senden hoşlanırlar ve bir daha asla çıkamazsın."

Sonunda konuşmayı kesti. Ama ben ne diyeceğimi bilemedim.

Orada çok şey vardı ve hiçbiri iyi değildi.

Ve ne yazık ki, tüm bunlarla ilgili olarak onun haklı olduğunu hissettim.

Ben konuşmadığımda, Buck konuştu.

"Ya da akıllıca bir seçim yaparsın. Beni seçersin. Doğru müttefikini seçersin. Dürüst bir iş yaparsın, dürüst bir maaş alırsın. Repo adamından saklanmak zorunda kalmayacağın bir araba alırsın. Kızını güvende tutarsın. Ve sen ve ben, bu konuşmayı yapmadan önce birbirimize dört kez verdiğimiz şeyin tadını çıkarırız ve artık o kadar eğlenceli olmaktan çıkana kadar tadını çıkarmaya devam ederiz."

Söylenmesi gerekirse, bu konuşmayı yapmadan önce bana dört kez verdiği şeyin tadını çıkardım. *Çok keyif* aldım. Bunu daha da keyifli kılan şey, bana dört kez verebilmesiydi. O tam olarak on altı yaşında değildi. Aslında, efsanevi Rogan bile sadece iki kez yapabiliirdi.

Kesinlikle üzerinde düşünülmesi gereken bir nokta.

Sadece sarhoş olmadığım zaman düşünmem gereken bir konu.

"Kararımı, vücudumda bu kadar çok tekila ve bira kalmayana kadar erteleyebilir miyim?" diye sordum.

"Bence, Toots, daha fazla yaşamalısın dediğimde beni anlamadın," diye cevapladı.

"Yani tavsiyen, dört orgazm yaşadktan, ilk kavgamızı ettikten ve biraz sarhoşken, neredeyse hiç tanımadığım bir adamla yatakta, çıplak halde önemli bir hayat kararı vermem mi?" diye sordum.

"Kesinlikle," diye tereddüt etmeden cevapladı.

Gölgeli kafasına baktım. Sonra
kahkahayı patlattım.

"Toots," diye bağırdı benim kahkahalarımın
arasında. Ama ben gülmeye devam ettim.

O kadar çok gülüyordum ki başımı kaldırıp yüzümü boynuna dayamak zorunda
kaldım, aynı zamanda ona sarılmak için kollarımı da doladım.

Yatay pozisyonda olduğum için bunu yapmam için bir neden yoktu, ama yine de
yaptım.

Ben gülmeye devam edince, "Clara" diye tekrar seslendi, ben de gülmemi kontrol
etmek için çabaladım, başımı yatağa bıraktım ve ona tekrar baktım.

"Sabaha kadar bana zaman ver," dedim, hala kıkırdayarak.

"Güzelim, sadece şunu belirtmek istiyorum, bana sıkı sıkı sarılıyorsun," dedi
sessizce, kalan kıkırdamam kesildi ve kollarımı çekmeye başladım, ta ki o "Yapma,"
diyene kadar, sonra durdum.

"Buck," diye fısıldadım.

"Sabaha kadar vaktin var," diye kabul etti. Vücudum onun altında gevşedi, başı
eğildi ve dudaklarını kulağımda hissettim. "Benim de," diye bitirdi.

Ağzı benimkine yaklaştı ve beni öptü.

Sonra bana beşinci orgazmı yaşatmaya başladı ve bunu yapmak için acele etmedi.

Kısa bir süre sonra, daha fazla zaman ayırarak bana altıncı orgazmı yaşattı.

Bundan sonra bayıldım ve son düşüncem, West

"Buck" Hardy'den uzun, uzun bir süre keyif alabileceğimdi.

Özellikle de tüm bunları sürdürebilirse. Ve ben
tüm bunları kastetmiştim.

Ama çoğunlukla, burnumu öpmeye devam ederse.

3
REDHOT

Gözlerimi açtığımda, kulüp binasındaki Buck'ın odasına güneş ışığı giriyordu.

Buck'ın (etkileyici) göğsünü de gördüm.

Bunu gördüm çünkü yanağım onun omzuna değiyordu.

Haklıydım ve çeşitli duyusal kanıtlarım vardı. Buck'ın her yeri kaslıydı.

Ayrıca kolları dışında başka yerlerinde de dövmeleri vardı. Dövmele omuzlarına kadar uzanıyordu ve gövdesinde iki tane daha vardı. Biri, sol alt karın kaslarında, çirkin görünümlü bir yara izinin üzerinde, siyah mürekkeple yazılmış "ASLA TEKRAR" yazısıydı, diğeri ise kalbinin üzerinde "GEAR" yazısıydı.

Güzel göğsünün ötesine baktım, akşamdan kalma halimi hissettim, vücudumun herhangi bir bölümünü hareket ettirdiğim anda tam anlamıyla ortaya çıkacağını tahmin ediyordum. Bu yüzden sadece gözlerimi kaydırmaya çalıştım, çünkü akşamdan kalma halimin ortaya çıkmasını istemiyordum ve uyuyan Buck'ı uyandırmak istemiyordum.

Dün gece meşgul olduğum için odayı fark etmemiştim, ama oda sadece dağınık değil, aynı zamanda kirliydi. Kesinlikle toz alınması ve temizlenmesi gerekiyordu. Öyle ki, bu iş bir hafta sürebilirdi.

Her yerde giysiler vardı. Kağıt parçaları. Atılmış tek kullanımlık kahve fincanları. Bira ve likör şişeleri. Kirli bardaklar, tabaklar ve paket servis kartonları. Ve... bakışlarım daraldı... *mermiler*.

Um... iğrenç!

Pisliği (ama çoğunlukla mermileri) görmemek için gözlerimi tekrar kapattım ve Buck'ın sıcak, sert tarafına daha da sokuldum, bu da onun kolunu sırtımda gerginleştirdi, parmak uçları kalçamdaki ete kısa bir süre bastırdıktan sonra tekrar yerine oturdu.

Bekledim ve o artık kıpırdamadı. Hâlâ uyuyordu.

Bunu görebiliyordum.

Dün gece işin büyük çoğunu o yaptığı için yorgun düşmüş olmalıydı.
Sonra bir karar vermem gerektiğini hatırladım ve gözlerimi açtım, ama odaklanmadım.

Yatağında yanımda yatan bu adamı sevmiştim ve bunun nedeni sadece beş Rogan Kırk'ten daha fazla dayanıklılık ve beceriye sahip olması değildi.

Hayır.

Çünkü burnumu öptü. Çünkü beni dinledi. Ve çünkü beni gerçekten çok güldürdü. Niyeti bu değildi, ama yaptı ve ben *gerçekten* çok uzun zamandır gülmemiştim.

Bu iyi geldi.

Kulübünü koruyordu ve beni de korumak istiyordu. Bu hoş bir duyguydu.

Hoş olmayan kısmı ise, artık o kadar eğlenceli olmaktan çıkana kadar bunu yapmak istemesi idi.

Tabii ki bu şaşırtıcı değildi. Birbirimizi yirmi dört saat bile tanımıyorduk. Benden hoşlandığını biliyordum, bunu fark etmemek imkansızdı. Üçüncü orgazmdan (benim) ve beşinci orgazmdan (onun) sonra bana açıkça söylediğini saymıyorum bile. Ama aşk itiraflarına ve alyans alışverişine hiç de yakın olmadığımızı biliyordum.

Yine de.

West "Buck" Hardy gibi bir erkeğin beni artık eğlenceli bulmaması ne kadar sürerdi?

Muhtemelen çok uzun sürmezdi.

Ve o benim burnumu öpmüştü.

Burnumu öpmüştü.

Ben onu muhtemelen çok daha uzun süre eğlenceli bulurdum. Kahretsin.

Bu dersi daha önce, herkesin önünde öğrenmiştim.

Rogan'ın güzel bir hayatın anahtarı olduğunu düşünüyordum ve bunu düşünmemin nedeni, onun bana bakışları ve bana verebildiği her şeyle beni güzel hissettiren, güzel orgazmlar yaşatan güzel bir erkek olması değildi.

Bunun yerine, bana davranış şekliyle. Onu sevmiştim.

Ve sonra...

Bu konuda yeterince konuştum.

Şimdi bana Buck, güvenlik ve emniyetin anahtarı olarak sunuldu.

Ama uzun zaman önce öğrendiğim ve aptalca unuttuğum bir şey vardı: kendime dikkat etmem gerektiği.

Ve Tia'ya.

Buck haklıydı. Gitmeliydik.

Benim param yoktu, ama Tia biraz para bulabilirdi. Arabam repo için satılıktı ve Esposito muhtemelen Tia'yı takip etmek için arabasına takip cihazı takmıştı, ama arabam beş eyalet uzakta olursa repo adamının işi zorlaşırdı.

Seattle'ı düşünüyordum. Orayı hep görmek istemişimdir. Kahveyi severim ve Seattle'da çok sayıda kahve dükkanı vardır. Belki birinde iş bulabilirim.

O yüzden oraya giderdik.

Sonra, biri Esposito'yu ortadan kaldırdığında geri dönerdik.

Geri döndüğümüzde Buck'ı bulurdum ve eğer benden daha çok hoşlandığı muhteşem bir kadın tarafından kapılmamışsa, belki de kafamda bu yük olmadan bana bir şans daha verirdi.

Acıma için değil. Korunma için değil.

Benim için.

Ve ona temiz bir şekilde gelirdim.

Dikkatlice başımı kaldırdım ve yüzünü inceledim. Onun benim tipim olacağını asla hayal edemezdim.

Çok sert, çok kaba. Ama benim tipimdi.

O muhteşemdi.

Bu kelimenin bir insanı tanımlayabileceği birden fazla şekilde.

Sessizce iç geçirdim, dikkatlice yukarı kayarak sakallı çenesinin köşesine öpücük kondurdum. Sonra yüzüne bir kez daha baktım, uyurkenki yumuşak ama yine de erkeksi ve çekici halini hafızama kazıdım.

Bunu yaptıktan sonra, kayarak uzaklaştım.

Odayı hızla geçtim, kıyafetlerimi alıp lavabonun olduğu açık kapıya doğru yöneldim. İçeri girdim, banyonun yatak odasından çok daha pis olduğunu gördüm ve giyinirken ayaklarımın tabanının neyle temas ettiğini düşünmemeye çalıştım.

Tuvaleti kullandım, ellerimi yıkadım ve yüzüme su sıçrattım. Hata.

Kabuk bağlamış havluyu görünce bunu anladım.

Çok iğrençti.

Hangover ile daha da iğrenç.

Midem bulanırken, havlunun daha az kirli olan kenarlarını kullanarak ellerimi ve yüzümü elimden geldiğince sildim.

Ayakkabılarımı elimde tutarak banyodan çıktım.

Buck hala yatakta uyuyordu ve onu orada, çarşafı beline kadar inmiş, dövmeleleri, derisi ve kasları ortada dururken görmek, soyunup ona tekrar katılmamak için kendimi zor tuttum.

Bunun yerine, sessizce bir kağıt (bulmak zor olmadı) ve bir kalem (bulmak da zor olmadı) aradım ve ona bir not yazdım.

WEST,

Teklifin için teşekkürler, ama doğru adımları atmaya başlamam gerekiyor. Sen harika bir adamsın ve seninle tanıştığıma memnunum.

~Clara

PS: Beni güldürdüğün için de teşekkür ederim. Uzun zamandır gülmemiştim.

zama

n.

Kağıdı ^{inceledim} ve burnumu öptüğü için ona teşekkür etmeyi düşündüm, sonra beni güldürdüğü için teşekkür etmeyi düşündüm, sonra yatakta hareket etti. Donakaldım ve gözlerim ona kaydı.

Yanına döndü ve elini yastığın altına soktu. Ben hareketsiz kaldım, ama o başka hareket yapmadı.

Daha fazla risk almak istemediğim için ona dokunmadım ve notu komodinin üzerine koydum.

Ama notu görebilmesi için bazı parçaları temizledim.

Odanın dışına çıktım, kapıyı kapattım ve koridorda ayakkabılarımı giydim.

Hala barda duran çantama doğru yürüyordum (bu çocukların kesinlikle temizdi, güzel bir çantaydı, büyüklüğü ve çok yönlülüğü nedeniyle rehin vermediğim birkaç çantadan biriydi ve orada, barın üzerinde güvende duruyordu) "Yo" diye bir ses duydum.

Bir sıçrayarak arkama döndüm ve birkaç metre arkamda duran, kirli sarı saçlı, uzun saçlı adamın sırtı bana baktığını gördüm.

Bugün at kuyruğu yapmıştı.

"Merhaba," diye selam

verdim.

"Bebeğim," diye cevapladı.

Sırıtişında bir şey yüzümü kızarttı. Çirkin bir sırtıış değildi, neredeyse alaycı gibiydi. Aynı zamanda anlamlıydı.

"Buck'a kahvaltı hazırlayacak mısın?" diye sordu, bana doğru yaklaşarak. Oh, hayır.

Bir motorcu, ertesi sabah bir kadından bunu mu beklerdi? "Şey..." diye cevap verdim.

Bana ulaştı, durup üzerime dikildi ve "Dayanmalısın kadın, kardeşim kızartma tavaşıyla çok ciddidir" diye tavsiye etti.

Başımı geriye eğip ona baktım ve "Ne?" diye sordum.

"Buck yemek yapabilir. Burada mutfağımız yok, ama onun evine gitmek için beklemeye değer."

"Onun evi mi?" diye sordum.

"Evet, bebeğim, o burada yaşamıyor." "Oh," diye fısıldadım.

Tabii ki yaşamıyordu.

Ve, vay canına.

Nerede yaşadığını merak ettim.

Ne pişirdiğini de merak ettim. Hayır, hayır, hayır, etmedim.

Aslında tanışmıştım, ama buna odaklanamadım. Tia, kahve ve Seattle'a odaklanmam gerekiyordu.

Sarışın iri adam konuşmayınca, "Tanışmadık" dedim. Elimi uzattım. "Benim adım Clara."

Onun kocaman eli benim elimi kapladı ve biraz fazla sıkarak bıraktı ve "Ink" dedi.

"Tamam," diye mırıldandım.

Ink. Buck. Bu isimleri nereden bulmuşlar? Yirmi soru sırasında sormalıydım.

"Her neyse..." diye başladım ama onun yine sırtıışını görünce durdum ve "Ne?" diye sordum.

"Sadece haber vereyim, artık başka bir adın var," dedi. "Öyle mi?" diye sordum.

Sırıtişi bir gülümsemeye dönüştü ve bu onu biraz sevimli gösterdi, her ne kadar temiz bir tıraştan dört gün, düzgün bir saç kesiminden ise dört aydan fazla uzak olsa da.

"Evet, Redhot."

"Anlamadım?"

"Takma adın, bebeğim. Redhot. Tanrım, kadın, bütün gece seni dinleyince, bir erkeğin pornoya ihtiyacı kalmıyor."

Oh... Tanrım!

Yüzüm sıcaktı, ama şimdi solgun olduğunu anında anladım. Ink konuşmaya devam etti.

"Senin buz gibi olduğunu sanıyordum, ama değilsin. Sen ateş gibisin. Buck her zaman doğru seçimi yapar."

Ben ona bakarken, o çorapla gülümsedi (*Buck her zaman doğru seçimi yapar mı?*) ve sonra eğilerek devam etti.

"Ama kahvaltı?" Başını salladı ve anlamlı bir şekilde "Bebeğim" diyerek sözlerini bitirdi.

Bu "bebeğim" kelimesinin onun için anlamlı olduğunu belirtmeliyim. Bu benim için kafa karıştırıcıydı.

Kısa bir süre önce bana gitmemi söylememiş gibi şakacı bir şekilde omzuma vurdu, bana yine kocaman bir sırıtış attı ve uzaklaştı.

Ne demek istediğini anlamadan ona baktım ve bir süre bunu anlamaya çalışarak izledim.

Sonra Buck'ın her zaman onları seçtiğini düşündüm ve midemde yine o boşluğu hissettim. Tekila, bira, bilardo, hamburger ve Buck sayesinde unuttuğum umutsuzluk, akşamdan kalma mide bulantısının yanında yerini aldı.

Bu düşünceyle Seattle'ı hatırladım, çantama koştum, onu aldım ve arabama koştum.

Jimenez'in kapısını çalmak için yumruğumu kaldırdım, ama yumruğum kapıya çarpmadan kapı açıldı.

Kemikli eli dışarı çıktı, ön kolumu tuttu ve beni dairesine çekti. Arkamızdaki kapıyı hızla kapattı.

Ona dönüp baktım.

Bayan Jimenez komşumdu ve benden hoşlanıyordu.

Meksika asıllı Amerikalı bir kadındı ve yetmiş sekiz yaşında olduğunu söylüyordu, ama doksan sekiz yaşında gibi görünüyordu. Dairenin her yerinde kendisi, kocası, çocukları ve torunlarının fotoğrafları vardı ve onlardan onun

yaklaşık 30 cm küçülmüş olduğunu anladım. Yüzünün her yeri kırışıklıklarla doluydu, saçları sert ve griydi ve her zaman başının arkasında topuz yapıyordu.

Ayrıca hayatımda gördüğüm en parlak, en tatlı gülümsemeye, güzel, sıcak kahverengi gözlere sahipti ve harika ev yapımı tamales yapardı. Onun ve Tia'nın yemekleri, son iki aydır yediğim tek yemektir. İkisi bana göz kulak olmasaydı, şu anda olduğumdan daha da kötü durumda olurum.

"Arabayı sakladığını söyle," dedi.

"Tabii ki," diye cevap verdim ve sonra çıkardım ki, "Repo adamları buraya gelmiş."

"Etrafı kokluyorlar," dedi başını sallayarak, sonra gözleri keskinleşti. "

Çakal da buradaydı."

"Çakal" Bayan Jimenez'in ev sahibimiz Dallas Hill'e taktığı addı.

Bayan Jimenez yıllardır orada yaşıyordu ve Dallas Hill, o taşındığından beri apartmanların sahibiydi. Kirayı düzenli olarak artırıyor ama sağladığı hizmetin kalitesini artırmıyordu. Bu da, tuvalet su basarsa, çatı akarsa, sıcak su kesilirse veya buzdolabı bozulursa, tamir etmek için acele etmediği ve bu tamirin haftalar sürebileceği anlamına geliyordu. Tek banyolu dairelerde, tuvaletin tamir edilmesi için bir gün bile beklemek gerçekten hiç eğlenceli değildi.

Ancak, kirayı bir gün geç ödediğinizde, gelip sizi arardı.

Bu, onu çılgına çevirdiğim anlamına geliyordu ve Bayan Jimenez bunun her dakikasından büyük keyif alıyordu.

Öyle ki, oğlu Raymundo'yu çağırıp kilitlerimi değiştirtti, böylece Dallas daireme girmesin diye.

Bu muhtemelen yasa dışıydı, ama Dallas kapımın önünde durup bağırarak (ben dairemde saklanırken) bunu sorun edince, Bayan Jimenez dairelerin kapılarının açıldığı açık geçide çıktı.

Onu mutfak pencereinden, telefonu kulağında gördüm ve yüksek sesle "Alo? Bina denetçisiyle görüşebilir miyim?" dediğini duydum.

Bunun üzerine Dallas ona kaşlarını çatmış ve öfkeyle uzaklaşmıştı.

Yine de kira ucuzdu ve dairem mobilyalıydı.

Bayan Jimenez'in dairesinde kendi eşyaları vardı ve onun evi benimkinden çok daha ev gibiydi. Bunun nedeni, Dallas'ın Goodwill'den aldığı ikinci el eşyalarla dekorasyon yapması, Bayan Jimenez'in ise tarih, sevgi, anılar ve aile ile dekorasyon yapmasıydı.

"Onlar gitti mi?" diye sordum.

"Hiç gitmediler, ama gözden kayboldular," diye cevapladı Bayan Jimenez. "Arabamı nereye sakladın?"

"İki sokak ötede, evsiz adamın yanında uyuduğu çöp konteynerinin yanında. Bagajın üzerine atmak için brandasını kullanmama izin verdi."

Son birkaç ayda arabamı saklamak için bulduğum birçok yerden o yeri seçtiysem, o evsiz adam her zaman benim için bunu yapardı. Nedenini bilmiyordum. Ona hiç para vermedim, ama Bayan Jimenez'in tamaleslerinden biraz getirmiştim. Belki de sebebi buydu. Ya da belki de benim içimde, kendi şu anki durumundan önce kendisinde gördüğü şeyi görmüştü.

Her halükarda, ona minnettardım.

"*Bien, querida,*" Bayan Jimenez onayladı, sonra gözleri ayaklarıma kayd. "O ayakkabılarla mı yürüyorsun?"

"Evet, ama akşamdan kalma olduğum için ayaklarımdan hissetmiyorum," diye cevap verdim.

Gözleri benimkilere dikildi ve ilgiyle parladı, çünkü ona daha önce hiç böyle bir şey söylememiştim ve akşamdan kalma olmak iyi vakit geçirdiğimi gösterirdi ve o da benim daha önce böyle bir şey yaşadığımı duymamıştı (tabii onun evinde tamales veya chilaquiles yiyip onunla sohbet etmediğim sürece).

Böylece, elimi tutup beni kadife kaplı, yaşlı kadın kanepesine çekti.

"Akşamdan kalma mısın?" diye sordu.

"Dün Esposito için bir iş yaptım," diye açıkladım, ikimiz de otururken.

"*Dios mio,*" diye mırıldandı, gözlerindeki ışık söndü ve endişe doldu, beni tanıyordu, Tia'yı tanıyordu ve Esposito hakkında bildiklerini biliyordu ve hoşlanmıyordu.

"Hayır, aslında iyiydi," dedim ona. "Esposito'nun mesajını iletmem gereken adam... hoştu. O..." Gözlerimi kaçırđım, sonra tekrar ona baktım. "Nazikti. Bana hamburger, bilardo dersi, bolca içki ve iyi tavsiyeler verdi."

Beni dikkatle inceledi ve günün saatini ve dün giydiğim kıyafetlerle eve döndüğüm gerçeğini göz önünde bulundurarak, muhtemelen bana birden fazla orgazm yaşattığını atladığımı fark etti ve "İyi tavsiyelere ihtiyacın var," dedi.

İnkar edilemezdi, bu konuda haklıydı.

"Telefonunu kullanmam lazım," dedim, onun defalarca duyduğu sözleri.

Her zaman onun telefonunu kullanırdım. Bunun nedeni, dairemde telefon bulundurmak veya cep telefonu taşımak için param olmamasıydı.

Kendime söz verdim, bir gün bu karmaşadan kurtulduğumda, bana yaptığı birçok iyiliği geri ödeyip Bayan Jimenez'e bakacaktım. Sadece bunu yapabilmem için onun bu dünyada yeterince uzun süre kalmasını umuyordum, çünkü bu görevim biraz zaman alabilir gibi görünüyordu.

"Tabii ki, *cariña*," diye cevapladı, her zamanki gibi.

"Seninle konuşmam lazım," diye devam ettim.

Onun güzel, sıcak kahverengi gözleri bana daha da keskin bir şekilde odaklandı.

"Tüm eşyalarımı topluyorum, Tia'yı alıp buradan ayrılıyorum," dedim. O güzel, sıcak kahverengi gözlerini kapattı ve yüzüne rahatlama ifadesiyle doldu. Gözlerini açtı ve fısıldadı, "Çok sevindim Clara."

"Buck bana böyle yapmamı söyledi," diye devam ettim.

"Buck mı?" diye sordu, başını yana eğerek.

"Dün tanıştığım adam. Bana tavsiye veren adam." "O zaman bu Buck akıllı bir adam," dedi.

"Sence doğru olan bu mu?" diye sordum.

"*Querida*, evet," diye cevapladı, yaklaşıp elimi tuttu. "Buradan uzakta yeni bir başlangıç. Seni ve *linda sonrisa'nı* özlemeyeceğim diyemem, ama sen ve *tu amiga'nın* güvenli bir yerde olduğunu bilerek daha rahat uyuyacağım."

Onu da özleyecektim. O sadece iyi tamales yapmıyordu. Komikti. Tatlıydı. Ailesini seviyordum. Ve o benim için bir büyükanneden daha yakındı.

Buck'a tek sahip olduğum şeyin Tia olduğunu söylediğimde yanılmışım. Bayan Jimenez de vardı.

Ve belki de o evsiz adam.

Ona gülümsedim ve eğilip elimi onun elinin üzerine koydum. "Teşekkürler, Bayan Jimenez."

Serbest eliyle benim elimi kapattı ve sıktı. Sonra beni bıraktı, kalktı ve dikiş ve nakış malzemelerini sakladığı tahta sandığa doğru yürüdü. Sandığı açtı, üst bölmeyi çıkardı ve içine daldı. Bir şey çıkardı, bölmeyi geri koydu, sandığı kapattı ve bana doğru geldi.

Bana bir tomar para uzattı. Kalbim durmuş gibi ona bakakaldım.

"Bunu sana uzun zamandır vermek istiyordum. Şimdi sana vermem *gerekiyor*." Ben ona bakmaya devam edip kıpırdamayınca, "Al şunu," dedi ve elini bana doğru salladı.

Gözlerim onun gözlerine kaydı.

"Bayan Jimenez, yapamam."

"Yapabilirsin. Al şunu."

Onun bakışlarını karşıladım ve kıpırdamadım.

Dört çocuğu vardı, onu seviyorlardı ve ona bakıyorlardı, ama ne Bayan Jimenez ne de çocukları zengin değildi.

O para yığını onun birikmiş parası olmalıydı.

"Yapamam," diye tekrarladım.

Yüzünü yüzüme yaklaştırdı. "*Cariña, yapabilirsin.*

Yapabilirsin, hatta *yapmalısın.*" "Ama..."

"Bu dünya," sözümü kesti, "kötülüklerle dolu. Her yer kötülüklerle dolu, Clara. Ama yine de, *sen* payına düşenden fazlasını aldın. Hepimiz, bu dünyaya biraz iyilik katmak için birbirimiz için elimizden geleni yapmalıyız. Ben sana biraz iyilik yapıyorum."

Karnımdaki o umutsuzluk yer değiştirdi.

Kaybolmadı, ama elimi kaldırıp kırışık yanağına koyduğumda ve "Teşekkür ederim, minnettarım. Ama kabul edemem. Ne zaman geri ödeyebileceğimi bilmiyorum ve bir gün senin ihtiyacın olabilir" diye fısıldadığımda değişti.

"Esposito'dan uzak durman, Dallas Hill'den uzak durman, Tia'yı alman, ihtiyacım olan tek geri ödeme bu, *querida*. Bana bakacak çocuklarım var ve sen... sen, Clarita, bana sahipsin."

Gözlerim doldu.

Evet, o benim tek büyükannemdi.

"Al şunu," dedi tekrar, elini bana doğru sallayarak.

"Bir gün seninle ilgileneceğim," diye fısıldadım ve o gülümsedi. "Al şunu, *cariña.*"

Aldım.

O başını salladı, gülümsedi, doğruldu, uzandı ve telefonu aldı.

Bana uzattı ve kapıya doğru koştu.

"Senin evine gidip eşyalarını toplamaya başlayacağım," dedi, eli kapıda. "Bayan Jimenez," diye seslendim. Dönüp ıslak gözlerime baktı ve ben

"Çok teşekkür ederim" diye fısıldadım.

"*Fue mi placer,*" diye fısıldadı, anlamını bilmediğim kelimelerle, ama güzel olduklarını biliyordum.

Sonra kapıyı biraz araladı, kafasını dışarı çıkardı ve kötü adamları gözetleyen bir casus gibi sağa sola baktı. Görünüşe göre ortalık temizdi, çünkü duvarda asılı olan dekoratif anahtarlıkta bulunan yedek anahtarımı aldı, dışarı çıktı ve kapıyı kapattı.

Parayı çantama koydum, gözlerimin altındaki ıslaklığı sildim ve Tia'yı aradım.

İkinci çalınıştta cevap verdi.

"Neredesin?" diye selamladı.

"Şey... tatlım, arayan numara görünüyor. Bayan Jimenez'in evinde olduğumu biliyorsun."

Cevabımı dinlemeden, "Enrique *deli gibi*

."

"Öyle mi?"

"Evet!"

"Neden?"

"Çünkü geri dönmedin." Bu sürpriz oldu.

"Geri dönmediğim için mi endişelendi?"

"Neyi umursadığımı bilmiyorum. Sadece bir şeyler olduğunu biliyorum." Oh hayır.

Esposito'nun bir şeyleri olması asla iyi bir şey değildi.

"Öyleyse, mükemmel zamanlama, çünkü başka bir şey olmak üzere." "Aman Tanrım," diye fısıldadı.

"Esposito orada mı?" diye sordum.

"Hayır, gitti."

"Ne kadar sürelğine?"

"Bilmiyorum. Günlük programını bana söylemedi." Söylemezdi.

Karısını pazarlarken tüm kocalık görevlerini geride bırakmıştı.

."

Bir tanesi hariç.

Tia'ya göre, o görevde bile iyi değildi.

"O zaman fazla vaktimiz yok," dedim. "Ne için?"

"Tia, gidiyoruz."

Bir an sessiz kaldıktan sonra, "Ne?" diye sordu.

"Gidiyoruz. Kasabadan gidiyoruz. Sen ve ben. Birkaç çanta hazırla ve taşınması kolay, mücevher gibi satabileceğimiz paralar veya değerli eşyalar bul. Bir saat sonra Thomas ve ^{16. caddenin} köşesindeki 7 Eleven'da buluşalım, arabayı bırak ve Seattle'a gidelim."

"Seattle mı?" diye fısıldadı.

"Evet, Seattle," diye cevapladım.

Yine sessizlik, sonra...

"*Delirdin* mi?" diye telefona tısladı ve muhtemelen mahremiyetini sağlamak için hareket ettiğini anlayabiliyordum.

Esposito gitmiş olabilir, ama bu onun kötü adamlarının ortalıkta olmadığı anlamına gelmiyordu.

"Hayır, ben deli değilim."

"Clara, Enrique'den boşanmak istediğimde sen de oradaydın. Onun cevabını hatırlıyorsundur. O yüzden bence sen *delisin*."

Onun cevabı, Tia'nın gözünün şişip kapanması ve bir süre kaburgalarını tutmadan yürüyememesi oldu.

Ve bu gerçek beni daha da az deli yaptı.

"Buck düşmanlar edindiğini söylüyor. Buck, parlak bir şekilde yanan ama sonra sönen türden bir adam olduğunu söylüyor. Ve Buck, ne dediğini bilen türden bir adam. Birisi onu söndürene kadar ortadan kaybolup saklanmamız gerekiyor."

"Buck kim?" "West

Hardy." "Aman

Tanrım."

Bu, motosiklet kulübünün başkanının hayat kararları danışmanı olarak en iyi seçim olmadığını düşündüğünün bir göstergesiydi.

Ama Tia benimle birlikte koruyucu ailede kalmıştı, bu yüzden doğru adımları atmak için elinden geleni yapmanın ne demek olduğunu çok iyi biliyordu.

Ancak o da benim gibi yol boyunca büyük hatalar yapmıştı. "O iyi biridir," diye açıkladım. "Ve akıllıdır."

"Clara..." Sesi titremeye başlamıştı. Korkmuştu.

Tia'nın korktuğunu duymaktan nefret ediyordum ve bu sık sık oluyordu. Ve artık bunu duymaktan bıkmıştım.

Evet.

Buck *çok haklıydı*. Buradan gitmemiz gerekiyordu. Ne yaparsak yapalım, güvende değildik.

Phoenix'te değil.

Ve bunu sağlayan da bendim.

"Tia," diye araya girdim, "Bunun nasıl sonuçlanacağını biliyorum. Ya Buck haklıdır ve Esposito'nun düşmanları onu öldürmek için harekete geçerler ya da Esposito işleri batırır ve polis onu öldürmek için harekete geçer. Her iki durumda da, burada olmak istemezsin. Güven bana, *biliyorum*. Gitmek istiyorsun. Buradan uzaklaşmak istiyorsun. Benimle birlikte Seattle'da kahve içmek istiyorsun."

"Evet, Clara, ama çantamda elli dolar var, ATM'den sadece iki yüz dolar çekebiliyorum ve Enrique beni mücevherlerle donatmış sayılmaz," diye cevapladı Tia.

"Bir şey olmaz." "Nasıl?"

"Oluruz işte."

"Ya peşimden gelirse? İkimiz de geleceğini biliyoruz." "Bir çaresini buluruz."

"Clara, tatlım..."

"Giysiler ve biraz yiyecek hazırla. Yiyecek için para harcamazsak, Seattle'a gitmek için benzin parası olarak kullanabiliriz."

"Yapamam," dedi.

"Yapabilirsin. Ben yapabilirim. Bayan Jimenez az önce bana birikimlerini verdi. Ne kadar olduğunu bilmiyorum, ama evlilik yüzüklerinizi satabiliriz, bu da bir şey eder, ve gidebildiğimiz kadar uzağa gideriz. Sonra bir çaresine bakarız."

"Beni bulursa," diye fısıldadı, "bana zarar verecek."

"Tia, bebeğim," diye fısıldadım. "O sana şu anda zarar veriyor."

Tia cevap vermedi, çünkü haklı olduğumu biliyordu. Bir süre konuşmayınca, yapmak istemiyordum ama yapmak zorundaydım. Bu yüzden ağır silahları çıkardım.

"Ve bana da zarar veriyor." Tia hala cevap vermedi, ben de devam ettim, "İkimiz de onun bana zarar verebilecek şekilde benimle oynadığını biliyoruz. İkimiz de bunu, benim incinmemi sevdiği için yaptığını biliyoruz. Ve ikimiz de, bu olmazsa, benim incinmem için işleri daha tehlikeli hale getireceğini biliyoruz. Ve son olarak, ikimiz de, seni güvende tutmak için onunla yaptığım anlaşmanın sonsuza kadar sürmeyeceğini biliyoruz. O da bundan sıkılacak. Gitmeliyiz. *İkimiz de gitmeliyiz. Hemen.*"

"Sanmıyorum..."

"Dışarıda başımıza ne gelirse gelsin, burada olan ve olacıklardan daha kötü olamaz."

Tia yine sessizleşti.

"Tatlım..." diye

başladım.

"Bir saat," diye fısıldadı ve içimi bir rahatlama kapladı. "7 Eleven. Çıkarken bana bir inci kolye ve bir çift yakut küpe vermişti. Ve tüm bozuk paralarımı mutfaktaki kaseye koymuştum. Orada en az yetmiş dolar olmalı. Onu da alacağım."

Tanrım, bir kasedeki bozuk paralarla geçinir hale gelmiştik.

Eskiden, tüm kadınların Lululemon kıyafetleri giyip Louis Vuitton çantalar taşıdığı bir mahallede, arka bahçesinde havuz olan dört yatak odalı bir evde yaşıyordum (ikisini de hiç giymedim, çünkü Lululemon zaten yeter, adı Lululemning olmalı - LV bile, hayatım çöpe dönmeden *önce* bile sevmediğim o kibirli, kendini beğenmiş kadınlar (çünkü kibirli ve kendini beğenmişlerdi) LV'nin benim için parlaklığını mahvettiler).

Ve dört ay önce, Tia ve Esposito gösterişli bir mini malikaneye taşındılar.

Ama Tia, son altı aydır beni bu değişikliği yapmaya ikna etmeye çalışıyordu, çünkü Esposito'nun fark etmeyeceği tek şeyin bu olduğunu düşünmüştü. Esposito, Tia'nın bana yardım etmesinden hoşlanmıyordu ve bu yüzden aylar önce buna son vermişti.

Bu nedenle, bir süredir esasen bir kasedeki bozuk paralarla idare etmek zorunda kalmıştım.

Ve yetmiş dolar, birkaç depo benzin demektir. "Mükemmel," dedim.

"7 Eleven," dedi. "Bir saat," diye cevapladım.

"Sen ve ben," diye fısıldadı.

"Kahve içecekleri ve Seattle," diye fısıldadım.

Tia ve ben hayal kurmuştuk. Geceleri, koruyucu ailemizin evindeki ikiz yataklarımızda fısıldayarak hayal kurmuştuk.

Büyük hayaller kurmamıştık. Ama hayaller kurmuştuk.

Bu hayallerin hiçbiri kahve içmek ve Seattle ile ilgili değildi. Ama şimdilik bu da yeterliydi.

Titrek bir nefes aldığımı duydum. Sonra titrek bir sesle "Evet" dediğini duydum.

"Görüşürüz tatlım." "Hoşça kal
bebeğim."

Kapatma düğmesine bastım ve korkmadığımı söyleyemezdim. Korkmuştum.
Kesinlikle korkmuştum. Ve hala bu duyguyu sevmiyordum.

Ama karnımdaki o umutsuzluk yine değişti.

Kaybolmadı, ama değişti ve içimde küçük bir umut ışığı belirdi.

Onu da uzun zamandır hissetmemiştim.

Yoldan Buck'a bir kartpostal gönderip ona da teşekkür etmem gerekecekti

Telefonu yerine koydum, kapıya yürüdüm, Bayan Jimenez'in yaptığı gibi
ve sonra bir kapı ötedeki daireme koştum.

Kapı kolunu çevirdim, içeri girdim ve Bayan Jimenez'in benim berbat sandalyeme
bağlı olduğunu, ağzının üzerine bant yapıştırıldığını gördüm.

Sonra başka bir şey göremedim çünkü yüzüme o kadar sert bir yumruk yedim ki, yere
yığıldım.

En azından öyle olduğunu

düşündüm. Bilmiyordum.

Çünkü yere düşmeden önce bayılmışım.

4
VENOM

Arabayı yavaşlattılar ama durmadılar, o bana uzandı, kapıyı açtı ve beni dışarı itti.

Yere yuvarlandım ve acıdan, sadece akşamdan kalma olmayı özledim.

Kaldırıma çarptığımda yuvarlanmam durdu ve ağır nefes alarak, en çok acıyan yeri otomatik olarak belirleyerek bekledim.

Şu anda, kaldırıma çarpan kalçamdı. Ve kalçam *çok* acıyordu.

Koşan ayak sesleri duydum. Hızlı, ağır ayak sesleri. Koşan kişi bot gibi bir şey giyyordu.

Gözlerimi açtım ve bir elimle kendimi ittim.

Kaçmam gerekebilirdi. Bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. İki ayakkabımı da kaybetmişim ve vücudumun çeşitli yerleri yanıyordu, başka yerleri de acıyordu.

Ama kaçmam gerekirse, kaçardım.

Daha fazla kalkıp oturdum ve önümde kot pantolon giymiş bacaklar, ayaklarında siyah motosiklet botları gördüm. Yukarı baktığımda, genç motosikletçi barmen Driver'ın başımda durduğunu gördüm.

"Tanrım, lanet olsun," diye mırıldandı, gözleri yüzüme kilitliydi. Nasıl görüldüğünü hayal edebiliyordum.

Yine de, nasıl görüldüğünü hayal etmek *istemiyordum*. Ama hayal edebiliyordum.

Arka cebinden telefonunu çıkarırken yanıma çömeldi.

Ondan uzaklaştım.

"Sen iyisin, tatlım," diye mırıldandı ve benimle birlikte çömeldi.

Apartmanlara bakarak fısıldadım, "Komşum, Bayan Jimenez."

"O iyi," dedi ve telefonunu kulağına götürdüğünü gördüm. Bir sonraki cümlesini telefona söyledi. "Buck, Driver. Evde, kardeşim, ama berbat durumda. Onu Lefty'ye götürmemi ister misin?" "Buck" kelimesi kalbimi hoplattığında durakladı ve sonra devam etti, "Tamam. Anlaşıldı."

Telefonuna dokundu ve cebine geri koydu.

"Bisikletimin arkasında beni tutabilir misin?" "Bayan Jimenez," diye tekrarladım.

"Onu senin dairenizde bulduk, bebeğim. Bize olanları anlattı. Buck, onu almaya gelen oğlunu aradı. Onu bağladılar ama incitmediler. Sarsılmış durumda ama dediğim gibi, durumu iyi. Şimdi, motosikletimin arkasında bana tutunabilir misin?"

Gözlerimi kapattım.

Bayan Jimenez.

Bu düşünceyle, ağzı bantla kapatılmış halde bir sandalyeye bağlanmış hali gözümün önüne geldi, ben de gözlerimi tekrar açtım.

"Temizlenmem lazım," dedim ona, ayağa kalkmaya çalışarak. Elleri koltuk altlarına gitti ve beni dikkatlice kaldırarak ayağa kaldırdı.

Göğüs kafesimden bir ateş geçti ve ben yüzümü buruşturdum.

"Siktir," diye mırıldandı, koltuk altlarımdan elini çekti, ama iki eli de hafifçe belime kaydı.

"Temizlenmem lazım," diye tekrarladım. "Kızım, doktora görünmen lazım."

Kafamı salladım, ama bu da acıttı, ben de sallamayı bıraktım.

"Sigortam yok."

"Sorun değil, Aces'in var." Ona göz kırptım.

Bu da acıttı.

"Aces'in var mı?" diye sordum.

"Bebeğim," dedi sabırsızca. "Motosikletimin arkasında bana tutunabilir misin?"

"Ben..."

"Yapabilirsin," diye benim adıma karar verdi, elimi tutup beni motosikletine çekti.

Bu da acıttı.

Sınav odasının ^{kapısı} açıldı ve Driver içeri girdi.

Ona odaklandım.

"Lefty"nin aslında Dr. Lefkowitz olduğunu ve solak olmadığını fark ettim.

Dr. Lefkowitz laboratuvar önlüğü giyyordu, stetoskopu ve nazik elleri vardı, ama aynı zamanda uzun, kalın, kıvrıkcık saçları at kuyruğu şeklinde toplanmıştı, sakalı kesilmesi gerekiyordu ve boynunda bir dövme izi gördüm.

Böylece, Dr. Lefkowitz'in ya kulübün bir üyesi ya da destekçisi olduğuna karar verdim.

O da beni muayene etti, yüzüme buz torbası koydu, beni temizledi, başımı ve göğsümü röntgen çekti ve bana ağrı kesici verdi.

Şimdi, hastane önlüğü giymiş ve ince bir battaniyeyle örtülmüş olarak muayene masasında yarı uzanmış durumdaydım ve röntgen odasından döndüğümde yırtık ve kanlı giysilerim ortadan kaybolmuştu.

"Giysilerimi geri alabilir miyim?" diye sordum Driver bana doğru yürürken.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu Driver cevap olarak.

"Giysilerimi istiyorum."

Driver gülümsedi ve "Lefty'nin ne diyeceğini bir bakalım. Şu anda resimlerine bakıyor" dedi.

Başımı çevirdim.

Bunu yaparken, belki de yedi bininci kez Tia'yı aramam gerektiğini düşündüm, *gerçekten* onu aramam gerektiğini.

Çünkü randevumuza kesinlikle yetişemeyecektim ve bunu yapmayacaktım çünkü kocası beni dövdü ve West "Buck" Hardy ile Aces High Dive'da (görünüşe göre herkes kulüp evlerini böyle adlandırıyor) geceyi geçirdiğim için çok kızgındı, bu öfkeye "çılına dönmek" denilebilirdi.

Ve Tia, Enrique Esposito'nun çılgına döndüğünü bilmeliydi. Sürücüye dönüp

"Telefonunu kullanabilir miyim?" diye sordum.

Kapı açıldığında cevap vermeye başladı. Gözleri

kapıya kaydı, benimkiler de öyle.

Gördüğüm şey karşısında, derin bir nefes aldım, ki bu nefes almam tesadüfen canımı yaktı.

Buck, dar, siyah bir tişört, soluk mavi kot pantolon ve siyah motosiklet botları giymiş olarak orada duruyordu.

Ayrıca somurtkan bir ifade takınmıştı.

Sonunda, eski karısı Kristy'nin haklı olduğunu anladım.
Dün, öfkeyle saldırabilecek bir adamla karşılaşmadım.
Ama şu anda kapıda durup bana bakan adam kesinlikle vurabilirdi.

Sertçe.

O kadar ki, ona Buck denmemesi gerekirdi. Ona
Striker denmesi gerekirdi.

Ben izlerken bana doğru yürüdü ve hazırlandım (bu da biraz acı verdi) ve Dr.
Lefkowitz onu takip etti.

"West, ben..."

"Sessiz ol," diye fısıldadı, ben de ağzımı kapattım. Oh hayır.

Evet.

Tamamen

gördüm.

Kısıtlanmış.

Saldırmak için kıvrılmış.

Kısıtlanmış olsun ya da olmasın, öfkesi o kadar büyüktü ki, dişlerinin zehirli
olmadığını düşündüm.

Ateş püskürüyorlardı.

"İyi haber, Bayan Delaney, mucizevi bir şekilde, hiçbir kırığınız yok," dedi Dr.
Lefkowitz.

Ben Bayan Delaney olduğum için, gözlerimi Buck'tan ayırıp, muayene masasının
karşı tarafında Driver'ın durduğu yere gelen Dr. Lefkowitz'e baktım. Driver'ın geri
çekildiğini de gördüm.

"Kaburgalarınız sadece çürük, kırık yok ve yüzünüzde kırık yok," diye devam etti.

"Kötü haber ise, bir süre çok acı çekeceksiniz ve yüzünüzdeki şişlik, yakın gelecekte
güzellik yarışmalarına katılamayacağınız anlamına geliyor."

Bana sert ama nazık bir şekilde gülümsedi. Ben
gülümsemesine karşılık vermedim, ama "Teşekkürler"
dedim.

"Haplar etkisini gösterdi mi?" diye
sordu. Başımı salladım.

Öyleydi. Acı azalıyordu ve ben uyku hissetmeye başlamıştım. Acının azalması çok
iyiydi.

Durumum belirsizken, Buck'ın açıkça öfkeli olduğu ve Tia ile konuşmam gerektiği
gerçeği varken uyku hissetmek çok kötüydü.

"Arkadaşımı aramam lazım," dedim ona.

"Yatağa yatmalısın," dedi Dr. Lefkowitz. "Mümkün olduğunca dinlen ve kendine iyi davran. Birkaç gün içinde kendini daha iyi hissedeceksin. Bir hafta içinde neredeyse yeni gibi olacaksın." Bana bakarak Buck'a döndü. "Sana birkaç hap vereceğim. Ona lazım, en fazla iki, üç gün alabilir. Sonra aspirin, Tylenol veya ibuprofen'e geç."

"Tamam," diye cevapladı Buck ve ona baktığımda bana doğru eğildiğini gördüm.

"Tia'yı aramam lazım," dedim, o da bir kolunu dizlerimin altına, diğerini belime doladı.

"Sonra," diye cevapladı ve beni kaldırdı.

Acı hafiflemiş ama geçmemişti, ben de irkildim, ama o bana bakarken, yüzü granitten oyulmuş gibi sertleşince irkilmeyi bastırdım.

"Hayır, Buck, gerçekten, onu aramam lazım," diye cesaretimi toplayarak söyledim.

"Sonra," diye tekrarladı, döndü, ama omzunun üzerinden Dr.

Lefkowitz'e bakıp "Hesabımıza yaz" dedi.

Bunu yürürken söyledi ve nereye gittiğimize baktığımda, Driver'ın kapıyı açtığını gördüm.

Buck beni içeri taşıırken ona döndüm.

"Anlamıyorsun." diye acil bir şekilde söyledim, "Biz..." "Clara, çeneni kapa."

"Ama Tia..."

"Bebeğim," diye kesti sözümü, bana bakarak ve hala yürümeye devam ederek, ama bekleme salonuna değil, arka kapıya doğru. "Tanrı şahidimdir ki, burada ipin ucunda duruyorum."

Bu beni şaşırttı, ben de "Pardon?" diye sordum.

Biraz eğilip eliyle kapının çubuğunu itti ve kapı açıldı. Alevli Phoenix sıcaklığı üzerimize çarptı ve o içeri girdi.

"Sinirliyim, Toots," diye açıkladı, bana baktı. Yürümeye devam ederken, "Sana" diye açıkladı.

Uykum daha da artıyordu ama yine de kaşlarım havaya kalktı. "Bana mı?"

"Uyarılarımı dinlemiyorsun ve ben İngilizce konuşuyorum," diye mırıldandı.

"Neden bana kızgınsın?" Durduk.

Bacaklarımı dikkatlice indirdi, böylece ayak parmaklarım yere değdi ve battaniye düştü, geri kalanım ona yakın duruyordu. Eli cebine girdi. Bir arabanın kilitlerinin bip sesini duydum, sonra kapıyı açmak için hareket etti. Kapı açıldığında beni kaldırdı ve çok büyük, parlak siyah bir SUV'nin koltuğuna oturttu.

Ağrı kesinlikle azalmıştı. Uykululuk kesinlikle daha da artmıştı. Bu neredeyse hiç acıtmadı

Battaniye kucağıma atıldığında başımı çevirdim ve onun bana çok yakın, açık kapının yanında durduğunu gördüm.

Bana çok yakındı.

Aslında, başımı çevirdiğim anda, yüzüm onun yüzüne bir santim uzaklıktaydı.

Ve o hala ateş püskürmeye hazır görünüyordu.

"Çünkü," diye cevapladı, "sana söyledim, benim korumam olmadan Dive'dan çıkarsan, kötü şeyler olur. Sen ise yatağımdan kayıp çıktın, bana aptalca bir not bıraktın ve korumam olmadan Dive'dan çıktın. Ve bebeğim, şu anda burada şişmiş bir göz, patlamış bir dudak ve morarmış kaburgalarla oturuyorsun, yani sana söylememe gerek yok, bir saatten az bir sürede kötü şeyler oldu."

Ona bakarak, incinmiş bir şekilde baktım. Notum aptalca değildi.

Bence hoştu.

"Notumun güzel olduğunu düşünmüştüm," diye fısıldadım.

"Şimdi sevimli davranma, Clara," diye uyardı, düşük, öfkeli ve kesinlikle öfkeyle dolu bir sesle.

Ve zehirli.

Sevimli davrandığımı düşünmüyordum, bu yüzden nasıl durmam gerektiğini bilmiyordum. Bu yüzden, konuşmamaya karar verdim.

Gözleri ağzıma düştü ve "Akıllıca" diye mırıldandı, sonra geri adım attı ve kapıyı çarptı.

Kaçacak durumda olmadığım için dikkatlice, o kaputu dolaşp yanıma oturduğunda kemerimi bağladım. Kontağı çevirdi, SUV'yi vitesine aldı, kolunu koltuğumun arkasına doladı ve geri geri giderken arkamıza bakmak için döndü.

Uyuşukluğumla mücadele ederken, cesaretimi toplayıp fısıldadım: "Bana kızgın olduğunu biliyorum, ama cidden, Tia'yı aramam lazım. Ayrıca Bayan Jimenez ile konuşup iyi olup olmadığını öğrenmem lazım. Ve," diye bitirdim, "kıyafetlerimi orada bıraktık."

SUV ilerledi ve o cevap verdi, "Komşun iyi, kızına ben bakarım, sen de o kıyafetlere veda edebilirsin."

Oh, hayır.

"Şimdi kendine bir iyilik yap, bebeğim, ve çeneni kapat," diye bitirdi. Çenemi kapatmak istemiyordum.

En azından Tia ile konuşmak istiyordum.

Ve nedenini açıklardım.

Sorun şu ki, SUV yola çıkıp seyir hızına ulaştığı anda gözlerim kapandı.

Sonra onları açacak gücüm olmadığını fark ettim ve yaklaşık bir saniye sonra bilincimi kaybettim.

5
KRACKERS

Büyük bir yatakta uyandım.

Güneş hala parlıyordu ve bu ışık yatağın arkasından geliyordu. Ve ağrı kesicilerin etkisi kesinlikle geçmişti.

Dikkatlice bir elimi kaldırdım ve etrafa baktım.

Büyük bir yatak, iki komodin, birbirine uymayan lambalar, ama ikisi de oldukça havalıydı.

Odanın karşısındaki şifonyer, alçak, yedi çekmeceli. Şifonyerin üzerinde resim çerçeveleri var

, çok sayıda.

Yatağın arkasında iki büyük pencere, perdeler çekilmiş, Roma perdeleri ve özel yapım gibi görünüyorlardı.

Şifonyerin yanındaki köşede, bir kulüp koltuğu vardı, deri rengi bir peni rengindeydi, önünde uyumlu bir puf vardı, her iki mobilya da atılmış giysilerle kaplıydı. Yanında bir sehpa vardı, üzerinde iki kahve fincanı, bitmiş bir bira şişesi ve birkaç kitap vardı. Koltuğun yanında bir ayaklı lamba vardı, o da oldukça havalıydı.

Yatağın başlığı, gri, mavi, krem ve biraz pas rengi kareli bir örtüyle kaplıydı, kenarları açıkta kalan çivi başlarıyla tutturulmuştu.

Yerde giysiler, kemerler ve botlar dağınık bir şekilde duruyordu. Bunların arasına bir hastane önlüğü de karışmıştı.

Aşağıya baktığımda, büyük, soluk siyah bir tişört giydiğimi gördüm.

Sanırım Buck'ın evindeydim.

Duvarı, koridora benzeyen bir kapının yanında dolabın kapısı açıktı ve karşı duvarda, banyoya açılan çift kapı vardı.

Gitmem gereken yer orasıydı.

Vücuduma nazik davranarak, örtüleri geri attım ve bacaklarımı yavaşça yatağın kenarına salladım.

Yüzüm gergindi, kaburgalarım ağrıyordu ve kalçam beni öldürüyordu.

Bu yüzden, bir büyükanne gibi yataktan kalktım ve yerde duran giysilerin arasından banyoya doğru yavaşça ilerledim.

Arkamdaki iki kapıyı da kapattım, döndüm ve buranın Dive'daki banyodan çok daha temiz olduğunu görünce sevindim. Havlular bile temiz görünüyordu. Yeni yıkanmış olmasalar da, laboratuvar deneyleri gibi görünmüyorlardı.

Tuvalete gittim ve bir sonraki aktiviteye hazırlanmak için gömleğimi kaldırdığımda kalçamı gördüm ve birden durdum.

Kalçam ve uyluklarımın üst kısmı zaten mor ve bordo renkli çürüklerle kaplıydı, üzerinde koyu renkli çizikler vardı.

Tuvalet masasının üzerindeki aynaya yaklaştım ve yüzüme baktım.

Sonra gözlerimi kapattım.

Ama göz kapaklarımın arkasında aynada gördüklerimi görebiliyordum. Şişmiş göz, şişmiş elmacık kemiği, kesik dudak.

Hiç hoş değildi.

Hatırlamaya başladım ve bunu engellemek için gözlerimi açtım.

Bunu tekrar yaşayamazdım. Oraya geri dönemezdim. Tuvaleti kullanmam ve sonra bir telefona ulaşmam gerekiyordu.

Bu yüzden buna odaklandım, işimi hallettim, ellerimi yıkadım, tuvaletten çıkıp yatak odasından geçtim ve bunu kendimi nazikçe tutarak yaptım.

Ağrı sürekliydi ve başım dönüyordu. Yemek yemem gerekiyordu.

Ama önce Tia'yı aramam gerekiyordu.

Kapıdan çıktım ve güneş ışığı gözlerimi kamaştırdı. Büyük, geniş pencerelerden, şaşırtıcı ama muhteşem bir manzara görünüyordu: çam ağaçları, çam iğneleriyle kaplı bir yamaç ve en altta kıvrımlı bir dere.

İnanılmazdı.

Ama... burası Phoenix değildi.

Neredeydim ben?

Ayrıca evin önünden çıkıntı yapan büyük bir kare teras olduğunu fark ettim.

Ayrıca, iki yan odanın çıkıntısı nedeniyle kısmen gizlenmiş olan geniş bir yaşam alanından dört basamak yukarıda bir sahanlıkta durduğumu fark ettim, ama orada bir oturma odası ve bir mutfak olduğunu görebiliyordum.

Sahanlıkta birkaç kapı vardı.

Buck'ın odası mutfağın duvarının ötesindeydi.

Sahanlıkta ayrıca tavan arasına çıkan açık sırtlı bir merdiven vardı.

Açık alana inen merdivenleri gördüm ve o yöne doğru ilerledim.

Aşağı indiğimde, sağımda büyük mutfak, solumda ise oturma odası göründü.

Ink kanepede oturuyordu, ama bakışları bana yönelmişti.

Mutfağı oturma odasından ayıran tezgahın başında bir taburede oturan bir kadın vardı.

İnce, dar, gri bir termal giysi, kot mini etek ve motosikletçi botları giymişti ve uzun, parlak, koyu kahverengi saçları vardı.

Kafası eğik bir şekilde telefonuyla mesaj yazıyordu ama aniden boynunu çevirip bana baktı ve çok fazla takı taktığını, çok makyajlı olduğunu ve çok güzel olduğunu gördüm.

Belki de Buck'ın yerinde değildim.

Belki de beni Ink's'e bırakmıştı. "Merhaba,"

dedim yumuşak bir sesle.

Kız taburesinde döndü ve telefonu tezgaha bıraktı, ama benim dikkatim hızla Ink'e kaydı.

Çünkü o ayağa kalktı ve bana doğru geldi, uzun bacakları mesafeyi hızla kat etti. O kadar hızlı geldi ki, yüzünün bulutlu bir hava olduğu da cabası, bana doğru geldiği için o kadar şaşırdım ki geri çekilmedim, hatta kıpırdamadım bile.

Başımı geriye eğdim ve dudağımı ısırdım (ama kesik yerinden acı yayılınca bunu hemen bıraktım) ve onun büyük eli hafifçe çenemi kavradı.

"Tanrım, bebeğim," diye fısıldadı, gözleri yüzümün sol tarafına bakarak, "sana çok kötü davranmışlar."

Ink'in dokunuşunun hafif olabileceğini söyleseydin, sana yalancı derdim.
yalancı

Ink'in ifadesi nazik olabilir dersen, sana
yalan söylüyorsun derdim, hatta belki kahkahalarla gülerdim.

Ama ikisi de doğrudu.

Gözlerim yaşlarla doldu.

"Bana nazik davranma," diye fısıldadım.

"Bebeğim," diye mırıldandı.

"Merhaba Clara, ben Lorie," dedi kız, neyse ki o anı bozdu. Ink'in eli düştü ve onun yanında durduğunu gördüm. "Buck dedi ki, uyanırsan, karnını doyurmamız lazım. Çorba ister misin?"

Vay canına.

Motosikletçiler ve kadınları nazik olabiliyordu.

Gerçekten nazik.

Kim bilebilirdi ki?

Sanırım ben biliyordum, çünkü ilk başta soğuk karşılandığım dışında, onlardan gördüğüm tek şey buydu.

"Telefon kullanmam lazım," dedim ona.

"Ben açarım, ama belki oturmalısın," diye cevapladı. "Teşekkürler," diye fısıldadım.

O mutfağa gitti, ben de bir tabureye oturdum.

Ink de buzdolabına doğru ilerleyerek, "Buck'ın bir sürü yiyeceği var Clary, ne istersen söyleyebilirsin. Ne istersin?" dedi.

Clary mi?

Kimse bana Clary dememişti.

Neden bu sesin kulağıma bu kadar hoş geldi?

"Şey..." Lorie bana telefonla geldiğinde mırıldandım. "Çorba teklifi kulağa hoş geliyor."

"Ona çorba getir, güzelim," dedi Ink nazikçe, buzdolabını kapatarak. "Sorun değil," diye cevapladı Lorie, telefonu bana uzatarak. Sonra dolaba gitti dolaba gitti, iki kapıyı da açtı ve "Tavuklu erişte, domatesli mi mantarlı mı istersin?" diye sordu.

"Mantar," diye cevapladım.

"İçecek?" diye sordu. "Buck'ta kola, su ve alkol içeren hemen hemen her şey var."

"Su, sakıncası yoksa," dedim.

"Tamamdır," dedi ve o kadar hızlı döndü ki parlak saçları omzunun üzerinden savruldu.

Telefonuma baktım.

Numaraları tuşladım, kulağıma dayadım ve Ink bana bir bardak su getirirken telefonun çalmasını dinledim.

"Teşekkürler," dedim sessizce, o da bardağı önümdeki tezgahın üzerine koydu. "Ne istersen, bebeğim," diye mırıldandı, sonra uzanıp saçımı boynumdan çekip mutfağa geri döndü.

Evet, kesinlikle çok
nazikti. Ve sevecendi.
Motosikletçiler
dokunaklıydı. Ve tatlı.

Tia'nın sesli mesaj servisi açıldı ve ben gözlerimi kapattım.

Kahretsin.

Bip sesini bekledim ve "Tia, tatlım, ben..." Ne diyeceğimi bilemedim, "Ben... Esposito beni buldu. Bebeğim, iyi olduğunu bilmem lazım. Mümkün olduğunca çabuk seni geri arayacağım, ve bu numara telefonunda görünürse, aç." Nefes aldım ve fısıldayarak "Seni seviyorum" dedim.

Telefonu kapattım.

Telefonu tekrar açtım ve Bayan Jimenez'i aradım, telesekreter açıldığında hemen hemen aynı mesajı bıraktım.

Telefonu tekrar kapattım, telefonu tezgahın üzerine koydum, suyum aldım ve yudumladım. Bayan Jimenez'in muhtemelen çok korkmuş olduğunu ve oğlu Raymundo'nun yanında olduğunu biliyordum.

Tia telefonu açmıyordu... Bu kötü bir işaretti.

Baktım ve Ink'in tezgahta tuzlu krakerlere tereyağı sürdüğünü gördüm. Lorie ocakta yoğunlaştırılmış mantar çorbasını bir tencereye döküyordu.

"Burası senin evin mi?" diye sordum.

"Hayır," diye cevapladı Lorie, omzunun üzerinden bana gülümseyerek. "Keşke benim olsaydı. Buck'ın evi."

Başımı salladım ve "Peki... Buck nerede?" diye sordum.

Orada olmasını istediğimden değil. Hatırladığım kadarıyla bana oldukça kızgındı. Orada olmaması muhtemelen iyiydi.

"İşile ilgileniyor," dedi Ink, dönüp bana doğru gelerek önüne tereyağlı kraker tabağı koydu.

Bir tane alıp ısırđım. Tadı harikaydı, ben de ağzıma attım.

Sonra, ağzım doluyken Ink'e baktım ve "Teşekkürler" dedim, bir kraker daha almak için uzanırken.

"Önemli değil," diye cevapladı ve bana sırıttı.

"Sormamda sakınca var mı... Buck ne işlerle uğraşıyor?" diye sordum.

Lorie Ink'e baktı. Ink Lorie'ye baktı. Sonra Lorie tencereye geri döndü ve Ink dikkatini bana çevirdi.

"Clary, Dive'daki yatağında uyandın," dedi, sanki bu benim sorumun cevabıymış gibi.

"Şey... evet?" diye sordum, çünkü bir cevabım yoktu. "Sabah," dedi.

Ağızıma bir kraker daha attım, çiğnedim, yuttum ve sonra tekrar "Evet?" diye sordum.

"Bebeğim, o anlamıyor. Şuna bak," dedi Lorie ocaktan yumuşak bir sesle, boş çorba tenekesine koyduğu sütü tencereye dökerek.

"Bana mı bakayım?" diye sordum.

"Dive'da pek çok barbekü partisine katılmış değilsin," dedi bana doğru gülümseyerek.

Bu doğrudu. Aslında, hiç gitmemiştim. Bu yüzden hala kafam karışıklı.

"Anlamadım?"

"Durum şu," diye araya girdi Ink, kraker paketini ve tereyağı kabını benim bulunduğum tezgaha getirerek. Ben krakerleri yemeye devam ederken, o krakerlerin üzerine daha fazla tereyağı sürmeye başladı. "Sabah Buck'ın yatağında uyandın. Kadınlar böyle şeyler yapmaz."

Ink'in Buck'ın pek çok kadını olduğunu bana kendisi söylediği düşünülürse, bu şaşırtıcıydı.

"Yapmazlar mı?"

"Hayır, yapmazlar," dedi Ink.

"Şey... tamam," diye mırıldandım, şimdi de kafam karışmış gibi konuşuyordum.

Lorie tezgaha yaklaştı ve bana baktı. "Tatlım, o bir erkek ve eğlenmeyi seviyor, ama eğlencesi bittiğinde kızlar gider. Geceyi onunla geçirmezler. Sabahları onunla uyanmazlar. Ve hiçbirisi buraya gelmedi."

Oh.

Vay canına.

"Gerçekten mi?" diye fısıldadım ve Lorie bana kocaman ve mutlu bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Gerçekten," diye cevapladı ve çorba tezgahına geri döndü.

"Ama," diye başladım, "hiçbiri sosyopatik bir uyuşturucu baronu tarafından dövülmedi mi?"

"Hayır," diye cevapladı Ink, tabağa bir kraker attı, ben de hemen onu kaptım. "Ama bazıları işkence gördü. Onları temizlemek için zaman harcayabilir, ama onları Lefty'ye göndermez."

"Ya da buraya getirmedi," diye tekrarladı Lorie ocaktan, karıştırırken bana dönerek. "Bunun anlamı, senin onun karısı olduğun."

"Hızlı düşünüyorsun," diye mırıldandı Ink. "Onun eski sevgilisi mi?" diye sordum.

"Onun kadını, bebeğim," diye cevapladı Ink. "Bu yüzden buradasın. Bu yüzden bu sabah odasından deli gibi çıkıp gitti. Bu yüzden çocukları aradı ve biz de senin dairenize gittik, ama orada yaşlı kadını bağlı bulduk, bu da onun kafayı yemesine neden oldu. Ve bu yüzden şu anda dışarıda, işini hallediyor."

Buck öfkeli bir şekilde yatak odasından fırladı ve Bayan'ı bulduğunda... Jimenez, bu benim peşime düşeceği anlamına mı geliyor, aklını mı kaçırdı? "Aklını mı kaçırdı?" diye sordum.

"Bilmek istemezsin," diye mırıldandı Ink.

"Aslında isterim," dedim ona.

Mavi gözleri benimkilere kilitlendi. "Bebeğim, bu sabah oradan çıkmaya izin veren bendim."

"Oh," diye mırıldandım. "Evet," diye onayladı.

"Üzgünüm, seni belaya sokmuşum galiba," dedim.

"Önemli değil, hayatım," diye sessizce cevapladı. "Buck bana gerçekten kızgın değildi. Öyle olsaydı, muhtemelen senin gibi görünürdüm."

Aman Tanrım.

Devam edelim.

"Peki, bahsettiğin iş neymiş?"

"Clary, biri sana yumruk attı," dedi Ink cevap olarak. "Ama..."

"Bir kadın Buck'ın yatağında uyanırsa, Aces'ten uzaklaşıp dayak yemez, tatlım," diye araya girdi Lorie. "Olmaz. Kesinlikle olmaz. Böyle bir şey olursa, bir mesaj gönderilmesi gerekir."

Aman Tanrım.

"Yani Esposito'ya bir mesaj mı gönderiyor?" diye fısıldadım.

"Evet, bebeğim, ve o mesajı kendisi iletecek," dedi Ink, sesi korkutucu bir şekilde gürledi.

Bunu nasıl yorumlayacağımı bilemedim.

Hiçbirini.

Sonra Esposito'yu düşündüm ve "Buck zarar görecektir mi?" diye patladım.

Ink yine sırtı ve bu seferki farklıydı.

Çok farklıydı.

"Endişelenme, Buck, Clary," dedi kararlı bir sesle. Kararlı bir sesle söylediği halde, Esposito'yu oldukça iyi tanıyordum.

Bu yüzden, "Belki de onu aramalıyız" dedim.

Lorie kıkırdadı ve Ink yine sırttı, eski iyi çocuk motorcuya geri döndü.

Bir kraker aldı, ağzına attı ve ağzında kraker varken cevap verdi, "Odaklanmalı bence, bebeğim."

Onun çiğnemesini izledim ve belki de haklı olduğunu düşündüm.

SENİN ARKANDASIN

Seslerle uyandım. "...ne yapıyor?"

Bu, Buck'ın sessizce konuştuğu sesiydi.

"Biraz kraker ve çorba yedi, kız arkadaşını beş düzine kez aradı. Kendini iyi hissetmediğini anlayabildik, bu yüzden Lorie ona birkaç hap verdi ve onu televizyonun önüne yatırdık. Yarım saat içinde uykuya daldı."

Bu da Ink'in sessizce konuştuğu sesiydi. "O çok tatlı, Buck. Ve çok tatlı."

Bu, Lorie'nin nazik konuşmasıydı, Lorie'nin böyle biri olduğunu öğrenmiştim.

Lorie'nin kanepeye üzerime attığı battaniyenin altından döndüm ve kendimi yukarı ittim. Ön kolumu koltuğun arkasına koyup çenemi koluma dayadım ve hepsinin ön kapının yanında durduğunu gördüm. Ve hepsinin gözleri üzerimdeydi.

Buck'ın tek parça olduğunu, görünür bir iz, kan veya kurşun deliği olmadığını da gördüm.

Artık zehirli sözler söylemeye hazır görünmüyordu. Ve son olarak, hava kararmıştı.

Gece çökmüştü.

"Merhaba," dedim yumuşak bir sesle.

"Selam Clary," diye cevapladı Ink.

"Selam tatlım," dedi Lorie.

Buck bana cevap vermedi, onlara dönüp "Teşekkürler, sonra görüşürüz" dedi.

Bu, ikisinin de anında anladığı, oradan ayrılmaları için verilen sözlü bir ipucuydu. Lorie tezgâhtaki çantasına doğru yürüdü, Ink onu bekledi ve ben Ink'in Buck'ın omzuna sertçe vurmasını ve Lorie'nin bana el sallamasını izledim.

Ben de el salladım.

Sonra kapıdan çıktılar.

Buck bana döndü ve ben hareketsizce oturdum, o kanepenin arkasına yürüdü ve çömeldi, böylece göz göze geldik.

"Hey," dedi nazikçe.

"Hâlâ bana kızgın mısın?" diye sordum.

İlk başta cevap vermedi. Eli yanağıma dokundu ve tüy kadar hafif bir hareketle başparmağını elmacık kemiğimdeki şişliğin üzerinden geçirdi, sonra dudağımdaki kesiğe doğru kaydırды ve orada durdu.

Kahverengi gözleri başparmağının hareketlerini izledi, sonra benim gözlerime baktı.

"Hayır," diye cevapladı sonunda.

En azından bu iyiydi.

"Açlıktan ölüyorum, Toots. Sandviç yaparken mutfakta bana eşlik etmek ister misin, yoksa burada yatmak mı istersin?"

Kontrol edemeden ağızım cevap verdi: "Mutfakta sana eşlik ederim."

Buck doğrulup kanepenin etrafından dolaşmaya başladığında, Ink ve Lorie'nin eve döndüklerini gösteren bir Harley motorunun gürültüsünü duydum. Dikkatlice diğer tarafa yuvarlandım ve battaniyeyi attım. Ama bacaklarımı kenara sallayamadan, Buck bir kolunu belime, diğerini dizlerimin altına doladı. Beni kaldırdı ve mutfığa doğru yürümeye başladı.

"Yürüyeblirim," dedim ve kolumu omuzlarına doladım.

"Yarın hareket etmen gerek, yoksa kasların tutulur. Bu gece vücudunu dinlendirmelisin."

Vücudu muhtemelen benimkinden daha fazla yumruk yemişti, ama benim gibi ondan üstün gelen birini hayal edemiyordum. Yine de, onun daha iyi bildiğini düşündüm ve pes ettim.

Beni nazikçe tezgahın üzerine oturttu, sonra ellerini iki yanıma koydu ve eğildi.

"Sandviç ister misin?" diye sordu.

"Tabii," diye cevapladım.

O uzaklaştı, bu hoşuma gitmedi, çünkü onun yüzünü bu kadar yakından görmek hoşuma gidiyordu, çünkü çok yakışıklı bir yüzü vardı.

Buzdolabına doğru yürüdü ve ben de "Tia telefona cevap vermiyor" diyerek onu izledim.

"Çünkü o, onun yatak odasında," diye cevapladı Buck ve ben, onun buzdolabından şarküteri poşetleri ve bir kavanoz mayonezle dönmesini izlerken, bakışlarım sabit bir şekilde ona kilitlendi.

ve bir kavanoz mayonezle

buzdolabından

döndüğünde, bakışlarım

sabitleşti. "Onun yatak

odasında mı?"

"Evet," diye cevapladı Buck, eşyaları tezgaha bırakıp bir somun ekmek uzanırken.

"Sen onun yatak odasına mı girdin?"

Elleri - bu arada, elleri derisi yırtılmış ve eklemleri kızarmış görünüyordu - ekmeğin plastik ambalajını açıyordu.

"Sen onu istedin, biz de onu aradık. Ama bebeğim..." Bana bakarak tereddüt etti.

"Onu bulamadık."

Olamaz.

Kalbim sıkıştı.

"Esposito'yu buldunuz mu?" diye sordum.

Ekmeklere bakarak başını salladı. "Evet, onu bulduk." Oh hayır.

Bu, parmak eklemlerindeki yırtık ve kızgın görünümlü deriyi açıklıyordu. "Ne oldu?"

"Esposito artık seninle uğraşmayacak, Toots," diye mırıldandı, dört dilim ekmeği kare şeklinde dizerek.

Bu, çok fazla ayrıntı içermeyen iyi bir haberdi ve bunun için minnettardım.

Bu yüzden önemli konuya geçtim. "Peki ya Tia?"

"Tia ortadan kayboldu," diye cevapladı, çekmeceyi açıp bıçağı almak için uzanarak.

"Ortadan kayboldu mu?"

Bana baktı. "Aceleyle toplanmış, arabası gitmiş, garajın köşesinde bir takip cihazı buldum, muhtemelen onun arabasındandı." Bana iki saniye boyunca baktı, sonra dikkatlice sözlerini bitirdi, "Seni ona bıraktı, Clara."

Gözlerimi kapattım ve dudağımı ısırdım, bu (yine) acıttı, bu yüzden bunu yapmayı bıraktım, bir daha yapmamaya karar verdim, sonra gözlerimi açtım ve fısıldadım, "Hayır. Kaçmak için planlar yaptık."

Kaşları çatıldı ve ben konuşmaya devam ettim.

"Onu ikna etmiştim. 7 Eleven'da buluşacaktık. Ben gitmedim. Muhtemelen dışarıda bir yerlerde ve çok korkmuş durumda."

"Kaçmayı mı planlıyordunuz?" diye sordu.

"Bunu yapmamız gerektiğini söyledin. Bunun iyi bir tavsiye olduğunu düşündüm. Ben de öyle yapmaya karar verdim ve Tia'yı benimle gelmesi için ikna ettim. Şimdi

o dışarıda ve..."

Bıçağı yere bıraktı ve bana doğru yaklaştı, önümde durdu ve yine ellerini tezgahın üzerine, kalçalarımın iki yanına dayadı.

"Bebeğim, sana yapman gerekenin bu olduğunu söyledim, yapman gerekenin bu olduğunu değil. Bu, Esposito'nun karışıklığına bulaşmadan *önce* bir seçenektir. *Şimdi* bir seçenek değil. Ben aksini açıklayana kadar, Esposito senin sahibi olduğunu düşünüyordu. O, senin kaçtığını düşünürse, seni geri getirmek için dünyanın sonuna kadar gider."

"Tia'nın sahibi olduğunu düşünüyor," dedim

ona. "Hayır, onun derdi seninle ilgili."

"Ne?"

"Clara, tatlım, sen onun oyuncağısın. Seninle oynuyor. Bundan zevk alıyor. Clara onun için hiçbir şey ifade etmiyor. Eskiden ifade ediyordu, ama onunla oynadı, onu kırdı ve şimdi ilgisi başka yöne kaydı. Clara odaya girip varlığını hatırlatmadıkça, onu unutuyor. Onun düzinelerce kızı var. Clara'yı da onlardan biri haline getirdi. Şimdi, senin savunmasızlığını hissedip, ona odaklanıp, onu kullanıp Clara Kirk'ü onun için çalıştırmak, onu tahrik ediyor."

Kalbim boğazıma kadar çıkarken gözlerine baktım.

"Benim adım Clara Delaney," dedim boğazım düğümlenerek, ama aslında öyle değildi.

Delaney, evlat edinen ailemin soyadıydı ve onları neredeyse hiç hatırlamıyordum.

Gerçek şu ki, benim adımın ne olduğunu bilmiyordum.

"Ona göre değil," diye fısıldadı.

Dudaklarımı sıkıca kapattım (bu da hoş bir his değildi, ama yine de yapmaya devam ettim) ve yana baktım.

O haklıydı ve Bayan Jimenez de haklıydı. Dünyada çok fazla kötülük vardı ve ben payıma düşenden fazlasını çekiyordum.

Buck'ın varlığının benden uzaklaştığını hissettim ve onun ekmeğine geri döndüğünü gördüm. Dört parçanın hepsine endişe verici miktarda mayonez sürdüğünü izledim ve sonra tekrar konuşmaya başladım.

"Belki Esposito hakkında konuşmalıyız," dedim, istemediğim halde.

"Sen haklısın. Bu açıklama yapıldı." "Peki ya

Kulüp?"

Bana bir bakış attı. "Bir daha söyler misin?"

"Bugün Esposito'nun düşmanı oldun, Buck."

Sandviçini yapmaya geri döndü ve konuşmaya devam etti.

"Ben sana onun sana yaptıklarına dair hislerimi paylaşıırken, Chap Esposito'nun iplerini elinde tutan adamlarla birlikteydi ve onlara dün gece kimin yatağında olduğunu anlatıyordu. Onlar durumu anladılar. Bu şans olabilir, çünkü bir süredir Esposito'nun oyunlarından memnun olmadıklarını duyuyoruz. Belki de sadece anladılar. Muhtemelen her ikisi de, bu adamların odaklanmayı seven, baştan sorun olmaması gereken sorunlarla uğraşmayan adamlar olduğu gerçeğiyle karışık. Esposito bir yük ve bunu bugün daha da kanıtladı, çünkü bir motorcunun karısına asla dokunulmaz, kesinlikle öyle bir şey olmaz."

Tamam, o zaman her şey yolunda görünüyordu.

Ancak "motosikletçinin kadını" yorumu kafa karıştırıcıydı. Bunu görmezden gelmeye karar verdim, çünkü...

Öncelikler.

"Tia için endişeleniyorum."

"Yiyeceğim. Birkaç telefon görüşmesi yapıp, Aces High'ın onu aradığını duyuracağım.

Onu bulacağız."

Bu beni rahatlatmıştı.

"Teşekkürler," diye mırıldandım.

Buck başını çevirip bana gülümsedi.

Dişleri yoktu, ama yine de sakalıyla çerçevelenmiş dolgun dudakları da oldukça etkileyiciydi.

Kimi kandırıyordum ki?

Muhteşemdi.

Sonra sandviçlerin üzerine endişe verici miktarda dilimlenmiş rosto koydu.

"Garip," dedim o bunu yaparken, "telefonunu almaması."

"Birini telefonundan takip edebilirsin. Cihazını bulup arabasına bırakacak kadar akıllıydı, telefonunu bırakacağını biliyordu. Akıllı."

Bu kısmen iyi, kısmen kötüydü.

Esposito'nun onu bulmasını istemiyordum (o, şey... kendine geldiğinde), ama bu aynı zamanda bizim de bulamayacağımız anlamına geliyordu.

Dahası, bu onunla iletişim kuramayacağım ve onun da benim nerede olduğumu bilemeyeceği anlamına geliyordu.

Onun sığır etinin üzerine iki dilim muenster peyniri koyduğunu izledim, sonra peynirin üzerine diğer dilim ekmekleri koydu, bastırdı, birini aldı

ve bana uzattı. Sonra buzdolabına geri döndü, mayonez ve şarküteri ürünlerini geri koydu ve bir bira ve bir kola ile geri geldi. Benim için kolanın kapağını açtı, biranın kapağını çevirip açtı ve çöp kutusuna attı.

Kocaman sandviçime baktım.

"Bu büyük bir sandviç, Buck," dedim.

"Evet," diye onayladı, bir yudum bira içtikten sonra bardağı tezgahın üzerine koydu ve kendi sandviçini aldı.

Yanımdan sızan büyük mayonez lekesine baktım. "Bol mayonezli," diye devam ettim.

Bana bakarak büyük bir ısırık aldı. Çiğneyip yutmasını izledim.

Sonra dedi ki, "Bebeğim, sana söylediğim gibi, daha fazla yaşamalısın."

"Denedim," diye hatırlattım ona sessizce. "Bana pek yaramadı

."

Gözleri bir anda karardı ve yoğunlaştı, bu hem büyüleyici biraz da korkutucuydu.

"Bunu yapma, Toots," dedi yumuşak bir sesle.

"Ne?"

"Dün olanları kafanda kötü bir şekilde çarpıtma. Yapma bunu."

"Seninle geceyi geçirdiğimi biliyordu," diye açıkladım. "Bunu duymuştu.

Bu onu kızdırdı. Saygısızlık olduğunu söyledi. Dedi ki..."

Anılarım bir sel gibi geri gelmeye başladığı için durdum. Esposito'nun öfkesi. Esposito öfkesini fiziksel olarak benden çıkarırken, kötü adam beni tutuyordu.

Ve tüm bunlar çok ağırdı, bu yüzden konuşmaya devam edemedim.

"Dün gece güldün," diye Buck düşüncelerimi böldü. "Gülümsedin. Açıldın. Uzun zamandır gülmediğini bana açıkça söyledin, tatlım. Aramızdaki şey güzeldi. Onun yaptığı şey saçmalık. Bu onun suçu. Onun bunu çarpıtmasına izin verme. Eğer izin verirsen, seni başka bir şekilde döver."

Haklıydı.

Haklıydı ve bizim yaşadıklarımızın güzel olduğunu düşünmesi hoşuma gitti.

Bu çok hoşuma gitti.

Bu yüzden sandviçime döndüm ve bir ısırık aldım. Ağzımı o kadar açmak acı veriyordu, ama tadı harika olduğu inkar edilemezdi.

Çiğnerken, Buck'a baktım ve o da kendi ısırığını almadan önce tezgahın önünde sırtıyordu.

Gülümserken yakışıklı görünüyordu. Yemek yerken de yakışıklı görünüyordu.

Tanrım, ne kadar aptalmışım!

Aklımı başka şeylere vermem gerekiyordu.

"Dairemde çantamı gördün mü?" diye sordum ve dikkatini bana çevirdi.

"Çantamı aramıyordum bebeğim, seni arıyordum." "Yani görmedin mi?"

"Hayır, neden?"

"Çünkü Bayan Jimenez, Tia ve benim kaçabilmemiz için bana birikimlerini verdi.

Onu geri vermem lazım."

Bir yudum bira içti ve bardağı tezgahın üzerine koydu. "Yarın çocuklar eşyalarını almaya geldiklerinde, onlara onu aramalarını söyleyeceğim."

Bunu söyledikten sonra, sandviçinden bir kez daha büyük bir ısırık aldı.

Ama ben ona göz kırptıyordum.

Ve bu göz kırpma tekrarlandı ve hızlandı. "Çocuklar

eşyalarını almaya geldiklerinde mi?"

Yutkundu ve "Evet" dedi, sonra bir ısırık daha aldı. "Neden eşyalarını alacaklar?"

Ağzı dolu halde cevap verdi: "Buraya getir, Toots."

Ne? Beynim çılgın attı.

"Ne?" diye fısıldadım, ama onun dikkatini kaybetmiştim.

Başını çevirmiş ve gündüzleri muhteşem manzarayı, geceleri ise ay ışığıyla kaplı, en az gündüzleri kadar muhteşem çam ağaçlarını gösteren sayısız pencereden dışarıya somurtarak bakıyordu.

Ayrıca, yoldan gelen bir arabanın farlarını da gösteriyorlardı.

"Siktir, şimdi ne var?" diye mırıldandı, sandviçini tezgahın üzerine koyup birasını aldı. "Orada kal," diye emretti ve birasını yudumlarken uzaklaştı.

Orada kalmaktan başka seçeneğim yoktu.

Tezgahta oturmak kalçam için pek iyi gelmiyordu ama kalçamda hiçbir şey iyi gelmiyordu.

Geri kalanım iyi hissediyordu, kaburgalarımda ve yüzümde hafif bir ağrı vardı, ama bu çok hareket etmediğim içindi.

Aşağı atlamaya kalkışırsam sonuçlarına katlanmak istemedim. Buck ön

kapıdan çıktı ve arkasından kapıyı kapattı.

Tezgahta oturdum, sandviçimi yedim, kolamı yudumladım ve onun sandviçini koymak için bir tabak alma isteğine direndim.

Daha fazla yaşamalıyım ve tezgâhın üzerindeki sandviçler gibi aptalca şeyleri dert etmemeliydim. Hayatım öyle bir hayattı ki, sayısız şekilde (o gün bunlardan birkaçını hatırladım), sandviç için tabak almanın hiç de önemli olmadığını biliyordum.

Kendime bunu söyledim, ama yine de tabak bulmamak zor geldi.

Buck geri döndüğünde sandviçimi bitirmiştim ve onunla birlikte içeri giren adamı görünce karnımın sıkıştığını hissettim.

Dedektif Rayne Scott. Kahretsin.

Burada ne arıyordu?

Gerçekten bilmek istemiyordum.

Keşke burada olmasaydı.

Onu asla unutmuyacaktım. Uzun boylu, siyah saçlı, ilginç açık kahverengi gözleri, atletik vücudu ve inanılmaz derecede yakışıklıydı.

O aynı zamanda, eski kocamın soruşturulması ve sonunda tutuklanmasında FBI ile yerel olarak birlikte çalışan dedektifti.

Ve beni (tutuklama kısmı hariç).

Onu bir daha asla görmek istemediğimi hatırlayarak ona baktım. Asla.

Bana kötü davranmamıştı.

Profesyoneldi, işine odaklanmıştı, ama kötü değildi. Beni sorgulayan adamlarla aynı odada bulunduğu üç seferde bile.

Yine de, sadece işini yaptığı halde, dünyamı o kadar sarsmıştı ki, ayaklarımın altından kayıp gitmişti.

Yapması gereken bir işi vardı, bunu mantıken anlıyordum ve ben sadece bunun sonuçlarına maruz kalmıştım.

Bu işi yapan Rogan'dı. Bunu da mantıken anlıyordum.

Ama bu, Dedektif Rayne Scott'ın hayatımı mahveden ve şu anda içinde bulunduğum korkunç duruma düşmeme neden olan olaylarda önemli bir rol oynadığı gerçeğini değiştirmiyordu.

Şimdi karşımda duruyordu, her zamanki kadar yakışıklı, keten gömlek ve kot pantolon giymişti, ben ise soluk siyah tişörtümle, patlamış dudağımla, şişmiş yüzümle tezgahın üzerinde oturuyordum ve saçımın ne hale geldiğini düşünmek bile istemiyordum.

Kahretsin.

Hareketsiz bir şekilde ona bakmaya devam ettim.

O da bakışımı karşıladı, o ilginç kahverengi gözlerinin arkasında bir şeyler oluyordu, derin, anlamlı ve belki de acı verici bir şeyler, sonra "Tanrım" dedi.

"Bize bir dakika müsaade eder misin?" dedi Buck.

Bu bir rica değildi, bir emirdi ve onun hoşnutsuz olduğu belliydi.

Rayne Scott başını sallarken gözlerini benden ayırmadı.

Buck bana doğru geldi, bira şişesini kalçama koydu, sonra beni dikkatlice tezgahıtan kaldırıp aynı dikkatle ayaklarımın üzerine indirdi. Elimi tutup beni mutfaktan çıkardı, merdiven sahanlığına çıkıp yatak odasına götürdü. Tavan lambasını açtı ve kapıyı kapattı.

Sonra bana döndü ve elimi bıraktı, ama sadece ellerini belime koyabilmek için.

"O adam polis," dedi bana.

"Biliyorum, Rogan'ı tutuklayan ekibin bir üyesiydi," dedim ona.

Bu haber Buck'ı mutlu etmedi. Bunu, gözlerinin parlamasından ve beni incelerken ağzının sıkışmasından anladım.

Sonra devam etti, "Nasıl olduğunu bilmiyorum ama Esposito'nun sana yaptıklarını duymuş."

Harika.

Gözlerimi kaçırdım.

"Toots, bana bak," dedi Buck nazikçe. Ona tekrar baktım.

"Esposito'yu istiyor. Esposito'nun seni ağına düşürdüğünü biliyor ve bugün olanlar hakkında suç duyurusunda bulunman için seni ikna etmeye geldi. Söylemediği şey ise, Esposito ve ekibini ihbar etmen için de seni ikna etmeye geldiği."

Olamaz.

Bunu yapamazdım.

Olan onca şeyden sonra, ne Tia ne de ben polise gitmeyi düşünmemiştik. Bizim yaşadığımız türden bir hayatta, asla, ama asla ispiyonculuk yapılmazdı.

Asla.

"Asla ispiyonlamam," diye fısıldadım ve Buck'ın gözlerinin yine parladığını gördüm, bu sefer sinirden değil, başka bir şeyden, onaylamaya çok benzeyen bir şeyden.

"O zaman yapma."

Kaşlarımın kalktığını hissettim. "Polisle konuşmam gerektiğini düşünmüyor musun?"

Ellerini belimden sırtıma kaydirdi ve bastırdı, böylece vücudum neredeyse onun vücuduna değiyordu ve başımı daha geriye atmam gerekti, ona bakabilmek için.

"Motosikletçiler, bebeğim, kendi işlerimizi kendimiz hallederiz," dedi sessiz ama kararlı bir sesle ve ben, onların başka ne tür "işleri" olabileceğine dair belirsiz düşüncelerle sırtımda bir heyecan hissettim. "Zaten yeterince kötü bir gün geçirdin, bir süredir kötü günler geçiriyorsun, bugün diğerlerinden daha kötü. Ama başka bir karar daha vermen gerekiyor. Oraya gidip Scott'a güvenilebilirsin ya da burada durup bana güvendiğini söyleyebilirsin."

Ben konuşmadım ve o beni kendine çekti, böylece vücutlarımız birbirine değdi ve başını benimkine yaklaştıırken elini saçlarıma geçirdi.

"Sana bu konuda yardımcı olmak için, seni koruyacağımı söyleyeceğim. Ve seni koruyacağım dediğimde, bu seni ve MC'deki tüm çocukları koruyacağım anlamına geliyor. Bize yanlış yapmazsan, biz de sana *asla* yanlış yapmayız. Asla, Toots."

O sabah Ink'in benimle dalga geçtiğini düşünürken ona bakmaya devam ettim. Buck'ın peşimden gelmesi. Driver'ın beni beklemesi ve Lefty'ye götürmesi. Dr. Lefkowitz'in bana bakması. Lorie'nin çorba yapması ve üzerime battaniye örtmesi. Ink'in benim için krakerlere tereyağı sürmesi. Ve Buck'ın Esposito'ya mesaj göndermesi, Tia'yı araması ve kesinlikle beni kollaması.

Rogan'ın yaptıklarını düşünürsek, insanlar buna inanmazlardı, ama o bana baktı.

Hastalandığımda, beni adeta bebek gibi bakardı. Sırf öyle olduğu için sık sık bana çiçek alırdı. İşten eve geldiğimde, benim için özel bir yemek hazırlamak için erken gelmiş olurdu. Beni sevdiğimi hissettirdi, değerli olduğumu hissettirdi.

İyi bakıcı ailelerim olmuştu. Durum böyleydi, harika değildi, ama kabus da değildi.

Rogan'ın bana gösterdiği sevgi dolu şefkat de değildi, onu ve çaldığı insanlara yaptıklarını, bana yaptıklarını nefret etmeme rağmen özlediğim bir şeydi.

Tia ve ben elimizden geldiğince birbirimizi kolladık ve Bayan Jimenez elindeki az şeyle elinden geleni yaptı.

Ama Buck ve arkadaşlarının bir günden az bir sürede bana gösterdikleri türden bir koruma ve şefkat hiç görmemiştim.

"Sana güveniyorum," diye fısıldadım, gözleri yine parladı ve başını daha da eğerek dudaklarını benim dudaklarıma değdirdi.

O uzaklaştı ve fısıldayarak cevap verdi, "O zaman bu işi halledelim de kızın hakkında birkaç telefon görüşmesi yapayım."

Yine aynı şey oldu ve ben kendimi tutamadım. Gözlerimi kapattım ve dikkatlice ona yaslandım, yüzümün yaralanmamış tarafını göğsüne dayadım, kollarımı ona doladım ve ona sarıldım. O da beni nazikçe sıktı ve geri çekildi.

"Ödünç alabileceğim bir eşofman var mı?" diye sordum, o da elimi tutup kapıya doğru yöneldi.

Dönüp bana baktı, "Burası senin evin, Toots, senin alanın. O, burada seni rahatsız hissettiremez."

Bu sözler beni çok etkiledi. O kadar ki, beni kapıya doğru çekip dışarı çıkardığında direnmedim.

Merdivenlerin sonuna vardık ve Buck elimi bıraktı ama kolunu omuzlarıma doladı ve beni dikkatlice döndürdü, böylece önüm onun yanına yapıştı.

Scott bunu izledi ve ifadesini silip bana odaklanmadan önce bundan hoşlanmadığını anlayabiliyordum.

"Bayan Kirk..." diye başladı.

"Delaney," diye homurdandı Buck ve Scott'ın gözleri ona dikildi. "O adamdan boşandı. Adı Delaney," diye devam etti Buck.

Scott bir an Buck'a baktı, sonra dikkatini tekrar bana verdi.

"Özür dilerim. Bayan Delaney," diye mırıldandı. "Bugün size olanlar hakkında konuşmamız gerekiyor."

"Hayır," dedim yumuşak bir sesle, "Bence gerek yok."

Çenesinin sıkıldığını gördüm ve bir adım öne çıktı. Buck beni kendine doğru çekti ve Scott'ın gözleri Buck'ın koluna kaydı, çenesi daha da sıkıldı ve durdu.

Sonra tekrar bana baktı.

"Enrique Esposito'nun iyi bir adam olmadığını biliyorsun," dedi Scott.

"Evet, biliyorum," bariz olanı söyledim.

"O yüzden sana şunu söylemek için buradayım: sana olanlar başkalarına da oluyor, bazen daha da kötüsü. Sanırım bunu da biliyorsun," diye devam etti Scott.

Bunu da biliyordum.
Tabii ki biliyordum.
Cevap vermedim.
Sadece onun bakışlarını
karşıladım. O devam
etti.

"Bu demek oluyor ki, başına gelenler, sen ve arkadaşın Tia Esposito'nun bildikleri, arkadaşının kocasının ona yaptıkları... İkinizin yaşadıklarının başka kimseye yaşanmamasını sağlamak için bize yardım edebilirsin."

"Onun koruyucu ailede büyüdüğünü biliyorsun," dedi Buck aniden ve ben onun profiline bakarken vücudumun donduğunu hissettim.

Neden böyle bir şey söyledi?

"Biliyorum," diye cevapladı Scott, sesi gergindi ve gözlerim ona kaydı.

"Eski sevgilisini araştırdığın kadar onu da derinlemesine araştırdığını tahmin ediyorum," diye devam etti Buck. Scott konuşmadı, ama gözlerini Buck'tan ayırmadı. "İki yıl önce, hayatını mahvetmeden önce ona bu tür bir anlaşma teklif etmeyi düşündün mü?"

Tanrım.

Bunu düşünmemiştim.

"Bu mümkün değildi," dedi Scott sertçe.

"Öyle mi?" diye sordu Buck. "Neden? Onu araştırdın. Onun bu karışıklığa dahil olmadığını biliyordun. Onu alt ettiğinde, onun da bedel ödeyeceğini biliyordun. Ona bu durumu açıklasaydın, sana yardım ederdi ve bu da onun, ülkenin tüm gazetelerinin manşetlerinde aldatılan kadın olarak yer almasını engellerdin, sence de öyle değil mi?"

Scott cevap verirken bana baktı.

"Seni gözetlediğimizi biliyorsun. Sen ve Kirk çok yakındınız. Senin ne kadar bilgili olduğunu bilmiyorduk. Onun ne yaptığını biliyor ve bunu görmezden geliyor olabileceğin için sana yaklaşmadık, yoksa ona bizim peşinde olduğumuzu söyleyebilirdin. Bu konu tartışıldı, ama sonunda onun yaptıklarını durdurmak zorundaydık ve sana niyetimizi göstererek bunu tehlikeye atamazdık."

"Bil diye söylüyorum," dedim sessizce, gözlerine bakarak, "sana yardım etmezdim."

Scott'ın dudakları
inceldi. Konuşmaya
devam ettim.

"Ama onu terk ederdim. Bana ne yaptığını, o insanlardan çaldığını söyleseydin, onu terk ederdim. Beni aldatmasıyla ilgili değildi. Bu sadece durumu daha da kötüleştirdi. Ama onu terk ederdim ve bana söyleseydin, sonrasındaki olaylardan kurtulurdum. Ve ona senden asla bahsetmezdim."

"Bunu bilemezdik," diye cevapladı, aynı sessizlikle. "Artık biliyorsun," diye araya girdi Buck.

Scott, "Bunu tersine çevirme şansın var. İnsanlara iyilik yapma şansın var. İtibarını değiştirme şansın var. Ve bu şansını değerlendirmeyeceğini mi söylüyorsun?" dediğinde, dikkatini benden ayırmadı.

Scott konuşurken Buck'ın vücudunun gittikçe gerildiğini hissettim ve Scott konuşmasını bitirdiğinde Buck, "Dalga geçiyorsun lan" diye homurdandı.

"Adamım, dalga geçiyor," diye karşılık verdi Scott.

"Evet, haklısın, öyle yapıyorum." diye araya girdim. "Ve ben kendimi seçiyorum. Tüm bunlardan öğrendiğim bir şey varsa, o da gözlerimi açık tutup kendimi ilk sıraya koymak."

Scott bana baktı, açıkça inanamıyordu. "Gözlerini açık tuttun ve yıldızını Aces High MC'ye bağladın, öyle mi?"

"Esposito'nun adamları beni kanlar içinde ve dövülmüş halde hareket halindeki bir araçtan attıklarında, beni alıp doktora götürecek başka kimse yoktu," diye cevap verdim.

Anında anladığını gördüm.

Sonra, nedense söylemem gerektiğini hissettiğim şeyi söyledim.

"Sadece işini yaptığını biliyorum ve işinin iyi bir iş olduğunu biliyorum, yaptığın şey önemli. Ama onu sevdiğimi bilmelisin. Beni aptal yerine koyduğunu düşünebilirsin, ama o bana çok iyi davrandı. Beni çok değerliymişim gibi davrandı. O benimleyken, kendimi dünyadaki en önemli kişi gibi hissediyordum. Ve bunu daha önce hiç hissetmemiştim. Beni araştırdıysan, nedenini biliyorsundur. Belki kördüm ve belki bu beni aptal yaptı, ama biri seni öyle seviyorsa, neden bunu sorgulayasın ki?"

Gözlerini kapattı.

Ama ben konuşmaya devam ettim, o da gözlerini tekrar açtı ve bana odaklandı.

"O insanlara yaptıklarının bedelini ödemek zorundaydı, ama benim bilmek istediğim şey, ben hiçbir şey yapmadığım halde neden bu kadar ağır bir ceza ödemek zorunda kaldım? Benim gibi insanları korumak sizin işiniz değil, ama bu beni kurtların önüne attığınız gerçeğini değiştirmez. Onu ifşa ettiniz, bu da beni ortaya attığınız anlamına geliyor, ve onlar beni parçaladılar. Hepiniz bunun bana ne yaptığını biliyordunuz,

bunun bana ne yaptığını *biliyordunuz* ve hiçbiriniz en ufak bir çaba bile göstermediniz."

Çok konuşmuştum ve nefes almak için durdum. Scott sessizliği bozmadı.

Ben doldurdum.

"Suçun birçok farklı kurbanı vardır ve ben de onlardan biriydim. Siz hizmet eder ve korursunuz, ama *beni* koruyacak kimse yoktu. Şimdi benden, beni *tekrar* tehlikeye atacak bir şey yapmamı istiyorsunuz. Ama bana karşı en ufak bir şefkat bile göstermediniz. Evet, Aces High MC'ye katılıyorum çünkü, açıkçası, deneyimlerime dayanarak, Dedektif Scott, beni koruyacağınızı düşünmüyorum."

"Clara, eğer sen..." diye başladı. "Ne?"

Onu keserek sözünü bitirdim.

"İsteseydin?" "Evet," diye dişlerini sıkarak cevapladı.

"Nora Finnegan sana mahkemeye eşlik etmeni istedi mi? Hatırlıyorum, Dedektif Scott, gazetecilerin etrafımı sarması ve bana sorularını bağırmasıyla boğuşuyordum. Senin onları itip kakarak ona içeri girmesine yardım ettiğini hatırlıyorum. O, kocamla yatmak için *para* aldı. Ayrıca tüm o röportajları vermek ve sonra da o kitabı yazmak için *para* aldı. Senin korumanı istedi mi? Bu yüzden mi koruma aldı?"

Scott cevap vermedi.

"Öyle düşünmemiştim," diye fısıldadım.

"Aynı anda geldik," dedi bana. "Belli ki ben de öyle," diye cevap verdim.

Gözlerimin içine baktı ve sessizce, "Senin yüzünden uykularım kaçtı," dedi.

"Benim de."

"Hâlâ senin yüzünden uykularım kaçıyor," diye devam etti. "Benim de."

Gözleri benimkilerden ayrılmadı, ama biraz öne eğilerek, "Beni anlamıyorsun Clara, doğru seçimleri yapmıyorsun," dedi.

Buck'ın sıkı vücudu daha da gerildi. Ben konuştum.

"Öğrendiğim bir başka şey de, Dedektif Scott, bir hata yaparsam bunun bedelini öderim. Ayrıca, hatayı ben yapmasam veya yapan ben olmasam bile, bunun bedelini de büyük olasılıkla ödeyeceğimi öğrendim."

Scott irkildi.

"Bence işimiz bitti," diye araya girdi Buck.

Scott geriye yaslandı, dikkati Buck'a yöneldi.

"Yoğun bir öğleden sonra geçirdin," dedi, Buck'ın işimizin bittiği konusunda açıkça aynı fikirde olmadığını belli ederek.

"Evet," diye onayladı Buck.

"Esposito'nun iplerini kimin elinde tuttuğunu biliyorsun," diye devam etti Scott ve o anda vücudum gerildi ve hiç de iyi hissetmedim.

Buck, geri tepme olmayacağı konusunda yanılmış mıydı?

"Biliyorum," dedi Buck.

"O zaman sadece senin değil, Clara'nın da onun radarına girdiğini biliyorsun."

"Bence Clara bu konudaki tutumunu açıkça ortaya koydu, belki de bu konuyu bana bırakabilirsin," dedi Buck keskin bir sesle.

Bir dakika.

Endişelenecek bir şey mi vardı?

Scott bana, sonra Buck'a baktı. "Ona bir bak, Hardy, o her şeyi bilmiyor. Her şeyi bilmiyorsa, tutumunu nasıl netleştirebilir ki?"

"Ona bir bak, Scott, berbat bir gün geçirmiş," diye karşılık verdi Buck. "Ve bir şey daha, yaptığın şeyi yaptıktan sonra, onun gününün nasıl geçtiğini, seni tekrar görmekten ne hissedeceğini bilerek buraya gelmen, cesaret ister, kardeşim. Ve iyi anlamda değil."

Birbirlerine o kadar şiddetle bakıyorlardı ki, bakışlarından çıkan ısıyı hissedebiliyordum.

Neyse ki Scott, öfkeli yakışıklı erkeklerin bakışma yarışını bozdu ve kapıya doğru yürüdü.

Elini kapı koluna koydu, döndü ve gözleri bana çarptı.

"Polisler, soruşturma sırasında soruşturmaya dahil olan kişilerle dostluk kurmazlar. Bu hoş karşılanmaz, rozetimi kaybetmeme neden olabilir. Ama sonra sana yardım edebilirdim. O gazetecileri atlatmana yardım edebilirdim. Yapmadım çünkü yaparsam, seni korumak ve hizmet etmekten öte nedenlerle sana daha fazla yardım etmek isteyeceğimi biliyordum. Buna ihtiyacım yoktu, ama daha da önemlisi, senin de buna ihtiyacın yoktu. Bu yüzden mesafemi korudum. Nora Finnegan pislik bir fahişe, bana yapıştı. Gördüğün şey, düşündüğün şey değildi."

Şok içinde ona baktım ve Buck'ın vücudu o kadar gerginleşmişti ki, patlasa bile şaşırmazdım.

Ama dedektif henüz bitirmemişti.

"Sana ne yaptığımı çok iyi bildiğim için uykularım kaçtı, Clara, ve hala da kaçıyor çünkü seni gözümün önünden ayırmadım ve şu anda bulunduğun yerden ve görünüşünden sorumlu olduğumu biliyorum. Ve sonunda bu konuda bir şeyler yapmak için bir bahanem olduğu için buradayım." Bir süre durakladıktan sonra şöyle bitirdi: "Fikrini değiştirirsen, ben her zaman burada olacağım."

Bununla birlikte kapıyı açtı ve dışarı çıktı.

Buck omuzlarımı sıktı ve sandviçine ve biraya geri döndü.

Ben tezgahta kalıp, Dedektif

Scott'ın arabası yola çıkana kadar kapıya bakmaya devam ettim.

Sonra başımı Buck'a çevirdim. "O neydi?"

Buck sandviçinden bir ısırık aldı ve ardından bir yudum bira içti.

Gözlerini bana kaydırdı ve cevapladı, "Senin kışını istiyor, bebeğim."

Onun önüne geçtim ve "Ben ondan bahsetmiyorum.

Onu görmezden geliyorum. Öyle bir şey olmadı. Esposito'nun iplerini elinde tutan kişiden ve hikayenin tamamını bilmediğimden bahsediyorum."

Buck sandviçini bir elinden diğerine aktardı, böylece elini belime koyup arkama kaydırarak beni kendine çekebildi.

"Scott Esposito'yu biliyor. Ama Chap'in işleri hallettiğini açıkça bilmiyor."

Oh.

Tamam.

Devam

edelim.

"Hikayenin tamamı bu mu?" diye sordum.

"Sonra," dedi.

Bundan, hikayenin tamamının bu olmadığını anlayabiliyordum.

"Sonra mı? Ne zaman sonra?" diye sordum.

"Sonra," diye tekrarladı ve sandviçinin son parçasını ağzına attı. "Tia daha fazla tehlike altında mı? Ben? *Sen?*"

Beni kendine çekti, çiğnemeyi bitirdi, yuttu ve boynunu eğerek yüzünü benimkine yaklaştırdı.

"Bebeğim, yatak odamda bir karar verdin. Şimdi bana güvenmelisin. Bugünlük yeterince şey yaşadın. Ama sana söylüyorum, ben senin arkanı kolluyorum ve kızını bulur bulmaz, onun da arkasını kollayacağım. O yüzden şimdilik bırak gitsin, hazır olduğunu düşündüğümde sana söylerim, ama bu *daha sonra* olacak."

Benimkine çok yakın olan zengin kahverengi gözlerine baktım. Kahverengi rengi derin ve yoğundu. Kirpikleri kalın ve sivriydi.

Gözleri gerçekten çok güzeldi.

"Tamam," diye fısıldadım.

O gözlerin gülümsediğini gördüm. Sonra dudaklarının benimkilere dokunduğunu hissettim.

Geri çekildi ve "İyi misin? İlaç ister misin?" diye sordu. Kafamı salladım.

O başını salladı, birasını aldı, sonra beni bıraktı ama elimi tuttu.

Beni kanepeye götürdü, birasını sehpaoya koydu, uzaktan kumandayı aldı ve bizi öyle bir yerleştirdi ki, o sehpaoya ayaklarını uzatmış oturuyordu, ben ise kanepede yatıyordum, yanağım onun uyluğuna değiyordu.

Televizyonu açtı, sesi kısık tuttu ve uzaktan kumandayı bana uzattı.

Televizyona boş boş baktım, rastgele kanalları değiştirirken, onun Tia'yı Gash adında birine çağırdığını dinledim. Sonra Breaker ile konuştu, onun Breaker Walinski olduğunu tahmin ettim, Esposito'nun beni ziyarete gönderdiği adamdı, bunu tahmin ettim çünkü Breaker adında çok fazla adam olması pek olası değildi.

Sonra başka biriyle konuştu ve ona Tucker dedi.

Aramalarını bitirmiş olduğu belli olan adam, telefonunu yan sehpaoya attı, birasını aldı, elimden uzaktan kumandayı aldı, bir program buldu ve kanepeye daha derin bir şekilde uzandı.

Bir süre birlikte televizyon izledik. Ve bunu yaparken uykuya daldım.

BU SANA YETERLİ Mİ?

Göz kapaklarımda güneşin sıcaklığını hissettim ama gözlerimi açmadım.

Sırt üstü yatıyordum, kaburgalarım incindiği için rahat edebileceğim tek pozisyon buydu, bu yüzden karnım üstüne yatamıyordum, sağ kalçam sıyrılmış ve ezilmişti, yüzümün sol tarafı şişmiş ve ağrıyordu.

Karnımda ağır bir şey hissettim ve bunun Buck'ın kolu olduğunu anladım. Yanımda olduğunu hissedebiliyordum ve bir şekilde bana acı vermeden yakınımda durup beni tutmayı başarıyordu.

Uyurken bile.

Bu onun hakkında çok şey söylüyordu (özellikle bunu yapabildiği gerçeği... uyurken bile) ve umarım bu doğrudur.

Gözlerimi açtığımda, pencerelerden engelsiz bir şekilde parlak güneş ışığı giriyordu.

Ama güneşin açısını göremediğim için saati anlayamadım. Ağustos ayında

Arizona'da güneş sabahtan akşama kadar parlak bir şekilde parlıyordu.

Saat sabah yedi olabilir. Öğlen olabilir.

Başımı çevirdim ve Buck'ın kısmen yan, kısmen de karnının üstüne yatmış olduğunu gördüm.

Uykusunda çok güzel görünüyordu, yüzü gevşemişti, kalın, koyu kirpikleri yanaklarına değiyordu, saçları alnına düşmüştü.

Önceki gece beni yatağa taşımış ve nazikçe yatırmıştı.

Onun uyluğunun yanağımın altından kayıp çıktığı anda kanepede uyandım ve onun merdiven sahanlığına çıkıp yatak odasına girmesine kadar geçen yirmi saniye boyunca uyanık kaldım.

Başım yastığa değdiği anda uykuya dalmıştım. Uzun zamandır bu kadar çok uyumamıştım.

Genelde bir o yana bir bu yana dönüp durur, ertesi gün nasıl yemek yiyeceğimi, repo adamlarından nasıl kaçacağımı, Dallas'ın gelip

gelip bana sıkıntı verecek mi diye düşünürdüm.

Sonra zihnim, polisin kapıyı çaldığı geceyi ya da bir arkadaşımı aradığımda telefonun çaldığı ve çaldığı halde hiç cevap vermediği ve sesli mesaj bıraktığım ama hiç cevap alamadığım anı hatırlamaya başladığı.

Bir yıldan fazladır iyi uyumamıştım.

Dün geceye kadar, bütün gece uyudum. Bir psikopat tarafından dövüldüğüm günün ertesi gecesi.

Ve bu ağrı kesicilerle ilgili değildi, çünkü yatmadan önce hiç almamıştım.

Bu bir şey ifade ediyordu ve ben Buck'ın uyuyan yüzüne bakarken bu şeyi düşünüyordum ve ona dokunmak için neredeyse dayanılmaz bir istek hissediyordum.

Ama ona dokunursam uyanabilir ve benim *acilen* duş almam gerekiyordu. İki gündür duş almamıştım. Yürümek, konuşmak, nefes almak bile *iğrenç* geliyordu.

Vücudumun iyiliği ve Buck'ı uyandırmamak için dikkatlice kolunun altından kayarak çıktım.

Hareket ederken, kendimi dünden daha iyi hissetmediğimi, ama daha kötü de hissetmediğimi fark ettim.

Bunu iyi bir şey olarak kabul etmeye karar verdim.

Buck'ın odasındaki giysilerin arasından geçerek şifonyere doğru ilerledim.

En üst çekmece, iç çamaşırları ve çoraplar. Sessizce kapattım ve bir altındaki çekmeceyi açtım, katlanmamış, içine tıktırılmış tişörtlerini buldum.

En üsttekinden temiz bir tane aldım ve banyoya gittim, arkamdan kapıyı kapattım.

Ekstra diş fırçası olmasını umarak ecza dolabına gittim.

Yoktu.

Jilet, tıraş kremi, sakal düzeltici, diş macunu, tarak ve deodorant vardı.

Tuvalet malzemeleri bu kadar az olmasına rağmen, ecza dolabı ağzına kadar doluydu. Raflar gazlı bez, bandaj, tıbbi bant, antibiyotik krem ve alkol, hidrojen peroksit, ibuprofen, asetaminofen ve aspirin şişeleriyle doluydu.

İlaç dolabının içeriği bir kişiyi tanımlıyorsa, Buck'ın korkutucu şeyler söylüyordu.

Ancak saçları için herhangi bir ürün

bulamadım. Bu ilginçti.

İlaç dolabını kapattım, aynaya baktım ve yaralarımı inceledim.
Yüzümdeki şişlik inmişti. Bu iyiydi.
Ne yazık ki, iyi olan tek şey buydu.
Gözümün etrafındaki morluklar daha da belirginleşmişti. Tişörtümü kaldırdım ve kaburgalarımda ve kalçamda da aynı renk yoğunlaşmasını gördüm.
Tişörtümü iç çekerek indirdim. Sonra işime devam ettim.
Duşun suyu çok iyi geliyordu; akışı güçlü ve sıcaktı.
Yine, Buck'ın duşundaki tuvalet malzemeleri onu tanımlıyorsa, bu onun hayatını süslenerek harcayan bir adam olmadığını gösterirdi (saçlarının neden her zaman bu kadar iyi görüldüğünün ardında daha fazla gizem vardı).
Bir şişe eczane şampuanı ve bir kalıp sabunu vardı. Hepsi bu kadardı.
Duş, temizlenmek için bir yerdi, hepsi bu.
Aslında, banyonun genel olarak sadece pratik amaçlarla kullanıldığı ve belki de mini bir acil tıbbi servis görevi gördüğü açıktı.
Bu pek de şaşırtıcı değildi. Buck kesinlikle köpük banyosu yapan türden bir adam değildi.
Benim dairemdeki duşta da eczane ürünleri vardı, sadece saç kremi de vardı.
Ancak bu bakım ürünlerinin eksikliği sadece zorunluluktan kaynaklanıyordu.
Eskiden, küçük ama seçkin bir salondan daha fazla şişe, tüp ve küvetim vardı. Banyom işlevsel değildi. Bir vaha gibiydi.
Bir küvet, dolaplarda Swarovski kristal kulplar, maskeler, peelingler, yağlar ve losyonlarla dolu aynalı tepsiler, içine devasa bir mücevher adası yerleştirilmiş giyinme odası ile tamamlanmış bir vaha.
Kesinlikle hayatımı süslenerek harcayan türden bir insandım. Ya da eskiden öyleydim.
Rogan bununla dalga geçerdi. Rogan, tüm bu şeylere ihtiyacım olmadığını söylerdi. Rogan, saçlarıma, vücuduma ve yüzüme ne sürersem sürsem, güzel görüldüğümü, güzel hissettiğimi, güzel koktuğumu söylerdi.
Ve bunu içtenlikle söylüyordu.
Ama Rogan Kirk tam bir yalancıydı.

Eski hayatımda özlediğim birçok şey vardı, örneğin uyanıp, işe giderken ne giyeceğime ve akşam yemeğinde ne pişireceğime karar vermekten ibaret bir günle yüzleşmek gibi, gazetecilerden nasıl kaçacağım ya da borçlular hapishanesine atılıp atılmayacağımı merak etmek gibi değil.

Bu şeyler sürekli kafamı kurcalıyordu, ama onları bir kenara itip, kuaför kalitesinde şampuan ve yüz maskeleri gibi özlediğim şeylere odaklandım.

Bunlar gerçekten önemli olmadığından, bununla başa çıkabilirdim.

Saçımı şampuanlayıp yıkadım ve sonra ağırları olmasa da sızıları gidermek için üzerime sıcak su akıttım. Çıktım, havluyla kurulandım ve saç kremi kullanmadığım için saçlarımın karışması nedeniyle zorlukla Buck'ın tarağını saçlarımdan geçirdim.

Bunu yaptıktan sonra, elimle ağzıma su alıp iki ibuprofen ve iki asetaminofen yuttum.

Tuvaletimi bitirmek için iç çamaşırlarımı ve temiz tişörtümü giydim.

Giysilere, özellikle iç çamaşırlarına ihtiyacım vardı, ama aslında her şeye ihtiyacım vardı.

Buck ile bu konuyu ve dün gece eşyalarımın buraya getirileceğini ve buranın benim yerim, benim alanım olduğunu söylediği şeyi konuşmam gerekiyordu.

Bu yeri, bu alanı sevdiğimi ve Buck'ın da sevdiğim biri olduğunu görmezden geldim.

Ayrıca, yakında atılmayacağım bir yerde olmayı sevdiğim gerçeğini de görmezden geldim.

Dallas Hill'i sevmiyordum, ama bu, ona gerçekten borçlu olduğum ve onun parasıyla yaşadığım gerçeğini değiştirmiyordu.

Elbette, daireleri berbattı, kirası şişirilmişti ve kiracılarına rahatsızlık veriyormuş gibi davranıyordu, ancak onların kiralari sayesinde yepyeni bir Jaguar sürebiliyordu.

Yine de, kirayı ödememenin bana hissettirdiği suçluluk duygusunu ve bunun beni dönüştürdüğü kişiyi sevmiyordum.

Tüm bunları görmezden geldim ve Buck'ın söylediklerinin ne anlama geldiğini veya ne yapmam gerektiğini bilmediğimi düşündüm. Her şey çok hızlı gidiyor gibiydi. Çok hızlı. Çok fazla şey oluyordu. Bazıları tehlikeli, bazıları başka nedenlerden dolayı korkutucuydu.

Ama önceliklerimi belirlemem gerekiyordu.

Ve temiz külotlar her zaman önemli öncelikti.

Külotlar ve Tia'nın güvende olduğundan emin olmak. Sonra, dün beni tanıdıktan sonra yaşadıklarından dolayı Bayan Jimenez ve çocuklarının benden nefret etmediğinden emin olmak.

Bu düşünceler kafamı meşgul ederken, Buck'ın uyuyabilmesi için sessizce banyodan çıktım ve mutfığa gidip kahve yapmaya niyetlendim.

Odaya iki adım attığımda Buck'ın derin, sert sesiyle adımı seslendiğini duydum.

"Clara."

Sesinin benim adımı söylemesi, tenimin her santimetresini okşayan hoş bir dokunuş gibi hissettirdi.

Durup başımı yatağa çevirdim.

Sırt üstü yatmış, başını ve omuzlarını başlığa dayamış, kısmen oturur pozisyondaydı. Beline kadar uzanan battaniye, göğsü, kasları ve dövmeleeri görünürde, saçları seksi bir dağınıklıkta, gözleri tembel, Arizona güneşi arkasında odaya parlıyordu.

O, motorcu yaşam tarzının reklamında oynayan birine benziyordu.

Onu gören her erkek onun gibi olmak isterdi.

Onu gören her kadın, onun odasında durup, onun banyosunda duş aldıktan sonra onun tişörtünü giyip, onun yatağında geceyi geçirebilmek için, en yakın MC'ye bağlanmak isteyecektir.

Ve işte ben, o kadındım. Karnım

ısındı.

"Günaydın," dedim sessizce.

"Buraya gel, bebeğim," diye aynı sessizce cevap verdi.

Oraya gittim. Tereddüt etmedim ve düşünmedim. Ayaklarım beni ona doğru götürdü, çekiciliğinin gücü böyleydi.

Yaklaştığımda, hafifçe kıvrıldı, bileğimi tuttu ve nazikçe çekti, böylece yatağın kenarında, onun kalçasının yanında oturmuş oldum. Bileğimi bıraktı, geriye yaslandı ve parmakları, sıcak ve güçlü bir şekilde, uyluklarımin derisini kavradı.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Daha iyiydim," diye dürüstçe cevap verdim.

Gözleri yüzümde dolaştı.

"Şişlik inmiş," dedi ve ben başımı salladım. "Morluklar çıkmış," diye devam etti ve ben yine başımı salladım.

Oturur pozisyona geldi, eli karnıma doğru kaydı ve gövdesi bana yaklaşırken belime yaslandı.

"Sana kahvaltı ve ilaç getirmeliyiz," dedi.

"İbuprofen ve asetaminofen karışımı aldım," diye cevap verdim. "Bakalım işe yarayacak mı. O haplar beni bayılttı."

"Nasıl oynamak istersen, Toots," diye mırıldandı, gözleri ağızıma düştü.

Gözleri oraya baktığında karnımın tekrar ısındığını hissettim ve o eğilip dudaklarını benimkilere değdirdiğinde daha da ısındı.

Onun bunu yapmasını ve yapış şeklini sevdim, hafifçe, bu sert adam bana nazikçe dokunuyordu, sakalı gıdıklıyordu.

O kadar hoşuma gitti ki, elim göğsüne doğru kalktı ve elimi oraya koyduğumda, ağızını tekrar ağızıma değdirdi.

Elimi göğsünden yukarı kaydırıp boynunun dibine doladım ve o da dudaklarını tekrar dudaklarıma değdirdi. Vücudum daha da yaklaştı ve o da dudaklarını dudaklarıma değdirdi, bu sefer hafifçe değil, dilinin ucunu dudaklarımda hissettim.

Bunu o kadar çok sevdim ki, vücudum daha da yaklaştı, dudaklarım açıldı ve başım eğildi. O da başını diğer tarafa eğdi ve dili ağızımın içindeydi.

Tanrım, tadının bu kadar güzel olduğunu unutmuşum. Sabahın bu saatinde bile. İnanılmaz.

Elimi kaydırıp yukarı doğru uzattım, parmaklarımı saçlarına geçirdim. Diğer kolumu da ona doladım, yumuşak göğsümü onun sert göğsüne bastırdım ve dilim onun diliyle dolandı, boğazımdan çıkan düşük bir inilti onun ağızına doğru kaydı.

Boğazımdan çıkıp onun boğazına doğru ilerlediği anda, Buck'ın kolları beni sardı ve öpücüğü daha da derinleştirirken beni kendine çekti. Kollarım sıkılaştı, öpücük daha da derinleşti ve o da kollarını sıkılaştırdı, güçlü bir şekilde homurdandı.

O homurtuyu, onun tadını, beni saran kollarını sevdim.

O kadar çok sevdim ki, acı birdenbire ortaya çıktı, sadece kaburgalarımda değil, ağızımdaki kesikte de.

İstmeden inledim ve biraz geri çekildim. "Siktir," diye mırıldandığını duydum.

Kollarını gevşetirken gözlerimi açtım, ama beni bırakmadı. "Üzgünüm," diye fısıldadım.

"Özür dileme, bebeğim," diye fısıldadı o da, bir elinin parmaklarıyla tişörtümün üzerinden belimi okşayarak. "Isınmasını istememiştin."

Diğer koluyla beni bıraktı, böylece çenemi avuçlayabildi, sonra başparmağı alt dudağım boyunca kaydı.

Bunu da sevdim.

"Tadın çok güzel," diye mırıldandı, bakışları tekrar ağızıma döndü.

Söylemeliyim ki, ben de bunu sevdim, başparmağının dudaklarımdaki hissi, söylediği sözler, söyleme şekli ve gözlerinin ağızımda olması.

"Teşekkürler," dedim yumuşak bir sesle.

Bakışları tekrar bana döndü ve bu sefer gözleri gülümsüyordu.

Beni saran kolu daha da gevşedi, çenemdeki eli arkama geçti ve biraz uzaklaştı ama beni bırakmadı. Bir kolumu onun etrafında bıraktım ama elimi saçlarından çekip göğsüne doğru indirdim.

Onun öpücüğünden dolayı kalbim hala hızlı atıyordu, nefesim biraz hızlanmıştı ve karnım hala sıcak hissediyordu, bu yüzden Buck'ın kollarında o anı dinlenerek geçirdim, sonra ondan ayrılıp kahve yapmaya gittim. Yaralı ve hırpalanmıştım, dizlerim titriyordu, kalkıp düşmem gerekmiyordu.

Yine de, onu pek tanımadan, ona bağımlı olmanın yanı sıra onunla kolayca öpüşmeye başlayan, onun yatağının kenarında oturan, mahvolmuş ve garip hissediyordum.

Bu ben değildim, hiçbiri ben değildim.

Kim olduğumu bildiğimden değil. Sadece bunun ben olmadığını biliyordum. Ya da eskiden öyle olmadığını.

Gözlerimi, elimle göğsüne dokunduğum yere indirdim ve parmaklarımın arasından, kalbinin üzerinde dövmeyle yazılmış ^{GEAR} yazısını gördüm.

Ben söylemeden, işaret parmağım "Gear" kelimesindeki G harfinin kavisli kenarını izledi.

"Locke," diye mırıldandığını duydum ve izlemeyi bırakıp başımı tekrar kaldırdım.

"Pardon?" diye sordum.

"Oğlum Locke," diye cevapladı ve ben ona göz kırptım. "Senin oğlun mu?"

"Evet, Toots, benim oğlum," diye cevapladı, gözleri benimkilere kilitli. "Gear onun takma adı. Çünkü o bir makine meraklısı. En ufak bir düşünce yeteneği bile olmadan, her şeyi parçalara ayırıp bir araya getirmeye çalışıyordu. Yemin ederim, yıllarca evimin her yerinde Big Wheel parçaları ve Tonka oyuncak parçaları vardı. Anlamaya başladığında ve parçaları bir araya getirebildiğinde bile, her yerde parçalar, vidalar, jant telleri ve aklınıza gelebilecek her şey vardı, çünkü ne kadar çok anlarsa, o kadar çok öğrenmek istiyordu."

"Bir oğlunuz mu var?" diye sordum, bu beni şaşırtmıştı.

Onun evini incelememiştim, ama bekar evi gibi görünüyordu, güzel bir evdi, ama yine de bekar eviydi.

"Evet, bir de kızım var," diye cevapladı Buck.

Vay canına.

"Bir kızın mı?"

"Tatiana."

"Güzel isim," diye fısıldadım ve o gülümsedi. "O da güzel bir kız, ki bu çok sinir bozucu."

Yine gözlerimi kırdım. "Öyle mi?"

"Bebeğim, bir erkek kızının güzel olmasını istemez. Onun sıradan olmasını ister. Güzel olan dikkat çeker. Sıradan olan ise pek çekmez."

O komik ve tatlı davrandığı için ona gülümsedim ve parmakları sırtımda gerginleşirken, dikkati yine ağzıma kaydđ.

"Onlar seninle yaşamıyor," dedim.

Gözleri tekrar benimkilere döndü ve artık uyku, yatakta oturup öpüşüp sohbet etmenin sıcaklığı yoktu.

Mutsuzdu. "Flagstaff'ta

yaşıyorlar."

Gözlerimin büyüdüğünü hissettim. "O kadar da yakın değil." "Kesinlikle değil."

Onun ses tonu yüzünden karnım yine ısındı.

Çocuklarını özlüyordu. Hem de çok.

Çok özlüyordu.

Bu da onu iyi bir şekilde tanımlıyordu. "Kaç yaşındalar?" diye sessizce sordum.

"Gear on yedi, neredeyse on sekiz. Tatie ise on altı yaşına yeni girdi."

Gözlerim daha da büyüdü. "Erken mi başladın?"

"Locke doğduğunda yirmi bir yaşındaydım." Evet, erken.

Yine de şaşırdım.

Kafamda hesapladığımda, onun otuz sekiz (neredeyse otuz dokuz) yaşında olduğunu anladım.

Otuz sekiz yaşında görünmüyordu.

Ve kesinlikle otuz sekiz yaşında gibi seks yapmıyordu. Onu otuz iki yaşında falan sanırdım.

En fazla otuz üç.

Otuz sekiz yaşındaki bir erkekle hiç seks yapmadığım için bilemezdim.

Ama Rogan otuz altı yaşındaydı ve Buck'a yaklaşamıyordu bile. "Şey..."

Tereddüt ettim, sonra cesaretimi topladım, "Kristy onların annesi mi?"

"Maalesef, evet," diye tereddüt etmeden cevapladı.

"İyi bir anne değil mi?"

"O bir kaltak, bebeğim," diye cevapladı ve geri çekildi, kolunu benden çekip sol alt karın kasındaki yara izini ve üzerinde NEVER AGAIN yazan diğer dövmeyle gösterdi. "Bunu bana o yaptı."

Bu haberi duyunca vücudum gerildi. "Anlamadım?"

diye fısıldadım.

"O kaltak beni bıçakladı," dedi.

Gergin vücudum dondu ve Buck kolunu tekrar bana doladı, ama bu sefer sırtımın üst kısmına. Bunu yaparken aynı anda yastıklara yaslandı ve beni dikkatlice kendine doğru çekti, böylece eğildim ve göğsüm hafifçe onun göğsüne yaslandı.

Bu acı verici değildi, ama rahatsız ediciydi, bu yüzden o beni vücudunun üzerine çekerken bacaklarımı kaydırdım, bu da yaralı kalçamın üzerine değil, tüm vücudumun üzerine uzandığım anlamına geliyordu.

Şimdi rahatlamıştım. Hmm.

Harika.

Beni bu pozisyona getirdiğinde, ellerimi göğsüne düz bir şekilde koyarak bükülmüş kollarımın üzerinde dinlendim ve o devam etti.

"Yargıç sikikti. Motosikletçileri sevmezdi. Temiz bir hayat sürdüğümü söyleyemem, sabıka kaydım var, büyük bir şey değil, karımı bıçakla bıçaklamak gibi bir şey değil. Yine de, o pislik çocukları ona verdi. Onları aldı ve kaçtı. Sanki beni sikmek için, bir anda. Flagstaff'a gitti. Bununla mücadele ettim, onu da kaybettim. Yaklaşık bir hafta sonra başka bir pisliğe takıldı. O pisliğin bokunun kokmadığını sanıyor. Çocuklarım ondan nefret ediyor, çünkü o bir pislik. Gear ehliyetini alır almaz ona bir araba verdim ve o pislikten uzaklaşmak için mümkün olduğunca sık buraya geliyorlar."

"Bu hiç iyi değil," dedim. "Değil," diye

onayladı Buck.

Elimi kaldırıp yanağına koydum. "Üzgünüm, Buck."

Eli sırtımda yukarı kaydı ve ıslak saçlarıma dokundu. "Teşekkürler, Toots, ama eskisi kadar kötü değil. Onları her hafta sonu görmem gerekiyordu."

Haftada bir görmem gerekiyordu. O beni oyalamış, onları benden uzak tutmanın yollarını bulmuştu. Bazen gittiğimde gitmiş oluyorlardı. Saatlerce beklerdim, arardım, hiçbir iz, hiçbir uyarı, hiçbir açıklama yoktu. İki saat araba sürer, çocuklarım olmadan geri dönerdim. Bu benim için çok can sıkıcıydı ve çocuklar da acı çekiyordu. Babalarıyla birlikte olmayı seviyorlar. Artık istedikleri zaman arabaya binip gelebiliyorlar. Neredeyse her hafta sonu buradalar. Bütün yaz benimleydiler, okula dönmek için gittiler ama cuma gecesi geri gelecekler."

Bunu hem cesaret verici hem de endişe verici buldum.

Onun çocuklarıyla tanışmak istemiyordum, çünkü görünüşüm hiç iyi değildi ve cuma günü sadece iki gün sonraydı, bu yüzden onların babalarına gittiklerinde çok daha iyi görüneceğimi sanmıyordum.

Ama aynı zamanda, benim yaşadığım hayatı yaşarken açıkça sevdiği çocuklarla tanışmak da istemiyordum. Ve onun, çocuklarıyla tanışmakla birlikte o hayatın bir parçası olmak istediğini ima ettiğini hissediyordum.

Yine de, çocuklarıyla vakit geçirebildiği için mutluydum.

"Okuldaki arkadaşları evdeyken her hafta sonu burada olmak onlar için zor olmalı," dedim.

"Bazen arkadaşlarını da getiriyorlar. Bazen hafta sonu arkadaşlarıyla vakit geçirmek için gelmiyorlar. Öyle ya da böyle, evden kaçıyorlar. İkisi de eğlenceli, kolay arkadaş ediniyorlar. Burada da evde olduğu kadar çok arkadaşları var." Bana nazıkçe sarıldı. "Onlar hayatta kalmayı başaranlar, hayatım. Gear neredeyse özgür ve bunun için her şeyi göze alacak. Tatie'nin de bunu yapması çok uzun sürmeyecek."

"Bu iyi," diye mırıldandım.

Bana gülümseyerek, "Evet," dedi. Sonra, korkutucu bir şekilde, konuşmaya devam etti.

"Gear seni sevecek, bebeğim. Oğlum gözlerini odaklayabildiğinden beri flörtçüdür. Hedefi ne kadar güzelse, o kadar çaba gösterir, yani sana da epey çaba gösterecektir. Tatie'yi kazanmak daha zor olacak. O babasının kızıdır. Benim etrafımdaki kadınlara çabuk ısınmaz."

Oh hayır.

Bu hiç iyi gelmiyordu.

"Um... Buck, bunu konuşmalıyız," dedim ona.

Bu açıklamaya yanıt olarak, elini saçlarının etrafında çevirdi ve başını kaldırarak bana bir kez daha dudaklarını değdirdi.

Bunu yaptıktan sonra, beni de yanında götürerek kıvrıldı ve bacaklarını yatağın kenarına atarken beni kollarında taşıdı.

Ayağa kalktı ve beni ayağa kaldırdı.

Ona baktığımda, "Evet, Toots, konuşacak çok şeyimiz var. Ama bunu kahve ve kahvaltı eşliğinde yapacağız," dedi.

Tamam.

Bu iyi bir plan gibi geldi,
başımı salladım.

Gülümsedi, elini kaldırıp ıslak saçlarımdan bir tutam çekti ve sonra uzaklaşarak banyoya doğru gitti.

Ben hareketsizce durup onu izledim.

Bunun nedeni, onun çıplak olmasıydı. Hayatım belirsiz ve biraz korkutucu olabilir, ama belirsiz olmayan şey, West "Buck" Hardy'nin çıplakken gerçekten çok, *çok* iyi görüldüğüydü.

Ayrıca sırtının da omuz kemiğinden omuz kemiğine, kaburgalarını ve omurgasını kaplayan bir dövmeyle kaplı olduğunu gördüm. Bir amblem gibi görünüyordu ve yılanlar, alevler, zincirler, motosiklet tekerlekleri ve bir poker eli içeriyordu.

Ve sırtının üst kısmında, süslü (erkeksi süslemeler, inan bana, böyle süslemeler var) ve etkileyici bir yazı tipiyle, basitçe "ACES HIGH" yazıyordu.

Hayatım boyunca hiç havalı olmamıştım.

Büyürken görünmez olmaya çalıştım ve arkadaşlarım tarafından her zaman sessiz, aptal, inek bir beyin olarak görüldüm, yetişkin olduğumda bile.

Ama bu, benim havalı şeyleri bilmediğim anlamına gelmezdi.

Ve Buck'ın sırtındaki dövme havalı değildi, *süper* havalıydı.

Hayatımda gördüğüm en havalı şeydi, sadece dövme değil, onu süsleyen pürüzsüz cilt ve kaslı sırt da.

O dövme o kadar havalıydı ve Buck'ın vücudu o kadar seksi ki, benim durumumda bile, hissetmeye başladım. Göğüslerim şişti, dizlerim titredi ve ayaklarım onu tuvalete kadar takip etmek istedi.

Onları beni mutfığa götürmeye zorladım.

Ink haklıydı. Buck'ın dolapları hiç de boş değildi. Bunun kısmen yemek yemeyi sevmesinden kaynaklandığını hissettim. Muhtemelen çocuklarını sevdiği ve iyi bir ebeveyn olarak mutfığı dolu tuttuğu için de böyleydi.

Bu da onu tanımlıyordu ve yine iyi şeyler söylüyordu.

Bu yüzden, kahve yaparken ve en sevdiğim tür olan buzlu tarçınlı Pop-Tarts bulduğumda kendime gülümsedim. Kesinlikle bir ziyafet.

Böylece, mutfaktaki bir taburede, pencereye karşı, bir fincan kahve ve bir tabak Pop-Tarts ile oturmuş, atıştırırken manzarayı seyreliyordum ki

Buck, soluk bir kot pantolon giymiş, duştan çıkmış ıslak saçlarıyla, elinde cep telefonu ile içeri girdi.

Hiç zaman almadı.

Onay: West Hardy, kendini süsleyen bir adam değildi.

Gözleri bana doğru geldi, sonra tabağıma indi ve gözlerinin kenarlarından yayılan çizgiler derinleşti. Mutfığa doğru yürüdüğünü izledim ve bakışlarımla onu takip edebilmek için koltuğumda döndüm.

Yürürken konuşuyordu.

"Numaran var mı?" diye sordu, bir çekmeceyi açıp içinden bir not defteri çıkardı, sonra tekrar çekmeceye dönüp bir kalem bulana kadar karıştırdı. Bir şeyler yazdı ve sonra, "Tamam. İçeri gir, hepsini temizle. Tamam mı?" dedi. Bir süre durakladı ve sonra, "Görüşürüz" diye ekledi.

Bağlantıyı kesti, ama hemen tekrar bağlantıya geçti, gözleri kağıtta, başparmağı telefonunun ekranında hareket ediyordu. Telefonu kulağına götürdüğünde, kendine bir fincan almaya gitti.

Kahve doldururken tekrar konuştu. "Dallas Hill mi?"

Dudaklarımın açıldığını hissettiğim anda gözlerim de fal taşı gibi açıldı.

Neden ev sahibimle konuşuyordu?

Buck kahve makinesine kahve kabını koydu ve konuşmaya devam etti.

"Ben Clara Delaney'in bir arkadaşıyım. Dün onun dairesini kilitlediniz mi?"

Aman Tanrım.

Gözlerimi kapattım.

Buck konuşmaya devam edince gözlerimi tekrar açtım.

"Tamam, pislik, o kilit beş saniye içinde kırılacak ve anahtarları bizde olmadığına göre, daireye girmek için yaratıcı olmamız gerekecek. Şimdi, bunu dostça bir tavsiye olarak kabul et, bugünden itibaren Clara Delaney'i tanımıyorsun. O artık kiracı değil. Eşyaları bir saat içinde götürülecek ve senin için artık varlığı kalmayacak. Anlaşıldı mı?"

O, kupasıyla bana doğru dönerken ben ona bakakaldım.

Karşımda durdu, dinlerken aynı zamanda kalçasını tezgaha dayadı ve kupasından bir yudum aldı, rahat, sakın ve huzurluydu, oysa benim kalbim o kadar hızlı atıyordu ki hissedebiliyordum.

Kupasını benimkinin yanına koydu, uzandı, Pop-Tarts'larımın birini aldı ve ağzına götürürken tekrar konuşmak için durdu.

"Beni anlamıyorsun, Hill. Sana ne kadar borcu olduğu umurumda değil. Bilmen gereken şey, onun iyi arkadaşları olduğu. Bu arkadaşlar seni gördü ve senin bilmemizi istediğinden daha fazlasını biliyoruz. Bu bilgiyi kullanmamızı istemiyorsan, hayatına devam et ve Clara'ya bir daha haber verme. Şimdi, anlaşıldı mı?"

O anda Pop-Tart'ımdan kocaman bir ısırık aldı (*kocaman*) ve söyledikleri beni korkutsa da, uzun zamandır yemediğim ve çok sevdiğim tartlardan bir ikili daha kızartmayı düşündüm, çünkü bir ısırık bile kaçırmak istemiyordum.

Çiğnedi, yuttu ve şöyle dedi: "Dostum, bu bir tehdit değil. Denemek istersen dene."

Bunun üzerine, telefonu kapattı, telefonunu tezgahın üzerine bıraktı ve tartımdan bir ısırık daha aldı.

Konuşacak ve söyleyecek çok şey vardı, ama her zamanki gibi... öncelikler vardı.

"Sana Pop-Tarts kızartmamı ister misin?"

Kısa bir saniye bana baktı, sonra başını geriye attı ve güldü.

Vay canına, harika bir kahkahası

vardı. Onu da unutmuştum.

Ink gibi (ama daha iyi) kıkırdayarak, uzanıp hızla kuruyan saçlarımı omzumdan çekti, parmaklarını boynumun yanına doladı ve başparmağını çeneme bastırdı. Sonra tezgahın üzerine eğildi, eğildi, ağzını ağzıma değdirdi ve birkaç santim geri çekildi.

"Kızımın yemeği sevdiğini hissediyorum," diye mırıldandı, gözleri hala gülümserken, benimkilere bakıyordu.

Çiğerlerim yanmaya başladı ve bunun nedeni kaburgalarımın incinmiş olması değildi. Onun kızı mı?

Ben onun kızı mıydım?

Bu ne zaman oldu?

Ve neden onun bu sözleri, Ink'in bana ilk kez "Clary" dediğı zamanki hissi uyandırdı, ama çok daha iyi bir şekilde.

Çok daha iyi.

Beni bıraktı, tartı tabağına bıraktı, dolaba doğru yürüdü ve ben sessizce onu izledim, Pop-Tarts kutusunu çıkardı ve başka bir paketi kızartmaya koydu.

Geri geldi ve tartını aldı (ya da aslında benim olan, ama onun yaptığı tartı).

"Buck..." diye başladım, o bir ısırik aldı.

"İş bu," diye sözümü kesti, ağzı doluydu. Yutkundu ve tekrar konuştu.

"Hayatının berbat olduğunu biliyorum ve normalde bu durumda sana karşı yavaş davranırdım. Ama bu lüksümüz yok. Esposito'nun dün söylediklerimi yüzde yüz anladığından emin olana kadar, korunmaya ihtiyacın var. Bu işi başkasına yaptırmayacağım, kendim yapacağım. Yani, sen benimle birlikte buradasın ve sen rahat nefes alabileceğini anlayana kadar ben ya da adamlarım seninle birlikte olacağız. O zaman, gelecekte ne olacağı hakkında konuşuruz. O zamana kadar, bu evde kalacaksın ve iyileştiğinde, benim motosikletime binip Ace'deki ofise geleceksin. Ofisi yöneten kızın tek bir amacı vardı, erkeklere göz ziyafeti sunmak. Ne yaptığını bildiğini söyledi, ama işi yaşlı bir adam bulmak için kabul etti. Onu iki hafta önce kovdum ve yerine geçecek kimseyi bulamadım. İşleri halledecek birine ihtiyacım var. Bu işi istiyorsan, senindir. İstemiyorsan, sorun değil. Takıl ve kendini eğlendirecek bir şeyler bul. Şimdi, senin için sorun yok mu?

Mükemmel bir dünyada, benim için sorun olmazdı. Sorun olmaktan da öte.

Hatta rüya gibi.

Hiç mükemmel bir dünyada yaşamamıştım.

"Ben..." diye başladım, nedense nefesim hızlanmıştı, "Sizi kırmak istemem ama..." Sesim fısıltıya dönüştü. "Bunun uygun olup olmadığını bilmiyorum."

Ne demek istediğimi anladı.

"O aptal eski sevgilin sana bir ders verdi, Toots," dedi yumuşak bir sesle. "Ama ihtiyatlı olmak seni aptal yapmasın."

"Ben..." diye başladım.

"Benden hoşlanıyorsun," dedi ve kafam takıldı. Hoşlandığımı inkar edilemezdi.

Ancak.

Tekrar denedim, "Ben..."

"İnkâr etme, bebeğim. Gözlerinde var. Sesinde var. Bana dokunma şeklinde var ve ben sana dokunduğumda yüzünün aydınlanmasında kesinlikle var."

Yine, bunu inkar edemezdim.

"Ama..." diye başladım.

Buck yine sözümü kesti. "Sana bana güvenmemen için bir neden mi verdim?"

"Hayır," diye fısıldadım.

"Oğullarım mı?"

Cevap vermedim, sadece başımı salladım.

"Dün gece sana söyledim, bize yanlış yapmazsan, *bana* yanlış yapmazsan, endişelenecek bir şeyin olmaz." Yüzünü benimkine yaklaştırmak için eğildi. "Söz veremem. Nereye gittiğimizi bilmiyorum, sevgilim. Tek bildiğim, bunu öğrenmek istediğim. Ama işe yaramazsa, ayrılık iyi gelir." Söz verirken bakışları yoğunlaştı. "Bunu halledeceğim, bebeğim. Söz veriyorum."

Rogan'ın sözü vardı ve ben Rogan'a güveniyordum. Ona aşkımı ve mutluluğumu emanet etmiştim.

Ama Rogan benim için hiç kimseyi dövmemişti, kendini tehlikeye atmamıştı.

Rogan, hastayken beni şımartmış olabilir, ama aynı zamanda beni hareket halindeki bir araçtan atılacağım bir duruma da sokmuştu. Ve bu olduğunda, Buck beni koruması için adamlarından birini görevlendirmişti.

Otuz iki yaşındaydım.

Kalan günlerimi kendimi koruyarak, berbat bir hayat sürerek geçirmek için hazır mıydım?

Yoksa daha fazlasını yaşamaya istekli miydim?

Doğru kararlar verdiğimi sanıyordum. Ama öyle miydi?

"Tamam," beynim bunu söyleyeceğini anlamadan ağzım

Buck başını eğdi, alnı bir saniye benim alnıma değdi ve parmakları beni bir kez daha sıktı. Sonra başını kaldırdı.

Bütün bu süre boyunca gözlerime bakmaya devam etti.

"Güvende ol, alana ihtiyacın varsa, sana veririm. Ama şimdi, yakınımda olmanı istiyorum."

"Tamam," diye tekrarladım, ama kendimi durduramadan, "Neden?" diye sordum.

"Neden?" diye sordu o da, tezgahın kendi tarafına doğru doğruldu.

"Neden bunu yapıyorsun? Neden nereye gittiğimizi öğrenmek istiyorsun? Beni neredeyse hiç tanımıyorsun."

Gülümsedi ve *benim* Pop-Tart'ımdan yine kocaman bir ısırık aldı. Yuttuktan sonra, açıklamasını yaptı.

"Çünkü ellerimi ve ağzımı sana değdirdiğimde gergin olmayı unutuyorsun. Sikimi içine aldığımda kontrolünü tamamen kaybediyorsun, hatta boşalmamak ve sikimi kaybetmemek için bana tutunuyorsun. Sonra, kendini boşalmaya bıraktığında, şimdiye kadar birlikte olduğum hiçbir kadından daha şiddetli boşalıyorsun. Bunu bilmemi umursamıyorsun ve aldığın kadar veriyorsun."

Hmm.

Yatakta benim onu sevdiğim kadar onun da beni sevmesi hoştu. Bununla birlikte...

Devam etti.

"Oyun oynamayı hiç bilmiyorsun, çünkü oynadığında gerçekten çok kötüsün, bu da benimle oynamayacağın anlamına geliyor. Gözün morarmış ve dudağın patlamış olsa bile, bakması zor bir kadın değilsin. Seni gülümsetmeyi seviyorum. Ve hayatın bu kadar berbat olsa bile, seni güldürebildiğimi bilmek bana iyi geliyor."

Bir an durakladı ve bir soru ile bitirdi. "Bu senin için yeterli mi?"

Az önce söylediklerinden, bunun benim için yeterli olduğunu anlamam bir saniye bile sürmedi.

Hiçbir şeyim yoktu, bu yüzden en ufak bir şey bile bana çok büyük geliyordu. Ama bu, çok büyükten de öte bir şey gibi görünüyordu.

Bu bir hediye gibiydi, özellikle de beni gülümsetmeyi sevmesi. Ve güldürmesi.

Aslında, bu beni yine biraz nefes nefese bıraktı, ama bu sefer iyi bir nedenden dolayı.

Beni yarı nefes nefese kalmış halde fark etmemesi için sözlü olarak cevap vermedim. Başımı salladım.

Gülümsemesi bir sırtışa dönüştü ve gözlerinin kenarındaki çizgiler derinleşti. Sonra Pop-Tarts ortaya çıktı.

8
SENİ ALDIM

"Bebeğim, kıcını kaldır. Geldiler," diye bağırdı Buck evin önünden.

Ben yatak odasında yaşlı bayanlarla alışverişe çıkmaya hazırlanıyordum.

Buck'ın halletmesi gereken bazı işleri vardı ve benim için gerçek dünyaya geri dönme zamanının geldiğine karar vermişti.

Bu, MC'nin "adayları"ndan biri, yani henüz kulübe kabul edilmemiş ve şimdi üyelere kendilerini kanıtlamaya çalışan çocuklardan birinin, Lorie'yi, onun bazı kız arkadaşlarını ve beni alışverişe götürmesini ayarladığı anlamına geliyordu.

Bunun, adayların bir motosiklet kulübünün sert ve çetin üyeleri olarak kendilerini kanıtlamalarına nasıl yardımcı olacağını tam olarak anlamamıştım. Ama yeni üyeler, kulübe olan bağlılıklarını, sadakatlerini ve adanmışlıklarını göstermek için bir üyenin onlara söylediği her şeyi (ne olursa olsun) yaptıkları izlenimini ediniyordum.

Ve buna, üyelerin eşlerini alışverişe götürmek de dahildi.

Bu görev için seçilen aday, benim zaten sevdiğime karar verdiğim ve son birkaç gündür benim korumam olan Driver'dı.

Lorie'yi de sevdiğime karar vermiştim. Bu iyiydi.

Geri kalanı kötüydü.

Kolayca arkadaş edinemezdim.

Gençken, hayatta kalmak için izolasyonun önemli olduğunu düşünüyordum. Hayat belirsizken bağ kurmak istemezdim.

Bunu zor yoldan öğrenmiştim.

Büyüdüğümde ise bu bir alışkanlık haline gelmişti.

Rogan tutuklandıktan sonra ise, kimse benimle ilgilenmek istemediği içindi.

Cuma günüydü. Buck'ın çocukları o akşam orada olacaktı. Buck onlarla konuşmuş ve okuldan sonra hemen çıkacaklarını söylemişlerdi. Onlara misafirleri olduğunu söylemişti.

Bana onların buna nasıl tepki verdiklerini söylemedi.

Bu yüzden, muhtemelen kötü bir tepki verdiklerini ya da kötü olmasa bile, babalarının birdenbire neredeyse bir yabancı ile birlikte yaşamaya başlamasına coşkulu bir merakla karşılanmadıklarını düşündüm.

Buck'ın evinde üç gün kaldım, bunlardan birinde neredeyse bütün gün uyudum.

Bu süreyi Buck'ın evini incelemek, çocuklarının getirdiği eşyalarını yerleştirmek, Buck'ın yatak odasını toplamak, çamaşır yıkamak ve Driver ile gündüz televizyonu izlemekle geçirdim.

Bu kadarı yeterliydi.

Vücudumun gerginleşmesini önlemek için hareket etmek bir şeydi, ama aşırıya kaçmak kötüydü. Bunu Buck'ın evini temizlerken öğrendim. Hâlâ hassastım, ama bu işi başardıktan sonra acı hissettim.

Bu yüzden işim bittiğinde, Driver ve ben televizyonu açtık ve pembe dizileri ve *Dynasty'nin* tekrarlarını izledik.

İzlediğimiz pembe dizilerin çoğu Meksika dizileriydi çünkü Driver, çılgınlık, dramatik müzikler ve dar bakışların çok komik olduğunu düşünüyordu (ben de aynı fikirdeydim). İkimiz de İspanyolca bilmiyorduk ama yine de komikti.

Dynasty'yi izledik çünkü o daha da komikti.

Buck bu süre boyunca ortalarda yoktu. Ace'de işlerini halletmek ve MC'nin Korkunç Başkanı işlerini yapmak için beni Driver'la baş başa bıraktı.

Farkı çabucak anlamayı öğrendim.

Ace'e gidiyorsa, bunu benimle paylaşırdı.

MC'nin Korkunç Başkanı İşlerini yapıyorsa, paylaşmazdı.

Onun evinde geçirdiğim ilk tam günün ilk gecesi, Buck pizza ile erken eve geldi.

Driver kalmaya davet edilmedi.

Televizyonun önünde yedik. Buck bira içti, ben kola içtim ve Buck konuştu, çoğunlukla benim sorunlarımla ilgili güncel bilgiler verdi.

Bunlar arasında Esposito'nun saklandığını da vardı...

"Ama canım, başka seçeneği yok. Ben oldukça titiz davrandım."

Eyvah!

Ayrıca Tia hakkında da hiçbir haber yoktu.

Bunu düşünmemeye çalışıyordum, Seattle'da özgürlüğe giden yolculuğunun her aşamasını kafamda canlandırıyordum (Seattle'a gittiğine karar verdim, çünkü oraya gitmeyi planlamıştık).

Yemeğimizi bitirdiğimizde, kutuyu kaldırdım (Buck pizza için tabak kullanmıyordu, bu benim için zordu - pizza'yı sadece ellerimle ve kağıt havluyla yemek - ama üçüncü ve son dilimde bunu başardım) ve ona bir bira daha getirdim.

Yine başımı onun uyluğuna koyarak uykuya daldım ve yine beni yatağa taşıdı, başımın yastığa değdiğini hissedecek kadar uyanıp uyandım.

İkinci gece, eve geç geldi, bir bira içti ve sorunlarımla ilgili yeni gelişmeleri anlattı (kısa bir anlatımdı, çünkü hiçbir şey olmuyordu, Tia'dan da hiçbir haber yoktu). Sonra çocuklarıyla konuştuğunu, günü Ace'de geçirdiğini söyledi ve konuşmamız bu kadarla bitti.

Buck'ın geceleri rahatlamaya ihtiyacı olduğunu ve rahatlamamanın derin, ruhu besleyen sohbetler anlamına gelmediğini öğreniyordum.

Bu, yağlı yemekler, bira ve televizyonun önünde dalıp gitmek anlamına geliyordu.

Bu sorun değildi, çünkü o, benim yanağımı uyluğuna dayayıp parmaklarıyla saçlarımla oynarken bunu yapmayı seviyordu.

Zaten ben de ruhumu ortaya koyan konuşmalar yapmaya hazır değildim. Bir süreliğine yeterince yaşamıştım.

Dinlenmeye ihtiyacım vardı.

Her ne kadar tüm bunlar sıradan olaylar olsa da, hayatımın gidişatı önemli ölçüde değişmişti.

Eşyalarım vardı, ne kadar varsa, ama en azından saç kremi ve temiz iç çamaşırım vardı. Ve başımın üzerinde ödenmemiş kira borcum yoktu.

Arabam da yoktu. Onu çok uzun süre bırakmıştım ve Buck, gönderdiği bir mesajda, adamları almadan önce repo adamlarının arabayı aldığını söyledi.

Bu çok kötüydü.

Buck bana arabama veda etmemi ve onu düşünmeyi bırakmamı söyledi ve gerçekten başka seçeneğim olmadığı için öyle yaptım.

Yine de, arabamı aldıklarında evsiz adamın brandasını da aldıklarını düşündüm. Ona ihtiyacı vardı. Arizona'da çok yağmur yağmazdı, ama yağdığında brandanın işe yarayacağını düşünüyordum.

Ve tesadüfen, bu endişemi Buck ile paylaştığımda, bana "Çocuklar onu da hallederler" dedi.

Daha sonra, bir telefon aldıktan sonra, onların bu işi hallettiklerini doğruladı.

Yani...

Bu adam.

Ve "adamları". Cidden.

Bayan Jimenez cephesinde: eve dönmüştü. Buck'ın adamları çantamı bulmuş ve birikimlerini geri vermişlerdi. Bana iyi olduğunu söyledi, ancak Raymundo ona yeni bir ev arıyordu.

Bana bunun benimle ilgisi olmadığını, sadece beni komşusu olarak sevdiğini ve benim yerime gelecek kişinin sessiz bir komşu olmayabileceğini söyledi.

Beklendiği gibi, Dallas kiracılarını incelemek için fazla çaba harcamadı. Ben, Bayan Jimenez ve birinci katta yaşayan Bayan Ramirez dışında, tüm komşularımız bağırışmalar, gürültü patırtılar ya da her ikisi nedeniyle çok gürültülüydü.

"Bazen hayat size işaretler verir," dedi Bayan Jimenez telefonda. "Bir sandalyeye bağlanırsanız, bu büyük bir işarettir."

En azından bu konuda felsefi davranabiliyordu.

Perşembe günü morluklarım daha da kötüleşti, ama şimdi ağrılar ve sızılar gibi morluklar da azalmaya başlamıştı. Kendime dönmeme birkaç gün kalmıştı, ama iyileşme süreci başlamıştı.

Ve son olarak, ama en önemlisi, tekrarlamakta fayda var, Tia hala bulunamamıştı.

Bunu düşünmeye izin verdiğimde, bunun iyi yanı Esposito'nun onu ele geçirmemiş olmasıydı. Ve sokaktaki söylentiye göre (Buck'a göre), başka hiçbir kötü adam da ele geçirmemişti.

Bunun kötü yanı, onun duman gibi kaybolmuş olmasıydı (Buck'ın deyimiyle). Bu yüzden, görselleştirmeye tamamen odaklandım.

Böylece, Seattle'a varmış olması gereken zaman geldiğinde, onun kahvehanelerde iş başvurusunda bulunduğunu görselleştirmeye çalıştım.

Ama dürüst olmak gerekirse, görselleştirme çalışmıyordu. Onun için korkuyordum.

Ancak Bayan Jimenez'in telefon numarasını biliyordu ve ben de onun Bayan Jimenez'i aramasını umuyordum. Buck bana haberin hala yayılmadığını, onu hala aradıklarını ve bulunacağına hala emin olduğunu söyledi.

Onun güveninden kendime güven almaya çalıştım, ama bu da işe yaramadı.

Arkadaşım için endişeleniyordum.

"Clara! Bekliyorlar, gitmem gerek!" diye bağırdı Buck ve ben irkildim.

"Geliyorum!" diye bağırdım, küpe takmayı bitirip, gözlerim onun şifonyerindeki çerçeveli fotoğraflara kaydı.

Son birkaç gün içinde evini keşfetmek için vaktim olmuştu ve bu fotoğrafları incelemek için epey zaman harcamıştım.

Bunu yaptım çünkü Buck'ı merak ediyordum, fotoğrafları merak ediyordum ve fotoğraflardaki insanları merak ediyordum.

Bazılarını tahmin edebiliyordum.

Çocukları, ikisi de Tatiana kadar güzeldi. Ona benziyorlardı. Koyu saçlı, koyu kahverengi gözlü, erkek çocuk uzun boylu ve iri yapılıydı, kız çocuğu ise kısaydı ve bazı fotoğraflarda vücudu kıvrımlanmaya başlamıştı. Fotoğrafların hiçbiri yeni değildi ama birkaç yıldan daha eski de değillerdi.

Diğerlerini tahmin edebiliyordum. Kesinlikle ebeveynler.

Ve bir erkek kardeş ve iki kız kardeş, bunlardan biri evliydi (bir düğün fotoğrafı vardı ve kız güzel ama daracık beyaz bir gelinlik giymişti, ancak düğünde güzel bir gömleğin üzerine giydiği deri ceketine bakılırsa, kocası kesinlikle bir motorcuydu).

Çok fazla fotoğraf vardı, Buck gibi bir adamın yatak odasındaki şifonyerin üzerine çerçeveler içinde sergilemesi garip geldi bana.

Çerçeveler şık tasarımlı değildi, sadeydiler, ama o onları satın almak ve fotoğrafları içine koymak için çaba sarf etti.

Fotoğraflar, kendisi, kardeşi ve kız kardeşlerinin çocukluklarından genç yetişkinliklerine kadar tüm hayatlarını kapsıyordu. Hiçbiri yeni çekilmiş değildi ve çocuklarıyla çekilmiş fotoğraflardan çok daha eskiydi.

Ama hepsi, çocukları, ailesi, kardeşleri, birbirlerine yakındı. Gülümsemeler, hatta kahkahalar vardı. Birbirlerine sarılmışlardı.

Sarılmalar.

Güzel

zamanlar.

Mutlu anlar.

Onun için bunu sevdim.

Böyle bir şeyi sergileyen, içindeki insanları ve paylaştıkları anları açıkça gösteren, onun için çok önemli olan bir adam olmasını sevdim.

Buck'a bunları sormak istedim. Ama sormadım.

O bizim anlaşılmamızdan çok memnun görünüyordu, ama ben değildim.

Onu hala çok az tanıdığımı, bir haftadır bile tanışmadığımızı fark etmiştim.

Elbette, ona bu fotoğraflar ve ailesi hakkında sorular sormak onu tanımamı sağlayacaktı, ama tereddüt ettim.

Bunu, meraklı davranmak istemediğim için yaptım. Israrcı görünmek istemedim. Buck kesinlikle paylaşımcı biriydi, ama ben onun hazır olduğunda bunu yapan türden bir adam olduğunu düşündüm ve meraklı sorular hoşuna gitmeyeceğini düşündüm.

Bu yüzden o soruları sormadım.

Yatağa yürüdüm, oturdum ve yüksek topuklu, bantlı sandaletlerimden birini giydim, son birkaç gündür vücuduma özen gösterme alışkanlığım olduğu için dikkatlice eğildim ve tokayı bağladım.

Bunu, evinin geri kalanını keşfetmek için de zamanım olduğunu düşünerek yaptım.

Koridorda, onun odası ve ana banyosu, başka bir tam donanımlı banyo ve iki oda daha vardı.

Buck'ın odasının yanındaki oda bir ofisti: masa, yıpranmış kanepe, bilgisayar ve tam bir dağınıklık.

Diğer ucunda ise ana banyosu olmayan başka bir büyük yatak odası vardı ve Tatiana'nın orada uyuduğunu tahmin ettim.

Bu bir tahmindir çünkü alçak bir şifonyerin üzerinde terk edilmiş makyaj malzemeleri, çekmecelerde iç çamaşırları ve tişörtler, dolapta birkaç kot pantolon ve çok havalı bir deri ceket ve yatağın yanındaki komodinde bir vampir romanı vardı. Ayrıca koridordaki banyoda tamponlar ve saç düzleştiriciler buldum.

Ama Buck'ın kızının kişiliğine dair başka hiçbir ipucu yoktu.

Kızlar, diye düşündüm, kendi alanlarını sahiplenir, posterler, sevdikleri arkadaşlarının ve erkeklerin resimleri, aynalara asılan takılar, ampullerinde çiçekler olan Noel ışıkları gibi şeylerle o alanı kendilerine ait hale getirirler.

Ama burası, misafirin aceleyle ayrıldığı bir misafir odası gibi görünüyordu.

Merdivenlerin üstündeki çatı katı ise öyle değildi.

Buck'ın evi, merdiven sahanlığı ve büyük odadan daha büyüktü.

Büyük odanın yanında bir tür çalışma odası vardı, rahat mobilyalar, başka bir televizyon, eski moda bir roll-top masanın üzerinde ortak bir bilgisayar gibi görünen bir şey ve bağımsız bir dökme demir şömine.

Çalışma odasının yanında, derin, dört ayaklı bir lavabo, çamaşır makinesi ve kurutucu, tezgah alanı, depolama için azımsanmayacak miktarda dolap ve ekstra bir tam boy dondurucu ve buzdolabı bulunan büyük bir hizmet odası vardı.

Dondurucu etle doluydu. O kadar çok et vardı ki, sanki bütün bir inek ve bütün bir domuz varmış gibi görünüyordu.

Alt katlar bu kadar genişti. Ama çatı katı tamamen Gear'ın alanıydı.

Tatiana'nın aksine, Gear odasını sahiplenmişti.

Bazı tavanlar oldukça eğimliydi ve bir çatı penceresi vardı. Yerde kilimler, duvarlarda posterler vardı, çoğu az giyinmiş, son derece dolgun kadınların posterleri, çoğu vücutlarına yapışmış az sayıdaki giysileriyle ıslaktı.

Yatak yapılmamıştı ve çarşafların ciddi şekilde temizlenmesi gerekiyordu (Gear ile tanıştıktan sonra bunu yapmayı not aldım, tabii ki onun alanını ihlal ettiğimi düşünmesini istemedim). Giysiler halılarla birlikte yerlere dağılmıştı (tıpkı babasının odası gibi, ama o kadar kötü değildi). O kadar çok CD'si olan bir müzik seti vardı ki, Gear kendi müzik mağazasını açabilirdi (garipti, ama CD'leri görmek biraz havalıydı - insanların artık CD kullandığını bilmiyordum, her şeyin streaming olduğunu sanıyordum). Tüm müzikler hard rock veya rap idi.

Ayrıca etrafta araba parçaları veya diğer mekanik ekipman parçaları da vardı.

Gear'ı odasından anlayabilirdim.

Büyük göğüslü kızları seviyordu. Müziği seviyordu. Ve babasının da bahsettiği gibi, bir şeyler kurcalamayı seviyordu.

Diğer ayakkabımın bağcıklarını bağladım ve kaba davranmak istemediğim için, ama aynı zamanda zaman kazanmak için hızlıca banyoya gittim.

Aynada kendime baktım.

Soluk renkli kot pantolonum vardı, ama soluk olmasının sebebi uzun süredir giymemdi (bir yıldan fazla süredir yeni kıyafet almamıştım). Narin somon rengi bir bluzum vardı, o da bir süredir dolabımda asılı durmasına rağmen iyi durumda kalmayı başarmıştı. Üç yıl önce çok pahalıya aldığım ve özenle baktığım, mat bronz renkli, ince askılı sandaletlerim vardı.

Neyse ki, Rogan'ın ve benim eşyalarımızı el koyduklarında, kıyafetlerimi bana bırakmışlardı.

Ne yazık ki, bana bıraktıkları tek şey buydu.

Bu talihsizliğin yanı sıra, bu eşyaların çoğunu (çoğunlukla çanta ve ayakkabı, ama aynı zamanda tasarımcı kıyafetleri de) para karşılığında sipariş etmek zorunda kalmıştım.

Ne tutacağımı dikkatlice seçmiştim.

İş bulmama yardımcı olabilecek giysiler ve her gün hayatımın mahvolduğunu hatırlatmayacak, içinde yaşayabileceğim bazı şeyler.

Gözümün etrafındaki morluğu pek kamufle edememişim, bu yüzden çok belirgindi ve kabuk bağlamış kesik dudağımı saklamak imkansızdı.

Lorie'nin arkadaşlarının benim hakkımda ne düşüneceklerini merak ediyordum. Beni sevecekler miydi? Lorie benim tatlı olduğumu düşünüyordu ve Driver'ın da beni sevdiği izlenimini edindim. Diğerlerinin de beni seveceğini umuyordum.

Çeşitli nedenlerden dolayı bu durumu pek istemiyordum, cüzdanımda para olmaması ve kredi kartlarımı kullanamamam da bunlardan biriydi. Denersem, muhtemelen kasiyerler tarafından parçalanırlardı.

Bir fincan kahve bile alamazdım.

Aynada kendime bakarken endişemin arttığını hissettim ve Buck'ın sesini duyduğumda bunu yapmaya kararlıyım.

Sıçrayarak banyo kapısına döndüm. "Bebeğim, ne oluyor?" diye sordu.

"İyi görünüyor muyum?" diye patladım ve çenesi geriye doğru kaydı. "Bir daha söyler misin?"

"Ben...?"

Tanrım, Buck'a gerçekten iyi görünüp görünmediğimi mi soruyordum? Sert bir motorcuya iyi görünüp görünmediğini sorar mısın?

Hayır.

Hayır, sormazsın.

Gördüğüm kadarıyla, hayatlarının her ayrıntısında kendilerine güveniyorlardı.

Sonra yine de gizemgizem gizem neden Buck'ın saç olduğu her bu kadar fantastik derecede havalı olduğu henüz çözülmemişti.

Ve her zaman inanılmaz derecede havalıydı.

Saçım her zaman fantastik derecede havalı görünseydi, ben de kendime güvenirdim.

Kafamı salladım, saçma düşüncelerimi kafamdan attım ve "Hiçbir şey" diye mırıldandım.

Başım eğik, sivri topuklu ayakkabılarım fayanslarda tıklayarak ona doğru yürüdüm, ama o kapıdan çıkmadığı için durmak zorunda kaldım. Ona baktım

ve tam o anda elini kaldırdığını gördüm, sonra elini boynumun etrafına doladığında onu gözden kaybettim.

"Bebeğim, çok güzel görünüyorsun," dedi sessizce.

Tanrım, nazik olduğu zaman onu seviyordum.

Ve şunu söylemek gerekirse, o çoğu zaman nazikti. Yani, her zaman.

"Emin misin?" diye fısıldadım.

Parmakları beni sıktı. "Evet, eminim." "Tamam." Hala fısıldıyordum.

"Seni sevecekler, Clara," dedi bana.

Başımı salladım, iyi göründüğüme inanmaya hazırdım, ama *buna* pek inanmıyordum.

Parmakları yine beni sıktı. "Hayatım, yapacaklar." "Tamam," diye tekrarladım.

Bir saniye gözlerimin içine baktıktan sonra boynunu eğip burnumu öptü.

Tamam, şimdi daha iyi hissediyordum.

Başını kaldırdı ve ben ona gülümsedim. Dikkatini ağzıma verdi, parmakları boynumda gerildi, boynunu tekrar eğip ağzını ağzıma değdirdiğinde beni hafifçe yukarı çekti.

İki gündür bunu yaşamamıştım. İlk sabah onun yatağında yaptığımız mini öpüşme seansı dışında, dudaklarını benim dudaklarıma bile değdirmemi.

Bunu özlemiştim.

O kadar çok özlemiştim ki, eğildim ve ağzı uzaklaşmaya başladığında benimki de onu takip etti.

Aniden, kolları beni sardı ve dili ağzımın içindeydi. Oh, evet.

Bunu daha da özlemiştim.

Kollarımı ona doladım ve onu öptüm.

Islak, ateşli ve etkiliydi. Bunu biliyordum çünkü başladığını hissettim, dizlerim titredi ve meme uçlarım sertleşti.

Her zamanki gibi...

İnanılmazdı.

Ağzını ağzımdan ayırdı ve tek bir öpücükle, nefes nefese kaldım ve ona sıkıca sarıldım.

"Daha iyi hissediyorsun," diye homurdandı, sesi normalden daha kaba çıkıyordu, bu da bir şey ifade ediyordu.

"Evet," diye nefes nefese cevap verdim ve o, beni sanki test ediyormuş gibi kollarını nazikçe sıktı, gözleri yüzümü inceliyordu.

"Acıdan inlemeden ağzını alabileceğimi bilmek güzel," diye mırıldandı, bakışları benimkilere kilitlenmişti.

O anda, iki gündür beni öpmediğini fark ettim, çünkü işlerin kızışmasını istemiyordu, çünkü işlerin kızışması bana acı verebilirdi.

Evet, onun nazik davranması kesinlikle hoşuma gidiyordu.

Devam etti, "Bu gece, başka neler alabileceğimi göreceğiz." Oh.

Vay canına.

"Buck..." diye fısıldadım, nedenini bilmiyordum çünkü söyleyecek hiçbir şeyim yoktu, belki "Yippe!" demek dışında.

Beni bıraktı, geri adım attı ve ben onun cüzdanını kot pantolonunun arka cebinden çıkarmasını izledim. Sonra onu açmasını izledim. Ardından, hepsi yüzlük olan bir sürü banknotu saymasını izledim. Bir, iki, üç, dört, beş, altı, yedi, sekiz, dokuz, on...

Ve devam etti.

Evet, *devam*

etti.

Ve içinde birkaç tane daha vardı.

O banknotları çıkardı, cüzdanını kapattı ve arka cebine soktu. Sonra bileğimi tuttu, kaldırdı ve yüz dolarlık banknotları avucuma koydu.

Ben ona baktım.

"Eğlenmene bak, Toots, ama bunun bir kısmını kendine bir telefon almak için kullanmanı istiyorum. İyi bir tarifeye sahip, düzgün bir telefon al. Kredi geçmişin yüzünden sözleşmede sorun çıkarırlarsa, Lorie'ye beni aramasını söyle, ben hallederim. Tamam mı?"

Başımı yavaşça geriye eğdim ve ona baktım.

Tamam, orada çok para vardı çünkü telefonlar bugünlerde bazı arabalar kadar pahalı (biraz abartılı).

Ancak.

"Bunu kabul edemem," dedim.

Kaşları birleşti. "Neden?" "Yüzlerce dolar."

"Ee?"

"Yüzlerce dolar."

"Evet," dedi Buck yavaşça, sonra tekrar etti, "Ee?"

"Bu çok para."

"Evet," dedi Buck tekrar, hafifçe bana doğru eğilerek. "Ee?" "Ben..."

Beni keserek, "Bebeğim, çeneni kapat ve git eğlen" dedi. "Ben..."

"Bekliyorlar, Toots, ve benim yapmam gereken işler var."

"Buck..."

"Clara, git... eğlen."

Sabrını yitiriyordu, bunu anlayabiliyordum.

"Her zaman bu kadar çok para mı taşırsın?" diye sordum.

"Hayır," diye cevapladı. "Kız arkadaşım alışverişe çıktığında ve eğlenmek için biraz paraya ihtiyacı olduğunda o kadar para taşıyım."

Aman Tanrım.

Evet, o nazik davrandığında onu çok seviyordum.

"Sana geri ödeyeceğim," diye fısıldadım, parmaklarım parayı kavradı. "Beni kızdırma," diye cevapladı ve bu sefer çenem geriye doğru kaydı.

"Ne?"

Sabırsızca derin bir nefes aldı. Nefesini verirken açıkladı.

"Bu saçmalıkla uğraşacak vaktim yok, ama daha önce açıklamamıştım, açıklamışım gibi düşünmeme rağmen, şimdi açıklığa kavuşturayım," dedi önsöz olarak.

Devam etmediğinde, başlangıç kısmını duyduğumu ve anladığımı belirtmek için başımı salladım.

Böylece devam etti.

"Seni kabul ettim. Evimde, yatağında ve sonunda dükkanımda olacaksın. Bu gece çocuklarımla tanışacaksın. Bunların hepsi, hayatımın bir parçası olduğun anlamına geliyor. Hayatıma bir şeyi kabul ettiğimde, ona sahip çıkarım. Zamanla, ayaklarının üstüne basarsın, karşılığında benim için güzel bir şey yapmak istersen, keyfine bak. Ama şu anda benim için yapabileceğin güzel şey, Lorie, Driver ve kızlarla birlikte SUV'ye binip, benim yola çıkıp işlerimi halletmemi sağlamak. Şimdi, aptallığı bırakıp gidip biraz eğlenecek misin, yoksa bir saat boyunca bunu mu konuşacağız?"

Bir saat boyunca bunu konuşmak istedim, önce bu kadar çok parayı geri ödemedenden almasıyla ilgili biraz daha tartışarak başlayıp, onun bana aptal demesiyle bitirerek.

Onun sabırsızlığını göz önünde bulundurarak, en az zaman alacak kısmı seçmeye karar verdim.

"Birine aptal demek hoş bir şey değil," dedim sessizce.

Yüzündeki ifade yumuşak, tatlı ve sıcak bir hale dönüştü ve sesi de aynı şekilde değiştirdi. "Senin aptal olduğunu söylemedim, bebeğim. Aptalca *davrandığını* söyledim. Aptal olmadığını biliyorum. Ama sen çok güzelsin, bu yüzden iyi görüldüğün konusunda endişelenmene gerek yok. Ve sana iyi şeyler yapmak isteyen insanlara bunu yapmalarına izin vermeyi öğrenmelisin."

Tamam o zaman.

"Tamam. Şimdi gidip biraz eğleneceğim," dedim ona.

"Tamam," diye mırıldandı, dudakları seğirdi ve başını eğip dudaklarını dudaklarıma değdirdiğinde elini kaldırıp boynumun arkasına doladı.

Eli boynumdan bileğime kayd, beni banyodan çıkardı, bırakıp sırtımın alt kısmına parmaklarını koyarak yatak odasından geçip kapıdan dışarı, koridora ve merdivenlerden aşağı, kızların ve Şoförün beni eğlenmeye götürmek için beklediği mutfığa doğru itti.

Onları görünce yüzüme bir gülümseme takındım ve günün eğlenceli geçmesini umdum.

Ama işkence gibi olacağından korkuyordum.

Ve bu tür konularda neredeyse her zaman haklı çıkardım.

PROFESÖR HIGGINS

Haklıydım.

O gün işkence gibiydi.

Çeşitli nedenlerden dolayı işkence gibiydi.

İlk olarak, uzun zamandır gitmediğim eski uğrak yerim Scottsdale Fashion Square'e gittik.

Bunun nedeni, harcayacak param olmamasıydı.

Ayrıca, oradaki dükkanlarda çok sayıda işe başvurmuş, mülakata girmiş ve reddedilmiş olduğum için oradan uzak duruyordum.

İkincisi, Buck bana yüzlerce dolar vermişti, ama ben bu parayı harcamaktan rahatsızlık duyuyordum. O söylediği için bir cep telefonu alacaktım, ama sözleşme konusunda bana sorun çıkarırlarsa diye bunu sadece Lorie ile birlikte yapmak istiyordum. Ve Lorie'yi Minnie ve Pinky'den nasıl uzaklaştıracağımı bilmiyordum.

Üçüncüsü, Minnie benden hoşlanmıyordu ve bunu açıkça belli ediyordu.

Minnie minyon, büyük göğüslü, geniş kalçalı ve sert, değerlendirci gözlü bir kadındı.

Minnie, MC üyesinin karısıydı. Adı Gash'ti.

Minnie'yi Gash adında bir adamla birlikte hayal edebiliyordum. Gash adında bir adam Minnie için mükemmel görünüyordu.

Diğer kadının adı Pinky'di ve uzun boylu, zayıftı ve dik, yuvarlak ve mükemmel silikon göğüsleri vardı. Bunu biliyordum çünkü giydiği dar tişörtte bunu fark etmemek imkansızdı. Parlak, düz siyah saçları vardı, Cruise adında bir adamın karısıydı ve sessiz bir kadındı.

Ama Lorie dakikada bir kilometre hızla konuşup Minnie tavır takınıyor, benim orada olmamdan hoşlanmadığını ve Fashion Square'i de pek sevmediğini açıkça belli ediyordu, bu yüzden Pinky arka planda kalmıştı.

Son olarak, halka açık bir yerde olduğum için bu benim için bir işkenceydi. Bunu da önlemeye çalıştım.

İnsanlar hala beni tanıyordu. Nadiren oluyordu ama oluyordu ve o gün de farklı değildi. Ama bu sefer, beni morarmış gözümle tanıyorlardı ve bu yüzden bana bakıyorlardı.

Bu hiç rahat bir durum değildi ve o gün daha da kötüydü çünkü benimle birlikte olmak istemediğini açıkça belli eden Minnie de yanımdaydı.

Bu yüzden geri çekildim, sessiz kaldım ve görünmez olmaya çalıştım.

Ayrıca, kimse alışverişe pek ilgi göstermediği için mağazalarda dolaşmak uzadıkça, cep telefonunu da bıraktım. Driver'dan başka bir gün beni bir telefon mağazasına götürmesini isteyecektim. Zamanımın çoğunu Buck'ın evinde geçirdiğim için telefona pek ihtiyacım yoktu. Orada sabit telefonu vardı. Gerçek dünyaya girdiğimde, ne zaman olursa olsun, bir telefona ihtiyacım olacaktı, bu yüzden şimdilik bunun öncelikli olmadığını düşündüm.

Victoria's Secret mağazasındaydık.

Kızlardan ayrılmıştım ve her zamanki gibi Pinky kendi yoluna gitmişti. Lorie ve Minnie, jartiyer kemerli siyah dantel iç çamaşırı takımlarını inceliyorlardı, ben de yanlışlıkla yanlarına yaklaştım, ama bunu sessizce yaptım ve onlar orada olduğumu fark etmediler.

Bu yüzden Minnie'nin "... bok kokmaz" dediğini duydum.

Buna Lorie, "Bence o tatlı" dedi.

O anda benim hakkımda konuştuklarını anladım.

Kaçmadan ya da varlığımı belli etmeden önce, Minnie devam etti.

"Kendini bizden üstün görüyor, süslü ayakkabılar, süslü bluzlar, burnu havada. Tanrım, midemi bulandırıyor. O pislik herifin *yillarca* onu kullanmasına izin veriyor, kendini *bizden* üstün görüyor. Bu ne lan?"

Bu yorumlar çeşitli nedenlerden dolayı canımı yaktı, ama en çok da onun, benim ona tepeden baktığımı düşündüğü için.

Eski hayatımda da buna benzer bir durum yaşamıştım, ancak o zaman durum tam tersiydi. Mahallemdeki kadınlar yoga pantolonları, pahalı su şişeleri ve üç bin dolarlık tasarımcı çantalarıyla, saçlarında dağınık topuzlar yaparlardı, sanki saçlarını öylesine toplamış gibi görünürlerdi, ama ben (YouTube'da nasıl yapıldığını gösteren bir video izlediğim için) bunun yirmi dakika sürdüğünü biliyordum. Kendilerini herkesten üstün görürlerdi.

Eski hayatımda da böyleydim. Okuldaki çocuklar gerçek ebeveynleri, gerçek evleri ve gerçek hayatları vardı.

Bu hoş bir his değildi.

Pinky, tişört, kot pantolon ve yüksek topuklu sandalet giyyordu. Lorie, mini kot etek, tişört ve yüksek topuklu sandalet giyyordu. Minnie, göğüslerini kapatan ama sırtını ve karnını tamamen açıkta bırakan, halter yaka tarzında siyah bir kumaş parçası, dar kot pantolon ve yüksek topuklu sandalet giyyordu.

Onlara kıyasla, ben bir kütüphaneci gibi görünüyordum (daha iyi ayakkabılar giyyordum), bu doğruydı.

Ama hepsi, motorcu kızları gibi hoş görünüyorlardı. Sadece benden farklıydılar, ya da aslında, alışveriş merkezindeki diğer herkesten farklıydılar. Onları küçümsemyordum.

Kaçmak için döndüğümde, "Minnie, çeneni kapat" diye bir ses duydum.

Bu, hemen arkamda duran Driver'dı.

Ona baktım, kızgın ve motosikletçi kıyafetiyle Victoria's Secret'ta dururken biraz komik görünüyordu, ama rahatsız görünmüyordu. Kızgın olmaktan başka bir şey görünmüyordu ve gözleri Minnie'ye kilitlenmişti.

Tekrar döndüğümde Lorie ve Minnie'nin Driver ve bana baktığını gördüm. Sadece bu da değil, Pinky de yaklaşmıştı.

Harika.

Lorie'nin yanakları

pembeleşmişti. Minnie'nin yüzü

sertleşti.

"Şey... neden sizler, şey, işinizi yapmıyorsunuz? Ben kahve almaya gidiyorum," diye mırıldandım.

"Tamam," dedi Minnie sertçe, ve ben onun bunu benim onlardan kaçmaya çalıştığım şeklinde algıladığını hemen anladım, aslında onlardan kaçmaya çalıştığım nedenlerden dolayı değil.

"Ben..." diye başladım, kafam karışmıştı, "size bir şeyler alabilirim. Siparişlerinizi alayım. Ne istersiniz?"

"Öğle yemeği istiyorum," dedi Lorie, bana yaklaşıp kolunu koluma takarak.

"Kahveyi boş ver, yemek yiyelim."

Yemek istemiyordum. Midem bulanıyordu. Ayrıca

itiraz etmek de istemiyordum.

O yüzden itiraz etmedim.

Yard House'a gittik ve masamıza yönlendirilirken tüm gözler üzerimize çevrildi.

O zaman fark ettim ki, hayatım parçalanmadan önce, gerçekten fark etmemiştim motorcular veya motorcu kızları takılan yerlerde

sık sık gittiğim yerlerdi. Bunun nedeni muhtemelen motorcular ve motorcu kızların kendi takıldıkları yerleri olmasıydı. Fashion Square ve Yard House muhtemelen bu yerlerin listesinde yoktu.

Kavisli bir kabinde oturduk, ben Lorie ve Driver'ın arasında, Minnie ve Pinky ise karşıımızda.

Minnie'nin ruh hali değişmemiştı.

Driver'ınkı de öyle.

Pinky ve Lorie birkaç kez birbirlerine baktılar ve gergin atmosferden açıkça rahatsız olduklarını hissettim.

Kötü hissettim, ama ne yapacağımı bilmiyordum. Bu yüzden, sanki sınav olacağımı gibi menüyü inceledim.

Sipariş verdik ve menüm ortadan kaldırıldı, böylece saklanacak hiçbir şeyim kalmadı. Bu yüzden gözlerim restoranda dolaşmaya başladı.

Bunu bir saniye kadar yaptılar, çünkü üç kişinin beni ve morarmış gözümü izlediğini fark ettim.

Aniden ağlamak istedim.

Ve aynı anda, nedenini bilmediğim bir şekilde, ağzım kendiliğinden açıldı ve kelimeler dökülmeye başladı. Bu, bakışlarım Minnie'ye takıldıktan sonra oldu.

"İnsanlar bana bakıyor," dedim ona.

"Ne?" diye tersledi, yüzünde sert bir ifadeyle, bana hiç de konuşmak istemediğini belli eden bir şekilde.

"Bu her zaman oluyor," diye devam ettim. "İnsanlar beni tanıyor. Bana bakıyorlar. Bugün morarmış gözüm yüzünden durum daha da kötü. Halka açık yerlere çıkmayı sevmiyorum, bu yüzden genellikle gitmem. Ama Buck eğlenmemi istedi, bu yüzden buradayım."

"İnsanlar sana bakarsa ne olur ki?" diye sordu Minnie, sesi hâlâ sert. "Ben umursarım," diye cevapladım.

"Neden?" diye sordu.

"Çünkü kim olduğumu bildiklerini ve benim bir ezik olduğumu düşündüklerini biliyorum."

Pinky ve Lorie birbirlerine bir kez daha baktılar ve Driver'ın yanımda hareket ettiğini hissettim, ama dikkatimi Minnie'den ayırmadım.

"Ee? Senin bir ezik olduğunu düşünseler ne olur ki?"

"Ben umursarım," dedim ona.

"Neden?" diye ısrar etti, sesi *hala* keskin.

"Bilmiyorum. Öyle işte," diye cevapladım.

"Bu çok saçma," dedi.

"Anlamadım?" diye sordum.

"*Saçma*," diye tekrarladı.

"Değil," dedim ve devam ettim, "Sen bilmiyorsun. Onlar bunu sana yapmıyorlar."

"Evet, yapıyorlar ve umurumda değil. İstedliğini bakabilirler ve istediğini düşünebilirler, umurumda bile değil."

Ona baktım, bu kavramı ilginç buldum.

Doğruydı. Halter yaka bir bluz giymiş, vücudunu sergiliyordu. Platin sarısı, doğada bulunmayan bir renkte, kabarık saçları vardı. Bolca makyaj yapmıştı. Dikkat çekiyordu.

"Bu fikir ilginç," dedim, başını salladı.

Driver'ın kıkırdadığını, Pinky'nin güldüğünü duydum ve Lorie'nin masanın altında elini bacağıma sıkıştırdığını hissettim.

"Bu kavram ilginç mi?" Minnie benim söylediklerimi tekrarladı.

"Evet, bunu düşünmemiştim," dedim.

Minnie bana baktı.

Sonra, "Siktir, milyon yıl geçse de Buck'ın senin gibi bir orospuyla birlikte olacağını asla tahmin edemezdim," dedi.

Başımı salladım.

"Katılıyorum," dedim. "Onu çok iyi tanımıyorum, ama sanırım onun tipi değilim. Nedenini bile sordum ve cevabına inandım, ama yine de benden hoşlanmasını garip buluyorum."

"Sen ondan hoşlanıyor musun?" diye sordu Pinky sessizce ve ben ona baktım. "Şey... evet."

"Evet," diye mırıldandı Minnie, "Eminim."

"Anlamadım?" diye sordum Minnie'ye.

"Hayatının berbat olduğu bir sır değil, bebeğim, biraz değil, çok berbat. Şimdi, ben yargılamıyorum, bir kız yapması gerekeni yapmalı. Hoşuma gitmeyen şey, bunu Buck ile yapman."

Kafam karıştı. "Neyi yapıyorum?"

"İşlerini halletmek için onu kullanıyorsun." Tanrım.

Buck'ı kullandığımı düşünüyordu.

"Minnie, Tanrım," Driver öfkeyle homurdandı.

"Yalan söylüyorsun," dedim, Driver'ı görmezden gelerek, gözlerimi Minnie'nin gözlerinden ayırmadan. "Bir daha söyle?"

"Yalan söylüyorsun," diye tekrarladım. "Sen yargılıyorsun. Beni yargılayan insanlar gibi yargılıyorsun. Beni tanıdığını sanıyorsun, ama tanıımıyorsun."

Minnie'nin sırtı düzeldi ve yüzü, garson içeceklerimizi masaya koyduğu anda tekrar sertleşti. Bu sırada sessiz ve gergin kaldık (Pinky "Teşekkürler" diye mırıldandı). Garson gittikten sonra Minnie eğildi.

"Bir kaltak bana böyle saçma sapan konuşmasın, Clara," diye uyardı. "Min, tatlım," diye mırıldandı Lorie. "Sakin ol."

"Ve işte," diye fısıldadım, gözlerim aniden yaşlarla doldu, "işler kötüye gittiğinde. İnsanlar yargılar ve bazen bunu bakışlarıyla hissederim, bazen de bana bir şeyler söylerler. Az önce söylediğin gibi değil, ama neden söylediğin gibi. Beni sevmiyorsun ve beni tanıımıyorsun bile. Benimle tanışmadan önce kararını vermişsin. Ve nedense, benim anlamadığım bir nedenden dolayı, sana zarar verecek bir şey yapmamış olmama rağmen, bunu bana söyleme hakkın olduğunu düşünüyorsun."

"Clara, tatlım," dedi Lorie yanımda, elini tekrar bacağıma getirip bir kez daha sıktı.

Ama ben başımı salladım ve dikkatimi Minnie'den ayırmadım.

"Ve biliyorsun, beni her zaman etkileyen şey, benim önem vermemdir. Bana bir saniye bile iyi davranmamış olsan da, senin ne düşündüğünü önemsiyorum. Ben öyle olmasam da, senin beni öyle gördüğünü önemsiyorum. Bu benim için önemli." Nefesimi tuttum ve sözlerimi bitirdim, "Ve bu canımı yakıyor."

O anda masaya baktım, diyet kolamı aldım ve pipeti dudaklarıma götürdüm, herkesin gözlerinden kaçarak, sodayı içip gözlerimin arkasında yanmaya başlayan gözyaşlarını tutmaya çalıştım.

"İşte böyle," dedi Minnie ve ben tereddütle ona baktım. "Anlamadım?"

"İnsanlar sana kötü şeyler söylüyorsa, onlara hesap sor. İşte böyle," diye cevapladı ve yüzünün ve sesinin artık sert olmadığını fark ettim.

"Pardon?" diye tekrarladım.

"Bebeğim, ben bir kaltaktım." Minnie arkasına yaslandı. "Haklısın. Ve beni uyardığın için haklıydın. Sana bakıyorlarsa, onlara tavır takınmak istiyorsan, takın. 'Ne sikim var senin?' de. Eminim bunu söylediğinde, sana bakmayacaklar ve başkasına yapmadan önce iki kez düşünecekler. Sana bir şey söylerlerse, diğer yanağını çevirmek istemiyorsan, onlara aynı şekilde cevap ver. 'Bu seni ne ilgilendirir

neden? Siktir git, pislik." Siktir et onları. Ne umurunda? Onları bir daha asla görmeyeceksin."

"Bu iyi bir tavsiye," diye fısıldadı Pinky.

"Bunu yapabileceğimden emin değilim," dedim Minnie'ye, o da omuz silkti.

"O zaman yapma," diye cevapladı. "Ama bunun seni etkilemesine izin verme. Dedğim gibi, siktir et onları. Senin için hiçbir önemi yok. Uzaklaş ve bir daha onları görmeyeceksin. Hayatını kontrol etmelerine, kafanı meşgul etmelerine izin verme, bu doğru değil. Bu o kadar yanlış ki, delilik."

O sırada Lorie konuşmaya başladı ve ben başımı ona çevirdim.

"Senin baban, tatlım, diyelim ki, bir pislik. Seni *fena halde* mahvetti. Ama bunu kendine sen yapıyorsun. O gitti ve bir süredir yok. Ama sen hala onun seni mahvetmesine izin veriyorsun. Bunu yapmayı bırak."

"Bu da iyi bir tavsiye," diye Pinky de onayladı. Ben öyle düşünmemiştim.

Hiçbiri aklıma gelmemişti.

Minnie'ye baktım ve açıkladım, "Buck'tan faydalanmıyorum. O yardım etmeyi teklif etti. Kasabadan ayrılmaya çalıştım, sonra dayak yedim, bu yüzden zorlaştı. Onun yardımını bile istemiyordum, ama beni ikna etti."

"Çok kötü, bebeğim," diye mırıldandı Lorie, durumu hafife alarak.

"Eminim Buck oldukça ikna edici olabilir," diye mırıldandı Pinky.

Minnie ile konuşmaya devam ettim.

"Ve ben seni küçümsemiyorum. O halter bluzu giyebileceğimi sanmıyorum, ama senin giyebilmeni takdir ediyorum. Çok güzel bir vücudun var ve onu göstermekten çekinmemeni harika buluyorum. Ben öyle değilim. Ben bir kütüphaneciyim. Her zaman havalı olmak istedim, belki halter bluz giyerek değil, ama bilmiyorum, *bir* şekilde. Bende o özellik yok. Sanırım doğuştan garip, inek, zeki bir kütüphaneciyim. Muhtemelen halter bluz giysem *bile yine* garip, inek, zeki bir kütüphaneci gibi görünürdüm."

"Bebeğim, Fashion Square'de alışveriş yaparken bunun doğru olup olmadığını bilemezsin," diye cevapladı Minnie. "Burada havalı kıyafetler yok. Belki Lucky hariç."

O anda gün dramatik bir dönüş yaptı ve bu dönüşü Lorie gerçekleştirdi.

Bunu heyecanla eğilerek ve "Hadi yemek yiyip Clary'yi alışverişe götürelim."

"Evet," diye onayladı Pinky, o da eğilerek, gözleri parlayarak.

Omurgamdan bir heyecan dalgası geçti ve bunun iyi bir şey olup olmadığından emin değildim.

"Siktir," diye mırıldandı Driver ve ben ona döndüm.

Bu, onun en sevdiği işlerden biri değildi ve *hem* onun *hem de* benim için durumun daha da kötüye gideceğine dair içimde güçlü bir his vardı.

"Sana *kıyafet vereceğiz*, Clary," dedi Lorie, elimi tutup sıkarak. "*Böyle* havalı olacaksın," diye devam etti, beni bırakıp parmaklarını şıklatarak, heyecandan neredeyse kabinde zıplıyordu.

Oh hayır.

"Ben havalı değilim," dedim ona. "Denedim. İnan bana. Sonuçlar felaketti."

Ve bu doğrudu.

Lise üçüncü sınıfta havalı olmaya çalıştım ve sonuçlar felaketti. Aslında, o zamanlar sosyal medyanın yaygın olmaması şanslıydı, yoksa o sonuçlar muhtemelen hala herkesin gözü önünde olurdu, o kadar felaketti.

Lorie sadece kocaman gülümsedi ve masadakilere, "Biz *tamamen* Profesör Higgins ve Clary'nin Eliza'sı gibiyiz."

"Bu *bomba gibi* olacak." Pinky de kocaman gülümsüyordu. Oh.

Hay Allah.

"Şey... Emin değilim..." diye başladım.

"Bebeğim, emin ol," diye emretti Minnie. "Sen olduğun gibi olmak zorunda değilsin. Ne olmak istiyorsan o olabilirsin." Hmm.

Bu üzerinde düşünülmesi gereken bir noktaydı. Ama belki daha sonra.

Çok sonra.

"Gülünç görünebilirim," diye fısıldadım.

"Sadece *kendini* gülünç *hissedersen* gülünç görürsün," dedi Minnie. "Kendini seksi *hissedersen* seksi *olursun* ve inan bana bebeğim, seni *seksi* yapacağız."

Tanrım.

"Hiç seksi olmadım," dedim ona.

Minnie bana baktı.

Pinky bana baktı.

Lorie ve Driver'ın da bana baktığını hissettim.

Sonra Lorie kahkahayı patlattı, Pinky de ona katıldı ve Minnie bile gülümsedi.

Bunun üzerine Minnie, "Profesör Higgins saçmalığını bıktım artık" dedi.

Olamaz.

"Ben de," diye ekledi Pinky.

"Kesinlikle," diye ekledi Lorie.

"Lanet olsun," diye mırıldandı
Driver. Oh hayır.

ELİMDEN GELENİN EN İYİSİ

Yeni arkadaşlarımla birlikte, çantalarla dolu olarak Ace in the Hole Home Improvement mağazasına girdik.

Hepsi benim değildi, ama çoğu benimdi.

Üç motosiklet kulübünün yaşlı bayanlarını giydirmeye yetecek kadar motosikletçi kıyafetim vardı.

Ayrıca yeni bir cep telefonum da vardı. Bunu Yard House'dan sonra ve motorcu kız akıl hocalarım beni Phoenix'teki motorcu kız mağazalarını gezdirmeden önce satın almıştık.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, cep telefonu satıcıları, ciddi şekilde şüpheli kredi geçmişim nedeniyle benimle sözleşme yapmaya pek istekli değillerdi.

Yani, Minnie onlara karşı çıkıncaya kadar benimle sözleşme yapmak istemiyorlardı.

Sözleşmeyi imzalamama izin vererek politika kitabındaki tüm kuralları çiğnemeleri ihtimali vardı, ama Minnie'yi susturmak için bunu yaptılar.

Bunun nedeni, Minnie'nin sadece yüksek sesle konuşmakla kalmayıp, aynı zamanda oldukça fazla küfürlü dil kullanmasıydı.

Bazı müşteriler sadece bakakaldı. Çoğu ise oradan ayrıldı.

Telefonumu ve sözleşmemi aldım.

Planımız öyle olduğu için Ace'deydik. Alışveriş yaptıktan sonra beni Ace'ye bırakacaklardı. Buck bizi eve götürecekti.

Buck, çocuklarının beş ile altı arasında geleceğini söyledi, Gear'ın hız sınırını ne kadar hızlı ve serbestçe uyguladığına bağlı olarak.

Bana, onların saat beşte evde olacağını planlamamız gerektiğini söyledi.

Sanırım bu, Gear'ın normalde hız sınırını çok hızlı ve rahat bir şekilde uyguladığı anlamına geliyordu ve geldiği yeri düşünürsek bu şaşırtıcı değildi.

Buck deli gibi sürmüyordu (en azından ben arabadayken). Ama oyalanmıyordu da.

Ace'in geniş mekanını inceledim, Minnie, Lorie ve Driver yanımda duruyorlardı. Pinky öne geçip, yaklaşık iki yıl önce bu alışkanlığı edindiği, kesilmesi gereken sakallı uzun boylu bir adama sarıldı. Uzun kahverengi saçlarını, kafasının arkasında dağınık bir erkek topuzu şeklinde toplamıştı ve bunu yapmak için kesinlikle yirmi dakika harcamamıştı. Ayrıca hafif bir bira göbeği vardı.

Kollarını Pinky'nin boynuna doladı ve onu geriye doğru eğerek, herkesin görebileceği şekilde ona ıslak bir öpücük kondurdu.

O anda Pinky'yi ve Cruise olduğunu düşündüğüm adamı izlemeyi bırakıp mağazaya bakmaya başladım.

Mağaza genişti, tavanları çok yüksekti ve birçok ürünün sergilendiği raflar vardı. Ahşap atölyesi ve taze boya kokuyordu.

Metallica, ses sisteminden çalıyordu. Ace'de Muzak yoktu.

Metal.

Şaşırmadım ve Aces High MC'de yaşadığım hemen hemen her şey gibi, bu da harikaydı.

Pinky ve Cruise'un yanına yaklaştık ve alışveriş merkezindeki olaydan sonra iyi bir gün geçirdiğimi fark ettim.

Sonunda rahatladım, Pinky sonunda konuştu, Lorie dakikada bir kilometre hızla konuşmaya devam etti, Driver sık sık komik şeyler mırıldanarak hafif bir rahatlama sağladı ve Minnie tavrını bıraktı ve sert bir şekilde oldukça nazik davrandı.

Başlangıç pek iyi olmamış olabilir, ama sonra çok daha iyiye gitti ve kızlar bana bir şeyler giydirip, ben modellik yaparken bağırıp çağırarak çok eğlendiler.

Tia ve ben ya da eski arkadaşlarımla alışverişe çıktığımızda, bağırıp çağırmazdık.

Aslında, hiç bağırıp çağırdığımı ya da bunu yapan birinin yanında bulunduğumu hatırlamıyorum.

Motosikletçi kızlarla da bağırıp çağırmadım, ama onlar bağırıp çağırdığında gülmekten kendimi alamadım.

Uzun zamandır böyle bir gün yaşamadığımı fark ettim. O kadar uzun zamandır ki, en son ne zaman böyle bir gün yaşadığımı hatırlayamadım.

Aslında o kadar uzun zamandır ki, hiç yaşamış mıyım diye merak ettim.

Ve bununla birlikte, Buck'a güvenlik, koruma, başımı sokacak bir ev, karnımı doyuracak yemek ve bir

bir avuç dolusu "kek"ten daha fazlasını borçlu olduğumun farkındaydım.

Cruise, Pinky'yi bıraktı, ama onu gitmesine izin vermedi. Onu boynuna doladı ve yanına çekti. Sonra gözleri bana geldi.

"Kahretsin, bebeğim, duydum ki seni yakalamışlar, ama Tanrım," dedi, gözü morarmış gözüne bakarak.

"Evet," diye cevap verdim, başka söyleyecek bir şey bulamadığım için. Ancak bu doğrudu.

Beni mahvetmişlerdi.

"Biz Clary'nin Profesör Higgins'iyiz," dedi Pinky, Cruise'un yanına sokulup, hafifçe çıkıntılı karnını kollarıyla sararak ve ona gülümseyerek. "Onu Eliza Biker Babe yapıyoruz."

Cruise, Pinky'ye sıcak bir gülümsemeyle baktı, bu gülümseme Pinky için çok hoşuma gitti, sonra Driver'a baktı.

"Acını anlıyorum kardeşim," diye mırıldandı. Driver homurdandı.

Lorie'ye gülümsedim, sonra saatime baktım. Beşe on kalmıştı.

Oh hayır.

Bugün Buck'ın Vadinin en kuzey sınırının otuz dakika dışında yaşadığını öğrenmişim. Ace, Kuzey Phoenix'te bulunuyordu, ancak o sınıra arabayla on dakika uzaklıktaydı.

Çocuklarına geç kalacaktık. Hiç iyi değildi.

Cruise'a baktım ve "Buck nerede?" diye sordum.

Cruise, başını mağazanın arkasına doğru sallayarak "Dive" diye cevap verdi. "Birinci koridora git, oradaki arka kapıyı kullan." Minnie'ye baktı. "Gash de orada."

"Teşekkürler," dedim. "Tanıştığımıza memnun oldum," diye devam ettim, aslında onunla tanışmamış olmama rağmen.

Gülümsedi.

Minnie, "Ben de gelirim," diye mırıldandı.

Bir sürü poşet taşıdığım için ve ayrıca bu konuda pek tecrübeli olmadığım için, Lorie ve Pinky'ye garip bir şekilde sarıldım. Driver'ı dışarıda bıraktım çünkü mağazanın ön kısmının çoğunu kaplayan ve altı kasa bulunan uzun tezgahın arkasına geçmişti. Ayrıca, alışveriş sonrası kızlar gibi sarılmak isteyeceğini düşünmedim. Bir gün için kulübe olan sadakatini kanıtlamak için yeterince çaba göstermişti.

Sonra veda ettim ve Minnie ile mağazanın arkasına doğru yürüdük.

Minnie aynı ihtiyacı hissetmiyor gibi görünse de, konuşmam gerektiğini hissettim.

"Teşekkürler, şey..." Tereddüt ettim, "bana bir şans verdiğin için."

Kısa bir kahkaha attı ve yürürken omzunu omzuma çarptı, bu sırada çantalarımı bacağıma çarptı.

"Bebeğim, cidden, daha fazla ders almamız lazım," dedi. Ona

baktım. "Ne? Neden?"

"Çünkü sana bir şans verdikleri için insanlara teşekkür etmezsin. Onlar bunu yapmalı. Yapmıyorlarsa, siktir et onları."

"Herkes hakkında 'siktir et' mi düşünüyorsun?" diye sordum, sonra ekledim, "Ve, şey, her şey hakkında?"

"Uh... evet," diye cevapladı.

Ona gülümsedim, öne baktım, arka kapıyı gördüm ve oraya vardığımızda, çantalarla dolu elimle kapıyı itip açtım.

Mağazadan, hatta kapıdan bile çıkmamıştım, ama bunu yapmaya başladığımda başımı sağa çevirdim ve öylece durdum ki, Minnie arkama çarptı.

Hareket
etmedim.

Bakakaldım.

Karşıdaki deponun dışında, üç piknik masası vardı, tahminimce, personel molalarını burada geçirebiliyordu.

Buck masanın ucunda oturuyordu, bacakları genişçe açılmıştı, uzun, dolgun, dalgalı siyah saçlı, uzun boylu, ultra kıvrımlı bir motorcu kız bacaklarının arasında duruyordu. Eli kızın belindeydi, başı geriye eğilmişti. Kızın elleri onun omuzlarında duruyordu, başı aşağı eğilmişti.

Kadının sırtı bana dönüktü.

Yanlarını da kısmen görebiliyordum ve net bir görüntü değildi, ama öpüşüyor gibi görünüyorlardı.

Geri çekilirken içim yanmaya başladı ve yine Minnie'ye çarptım. Onu Ace'e doğru ittim ve kapıyı dikkatlice kapattım.

Elimi kapıya koydum ve derin nefes alıp içimdeki ateşi söndürmeye çalıştım.

"Bebeğim," diye fısıldadı Minnie ve ona baktım.

Bakışları yüzümü okudu ve yüzünü buruşturdu. O da görmüştü.

Benim gördüğümü görmüştü.

"Kahretsin, çoktan içine düştün." Fısıldamaya devam etti.

Kafamı salladım, ama bu anlamsız bir inkardı.

Biliyordum.

İçimdeki yoğun yanma hissiyle onun haklı olduğunu biliyordum. Zaten derine batmıştım.

Ondan

hoşlanıyordum.

Buck'ı

seviyordum.

Onu koruyucum, iyi bir adam, bana bakan adam, yatakta iyi olan adam, beni güldüren adam olarak sevmekten daha fazla seviyordum. Beni koruyan adam.

Ondan *hoşlanıyordum*.

Burnumu öptü.

Onu biraz sevmiştim.

Bu farkındalığa varırken, Minnie "*Lorie!*" diye bağırdı. Kafamı sallamaya devam ettim.

"Hayır, hayır. Bak, birbirimizi bir haftadır bile tanımıyoruz." Dediğim gibi, bu doğrudu. Tanımıyorduk. "Sonsuza kadar aşk ve sadakat yemini etmedik." Bu da doğrudu. Etmemiştik. "Onunla kalıyorum çünkü mecburum. Güvende değilim. Güvende olduğumda kendi yerimi bulabileceğimi söyledi. Onu tutan bir şeyim yok. İsteddiği kişiyi öpebilir."

Bu da doğrudu.

Doğrudu, ama iğrençti.

Lorie ve Pinky'nin bize doğru aceleyle geldiğini duyduğumda Minnie bana bakmaya devam etti. Arkamı döndüğümde Driver'ın hemen arkamda olduğunu gördüm.

"Driver, tatlım, kız meselesi," dedi Minnie ve sonra Lorie'ye baktı. "Buck dışarıda ve Nails dilini onun boğazına sokmuş durumda."

Pinky nefesini
tuttu.

Lorie gerildi.

Driver hızla arkasını döndü ve diğer yöne doğru yürüdü.

Lorie kolunu belime dolarken, "Clary, tatlım..." diye başladı. Ondan uzaklaştım, hala başımı sallıyordum.

"Hayır, ben iyiyim. Cidden. Bu önemli bir şey değil. Gerçekten değil." Bu doğru değildi.

Önemli bir şeydi.

Önemli

olmamalıydı.

Yalan söylemedim. Onun üzerinde hiçbir hakkım yoktu. Birbirimize sadakat yemini etmemiştik. Birbirimizi bir haftadır tanıyorduk.

Ama bu acı vericiydi.

O kadar çok yönden acı veriyordu ki, hepsini sınıflandıramıyordum.

Acıttı çünkü o, benim her an orada olabileceğimi biliyordu ve belli ki sadece beni değil, başkalarını da gördüğünü saklamaya niyetli değildi.

Acıttı nk Rogan ve ben iyiydik, *harikaydık*, ama yine de, evde beni beklediğini bilmesine rağmen, diğer kadınlardan ellerini çekemedi.

Buck benden hoşlanmamıştı, ama belli ki Buck için de benim sözüm beklemeye değmezdi.

Lorie, Pinky ve Minnie beni inceledi ve yalan söylediğimi anladıkları izlenimini edindim.

Minnie, "Ona bakın. Durumu ciddi. Ona doğruyu söylemeliyiz" diye mırıldandığında bunun doğru olduğunu anladım.

Olamaz.

Dürüstçe söylemelerini istemiyordum.

Ve yüzlerindeki ifadeden anladığım kadarıyla, *gerçekten* açıkça söylemelerini istemiyordum.

"Hayır, ben iyiyim," dedim. "Belki, içinizden biri önce dışarı çıkabilir. Ona burada olduğumu söyleyin. Siz bunu yaparken, ben Ace'i gezeceğim."

Ve Ace'i gezebilirdim.

Ev geliştirme mağazalarında olmasa da, deneyimli bir alışverişiydi.

Ancak, orada otuz kadar reyon olmalıydı. İlgiyi taklit etmek için bir şeyler bulabilirdim.

Lorie başını salladı.

"şimdi öğrenmelisin tatlım. Sonra..." Bir süre durakladı, sonra yumuşak bir sesle, "Sonra öğrenmek pek iyi olmaz," dedi.

şu anda bilmek istemiyordum ve bir şey söylemek için ağzımı açtım, ama Pinky konuştu.

"iviler, anladım. Buck, hiç hoş değil."

Dikkatimi ona çevirdim ve kapıya bakıp sessizce duran, belki de utangaç Pinky'nin biraz kızgın göründüğünü fark ettim.

"Bizim erkeklerimiz diğer erkekler gibi değil," diye devam etti Lorie, Pinky'yi görmezden gelerek, ve benim dikkatim ona kaydı. "Onlar oldukları gibidirler. Oldukları gibidirler çünkü oldukları gibidirler. Ve kendileri gibi olanlarla birliktedirler."

Onu takip edemiyordum çünkü içimde hala bir yanma hissediyordum ve kalbim ağrımaya başlamıştı.

Ama Lorie'ye odaklanmaya karar verdim çünkü ona odaklanmak acımı unutmamı sağlayabilirdi.

"Kuralları sevmezler, o kadar ki onlara uymazlar," diye devam etti. "Diğer dünyadakiler değil. Onların farklı kuralları var, yaşayabilecekleri kurallar. Orada," kolunu salladı, "kural kitabının birçok sayfası var. Burada," yere işaret etti, "sadece birkaç satır var."

"Tamam," diye fısıldadım, ama aslında tam olarak anlamamıştım.

"Onun demek istediği..." Minnie yaklaştı. "Onlar istedikleri zaman, istedikleri kişiyle istedikleri şeyi yaparlar. Sen onun kadınısın bebeğim, bunun böyle olduğunu bilmelisin ve çeneni kapalı tutup buna katlanmalısın. Eve onun kokusuyla gelse bile ona laf etme. Sadece çeneni kapalı tut."

Aman Tanrım.

Bu olamazdı.

Ve dahası, *benim için* olamazdı.

Bu bana daha önce de defalarca olmuştu, ancak bunu daha sonra fark etmiştim.

Bunun olduğunu bilerek hayatımı sürdüremezdim.

"Evet, doğru, ama bunu *senin yüzüne karşı* yapmıyorlar," diye tısladı Pinky ve ben ona tekrar baktım.

"Bu Nails," dedi Minnie, Pinky'ye.

"Umurumda değil," diye karşılık verdi Pinky. "Bu *hiç* hoş değil."

Eğer o kadar kötü durumda olmasaydım, Pinky'nin bu kadar güçlü bir karakteri olmasına şaşırdım.

Yani, Pinky'ye karşı bir şeyim yok, o tatlılığın vücut bulmuş haliydi ve onu gerçekten seviyordum, ama bu kadar cesur olması...

"Aslında değil. Buck'ın bunu yapmasına şaşırdım," diye araya girdi Lorie. "Tanrım, bu lanet olası Nails," dedi Minnie, Lorie'ye.

"Nails kim?" diye sordum, bilmek istemememe rağmen, tıpkı diğer kadınlar gibi, ben de kendime işkence etmek için bunu yaptım.

"Nails, Nails'tir," dedi Minnie bana, başka bir deyişle, hiçbir şey söylemedi.

"Anlamadım?"

"O Buck'ın," diye açıkladı Lorie. "*Senin* Buck'ın *olduğun* gibi değil, ama," omuz silkti, "o Buck'ın."

"O boşalmak istediğinde, bir telefon eder, o da gelir," diye açıkladı Pinky.

Aman Tanrım.

Ben bütün gün alışveriş yapıp, motorcu kız gibi görünmeyi öğrenirken, Buck bütün günü, ya da günün bir kısmını, kıvrımlı, dolgun, koyu saçlı *Nails*'i becererek geçirmişti.

Gerçekten, bu noktada, soruların sorulması gerekiyordu. Hepsi.

Neden?

Neden hayatım bu kadar berbat?

Neden, işler benim için iyiye gidiyor gibi görüldüğünde, her şey berbat, berbat, *berbat olmaya* başlıyordu?

Çürümüş.

Kötü.

Dayanılmaz.

Gözlerimi kapattım ve başka yere baktım, ama parmakların kolumu sardığını hissettiğimde tekrar açtım.

Yakınımda duran ve beni tutan Minnie'ye baktım.

"Bebeğim, bunu yapabileceğini bilmelisin. Berbat olduğunu biliyorum, gerçekten berbat. Ama durum bu. Sen soru sormazsan, onlar da yalan söylemez. Özgür olmaları gerekiyor ve sen de onlara bu özgürlüğü vermelisin. Normalde..."

Omzunun üzerinden kapıya baktı. Yüzünde endişeli bir ifade belirdi, ama bana tekrar baktığında bu ifade kayboldu.

"Normalde, bunu asla yüzüne vurmazlar. Asla, bebeğim. Ama sen anlarsın. Sen sadece görmezden gel ve onun sana geri döneceğini bil. Ve o seni seçer, Clara."

Yaklaştı ve eliyle kolumu güven verici bir şekilde sıktı, ama bu beni rahatlatmadı ve devam etti.

"Bu ilişki uzun sürerse ve o seni karısı yapmaya karar verirse, her zaman sana geri dönecektir. Ve bu önemli bir şey. Sana söz veriyorum, bebeğim. Sana yalan söylemiyorum. Özellikle Buck gibi bir adam için bu kesinlikle önemli bir şey."

Onun samimi sözlerini dinleyerek, ela gözlerine baktım ve anladım. Anladım ve her zaman biliyordum.

Beni istemeyen bir anne beni vücudundan attığı andan itibaren biliyordum.

Hayatımda, elimden gelenin en iyisiyle yetinmek zorundaydım.

Yani West "Buck" Hardy beni... her neyse... istiyordu ve her zaman isteyebileceği de yoktu. Ve bu arada, sadece beni değil, daha fazlasını da isteyecekti.

beni

mde Ama şimdilik, elimden gelenin en iyisi buydu. Ve

n başka seçeneğim olmadığı için...

fazl Seçeneğim yoktu çünkü gerçekten seçeneğim yoktu, param yoktu, arabam yoktu,
asın gidecek

a

sahi

p

olac

aktı.

gidecek yerim yoktu.

Ama başka seçeneğim yoktu çünkü Tia'yı bulması için ona ihtiyacım vardı.

Ayrıca Driver'ı sevmiştim. Lorie, Minnie ve Pinky'yi de sevmiştim. Ink'i de.

Cruise'u da seveceğimi hissediyordum.

Son olarak, itiraf etmeliyim ki başka seçeneğim yoktu, çünkü Buck'ı sevmiştim.

Çok sevdim.

Fazla sevdim.

O kadar çok ki, burnuma öpücükler kondurmasını, başımı onun bacağına yaslayıp
uykuya dalmamı, parmaklarını saçlarıma dolmasını ve benim yanımdayken neredeyse her
zaman gösterdiği özen ve ilgiyi, buna katlanacaktım.

Her zaman yaptığım şeyi yapacaktım.

Elimden geldiğince iyi davranacaktım.

Yani, hayatımın bu şekilde olduğu giderek netleşiyordu, bu yüzden buna alışmak
zorundaydım.

Bir zamanlar daha fazlasını

istemiştim. Rogan'a aşık

olmuştum.

Ve o da diğerleri gibi çıktı. Alabileceğim en iyi şey.

Ta ki o gidene kadar.

Bu yüzden kabul ettim ve Buck benden kurtulduğunda, bir sonraki ne olursa olsun
kabul edecektim.

kabul

lendi Ve her zaman yaptığım gibi, elimden gelenin en iyisini yaparak hayatta

m. kalacaktım. Ve ölene kadar bunu yapmaya devam edecektim.

"Bunu yapabilirim," diye Minnie'ye fısıldadım ve bu *çok* doğruydı. Bu,
benim çok iyi olduğum tek şeydi.

Yani bunu yapabilirdim.

Yapabilirdim ve yapacaktım.

Çünkü onu seviyordum, arkadaşlarını seviyordum ve onu kendime
istiyordum. Mükemmel değildi.

Az önce dışarıda gördüklerime bakılırsa, hayalimdeki erkek olmaktan
çok uzaktı. Ama benim için en iyisi oydu.

BİR MOTOSİKLETÇİ KIZ NE YAPARDI?

"İyi misin?" Buck araba kullanıyordu.

Ben yan camdan geçen manzarayı izliyordum.

Daha önce, Pinky Cruise'u Buck'a benim orada olduğumu söylemesi için görevlendirmişti. O, durumu kısmen açıklamış ve Cruise de araya girmişti. Pinky, Cruise'un gizli kalacağına söz vermişti ve bunu biliyordu çünkü ona yalan söylemiş ve Nails'i benim değil, Minnie'nin gördüğünü söylemişti.

Buck'ı korumak için, bu konuda endişe verici derecede tecrübeli görünen Cruise, hoş olmayan bir olayın yaşanmasını önlemek için hemen harekete geçmişti.

Buck beni, sanki hayatımın tek arzusuymuş gibi çekiçleri incelerken buldu. Beni bulduğunda, kolunu boynuma dolayarak beni kendine çekti, sonra başını eğip dudaklarını dudaklarıma değdirdi.

Her zamanki gibi başladığını hissetmedim ve bu yüzden ağzımı açıp onu *öpücüğü* derinleştirmesi için davet etmedim.

Dudakları benimkilerden ayrıldığı anda (bu dudakların on dakika önce başka bir kadına ait olduğundan emin olduğumu da eklemeliyim), başımı çevirip uzaklaştım.

Lorie, Minnie ve Pinky yakındaydı ve Lorie, Buck'ın kocaman siyah SUV'sinde sessizce otururken (bu arada, son zamanlarda dövülmediğimi ve ağrı kesiciyle dolup taşmadığımı düşünürsek, bunun bir GMC Yukon olduğunu fark ettim), benim geri çekilmemi örtbas etmek için hemen bir veda kucaklaşması için harekete geçti. Minnie ve Pinky de aynısını yaptı.

Buck, bir terslik olduğunu hissetmedi (ama o da beni tanı mıyordu, ben de onu tanımadığımı hatırladım) ve çantalarını alıp beni kamyonetine götürdü.

Sonra yola çıktık.

"Unh-hunh," diye mırıldandım pencereye, onun sorusuna cevap olarak.

"Clara," diye seslendi.

Gözlerimi akan manzaradan ayırmadım. "Evet?" "Bebeğim, bugün bir şey mi oldu?" diye sordu nazik bir sesle. Gözlerimi kapattım çünkü onun nazik sesi canımı yakıyordu.

Bir zamanlar o kadar muhteşem olan, hatta hayatın anlamı olduğuna kendimi ikna edebileceğim kadar *olan şey... canımı yakıyordu*.

Neden hayatımda *tek bir şey bile iyi* olamıyordu? Mükemmel olması gerekmiyordu, ama neden iyi olamıyordu?

Buck'ın verdiği söz gibi, ama gerçekte *öyle değildi*. Gözlerimi açtım ama pencereden dışarı bakmaya devam ettim.

"Hayır, eğlendik. Kızlar harika. Sadece yorgunum." "Çok fazla, çok erken," diye mırıldandı.

"Evet," diye yalan söyledim.

"Bu akşam ben yemek yapacağım," diye karar verdi. "Gear aradı. Bir partiye gidecekler, yemekten önce arkadaşlarıyla buluşacaklar. Seni Valley Inn'e götürecektim, ama evde kamp yapacağız."

"Harika," diye cevap verdim, çocuklarının partiye gidecek olmalarına rahatlamıştım.

Bir saat önce, normal bir çift gibi Buck ile dışarı çıkıp yemek yemeyi çok isterdim.

Bunu hiç yapmamıştık. Normal bir çiftin yapacağı şeyleri hiç yapmamıştık — normal bir çiftin randevuya çıkması ya da normal bir çiftin birlikte yaşayıp aniden dışarı çıkıp yemek yemeye karar vermesi gibi.

Her iki durumda da, bunu çok isterdim.

Gerçekten isterdim.

Hatta yeni motosikletçi kıyafetlerimden birini giyip, deneme sürüşüne çıkıp Buck'ın tepkisini ölçmüş olabilirdim.

Şimdi "evde" kamp yapacağımız için mutluydum. Ev.

O anda, düşüncelerim karanlığa gömüldüğünde, aslında hiç bir evim olmadığını fark ettim. Gerçekten yoktu. Rogan'la bile.

Rogan'la birlikte yaşadığım ev, Rogan onların can damarını emdiğinde (aslında bunu yapmadı, sadece emekliliklerinin can damarını emdi, ama bu da aynı şeydi, ya da eninde sonunda öyle olacaktı) bunun bedelini ödeyen yüzlerce emekliye aitti.

Tanrım, berbat

durumdaydım.

Acınacak bir

durumdaydım.

Derin ve sessiz bir nefes aldım ve kendime sordum, *Bir motorcu kız ne yapardı?*

Ne

yap O gün Minnie'nin derslerinden bir şey öğrendim. Kendini

malı acınası bir durumda görmüyordu.

ydı Ya Buck'ı bıçaklayacak ya da gülümseyip katlanacaktı.

m? Ben bıçak kullanan tiplerden değildim, bu yüzden kendimi toparlamam kendimi toparlayıp, sırtarak katlanmak zorundaydım.

"Hücre aldın mı?" diye sordu Buck.

"Evet," diye cevapladım pencereden.

"Sözleşmede bir sorun mu var?" diye sordu Buck.

"Evet, sonra Minnie, cep telefonu dükkanındaki adamın yüzüne bir santim uzaklıkta, ayak parmaklarının ucunda, ciğerlerinin tüm gücüyle yedi yüz kez 'siktir' diye bağırdı ve onlar da benim sözleşmemle artık bir sorunları olmadığına karar verdiler."

Buck güldü.

Komikti, ama ben gülmedim.

"Onlarla iyi anlaşmışsın gibi görünüyor," dedi. "Aramız

iyi," diye cevapladım.

"Bu iyi, Toots," diye mırıldandı. Cevap vermedim.

Gülümse ve katlan, gülümse ve katlan, gülümse ve katlan.

"Clara?"

"Evet."

"Bebeğim, neden bana bakmadığını söylemek ister misin?" Ona baktım.

Tanrım, ne yakışıklıydı.

Ön camdan dışarı baktım.

"Burası çok güzel. Hayatım boyunca Phoenix'te yaşadım ve muhtemelen dağlara ondan az kez çıktım."

Bu doğruydı, ama ona bakmamanın nedeni olarak bu, büyük, kocaman bir yala

ndı. "Aklında bir şey var," dedi. Bu konuda haklıydı.

"Bebeğim," diye cevapladı. "Ne oldu, ne oldu?" diye sordu.

"Aslında, senin paranızdan bin yüz altmış iki dolar harcadım.

Senin paranlardan otuz sekiz dolar kaldı."

"Sana saklaman için vermedim, Toots. Harcamak için verdim."

"Peki, harcadım," dedim.

"İyi," diye mırıldandı ve sonra sordu, "Gear ve Tatie ile tanışmaktan heyecanlı mısın?"

"Evet," diye dürüstçe cevap verdim. "Sorun olmaz," diye beni teselli etti.

Tabii.

"Mm-hmm," diye mırıldandım.

Sessizleşti.

Sonra, muhtemelen evrenin benden nefret ettiği için, tuhaf bir nedenden dolayı, birdenbire "Eski sevgilinle on yıl birlikte miydin?" diye sordu.

"Evet," diye cevap verdim.

"Neden çocuk yapmadın?" Midem düğümlendi.

Ağzım konuştu.

"Rogan zamanımız olduğunu söyledi." Gerçekten öyle demişti.

Genç yaşta evlendik ve Rogan hayatımızı planlamıştı.

Rogan'ın planına göre, şu anda hamile olmalıydım ya da evde bir bebeğim olmalıydı. Otuz yaşına geldiğimde bir aile kuracağımızı söylemişti. İki çocuğumuz olacaktı. Sonra dururduk.

Onunla çok mutluydum, ne derse yapmaktan mutluluk duyuyordum.

Ben istemediğim halde onun beklemek istemesi ne kadar büyük bir şans olduğunu asla bilemeyecektim. Ben hemen bir aile kurmak istiyordum. Bebeklerim olsun ve onlara benim hiç sahip olmadığım her şeyi vermek istiyordum.

Ama Rogan'ın planlarına uydum, bu da onun hayatı çöktüğünde benimkini de beraberinde sürükleyerek çocuklarımızı da bu duruma sürüklememesi anlamına geliyordu.

Rogan ile olanların hepsi kötüydü. Bu ise iyiydi.

"Peki ya sen?" Buck ısrar etti.

"Ben ne?"

"Beklemek mi istedin?" "Hayır."

"Ama bekledin."

"Evet," bariz olanı belirttim. "Şimdi çocuk istiyor musun?"

"Hayır."

Gözlerini bana diktiğini hissettim, sonra tekrar yola bakıp "Hayır mı?" diye sordu.

"Hayır, Buck. Evim yok, işim yok ve arabam haczedildi," diye hatırlattım ona. "Yiyecek, barınacak yer ve cep telefonu için neredeyse hiç tanımadığım bir adama bağımlıyım. Berbat durumdayım. Bu dünyaya çocuk getirecek durumda değilim."

Aniden Buck şeridi değiştirdi, en soldan doğrudan yol kenarına geçti. Sonra durdu, SUV'yi boşa aldı ve el frenini çekti, ben ise önümüzdeki kaldırıma bakakaldım.

Tüm bu çılgınlıktan sonra, dikkatini tekrar bana verdiğini hissettim.

"Bebeğim, gözlerin," diye homurdandı ve tereddütle, kalbim atmak yerine atlamaya başlayarak ona döndüm. "Ne halt yedin sen?"

Ona baktım.

Kızgındı ve sessiz, zehirli sesini kullanıyordu. "Hiçbir şey," diye fısıldadım, onun ses tonundan etkilenmiş hissederek.

"Saçmalık," diye karşılık verdi.

"Sadece yorgunum," dedim ona.

"Yorgun olduğunda sevimli ve tatlı olursun. Kaltaklaşmazsın." Tekrar gözlerimi kıptım.

Yorgun olduğumda sevimli ve tatlı mı oluyordum?

"Kaltaklaşıyorum," diye inkar ettim.

"Bana bakmıyorsun. Sesin düz. Ve az önce söylediğin şey çok saçmaydı," diye karşılık verdi.

"Az önce ne dedim?"

"Yiyecek, barınak ve lanet olası bir cep telefonu için, neredeyse hiç tanımadığın bir adama bağımlı olman gerekiyor."

"Bu doğru," dedim ona.

Ve onun buna kızdığına inanamadım, çünkü öyleydi!

"Tatlım, ben senin bacaklarının arasına gittim, sen beni yaladın ve ben de sana girdim."

"Bu seni tanımak değil, Buck."

"Sen hoşlandın, ben de hoşlandım," sanki konuşmamışım gibi devam etti. "Sen daha fazlasını istiyorsun, ben de daha fazlasını istiyorum. Gergin olabilirsin, çünkü sana öyle öğretildi, ihtiyat senin için hayatta kalmak demek. Ama rahatladığında, gülümsemen kolaylaşıyor ve seninle birlikte olmak kolaylaşıyor. Şimdi, sen rahat değilsin."

Şu anda kışında bir şey var. Ve kışında bir şey varken, seni sevmelerini istediğim çocuklarımın yanına götürmeyeceğim."

"Sana söyledim." Sinirlenmeye başlamıştım, bu yüzden sözlerim kısa ve keskin oldu, onunki kadar kısa ve keskin olmasa da yine de kısa ve keskin. "Yorgunum. Uzun bir gün oldu. Sanırım yüz tane mağazaya falan gittik. O kadar çok kıyafet denedim ki, komik bile değil. Alışveriş yorucu bir şey, Buck."

"Tabii," dedi, belli ki ve şaşırtıcı olmayan bir şekilde, deneyimli bir alışverişçi değildi.

"Öyle!" diye bağırdım. "Ve çocuklarının beni sevmesini istiyorsun, sence *ben* nasıl hissediyorum? Tatiana'nın beni sevmeyeceğini açıkça söyledin. Gözüm morarmış, ayakkabı fetişi olan bir kütüphaneci gibi giyinmişim ve bir SUV ile, beni kazanana kadar beni sevmeyecek olan on altı yaşındaki bir babasının kızına doğru hızla gidiyorum. Onu nasıl kazanacağımı bilmiyorum! On altı yaşındaki kızlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum! Ben on altı yaşındayken bile, on altı yaşında değildim. Ona manikür yapmayı teklif edip, hoşlandığı erkekleri sormalı mıyım? Ortak bir nokta bulmak umuduyla gençlik vampir romanları okumalı mıyım? Manikür yapmayı bilmiyorum ve ikimiz de benim el becerimin olmadığını biliyoruz. Tırnaklarını törpülerken onu yaralarsam ne olur?"

"Bebeğim..."

"Minnie ve ben öğle yemeğinde tartıştık. Sonunda her şey yoluna girdi ama ilk başta benden hoşlanmamıştı. Tartıştık ve herkes gerginleşti. Sorunu çözdük ve hepsi benim Eliza Biker Babe'ime Profesör Higgins olmaya karar verdiler. Bunu eğlenceli buluyorlar ve ben onları hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum, onları seviyorum. Sevmesi zor olan Minnie'yi bile. Yani, tek bildiğim şey geeky, zeki bir kütüphaneci olmakken, bir motorcu kız olmaya çalışmam gerekiyor."

"Hayatım..."

Özetlemeye başladım.

"Yani, Tia duman, senin kelimenle, ama bu kelime dünyadaki en iyi arkadaşımı tanımlamak için kullanıldığında, duyması hoş bir kelime değil. Kimse onun nerede olduğunu bilmiyor, ama onu bolca latte içerken hayal etmeye çalışsam da, Seattle'da kahve servisi yapmadığını tahmin ediyorum. Bunun yerine, bir yerlerde saklanıyor, sadece kendisi için değil, bana ne olduğunu merak ederek de ödü kopuyor. Rocky Balboa'nın sparring partneri gibi görünen çocuklarıyla tanışacağım. Ve beni Aces High MC'nin başkanına layık bir Premier Biker Princess'e dönüştürmeye adanmış üç Profesör Higgins var."

"Toots..."

Eğildim ve onu yine kesip sözünü kestim.

"Sonuç olarak, *aklımda* bazı şeyler var, Buck. Ağır şeyler. Önemli şeyler. Bu yüzden, sesim düz ve zihnim başka yerdeyse, bununla *başla çıkmak* zorunda kalacaksın."

"Clara..."

Görünüşe göre, bu son değildi. Çünkü devam ettim.

"Ve bunu çocuklarına yansıtmayacağım. Birçok kez seks yapmış olsak da, hepsi tek bir gecede oldu. Bu, seni tanıdığım ve senin beni tanıdığın anlamına gelmez. Ama sana kendimi anlatacağım. Ben çocuklara öfkemi çıkaran türden bir insan değilim. Sen, sen bir yetişkinsin. Umarım sonunda benim kafamdan geçenleri anlayabilir ve kavrayabilirsin. Çocuklar bunu yapamazlar. Bu yüzden, evine gireceğim ve çocuklarının beni sevmesi için elimden geleni yapacağım. Başka bir deyişle, endişelenmene gerek yok."

"Bebeğim, *sus...*"

Susarım.

Buck yüzümü inceledi. Sonra dudakları seğirdi.

Sonra sordu, "Ayakkabı fetişi olan bir kütüphaneci mi?"

Argh!

Ön cama dönüp baktım ve kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Bebeğim," diye seslendi Buck, ama onu görmezden geldim. "Tatlım," diye tekrar seslendi, ama onu görmezden geldim. "Clara," diye seslendi yine, ben de ön cama doğru konuştum.

"Acıktım ve bu işi bitirmek istiyorum. Bütün gece

? Çünkü öyleyse, çantamda otuz sekiz dolar var ve en yakın çıkış rampasındaki en yakın fast food restoranına yürüyüp kendime akşam yemeği alacağım."

Aniden emniyet kemerim açıldı. Kemerini geri çekildi ve ben, emniyet kemeri yaralanmasından kaçınmak için kollarımı açarak zıpladım. Aynı anda, kabinin diğer tarafına çekildim ve gövdem Buck'ın gövdesine bastırılmıştı, iki kolu da beni sarmıştı ve yüzü benim yüzüme yakındı.

"En yakın çıkış üç mil uzakta. O ayakkabılarla oraya varamazsın," dedi.

"Kadın yeterince aç, yemek bulmak için çok şey yapabilir," diye cevap verdim.

O sırttı.

Yakındı ve onun yakın mesafeden gülümsemesi en güzeli idi.

Kalbim, karnımı kesen bir acı hissettiğim anda atladı ve umutsuzluğun geri döndüğünü fark ettim. Hayatım değişirken ortadan kaybolmuştu, ama geri dönmüştü.

Bununla *tekrar* yaşamayı öğrenmek zorundaydım.

"Seni eve götüreceğim, çocuklarımla tanıştıracam ve beni öper öpmez sana yemek vereceğim."

Kalbim yine atladı.

"Seni öpmek için havamda değilim," dedim kararlı bir şekilde, çünkü kesinlikle havamda değildim.

"O zaman havaya girene kadar böyle otururuz."

Gözlerine sertçe baktım.

Gözleri, bu arada, gülme çizgileri derinleşmişti. "Senin hakkında bir şey öğreniyorum," dedim ona.

"Öyle mi? Neyi?" "Sen sinir bozucusun."

Gülerek kollarını bana doladı. Ben gülmedim.

Bakmaya devam ettim.

Kahkahası bir kıkırdamaya dönüştü ve sonra, "Hakkımda bilmen gereken başka bir şey daha var, Toots," dedi.

"Nedir o?"

"İnatçıyım."

Oh, Tanrı aşkına.

Kalkıp ağzımı onun ağzına değdirdim, sonra geri çekildim. "İşte, mutlu musun?"

Kaşları kalktı. "Dalga mı geçiyorsun?"

Ellerimi aramıza sokmaya çalıştım ama başaramadım, vazgeçip "Hayır" diye cevap verdim.

"Bebeğim, öp beni."

"Öptüm, ve artık gitmemiz lazım. Yol kenarında sarılmak yasadışı değil ama Arizona Otoyol Polisi bunu hoş karşılamayacaktır."

"Umurumda değil."

"Buck..."

"Öp beni."

"Hayır, ben..."

"Bebeğim, öp beni."

"Hayır! Bence..."

Kollarını sıktı. "Clara, dalga geçmeyi kes."

"Tamam, peki," dedim, tekrar kalktım, başımı yana eğdim ve dudaklarımı onun dudaklarına değdirdim.

Bunun yeterli olmayacağını biliyordum, bu yüzden dilimin ucuyla dudaklarına dokundum, dudakları açıldı ve dilimi içeri kaydırđım.

Tanrım, onun tadını sevdiğimden nefret ediyordum.

Ve bunu seviyordum.

Vücudum onun vücuduna eriyene kadar, omuzlarında olan ellerim sırtına kaydı ve ben içime çekerek doyasıya içtim.

Dilimi ağzından çıkardı, dili dilime girdi, kolları sıkılaştı ve öpücüğü ele geçirdi.

Harika, güzel, ıslak, derin, vahşi ve tüm bunlar, onun çok uzun zaman önce başka bir kadına da aynı şeyi yaptığını unutmam için yeterliydi.

Aslında, Buck, vücudu, ağzı, dili ve o anda hepsinin benim olduğu için mutlu olduğum gerçeğı dışında her şeyi unuttum.

Bir süre sonra (uzun bir süre), başını kaldırdı ve ben de gözlerimi açıp onun gözlerine baktım.

Gözleri karanlık ve açtı.

Lezzetliydi.

"*Şimdi* seni eve götüreceğim," diye mırıldandı, kaba sesi kalınlaşmıştı. "Tamam," diye fısıldadım.

Beni bir kez daha sıktı, sonra yanlış bir şey yaptı.

Başını eğip burnumu öptü ve sonra beni koltuğuma geri bıraktı.

Bu hareket umutsuzluğa kaydı ve midemi bulandırdı.

Buck kamyoneti vitese taktı, el frenini çözdü, sinyal lambasını yakıp trafiğe çıktı.

Parmaklarımla saçlarımı okşadım, sonra parmak uçlarımı dudaklarıma dokundurdum.

Onun tadını sevdim ve burnumu öpmesini sevdim. Kavgamızı öpüşerek bitirmesini sevdim. Beni azarladıktan sonra alay ederek bitirmesini sevdim.

Hepsini seviyordum ve hepsinden nefret ediyordum ve onun Nails'e ve hayatındaki diğerk herkese de aynı şeyi yapıp yapmadığını merak ediyordum.

Ama bu, elde edebileceğim en iyi şeydi ve o kadar kötü durumdaydım ki, şu anda bulunduğum yerin eskiden olduğum yerden çok daha iyi olduğunu kendime hatırlattım.

Ve ne de olsa, ben Clara Nobody'dim. Neyi hak ettiğimi düşünüyordum ki?

Gülümse ve katlan, diye hatırlattı zihnim.

"Bebeğim," diye seslendi Buck.

Dersimi aldığımı söyleyebiliriz. Ona baktım.

"Evet?"

Dövmeli kolunu uzattı ve parmaklarıyla bileğimi kavradı, kolumu kendine doğru çekerek aşağı kaydırđı. Büyük eli benim elimi kavradı ve sıktı.

"Sana tüm bunları verdim ve sen bile yüzünü buruşturmadın. Kaburgaların iyi mi?" Ve işte oradaydı.

Düşünceli.

Endişeli.

Koruyucu.

Hepsi muhteşemdi.

Hiçbiri gerçek değildi.

"İyiler," ona gerçeğı söyledim.

"İyileşiyorlar," diye mırıldandı. "İyi." En azından bu doğruydı.

"Kızını bulacağız," dedi nazikçe, elimi uyluğuna koyarak. Tanrım, onun tatlı ve koruyucu davranışlarından hoşlanmamdan nefret ediyordum.

Gülümse ve katlan, diye tekrarladı zihnim.

Evet, artık bir motorcu kızdım ve motorcu kızlar böyle yapardı.

Ve bir sonraki adımımı a t ana kadar motorcu bir kız olacaktım.

Bir şeyi biliyordum.

Bir sonraki şey ne olursa olsun, onu da gülümseyip katlanmak zorunda kalacaktım.

12
GEAR

Buck'ın terasında durmuş, margarita içip sakinleşmeye çalışıyordum.

Buck haklıydı.

Gear benimle tanışır tanışmaz flört etmeye başladı.

Ancak Tatiana benimle tanışır tanışmaz benden nefret etmeye karar verdi. Hem de aktif olarak.

Yirmi dakika önce, evine girmiştik ve çocuklar zaten oradaydı.

Buck kızına sarılıp başının üstüne bir öpücük kondurduktan ve oğlunun omzuna bir şaplak attıktan sonra, tanıştırma işlemini gerçekleştirdi.

Çocukların yatak odasındaki resimlerinden farklı olduklarını gördüm.

Resimlerde, yetişkinlerden çok çocuk gibiydiler.

Şimdi ise kesinlikle çocuktan çok yetişkine benziyorlardı.

İkisi de ona benziyordu ve bu bir ipucundan daha fazlasıydı.

Gear, Buck'ın boyundaydı, yani sanırım 1,80-1,85 metre boyundaydı. Vücudu aynı yapıda ama farklıydı. Omuzları henüz o kadar geniş değildi. Vücudu o kadar dolgun değildi.

Gear ayrıca babası gibi vücudunu kontrol edemiyordu. Gear gevşek duruyordu ve çocukça olmasa da, kendini beğenmiş bir tavrı vardı.

Babası gibi koyu saçlıydı, o muhteşem kahverengi gözlere sahipti, ama aynı zamanda kolay gülümseyen biriydi.

Tatiana ise minyon bir kadındı.

Ben 1,70 metre boyundaydım, ama topuklu ayakkabılarımla çok daha uzundum.

Parmak arası terlik giyiyordu ve boyu en fazla 165 cm olmalıydı.

Babasının koyu saç rengini de almış, ancak saçları uzundu ve kalın katlar halinde kesilmişti. Bu, çene ucundan uçlara kadar dokulu tutamlar halinde düşen yanlarda daha belirgindi

ve dalgalar halinde sırtına kadar uzanıyordu.

Ayrıca Buck'ın koyu kahverengi gözlerini de miras almıştı.

Ama babası ve kardeşinin zeytin rengi tenine sahip değildi, şeftali ve krema rengi, kusursuz bir cilde sahipti.

Gear benimle tanıştığında beni baştan aşağı süzdü, tembel bir gülümsemeyle çok uzun süren bir el sıkışma yaptı.

Tatiana da beni baştan aşağı süzdü, dudağı hafifçe kıvrıldı ve bana bıçak gibi bir bakış attıktan sonra gözlerimden kaçtı.

Buck, tavuk enchilada yapacağını söyleyerek alışveriş poşetlerimi yatak odasına götürdü.

Bu, oldukça şaşırtıcı bir heyecanla karşılandı ve Gear ile Tatiana, partiden önce arkadaşlarıyla yemek için buluşmayı bırakıp enchilada için evde kalmaya karar verdiler.

Bu da beni doğrudan tekila ve margarita karışımına yönlendirdi.

İki çocuk da cep telefonlarını çıkardılar ve planlarındaki değişikliği arkadaşlarına mesaj atarken parmakları ekranların üzerinde uçtu.

Buck yatak odasından geri geldi ve doğrudan buzdolabına gitti.

Çocuklara içki isteyip istemediklerini sordum, Gear'a bir kola aldım, Tatiana'nın sorumu görmezden geldiğini görmezden gelerek, bunun yerine Buck'a margarita isteyip istemediğini sordum.

Hayır demek için bana sırtarak bir bira aldı.

Buck mutfakta dolaşmaya başladı, ben margaritamı hazırlarken yemek pişirmek için hazırlıklar yapıyordu.

Bununla ilgili sorun, her iki çocuğunun da tezgahın dışındaki taburelerde oturup mutfığa bakıyor olmasıydı. Ben mutfaktaydım ve Buck'ın onlara ilişkimizin doğasını nazikçe açıklamaya niyetli olmadığı çok çabuk anlaşıldı.

Bunu biliyordum çünkü, eğer benim çalıştığım yerde bir şeye ihtiyacı olduğunda, kolunu bana dolayarak, elini karnıma koyar, göğsünü sırtıma dayar ve ona ulaşmak için bana yaslanırdı.

Ya da, benim yerimi boşaltmam gerekirse, parmakları kalçalarımı kavrar, beni çekip uzaklaştırır, ihtiyacı olan şeyi alır, sonra parmakları tekrar kalçalarımaya gider ve beni olduğum yere geri getirirdi.

Bunun iki talihsiz sonucu vardı.

Margaritamı geciktirdi ve yüzümü kızarttı.

Sonunda margarita hazır olduğunda, kafamda bir kaçış yolu bulmak için düşüncelerim dönüyordu, böylece kendimi toparlayıp bir plan yapabiliyordum. Buck, Gear'ı enchiladas için tortilla ve peynir almaya gönderdi.

Taburelerde oturan ikisine cesaretle bir bakış attım.

Gear bana sırtıyordu.

Tatiana ise limon emmiş gibi görünüyordu.

"Doğru, baba," dedi Gear, gözleri üzerimde. "Gelmek ister misin, Clara?"

Benim arabamı deneyimleyebilirsin ve benim arabam *harikadır*."

Gear'ı seveceğimi hissettiğim için içten bir gülümsemeyle karşılık verdim ve kadehimi kaldırdım.

"Hayır, ama teklifin için teşekkürler. Bugün Biker Babe Ritual'ı geçirdim. Çok yorucuydu, şimdi ayaklarımı uzatıp tekila içmem lazım. Belki başka bir zaman senin motosikletini deneyimlememe izin verirsin."

Gear'ın gülümsemesi daha da genişledi. Tatiana'nın dudağı yine kıvrıldı. Buck'ın eli birdenbire ortaya çıktı, saçlarımı boynumdan çekip aldı ve dudakları hızlı bir öpücük için oradaydı.

Donakaldım ve gözlerim kusmak üzere görünen Tatiana'ya kaydı. "Güzel bir akşam," dedim, Buck'ın dudakları boynumu terk ettikten sonra yanından geçerek.

"Terasta oturacağım." Nefesimi tuttum ve Tatiana'ya, "Sana bir içki getirmemi ister misin, sen de bana katılabilirsin?" diye sordum.

"Hayır, babam yemek pişirdiğinde ben yardım ederim," diye cevapladı Tatiana, sanki bu on birinci emirmiş ve ben bunun Tanrı'nın kutsal eliyle yazılmış olduğunu bilmeyen bir kafirmişim gibi. "Zaten burası benim evim, içkimi kendim alabilirim."

Bu, Buck'ın dikkatini çekti ve gözleri ona dikildi.

Neyse ki, bunun onu daha popüler yapacağını düşünmediğim için, ona bu konuda bir şey demedi.

Tabureden kaydı ve babasının daralmış gözlerini görmezden gelerek ona göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle, "Tavuğu ben keseceğim," dedi.

"Harika, bebeğim, teşekkürler," diye mırıldandı Buck, bakışları artık kızına dikilmiş, ama dikkatliydi.

"Ben gidiyorum," dedi Gear, tezgahıdan bir anahtar takımı alıp kapıya doğru yöneldi.

"Başka bir şeye ihtiyacımız var mı?"

"Diyet kola," diye cevapladı

Tatiana. "Clara?" diye sordu Gear.

"Hayır, teşekkürler," diye cevapladım ve onunla birlikte ön kapıya doğru yürüdüm, çünkü kapı terasa açılıyordu.

"Baba?" diye devam etti Gear.

"Altı paket Coors ve bir karton Marlboro Reds," diye cevapladı Buck.

Bu cevaba, aniden durdum, dikkatimi Buck'a çevirdim ve gözlerimin fal taşı gibi açıldığından emindim.

Oğlundan bira ve sigara almasını mı istiyordu?

Bunu yapmak için sahte kimlik alması gereken *on yedi yaşındaki* oğluna ve Buck bunu bilmekle kalmayıp, onu kullanması için teşvik mi ediyordu?

Ve...

Buck sigara mı içiyordu?

MC'nin takıldığı yerde sigara küllükleri görmüştüm, ama Buck'ın sigara içtiğini hiç görmemiştim.

Üzerinde kokusunu almıştım, ama koku onun sigara içtiği gibi değildi. Sanki sigara içenlerin yanında duruyormuş gibi bir kokuydu.

"Anladım, hallederim," diye cevapladı Gear rahatça. "Dışarıdayken, bizim çocuğa bir paket ot almamı ister misin?"

"Tabii," diye kabul etti

Buck. Aman Tanrım!

Sonra, ikisine bir bakıp bana attıkları aynı kötü çocuk gülümsemelerini fark ettiğimde, Hardy kardeşlerin ikisinin de benimle dalga geçtiğini anladım.

Ben de gözlerimi devirdim.

Bu, Buck'ın dudaklarını kıvırdı ve sonunda oğluna gerçek bir cevap verdi. "Hayır, Gear, bence iyiyiz."

Gear başını salladı, ön kapıyı açtı ve "Ben gidiyorum" diye mırıldandı.

Sonra gitti.

"Ben de hemen geliyorum," dedim, onu takip ettim ve böylece kaçtım.

Terasta durup manzarayı boş boş seyrederek, margaritamı yudumlarken, sakinleşmeye çalışarak kaçtığım yerde kaldım, ama Tatiana'nın benden hoşlanmamasını aşmanın yollarını düşünmeye çalıştığım için başaramadım.

Henüz erken olduğunu biliyordum (aslında, birkaç dakika olmuştu).

Ama Buck'ın uyarısına rağmen, onun beni ne kadar açıkça, ilk denemede bile saklamaya çalışmadan sevmediğine hazırlıklı değildim.

Aslında, tek istediğim ayakkabılarımı çıkarmaktı, çünkü ayaklarım beni öldürüyordu

Ama ayakkabılarım, kıyafetime biraz olsun şıklık katan tek şeydi.
havalı.

Görünüşe göre, Buck'ın iki çocuğu da onun havalılığını miras almıştı. Gear, onun gizemli bir şekilde havalı ama aslında pek de havalı olmayan saç stilini bile miras almıştı.

Bu yüzden, ayakkabılarımı çıkarmamaya karar verdim.

Bu kararı verdikten sonra, daha fazla margarita içmem gerekeceğini düşündüm ve bir sürahi hazırlamış olmayı diledim.

Eve baktım ve Tatiana'nın tezgahta bir şeyler yaparken durduğunu gördüm, sırtı bana dönüktü, başı dönmüş ve geriye eğilmişti. Yakınında duran ve ona gülümseyen babasına gülümsüyordu.

Gülümsediğinde çok güzeldi. Muhteşemdi.

O bir şey söyledi ve babası başını geriye atıp güldü, bu da Tatiana'nın gülümsemesini daha da büyüttü ve o da babasına yaslanarak omzuyla babasının göğsüne çarptı.

Bu manzarayı görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Çok tatlıydı.

Çok tatlıydı.

Buck'ın kızına karşı böyle davranmasını sevdim. Tatiana'nın buna sahip olmasını sevdim, çünkü her kız buna sahip olmalı.

Aynı zamanda kıskançtım çünkü ben hiç öyle olamadım.

Ve bu duygu, kızımın babasıyla böyle bir şey yapacağını asla göremeyeceğimi bilmekten kaynaklanan kıskançlık değildi. Babası benim kocam, erkeğim, sevgilim, güvendiğim ve sevdiğim, hayatımın geri kalanını birlikte geçirmeyi planladığım biriydi.

Hayır, o duygu kıskançlık değildi.

Bu tamamen başka bir şeydi ve bu şey bana büyük bir acı veriyordu.

İçeri girip bir sürahi margarita hazırlamak yerine, baba ve kızına daha fazla zaman ayırmaya karar verdim.

Kalın bordo minderleri olan tik ağacından bir şezlonga yürüdüm, onu korkuluğa doğru sürükledim, oturdum ve ayaklarımı kaldırarak ayakkabılarımın tabanlarını alt basamağa dayadım.

Böyle daha iyiydi.

Margaritamı buz kalana kadar yudumladım ve dışarıda kaldım, kaba davranmaya başladığımı merak ederek.

Bu düşünceyle, yeni sayılmayacak ama kesinlikle havalı, parlak siyah bir arabanın şeritten yüksek sesle gürleyerek geldiğini gördüm. Markasını veya modelini bilmiyordum, ama her ne olursa olsun, harika olduğunu biliyordum.

Gear eve gelmişti.

Beş dakika sonra, Gear elinde kola kutusu ile terasta çıktı.

Ben

Başımı çevirip ona gülümsedim, o da benim yanımdaki sandalyeyi çekip oturdu ve ayaklarını benimkilerle aynı basamağa koydu.

"Babam, yemeğin yirmi dakika sonra hazır olacağını söyledi," dedi.

"Harika," diye cevap verdim, midem bulanıyordu, birdenbire yemek yemek istemiyordum çünkü yemek yemek Tatiana'nın yanında olmak anlamına geliyordu ve ben hala bir plan yapmamıştım.

Gözlerinin üzerimde olduğunu hissettim, bu yüzden ona baktım.

"Gözündeki morluk ne?" diye sordu, sorusundaki meraklılığı gizlemek için ağzında bir gülümsemeyle.

Ancak gülümseme, gözlerindeki endişeyi gizleyemedi. Gerçekten, babasına çok benziyordu.

"Uzun hikaye," diye cevap verdim, onu reddetmiş gibi hissetmemesi için yumuşak bir sesle. "Sorun değil," diye mırıldandı, konuyu kapatarak ve açıkça reddedilmiş hissetmeden

reddedilmiş hissetmediği belliydi, bu da beni rahatlattı.

"Yolculuk iyi geçti mi?" diye sordum, konuşacak bir konu ararken.

"Gözlerim kapalı bile sürebilirim, o kadar sık yaptım ki."

"Doğru," diye fısıldadım.

Beni bir an inceledikten sonra, yine sırtarak, "Gerginsin," dedi.

Bu açık sözlü yorum karşısında başımı salladım, sonra kendimi tutamadım ve kısa bir kahkaha attım.

"Şey... evet," diye cevapladım, gülmeyi bırakıp gülümsedim. "O kadar belli mi?"

"Kesinlikle." O da gülümsedi.

"Hay aksi," diye mırıldandım.

"Hayır, gergin olman sorun değil," dedi. "Ama Tatie için endişelenme. O ve babam çok yakındırlar, ama o iyi biridir."

Yine, açık sözlüydü.

Tıpkı babası gibi.

"Tamam," dedim sessizce.

"Kadınlarla arası iyi değildir," diye bilgilendirdi beni ve açık sözlülüğü beni şaşırttı, bu yüzden ona bakmaktan kendimi alamadım. "O ve annem..." Başını salladı. "Sürekli çatışıyorlar. Babam ve annem birlikteyken her şey yolundaydı. Flag'e ilk taşındığımızda da sorun yoktu.

Sonra bir şeyler değişti ve şimdi annem ona çok kötü davranıyor. Sürekli kavga ediyorlar. Tatıe evde olmaktan nefret ediyor, burada yaşamak istiyor. İkimiz de burayı oraya tercih ediyoruz. Ben, çünkü annemin kocasını sevmiyorum, o bir pislik. Ve bazen annem de bana karşı pek iyi davranmıyor. Tatıe, çünkü annem sürekli onun yüzüne bakıyor ve Knuckles'ın bir pislik olduğunu düşünüyor."

"Knuckles mı?"

"Annemin kocası."

"Üzgünüm, bu pek iyi gelmiyor," diye dikkatlice belirttim.

"Değil, berbat. Babam bize bir kadın bulduğunu söylediğinde, Tatıe çok sinirlendi. Sadece üçümüz olmasını istiyor. O böyle seviyor. Sanırım evde o pislikle uğraşırken, burada bir Knuckles kadınıyla karşılaşmak istemiyor. Ama dediğim gibi, o iyi biridir. Annem gibi sinirlenir, ama sonuçta o böyle biri değildir. Annem ve Knuckles onu öyle yapıyor, ya da belki buna ergen kızların davranışları da ekleniyor. Her neyse. Akıllı başına gelecektir."

"Baban da öyle diyor."

Gülümsedi. "Çünkü durum öyle."

Onu inceledim. Yüzü ifade doluydu. Dürüst ve açık sözlüydü ve iyi bir çocuk olduğu belliydi.

Belki bana yardım edebilir.

"Sen..." Tereddüt ettim, "herhangi bir tavsiyen var mı?" Kaşlarını kaldırdı. "Tat ile başa çıkmak için mi?" Başımı salladım.

Geniş bir gülümsemeyle, "Ona kötü davranma yeter." dedi. Ben de gülümsedim. "Sanırım bunu yapabilirim."

Gülümsemesi kayboldu ve bana doğru eğilerek, "Onun pek arkadaşı yok, Clara. Burada var, buradaki kızlar onu seviyor, ama evdeki kızlar..." Yine başını salladı. "Hayır. Anlamıyorum, sinirlenmediğinde çok tatlı olabilir. Sanırım bunun nedeni kızlar, şey... kızlar cadaloz olabilirler. Kıskanıyorlar çünkü o benim kardeşim, ama onun seksi olduğunu inkar edemezsin."

Yine başımı salladım. "Evet Gear, kız kardeşin kesinlikle çok güzel ve haklısın, kızlar acımasız olabilir, özellikle de güzel kızlara karşı."

O da başını salladı ve devam etti, "Yani, annesi sürekli ona sataşılıyor ve okuldaki kızlar ona pislik gibi davranıyor. Kafasını karıştırıyorlar, onunla oynuyorlar. Bu çok saçma. Onu bunlardan korumaya çalışıyorum, ama

Her zaman her yerde olamam. Onun için ne kadar uğraşırsam uğraşayım.

Kız kardeşini korumaya
çalışıyor. Gerçekten...

Tıpkı babası gibi.

"Ve kızlar," diye devam etti, "kaltak olmaya karar verdiklerinde, hiçbir şeyin onları caydırmasına izin vermezler."

"Hayır," diye üzülererek onayladım. "Engel olmazlar."

"Yani, bence, bir kadın ona iyi davranırsa, sonunda bu engel aşılır."

On yedi yaşındaki bir gencin ağzından bu kadar kolay bir şekilde küfür çıkmasına biraz şaşırdım, sanki bu onun babasının kullandığı kelimeymiş gibi.

Ama bunu söylemedim. Daha
sonra Minnie'ye soracaktım.

Bunun motorcu hayatının bir parçası olduğunu düşünüyordum, çünkü onların sadece birkaç satırlık bir kural kitabı vardı. Çocuklarına küfür etmemelerini öğretmek için bu kurallardan birini harcadıklarını sanmıyordum.

Ama tüm bunlardan aldığım sonuç iyiydi ve hatta umut vericiydi.

Çünkü Tatie'ye karşı nazik olabilirdim.

Ve belki, bir yolunu bulursam, onun hayatında sevdiği ve güvendiği bir kadın olabilirdim.

"Peki, ben nazik olabilirim," dedim Gear'a.

"O zaman bence başarısın."

Ona tekrar gülümsedim. "Kulağa iyi bir plan gibi
geliyor." O da bana gülümsedi.

Konuyu değiştirmeye karar verdim. "Araban çok havalı."

Gülümsemesi daha da genişledi. "Evet, gerçekten *harika*. 1972 model Chevy Nova. Klasik bir araba. Babam ve ben bir yıl boyunca üzerinde çalıştık. Tam bir hurda yığınıydı. Babamın eski ahırında, arka bahçede üzerinde çalıştık."

Bu "eski ahır" görmüştüm. Buck ve şimdi de Gear, evin yanındaki geniş alana, teras ve ön kapıya çıkan merdivenlerin olduğu yere park ettikleri için, bu ahırın ne işe yaradığını merak etmiştim.

Artık biliyordum.

"Bunun benim için olduğunu hiç belli etmedi," diye devam etti Gear. "Onu satmak ya da kendisi kullanmak için tamir ettiğini sanıyordum. Sonra, on altıncı doğum günümde, onunla geldi, Ink de Ink'in kamyonetiyle geldi ve arabayı bana verdi. Annem

delirdi, ama elinden bir şey gelmedi. O araba sadece harika bir araba değil, babamla birlikte üzerinde çalıştık ve o araba özgürlük demek. Benim ve Tat için. Aldığım en harika hediye."

"Sen de babanla çok yakınızdır," diye tahmin ettim.

"O harika bir adam," dedi Gear mırıldanarak, manzaraya bakarak. Evet, birçok yönden öyleydi, diye düşündüm.

Düşünülmesi gereken bir şey.

Gear gibi ben de manzarayı inceledim.

Bir süre rahatça sessiz kaldık. Gear sessizliği bozdu.

"Biker Babe Ritüel nedir?"

Ona döndüğümde gözlerinin bana dikildiğini ve dans ettiğini gördüm. "Şey... içeri girdiğimizde babanın taşıdığı çantaları gördün mü?" "Evet."

"Lorie, Minnie ve Pinky bugün beni biker babe mağazalarına alışverişe götürdüler. Yaklaşık üç yüz mağazaya gittik, biker babe kıyafetlerini denedim ve onlar da beni çoğunu almaya ikna ettiler. Bu bir Biker Babe Ritüeli."

"Kulağa eğlenceli gelmiyor," dedi Gear.

"Sen kız değilsin. Kızlar için böyle şeyler eğlencelidir, ama bu yorucu olmadığı anlamına gelmez."

"Motosikletçi kız görünümü mü hedefliyorsun?" diye sordu, gözleri hala parıltıyordu. "Bunu başarabileceğimi söylüyorlar, ama itiraf etmeliyim ki, pek eminim."

"Sen her şeyin içinde güzel görünürsün, Clara."

Karnımın ısındığını hissettim.

"Bu çok tatlı, Gear."

"Ama şu anki halinle de çok güzelsin," diye devam etti. "Motosikletçi kız olmana gerek yok. Benden sana tavsiye, ben bir erkeğim, şu anki halinle de kesinlikle çok iyisin."

Ona şaşkınlıkla baktım. Düşünmem

gereken başka bir şey daha vardı.

Dudakları seğirdi ve sonra sordu: "Ama, şey... sen nesin?" "Ben bir kütüphaneciyim."

Bir saniye boyunca bakışlarımı karşıladı.

Sonra, tıpkı babası gibi, başını geriye attı ve yüksek sesle, içten bir kahkaha attı.

Babasının kahkahası gibi sert değildi, ama aynı derecede güzeldi.

Gülmeyi bıraktığında, elini ağzına götürdü ve manzaraya doğru mırıldandı, "Çok komik. Babam bir kütüphaneciyle birlikte."

"Evet, sanırım onun tipi değilim," diye ben de manzaraya doğru konuştum.

"Onun tipini bilmiyorum, Clara," dedi Gear ve ben dikkatimi ona çevirdim, o hala manzaraya bakıyordu. "Babam eve kadın getirmez. Onu Dive'da kadınlarla gördüm, ama eve getirmez. Üç yıl önce annemle ayrıldığından beri ilk sensin."

O başını bana çevirdiğinde şok içinde ona göz kırptım.

"Ama annem bir örnekse, sen kesinlikle onun tipi değilsin. Bir kez bile bağırmadın, bir şey fırlatmadın ya da odadan çıkıp gitmedin. Bana göre, ilk denemesinden daha yüksek hedefleri var."

Bu çok hoş bir sözdü, karnım yine ısındı.

"Sen iyi bir adamsın, Gear," dedim yumuşak bir sesle, o da kendini beğenmiş bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Evet, ama sakın kanma, Clara. Sana bir sır vereyim. Onları böyle kandırıyorum," diye küstahça cevap verdi ve bu sefer ben bir anlığına ona bakakaldım, sonra başımı geriye atıp güldüm.

Gear'ın kahkahasının benim kahkahama eşlik ettiğini duyduğumda hoş bir hisse kapıldım.

İşimiz bittiğinde, Gear sodasını içti ve ben margarita aromalı buzu çiğnedim.

Sonra Gear mırıldandı, "Babamın hakkını vermeliyim, Phoenix'teki tek seksi kütüphaneciyi sadece o bulabilirdi."

Kendimi tutamadım, yine güldüm. Gear da bana katıldı.

13
TATIANA

Vücudum hareket etti ve gözlerim açıldı.

Yatma zamanı.

DVD oynatıcının saatine göz kırptım. Her zamanki gibi on ikiyi gösteriyordu.

Ama saatin erken olduğunu hissettim.

Bunun nedeni, televizyonda sesini kapatmış olduğum programdı. Saat on birden önce olmalıydı.

Garip, Buck hiç bu kadar erken yatmazdı.

Buck'ın enchiladas'ından sonraydı, ki bu enchiladas *hayatımda* tattığım en iyi enchiladas'tı.

O kadar lezzetliydi ki, şimdiye kadar tattığım *en* iyi yemekler arasında ilk beşe girebilirlerdi. Bu da Buck'ın onları yapacağını söylediğinde Gear ve Tatiana'nın neden bu kadar heyecanlandığını açıklıyordu. Buck'ın enchiladasını yemek için neredeyse her şeyi bir kenara bırakmışım.

Ayrıca Tatiana, akşam yemeği boyunca beni kasıtlı olarak görmezden geldi, hepimiz mutfak tezgahındaki taburelerde otururken, Buck ve ben mutfak tezgahında, Tatiana ve Gear ise diğer tarafta taburelerde oturuyorduk.

Bu, Buck'ın yanına oturarak masumca yaptığım bir hataydı.

O koltuk açıkça Tatiana'nındı ve ben oraya oturduğum anda gözlerinin alev alev yandığını görünce bunu anladım.

Hemen kayarak yerimden kalktım ve ona teklif ettim, ama o reddetti, ağzı sıkı, gözleri öfkeli ve kibar olmaya bile çalışmadı. Aslında, bir süre bu durumu, asla iyileşmeyeceğini açıkça belirttiği derin bir yara açan bir hakaret olarak kullandı. Bu yarayı açtığımı kesinlikle bilmemi istedi.

Gear duruma mizah katmaya çalıştı ve Buck, Tatiana'nın gözlerine bakarak, onun davranışlarından sabırsızlanmaya başladığını ima eden bir uyarıda bulundu, ama ikisi de onu görmezden geldi.

Sonra üçünün arasında tanıdık olan şeyler hakkında sohbet etmeye başladı. Benim yorum yapamayacağım şeylerdi ve beni kasıtlı olarak sohbetin dışında tuttu.

Buck ve Gear da beni kasıtlı olarak sohbele geri dahil ettiler.

Buna karşılık Tatiana, beni dışlayacak başka konulara geçti. Buck ve Gear ise beni tekrar sohbele dahil ettiler.

Sonunda Tatiana sessizleşti ve somurtmaya başladı.

Babasına yakın olduğunu anlayabiliyordum ve onu tamamen kendine saklamak istemesini de kesinlikle anlıyordum, özellikle de evde annesiyle ve okulda kızlarla arası iyi değilse. Burası onun güvenli yeri. Bunu görebiliyordum. Babası onun güvenli kişisiydi, bunu da görebiliyordum.

Ama on altı yaşında somurtmak, bence çok abartılıydı. Bu onu çocukça gösteriyordu, çünkü çocukçaydı.

Tabii ki ben bu görüşe katılmıyordum. Buck ise katılıyordu.

Gitme zamanı geldiğinde, onu odasına kadar takip etti, kapıyı kapattı ve tam on beş dakika boyunca dışarı çıkmadı.

Belki de bir iki kelime (ya da on beş dakika) konuşmak gerektiğine katılıyordum, ama kendimi başka bir margarita hazırlayıp Buck'ın odasına götürerek bu durumdan uzaklaştım. Orada yeni motosikletçi kıyafetlerimi kaldırdım ve telefonumu şarj etmeye koydum.

Dışarı çıktığımda Buck'ı mutfakta bira içip Gear ile konuşurken buldum.

İki saniye geçmeden Tatiana, çok kısa bir etek, çok yüksek topuklu ayakkabılar ve en az beş günlük makyaj malzemesi sürülmüş yüzüyle çıktı.

Diğer bir deyişle, tahminimce, herhangi bir babanın, hatta sert bir motorcunun bile kafasını patlatacak bir kıyafet.

Tahminim doğru çıktı.

Onu görünce Buck'ın vücudu gerildi ve kafası patlamak üzereyse diye ondan uzaklaştım.

Tatiana bunu görmezden geldi ve ona meydan okuyan bir bakış attı, ki şahsen bunun akıllıca olduğunu düşünmedim.

Onun bu şekilde dışarı çıkmasına izin vermeyeceğinden oldukça emindim, ama şaşırtıcı bir şekilde, izin verdi.

Bunu yaparken Gear'a "Kız kardeşine göz kulak ol" diye uyardı.

Belki de bu, bu aileyle ilgili sorularımdan birinin cevabıydı. Buck, çocuklarının yanında küfür etmekten de hiç çekinmiyordu, hatta onlarla konuşurken bile.

On altı yaşındaki kızının, sokak kadını gibi giyinip evden çıkmasına neden izin verdiğini sormadım, çünkü bu beni ilgilendirmiyordu.

Ancak, bunu benim önümde onunla tartışmak istemediği için yaptığını düşündüm. Bu, ne onu ne de beni popüler yapmazdı, o ise popüler olmayı seviyordu ve popüler olmayı istiyordu.

Çocuklar gittikten sonra, geceyi konuşmadık.

Her zamanki gibi davrandık: televizyonun önünde kamp kurduk, yanağım Buck'ın uyluğuna değiyordu, ayakları sehpa, parmakları saçlarımda ve diğer elinde bir bira vardı.

Yanılmamıştım. Günlerce kendime dikkat ettikten sonra, bir günlük aktivite beni yorgun düşürdü. Bir saat içinde uykuya dalmıştım.

Şimdi uyanmıştım ve görünüşe göre yatma vakti gelmişti.

Şaşırtıcı bir şekilde, Buck beni kaldırıp yatağa taşımak için altımdan kaymadı.

Bunun yerine, beni kucağına çekti.

Otomatik olarak, hala yarı uykulu halde, beni yatak odasına taşımaya hazırlıklı olarak kollarımı omuzlarına doladım.

O da bunu yapmadı.

Dudaklarını dudaklarıma değdirdi.

Gözlerim açıldı, dudakları yanağımdan çeneme, oradan da boynuma kaydı. Bu sırada elleri bluzumun altına girerek tenime dokundu.

Aman Tanrım.

"Buck?" diye seslendim.

"Nazik olacağım, bebeğim," diye kulağıma fısıldadı. Ne demek istediğini anında anladım ve içimi bir titreme kapladı. Elleri üzerimde, dudakları kulağımda, Nails ya da *başka* herhangi bir şey hakkında düşüncelerim kafamdan silindi. "İyi görünüyorsun, ama sana acı verirsem, bana söyle, yaratıcı olalım."

Yaratıcı.

Oh.

Benim.

"Buck..." diye fısıldadım.

Zaten başlamıştı ve elleri göğüs kafesimin üzerinde hareket ettiğinde ve bir başparmağının göğsümün alt kısmında kayduğunu hissettiğimde hızlandı.

O göğüs şişti ve ona eşlik etmek için diğeri de şişti. "Buck," diye tekrar ettim.

Başımı kaldırdı, ağzını ağzıma tam olarak koydu, dilleri birbirine dolanan

öpüş

tü. Vay canına.

Kollarımı omuzlarından çekip ellerimi onun

. Tişörtünü kot pantolonundan çıkardığımda ve parmaklarımı pürüzsüz, sert kasları üzerinde gezdirdiğimde, o kadar hoşuma gitti ki ağzına inledim.

Buck bunu o kadar çok sevdi ki, sırtını kanepenin koltuğuna dayadı, ben üstteydim ve parmakları saçlarıma daldı, kafamı kavradı, başımı eğdi ve beni kendine çekerek ağzıyla ağzımı yağmaladı.

Onun yağmalamasına izin verdim. Bütün gece yağmalayabilirdi. Buck'ın yağmalama şeklini *sevdim* ve ona bunu ona bastırarak gösterdim.

Diğer eli aramızda hareket etti, kot pantolonumu açtı, sonra aşağı kayd, parmakları popomu sıktı.

Kalçalarımı ona doğru ittim.

"Siktir, bebeğim, bu kıcı özledim," diye Buck dudaklarıma karşı homurdandı, parmakları içime girerken, ben de kısmen aynı fikirdeydim.

Kıçımdaki *elini* özlemiştim.

Sakallı çenesini avuçlarımla kavradım ve dudaklarımı kalın bıyıklarından diğer tarafa, boynuna ve daha sonra tişörtünün yakasına doğru kaydurdım. Dilimi kumaşın kenarı boyunca gezdirdim.

Her yeri çok lezzetliydi.

Parmaklarını tekrar etime batırdı, sonra vücudunun benimkinin altında hareketsiz kaldığını hissettim.

Başımı kaldırıp ona baktım.

Başı dönmüştü ve kaşları çatılmıştı.

Neye baktığını görmek için döndüm, sadece garaj yolundaki ışıkları gördüm ve sonra harekete geçtim. Farkına varmadan ayağa kalkmışım ve Buck kot pantolonumu ilikliyordu.

"Siktir, erken gelmişler," diye mırıldandı.

"Ne? Kim?" diye sordum, kafam karışmış bir şekilde, Buck'ın koltuğunda onun elini kot pantolonumun içindeyken öpmekten, onun ellerinin fermuarımı çekerek yanımda durmaya alışmaya çalışıyordum.

"Tatie ve Gear," diye cevapladı ve ben, o düğmeyi ilikleyip parmaklarını kalçama dolayarak beni kendine doğru çekmeye başladığında, ellerinden yüzüne baktım. "Sokağa çıkma yasağı saat bir. Saat daha on bir bile değil. Erken gelmişler."

Oh.

Büyük bir hayal kırıklığı.

"Oh," diye fısıldadım ve ellerimi göğsüne koydum.

Elleri olduğu yerde kaldı, beni olduğum yerde tuttu, ama başı ön kapıya doğru döndü.

"Bu iyiye işaret değil," diye mırıldandı. "Neden?"

Bana baktı.

"İkisi de eğlenmeyi sever. Asla erken eve gelmezler." "Genelde sokağa çıkma yasağına kadar gelirler mi?" diye sordum.

"Birkaç kez geç kaldılar, ama evet, genellikle eve gelirler. Sadece erken gelmezler."

Kapı açıldı ve Buck ile ikimiz de o tarafa baktık.

Gear ve Tatiana'nın neden erken eve geldiklerini anlamak yaklaşık üç çeyrek saniye sürdü.

Gear *çok* kızgındı, babası gibi zehir saçan bir öfkeyle. Tatiana ise tamamen sarhoştı.

"Bana saçmalama," diye uyardı Gear, gözleri babasında, eli kız kardeşinin pazılarını kavrayarak, sarhoş ve bez bebek gibi gevşek vücudunu eve itip kapıyı çarptı.

Buck beni bırakmıştı ve çocuklarına doğru koşuyordu.

"Ne oluyor lan?" diye bağırdı, Gear'ın uyarısını dikkate almadan. "Ona dikkat etmeni söylemedim mi?"

"Evet, söyledin. Ama o *benim* söylediğim tek kelimeyi bile dinlemedi. Üç bira döktüm, o da daha fazlasını aldı ve herkesin ona sunduğu her şeyi içti. Tamamen ve tamamen *sarhoş* olmak için lanet olası *bir göreve* çıkmıştı."

Oh hayır.

Bunun benim hatam olduğuna dair içimde çok da belirsiz olmayan bir his vardı.

Buck, Tatiana'nın diğer kolunu tutarak onu Gear'dan uzaklaştırdı. Gear, ondan kurtulduğu için mutlu görünüyordu.

Başları omuzlarında sallanarak, sendeledi. Ayaklarını dengelemek için kaydıldı, topuğundan kaydı ve

küçük bir mucize gibi, kendini toparladı. Bütün bu süre boyunca yukarı baktı ve babasına tam olarak odaklanmadı.

"Merhaba, baba."

Babasına gülümsedi, sonra yutkundu ve aniden Buck ve Gear hızla hareket ederek, o eğilip girişin ahşap zeminine kusarken, ikisi de ondan büyük bir adım uzaklaştı.

İğğğ!

"Siktir," diye homurdandı Buck, öfkeli gözleri yere bakıyordu. Hareket ederken emir verdim, "Onu banyoya götürün."

"Hadi canım, Toots?" Buck, ben yatak odasına doğru giderken cevap verdi, ama omzumun üzerinden baktığımda kızını kollarında tuttuğunu ve Tatiana'nın vücudu sarsılırken hızla bana doğru yürüdüğünü gördüm.

Yine kusacaktı. Koşmaya başladım.

Onun yatak odasına girdim, banyodaki makyaj masasına gittim ve çekmecede saç malzemelerimi buldum, büyük bir tokayı aldım (Buck'ın bakım yapmaması sayesinde, banyoda değil, dolabında ve çekmecelerinde de bolca yerim vardı).

Bunu aldıktan sonra, Buck'ın ofisini Tatiana'nın yatak odasından ayıran banyoya koştum ve Gear'ın dışarıda durup içeriye baktığını gördüm, kolları göğsünde kavuşturulmuş, yüzünde hem "İğrenç" hem de "Kız kardeşim bir aptal" diyen bir ifade vardı.

Onun yanından geçip banyoda duran Buck'ı gördüm, aynı duruşta ve aynı ifadeyle.

Buck'ı geçip Tatiana'nın yanına diz çöktüm, sesi ve kokuyu görmezden gelmeye çalışarak. Elini saçlarına geçirmişti, ama hepsini yakalayamamıştı ve başı tuvaletin üzerindeydi.

Saçlarını topladım ve o da bana izin verdi, vücudu inip kalkıyor, sırtı eğiliyor ve şiddetle kasılıyordu. Saçlarını tokayla tuttum ve tuvaleti sifonu çekmek için uzandım.

Buck'a baktım. "Bana büyük bir bardak soğuk su getirir misin?" "İçerse kusar," diye cevapladı Buck.

"Alkol zehirlenmesi var. Alkolün etkisini giderirken aynı zamanda sıvı almasını sağlamalıyız. Lütfen bana bir bardak soğuk su getir."

"Bebeğim, hemen geri çıkar ve sana teşekkür etmez," diye uyardı Buck.

"Bana teşekkür etmesini istemiyorum. O çöprü vücudundan atmasını istiyorum, böylece odanın dönmelerinden dolayı ayağını yere koymadan uyuyabilecek kadar iyi hissedecek," diye karşılık verdim. "Şimdi, *lütfe* bana bir bardak *su* getirir misin?"

Buck bana somurtarak baktı, ama Gear, "Ben getiririm," dedi.

"Teşekkürler, Gear," diye seslendim, çünkü ortadan kaybolmuştu.

Ayağa kalktım ve banyo dolabına doğru yürüdüm. Dolabı açıp bir bez aldım ve lavaboya götürüp soğuk suyla ıslattım. Ben bunu yaparken Tatiana, inleyerek tuvalete tükürdü.

"Ben hallederim, Toots," dedi Buck, kaslarını kıpırdatmamış ve hala orada durmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuş, yüzü bulutlu bir ifadeyle.

Onun "halledeceğim" demesinin, kızına bir ders vermek için aşırı içmenin kabusunu yaşatmak olduğunu tahmin ettim.

Bez parçasını ıslattım ve sıktım.

"Neden kapının yanındaki yeri temizlemiyorsun?" diye önerdim.

"Oh hayır, bebeğim." Başını salladı. "Kapının önündeki zemini temizleyen tek kişi tuvaletin önünde diz çökmüş olan."

Bu, tuvalet bölgesinden başka bir boş, yankılanan inilti ve ardından suya daha fazla kusmuk çarpma sesine neden oldu.

Tatiana Hardy'nin bir süre ençilada yemeyi pek istemeyeceğine karar verdim.

Boğazıma yükselen safrayı yuttum ve Tatiana'nın yanına geri dönüp dizlerimin üzerine çöktüm. Bez parçasını katladım ve diğer elimle tekrar sifonu çekmek için uzanırken, onu alnına bastırmak için eğildim.

Buck'a baktım ve sessizce, "O on altı yaşında, West. Böyle şeyler yapacaktır," dedim.

"Evet, ama bunu yapmaması gerektiğini de öğrenecek." "Senin motton daha fazla yaşamak olduğunu sanıyordum," dedim ona.

"Öyle, ama bu aptalca yaşamak anlamına gelmez, Clara. O on altı yaşında, fahişe gibi giyinmiş ve sarhoş. Kardeşi yanında değildi, şu anda çok kötü bir durumda olabilir. Ben de bir zamanlar on altı yaşındaydım ve o zaman da şimdi olduğu gibi kulaklarım vardı. Konuşmaları duydum. Bu yüzden, onun bu gece sunduğu fırsat için yaşayan pislik çocukların olduğunu biliyorum. Bu yüzden, zor yoldan öğrenecek, onlara o lanet fırsatı vermeyecek."

Tatiana'nın istediği zaman istediği kadar içki içebileceğini ve istediği kıyafeti giyebileceğini, bu gezegendeki, başka bir gezegendeki, alternatif boyutlardaki veya paralel evrenlerdeki hiçbir erkeğin böyle bir "fırsatı" değerdendirme hakkına sahip olmadığını uzun uzun ve haklı olarak savunabilirdim, ama bunun için vaktim yoktu.

Ama ne yazık ki, bu evrende, bu gezegende, şu anda, onun haklı olduğunu kabul etmek zorundaydım.

"Haklısın," diye fısıldadım ve Buck sadece bana baktı. Sonra dedim ki, "Ama sen oradaki pisliği temizlemezsen, ben temizleyeceğim."

Konuşmak için ağzını açtı ve ben Tatiana'nın sırtını ovmayı bırakıp elimi kaldırdım, avucumu ona doğru uzattım.

"Anlıyorum. Yine haklısın. Kesinlikle haklısın. Ama sadece reşit olmayanların içki içmesi ve onun ne kadar içtiği konusunda pek akıllı davranmaması konusunda. Ama şu anki durumunda, bu ceza suça uygun değil ve yarın da pek iyi olmayacak. O pisliği bütün gece orada bırakırsan, yarın sabah *hepimiz* cezalandırılacağız."

Ağzı sıkılaştı. Gear bir bardak buzlu suyla içeri girdi. Sonra Buck tuvaletten fırlayarak çıktı, ben de dağınıklığı temizlemek istedim çünkü kesinlikle ben yapmak istemiyordum.

Gear, Tatiana tuvalete tükürdüğünde babasının peşinden gitmeden önce, benim tam olarak anlayamadığım tuhaf bir bakış attı.

"Oturur musun tatlım?" diye sordum ve o da şaşırtıcı bir şekilde oturdu.

Başındaki bezi çıkardım ve tuvaleti tekrar sifonu çekmek için uzandım. Son kusmuğu sifonla giderilirken, yüzünü ve ağzını sildim. Bezi lavaboya attım, tezgahdan bardağı aldım ve ona uzattım.

"Yavaş iç. Yudumla, tamam mı?"

Kafasını salladı, maskarası yüzünden akıyordu, gözleri benden başka her yere bakıyordu. Yudumladı ve yine öğürdü. Bardağı aldım ve yüzü tekrar klozetin üzerine geldi.

Tatiana ve ben bir süre bu rutini sürdürdük, ben bezi defalarca sıkıp sonunda onu Buck'ın banyosuna bırakıp yüz yıkama jelimi almaya gittim. Yeterince sakinleştğinde benimle lavaboya geldi ve makyajını temizlemesine yardım ettim. Bu işi başardık, ama saniyeler sonra yine tuvaletin önünde diz çökmüştü.

Artık sadece kuru kusma vardı.

Tatiana için hiç eğlenceli değildi, ama en kötüsü geçmişti.

O tuvaletin yanında kıvrılıp gözlerini kapatana kadar yanında kaldım, görünüşe göre banyo zemininde uyumaktan memnundu.

"Yatağa gitmene yardım etmemi ister misin?"

"Hayır," diye fısıldadı ve titremeye başladı.

"Sana battaniye getirmemi ister misin?" diye sordum.

"Hayır," diye fısıldadı yine, hala titriyordu.

Battaniye getirmemi istemedi, ben de getirmedi. Dolaba gidip temiz bir banyo havlusu aldım ve üzerine attım. Havluyu üzerinden atmadı, aksine parmak uçlarıyla kenarını tutup çenesinin altına çekti.

"Kendini tutabileceğini düşündüğünde, sana ibuprofen getireyim," dedim.

Tatiana inledi.

"Tamam," dedim çabucak. "Şimdi değil."

Onun yanına yere oturdum ve sırtımı küvete dayadım. İkimiz de sessiz kaldık, ta ki o "Git buradan" diye fısıldayana kadar.

"Kalmak istiyorum."

"Git buradan," diye tekrarladı.

"Banyoda yerde uyuyamazsın tatlım." "*Git... git buradan.*"

İç geçirdim.

Ayrıca, eğer benim etrafında olmamı istemiyorsa, onu daha iyi hissettiremeyeceğime karar verdim. Bu nedenle, orada kalmam için bir neden yoktu.

En kötüsünü atlatmıştı. Artık gençliğini ve zamanı kullanarak bu durumu atlatması gerekiyordu.

Ayağa kalktım, başka bir havlu aldım ve onu alt vücuduna sardım. "Su lavabonun yanında," dedim ona. "İçmeye çalış."

"Git buradan," diye cevapladı.

Gittim ve bir sonraki görevim olan kusmuğu temizlemeye başladım.

Mutfağa gittiğimde Gear'ı tezgahın üzerinde otururken, Buck'ı da onun yanında, kollarını göğsünde kavuşturmuş olarak gördüm. Kusmuğun temizlendiğini görünce minnetle dudaklarımı ısırdım.

"Banyoda uyumak istiyor," diye bildirdim yarı toplanmış hallerine.

"Eminim öyledir," diye mırıldandı

Gear. Buck konuşmadı.

Hardy'lerin iki oğlu da mutsuzdu.

"Belki yatmaya gideceğim," diye önerdim, başka ne yapacağımı bilmeden. "İyi geceler," diye cevapladı Gear.

Buck ise sadece bana bakakaldı.

Hmm.

Bunun iyi bir şey olduğunu düşünmedim.

"İyi geceler," diye fısıldadım ve mutfaktan çıktım.

Buck'ın odasına gidip geceliğimi giydim ve yatağına girdim.

Bir süre yanıma gelmedi, ama Gear'ın yukarı çıktığını duydum ve uykuya dalamadım.

Sonunda Buck'ın evde dolaştığını duydum ve kızını yatağına taşıdığını fark ettim.

Sonra odasına gitti. Giysilerini çıkarırken hışırtı sesleri duyuldu ve yanıma geldiğinde yatak sallandı. Ama yanıma geldikten sonra sakinleşti ve bana sarılmadı ya da beni kendine çekmedi.

Oh, hayır.

"Bana kızgınsın," diye karanlığa fısıldadım.

"Hayır, Tatie'ye kızgıyım. Dikkatimi çekmek için oyun oynayacağını biliyordum, seninle rekabet etmesi gerektiğini düşünüyordu, oysa çıkmadan önce yaptığımız konuşmada bunun böyle olmadığını ona anlatmak için çok uğraşmışım. Kızımın böyle aptalca bir oyun oynayacağını düşünmemiştim. Ona daha iyi öğrettiğimi sanıyordum."

"O daha on altı yaşında, Buck."

"Akıllı olmak için hiçbir yaş erken değildir,

Clara." Bu konuda haklıydı.

Karanlığa bakakaldım. Sonunda nefesimi tuttum.

Ve nefesimi kullanarak, "Biliyor musun, az önce ikinizi pencereden gördüm. O, seni güldürecek bir şey söyledi ve sana yaslandı. Onunla senin arandaki gibi bir ilişkiye sahip olan çoğu kız, bunun ne kadar değerli olduğunu bilmez. Gear bana, annesiyle ve Knuckles denen adamla geçinemediğini söyledi, bu yüzden evde zor bir hayatı olduğunu ve seninle olan ilişkisinin ne kadar değerli olduğunu bildiğini düşünüyorum. Benim hiç öyle bir şeyim olmadı."

Ondan gelen garip bir şeyin odayı doldurduğunu hissettiğimde durakladım, sonra devam ettim.

"Tatiana'nın bildiği gibi, bunun değerli olduğunu biliyorum. O on altı yaşında. Beni bir tehdit olarak görüyor. Sen anlamayabilirsin, ama ben anlıyorum. Benim de öyle bir şeyim olsaydı, onu korumak için her şeyi yapardım. Babamın ilgisini çekmek için her şeyi yapardım,

onu bana kızdırmak zorunda kalsam bile. O, akıllıca davranmayı bilecek kadar büyük değil, West. Ama evde işler kötü gidiyorsa, ne yapması gerekiyorsa yapmaya hazır. Bunu da anlıyorum."

Konuşmayı kestim ve Buck kıpırdamadı.

Gözlerimi sıkıca kapattım.

Ve o hareket etti, iri vücudunu bana doğru kıvrıldı, kolunu belime doladı ve beni sıcaklığına çekti.

Saçımın arkasında onun yüzünü hissettim ve sonunda rahatladım.

O anda, onun "Kızımı koruduğun için teşekkürler, bebeğim" diye fısıldadığını duydum.

Dudaklarımı sıkıştırdım ve boğazımdaki düğümü yuttum. "Rica ederim," diye fısıldadım.

Beni sıktı. "Uyu, canım." "Tamam, Buck."

Beni kendine daha da yaklaştırdı ve vücudu benimkine yaslandı.

Minnie ile tartışmam, Biker Babe Rituals, Buck'ı Nails ile görmem, çocuklarla tanışmam, Tatiana'nın benden nefret etmesi... Yaşadığım onca şeyden sonra, beklediğimden daha hızlı bir şekilde uykuya daldım.

Eğer bilinçsiz olmasaydım ve bunu düşünebilseydim, bu benim için sürpriz olmazdı.

Ve bu nedenle, daha sonra düşündüğümde, bunun neden olduğu bana şaşırtıcı gelmedi.

Çünkü Buck'ın yatağındaydım, kolunun kıvrımında, vücudunun sıcaklığına yaslanmışım.

Dünyanın sonunun gelebileceğinden şüphelenmeye (ve korkmaya) başlamışım ve Buck'ın yanında öylece uykuya dalmışım.

Ve sorun tamamen buydu.

Çünkü West "Buck" Hardy ile, elde edebileceğim en iyi şey, şimdiye kadar sahip olduğum en iyi şey gibi gelmeye başlamıştı.

Ve böyle bir şey olduğunda, hayatın pahasına ona tutunursun.

Düşünmediğim ya da bir daha asla uyuyamayacağım şey, öğrendiğim birçok şeyden biriydi.

Hayatımda...

En iyisi hiç uzun sürmedi.

14
MOODY

Ertesi sabah, Buck'ın yanına yaslanmış, yanağım omzuna değecek şekilde uyandım.

Güneş, pencerelerden hiç engellenmeden parlıyordu.

Ev sessizdi ve Buck'ın düzenli nefes alıp verişinden onun hala uyuduğunu anladım.

Her zaman ondan önce uyanırdım, bunun nedeni muhtemelen onun geç saatlere kadar uyanık kalması, benim ise kalmamamdı.

Onu rahatsız etmemek için dikkatlice kayarak kalktım ve koridordaki banyoya gittim.

Havlular yerdeydi, ben de onları katlayıp tezgahın üzerine koydum. Sonra yüz yıkama malzemelerimi alıp Buck'ın banyosuna geri döndüm. Sabah banyo işlerimi hallettim ve kapının arkasındaki kancadan bornozumu aldım.

Bornozum kısa, leylak rengi, hafif, yumuşak, pamuklu flanelden yapılmıştı. Eskiden o kadar hafif değildi, ama onu o kadar uzun süredir kullanıyordum ve o kadar çok giyip yıkamıştım ki (bir ara, Rogan fiyaskosundan sonra, günlerce giymiştim), artık daha inceydi, ama daha rahat ve bir bebeğin cildi kadar yumuşaktı.

Küçük pembe geceliğimin üzerine bornozu giydim ve kemerini bağladım. Sonra mutfağa gidip kahve yaptım, Pop-Tarts kızarttım ve kahve hazır olunca kahveyi ve kahvaltımı terasa çıkardım.

Kupamı korkuluğa koydum ve oturdum, tartlarımı yedim, gerektiğinde kupamı almak ve bir yudum almak için öne eğildim, manzaraya ve çok hızlı akmayan bir derenin sakinleştirici sesine bakarak kendimi dinledim.

Sol, sağ ve ortada görebileceğiniz tek şey huzurdu.

Sadece ağaçlar, bir dere ve Buck'ın evine giden çakıl yol vardı.

Ama aynı zamanda sinek kuşları da vardı. Ve etrafta koşuşturan sincaplar.

Bir gün geyik görecek miyim diye merak ettim.

Dün, Buck'ın evine giden yollarda, ağaçların arasında Buck'ın evi gibi evler olduğunu keşfettim.

Yine de, bu arsalar planlayan ve evleri inşa edenler, maksimum yalnızlık için bunu yapmışlardı. Evler oradaydı, ama onları bulmak için aramak gerekiyordu: bir çatı parçası, pencereden parlayan güneş, bir baca.

Bu çabayı göstermezseniz, rahatça yalnız kalabilirdiniz.

Tartlarımı bitirdikten sonra tabağı içeri götürdüm, bulaşık makinesine koydum, kupamı yeniledim, dışarı çıktım ve tekrar sandalyeme oturdum.

Ayaklarımı korkuluğa koyduğum anda, Minnie'nin sözleri beynime çarptı.

Ve o seni seçiyor, Clara. Seni karısı yapmaya karar verip bunu resmileştirirse, her zaman sana geri dönecektir. Ve bu önemli bir şey. Sana söz veriyorum, bebeğim. Sana yağ çekmiyorum. Özellikle Buck gibi bir adam için bu kesinlikle önemli bir şey.

O bilirdi. Onu benden daha iyi tanıyordu.

Sonra Ink'in Lorie'ye nasıl davrandığını, Cruise'un Pinky'yi nasıl karşıladığını ve ona nasıl sarıldığını, Buck'ın nazik, tatlı, eğlenceli ve koruyucu olabileceği birçok yolu düşündüm.

Söylediklerinden anladığım kadarıyla, Lorie ve Pinky erkeklerinden istediklerini elde etmek için katlanmak zorunda oldukları şeylere katlanıyorlardı.

Ve elde ettikleri şeyin iyi olduğunu fark ettim.

Diğer erkeklerin o kadar iyi olmadığını biliyordum.

Örneğin, benim üvey babam, açıkça akıl hastası olan annemi tek başına bırakıp denedi... ve başarısız oldu. Ve sorumluluğunu üstlendiği çocuğun başka kimsesi kalmadığında bile geri dönmedi.

Sonra Rogan vardı.

Esposito da vardı.

Kalbimin derinliklerinde, asla güzelliğini ve huzurunu kaybetmeyeceğini bildiğim bir manzaraya bakıyordum.

Bunu, motorcu kızın yolunu seçmenin doğru olduğunu bilerek yaptım.

Rogan böyle yapmamıştı. Bu, saklamak ve güveni bozmak değildi.

İlk olarak, Buck ve ben bir haftadır birlikte değildik. Özel bir konuşma yapmamıştık.

Yine de aramızda bir şey olduğunu biliyordum. Onun

için de bir şey olduğunu biliyordum.

Onunla birlikte yaşıyordum, taşınmışım falan. Bu bir zorunluluktuktu.

Onun çocuklarıyla tanışmışım ve Gear'a göre, hayatlarında Buck'ın başka bir kadını hiç olmamıştı.

Nails bile.

Yani bu, ikimiz için de kesinlikle önemli bir şeydi.

Ama o, bunu neredeyse burnumun dibinde yapmıştı ve kızların tepkisine bakılırsa, bu motorcu dünyasında *pek de uygun bir davranış gibi* görünmese de, yine de onların yaşam tarzının bir parçasıydı. Ve belki Buck benim bunu anladığımı düşünmüştü.

Ancak, sonuç olarak, Buck beni seçerse, bir şeyim olacağını biliyordum.

Bir şey, hiç yoktan iyidir.

Bununla birlikte, önemli olan, Buck'la sahip olacağım şeyin, bana daha önce verdiklerinden anladığım kadarıyla, diğer erkeklerin sunabileceğinden daha iyi olacağıydı.

Çok daha iyi.

Bu düşünceyle, kapının açıldığını duydum ve dönüp Buck'ın sadece kot pantolon giymiş, tenini, kaslarını ve dövmelerini sergileyerek dışarı çıktığını gördüm. Saçları dağınıktı ve gözleri, sanki bir saniye önce uyanmış gibi görüldüğü için sadece "yatak odası" olarak tanımlanabilirdi.

Çok yakışıklıydı. Ve işte oradaydı.

Buck ile birlikteyken, bir şeyin hiç yoktan çok daha iyi olduğunun kanıtı. "Merhaba," dedim yumuşak bir sesle.

Onun günaydın selamlaması, bana doğru yürümek, başımın arkasını avuçlamak, belinden eğilmek ve beni sertçe, dilini bolca kullanarak öpmekti.

Bu, hayatımda gördüğüm en güzel günaydıydı.

Evet, Buck ile o bir şey *çok daha iyi* olacaktı.

Ağzı benimkinden ayrıldı, ama gözlerimi açtığımda, onun gözlerinin hoşnutsuz olduğunu görünce şaşırdım.

"Çocuklar uyurken ya da ne zaman olursa olsun, erken uyanıyorsun, bebeğim, beni uyandırırıyorsun, değil mi?"

Kaşlarımın kalktığını hissettim.

Bunu yaptılar çünkü, evet. O

kızgındı.

"Tamam," diye sessizce kabul ettim.

"Ve bunu ağzınla yap, konuşmaktan bahsetmiyorum."

"Tamam," diye tekrarladım, zihnim şaşkınlıkla mücadele ederken, vücudum mutlu bir titremeyle savaşıyordu.

O emir vermeye devam etti.

"Ve bunu dilimi o ağzına emerek ya da başka bir şeyi emerek yapabilirsin."

"Oh..." diye nefes aldım, meme uçlarımda sertleştiğini hissederek, "tamam."

Emirleri vermesini bitirdikten sonra, kahve fincanımı elimden aldı, düzeltti ve dudaklarına götürerek bir yudum aldı.

Bu samimi hareketten sonra, Gear'ın önceki gece benimkinin yanına koyduğu sandalyeye oturdu, bacaklarını yüksekçe kaldırdı, çıplak ayaklarının topuklarını üst korkuluğa koydu ve ayak bileklerini çaprazladı.

Ve kahvemi geri vermedi.

"Sen, şey... sana kahve getirmemi ister misin?" diye sordum. Fincanımı hafifçe kaldırdı ve manzaraya somurtarak baktı. "Zaten aldım."

Tamamdır.

"Pop-Tarts yapmamı ister misin?" diye sordum ve başını bana çevirdi.

Oh hayır.

Onu mutsuz edecek başka bir şey yapmıştım. "Cumartesi ve pazar günleri kahvaltayı ben yaparım, bebeğim."

Bu, on ikinci emir gibi geldi, bu yüzden not aldım

"Pop-Tarts'ı zaten yedim," diye itiraf ettim.

Gözleri kısıldı.

Sonra manzaraya geri döndü ve kahvemin bir yudumunu daha aldı. Hmm.

Normalde sabahları huysuz biri değildi. Görünüşe göre, biri huysuz bir şekilde uyanmıştı.

"Ben gidip kendime bir fincan alacağım, sen de keyfine bak," mırıldandım.

Gözlerinin üzerimde olduğunu hissettim, bakışları zehir gibiydi ve ben, ayaklarımla korkuluktan ayrılmadan önce donakaldım ve ona baktım.

"Havamda değilim, Toots."

"Bana öyle geliyor."

"Kadın," diye başladı ve ben kendimi hazırladım. Bana daha önce hiç "kadın" dememişti ve bunun iyi bir işaret olduğunu düşünmedim. "Günlerdir yanında yatıyorum, sonunda elimi kışına koyup dilini ağzıma aldım ve kızım eve gelip yere kustu. Lanet olası ergen çocukların sarhoş draması başladı ve sanırım sen de bu boktan durumla uğraştıktan sonra havanda değilsin. Sonra uyandığımda yatak boştu. Yani havamda değilim," bana doğru eğildi, "lanet olasıca *sinirliyim*."

Bu ilginçti.

Her ne kadar onun bir gencin enerjisiyle bütün gece devam edebileceğini ve kesinlikle *tam bir erkek* olduğunu, dolayısıyla çok sağlıklı bir cinsel dürtüsü olduğunu bilsem de, yine de bir gün önce Nails ile birlikte olmuştu.

Ama sanki dünyanın yaratılışından beri seks yapmamış gibi davranıyordu.

Belki de Nails ile sadece öpüşmüşlerdi ve işi bitirmemişlerdi.

Bu bir rahatlama olurdu.

Her günün her saatini onunla geçirmediğimi ve onun sadece bunu yaşamakla kalmayıp, bu şekilde devam etmek için bolca fırsatı olacağını düşünürsek, geçici bir rahatlama olurdu.

Ama belki de dün bunu yapmadı, sonra beni öpüp daha sonra benimle bir şey başlatmadı.

Ve evet.

Bu bir rahatlamaydı.

Bunu sözlü olarak sorgulamadım, bariz nedenlerden dolayı, en önemlisi kendi iç huzurumdu.

Bunun yerine, ihtiyatlı davranmanın en iyi yolu olduğunu düşündüm ve "Anladım" diye fısıldadım.

O boynunu çevirdi, ben de öyle yaptım ve Gear'ın dizlerinden kesilmiş, ipli gri bir eşofman altı giymiş, başka hiçbir şey giymeden güverteye çıktığını gördüm.

Tanrım, umarım kızların yanında kıyafetlerini çıkarmamıştır. Babası gibi dağınık saçları, babası gibi uykulu gözleri ve babası kadar belirgin ama daha zayıf bir karın kasları varken, onu bir kez görseler, onu paramparça ederlerdi.

Bir sandalyeyi diğer tarafıma sürükledi, oturdu, babası gibi topuklarını korkuluğa kaldırdı ve kendi kahvesinden bir yudum aldı.

"Günaydın," diye mırıldandı manzaraya bakarak. "İyi uyudun mu Gear?" diye sordum.

"Evet," diye cevapladı.

"İyi," diye fısıldadım.

Sonra, nedense, Gear bir soru sordu: "Yumurta, krep, waffle veya Fransız tost?"

"Bugün seçim senin, Gear," diye cevapladı Buck.

"Kesinlikle Fransız tost," dedi Gear ve kahvesinden bir yudum daha aldı.

Buck'a baktım ve onun da benim kahvemi yudumladığını gördüm.

"Kahve alacağım," diye mırıldandım, ayaklarımla korkuluktan destek alarak ellerimi koltuğun kollarına koyup kendimi yukarı ittim.

Buck'ın koltuğu ile benim koltuğum arasındaki dar boşluktan geçmeye çalışırken, Buck parmaklarını bileğime doladı.

Ona baktığımda, onun da bana baktığını gördüm. "Al şunu ve hemen buraya gel."

Hâlâ huysuz.

Ve otoriter. Başımı salladım.

Beni bıraktı ve ben de evin kapısına geldiğimde ancak "Huysuz" diye mırıldanabildim.

Kahvemi aldım ve geri dışarı çıktım.

Sandalyeme oturduktan ve ayaklarımı korkuluğa koyduktan sonra, Buck karın kaslarını çalıştırdı, kolunu uyluklarımın etrafına doladı ve bükülmüş bacaklarımı kendi yukarıda duran bacaklarının üzerine çekerek dinlenmemi sağladı. Sonra kolunu uyluklarımın etrafında bırakmaya devam etti, ancak arkaya yaslandığımda kolu kayarak uyluklarımın üst kısmına dolandı ve aynı anda sandalyem, Buck'ın sandalyesiyle aramızdaki mesafeyi kapatmak için birkaç santim kayd.

Protesto etmemeye karar verdim.

Birincisi, Buck hala huysuz görünüyordu, ikincisi ise rahat ve hoştu. Garipti ve Buck için bu pozisyonun rahat olduğunu hayal edemiyordum, ama o umursamıyor gibiydi.

Ayrıca, hoşuma giden bir şekilde son derece sahipleniciydi.

Onun bu iddiasını gören kimse yoktu, bu yüzden iddiası daha az sahiplenici ve daha çok koruyucu görünüyordu, bir kısmı da sadece bana yakın olmak istiyordu.

Buck hakkında keşfettiğim her şeyde olduğu gibi, birkaç önemli istisna dışında (bu "birkaç" sadece bir tanesiydi), bunu da sevdim.

Çok beğendim.

Sessizce Hardy erkeklerinin kendi düşüncelerine sahip olmalarına izin verdim ve bunu yaparken karnım ısınmaya başladı.

Bunun nedeni, bir hafta önce bana Phoenix'in dışındaki güzel bir tepede bulunan تنها bir evin terasında, yakışıklı bir motosikletçi ve onun aynı derecede yakışıklı oğluyla kahve içeceğimi söyleseydiniz, size deli olduğunuzu söyledim.

Ama işte buradaydım.

Ve Pop-Tarts yemiştim.

Buck aniden ve açıklanamayan bir şekilde "*Çık dışarı!*" diye bağırdığı anda, kıkırdamamı bastırdım.

Sıçrayarak ona baktım ve evin içine bakmak için dönmüş olduğunu gördüm.

Ben de baktım ve Tatiana'yı gördüm, kızlara özgü bir pijama şortu ve küçük bir kaşkorse giymiş, kapıyı açıyordu.

Güneşe karşı yüzünü buruşturduğunu gördüm ve hem solgun hem de biraz yeşilimsi olduğunu fark ettim.

Kapıyı kapattı ve Gear'ın tarafındaki grubumuza yaklaşmaya karar verdi. Kendini tutamıyormuş gibi korkuluğa kollarıyla ağır ağır yaslandı ve gözlerini kısarak manzaraya baktı.

Bir elinde büyük bir bardak su olduğunu fark ettiğimde sevindim. "Bunu sonra yapabilir miyiz baba? Kendimi berbat hissediyorum," diye mırıldandı.

Gear sandalyesinde kıkırdadı ve ona baktığımda, gülümseyecek mi yoksa kaçacak mı bilemiyor gibi görünüyordu.

"Bir daha söyler misin?" Buck zehirli sesiyle sordu ve Gear'ın tepkisini anında anladım.

Tatiana'nın sorusunun olumlu karşılanmayacağını biliyordu ve kız kardeşinin cezalandırılmasını izlemekle oradan kaçmak arasında kalmıştı.

Ben de aynı ikilemi yaşıyordum.

Tatiana derin bir nefes verip tekrarlamadan önce kendimi hazırladım: "Kendimi berbat hissediyorum."

"Evet, tahmin edebiliyorum Tatie, dün gece ben ve kardeşin kusmuğunuzu temizledik," dedi Buck.

"Baba..."

"Sen tuvalete kustuktan sonra kokusunu aldık, Clara da sırtını ovuşturdu," diye ekledi Buck.

Tatiana tekrar iç geçirdi, doğruldu ve bize döndü, ama korkuluğa yaslanıp suyundan bir yudum aldı.

Bu şekilde konumlanmış olarak, pes etmiş ama aynı zamanda sinirli bir şekilde, "Sadece bitir şunu" dedi.

Oh hayır.

"Sana bir kez uyarıyorum," dedi Buck, sesi alçak ve boğucu bir tondaydı, "o lanet tavrını bırak."

Harekete geçtim ve fısıldayarak, "Belki de ben..." dedim.

Buck'ın bacaklarımın etrafındaki kolu sıkılaştınca durdum ve o, "Sakin kıpırdama, Toots," diye emretti.

"O gidebilir," diye araya girdi Tatiana.

Oh... *Tanrım*.

Gear bir tarafımda sertleşti, diğer tarafımda ise Buck'ın ısısının beni ve Gear'ı yakıp Tatiana'ya doğru ilerlediğini hissettim.

"Dün geceyi unuttun mu, kızım?" diye sordu Buck sessizce.

"Hayır," diye cevapladı kız.

"Yani Clara'nın yüzündeki saçlarını çekip kusmamayı engellediğini unutmadığını mı söylüyorsun?"

Dudaklarımı ısırdım ve Tatiana'nın başını çevirip manzaraya bakarken bir yudum daha aldığını izledim.

"Kızım, *gözlerini... bana... çevir*," dedi Buck ve Tatiana ona dönüp kaşlarını kaldırdı.

Emin değildim, hiç on altı yaşında olmadım ve babamla aşırı içki içtiğim için başım belaya girmedim, ama onun bu işi doğru yapmadığını düşünüyordum.

"Cevap ver," diye emretti Buck.

"Unutmadım," diye tersledi Tatiana.

"Sırtını ovmak, sana su vermek, seni havluyla örtmek? Bunları unuttun mu?" diye sordu Buck.

"Hayır," diye keskin bir sesle cevapladı.

"Clara'nın burada olması senin için yeni bir şey, biliyorum. Benim için de yeni. Kardeşin için de yeni. Ve dikkat et, kızım, Clara için de yeni bir şey. Sanırım kardeşin bunun sonucunu görüyor ve evimde birlikte olmaktan hoşlandığım biri olduğunu fark etti ve bunu beğeniyor."

Bu şaşırtıcı, sevimli (bir motorcu sevgisiyle) sözleri duyunca nefesimi tuttum ve karnımın tekrar ısındığını hissettim.

Buck konuşmaya devam etti.

"Ayrıca, babanın kendine iyi bir şey bulduğunu anlamanın senin için daha uzun sürebileceğini de anlıyorum. Bununla birlikte, ben tuvalette kusacak kadar aptalca davranan bir çocuğu yetiştirmedim ve kadınıma ona baktı

ama ertesi sabah o çocuk lanet olası bir velet oldu. Kardeşinle, benimle sorunlarını çöz, Clara'ya sor, eminim seninle konuşur, onu tanırsın ve o bile sorunlarını çözmene yardım edebilir. Eğer baş belası olmak istiyorsan, bunu Clara'nın hissetmeyeceği ve Gear'ın seni sarhoş halde arabasına koyup arkadaşlarını terk etmek zorunda kalmayacağı şekilde yap. Dün gece sana bunu nazıkçe söyledim. Dinlemedin. Şimdi, beni duyup duymadığını bilmem gerekiyor. Ee, Tatie, söyle bana, beni duydu mu?

Bunun oldukça yoğun olduğunu ve belki de biraz fazla yoğun olduğunu hissettim.

Ama yine de, benim hiç babam olmamıştı, hele ki motorcu bir babam hiç olmamıştı, bu yüzden bilmiyordum.

Yine de, üvey babalarım olmuştu, ama her zaman doğru olanı yaptım ve on dokuz yaşına kadar ilk bira yudumumu tatmadım, bu yüzden bu benim için tamamen yabancı bir durumdu.

Ancak, günün sonunda, bu ders bu şekilde verilmişti çünkü Buck başka bir yol denemişti, Tatiana dinlememişti ve asıl mesele Buck'ın bizi önemseydiği, endişelendiği ve hepimizin iyi geçinmesini istediğiydi.

Tatiana ise bu programa hiçbir şekilde katılmıyordu ve o yönde bir eğilim göstermiyordu.

Bu yüzden belki de bu durumda yoğun bir yaklaşım uygun düşmüştü.

Tabii ki, bu Buck'ın cumartesi sabahı kötü ruh halini de açıklıyordu.

"Seni duydum," dedi Tatiana dişlerini sıkarak, gözleri parıltıyor, yüzü hala solgundu ve bunu benim yüzümden olduğunu düşündüğünü hissettim. Bu hissi, babası onu azarlarken parıldayan gözleri sık sık bana kaydıracağı için edindim.

Harika.

"Şimdi, dün gece sana iyi davrandığı için Clara'ya teşekkür et, sonra ne yapman gerekiyorsa yap."

Bana göre bu çok fazla ileri gitmekti.

"Ben... buna gerek yok," diye araya girdim ve Tatiana'ya, "Bana teşekkür etmene gerek yok," dedim.

Buck koluyla bacaklarımı sıktı. "Öyle dedi, Toots, bu da öyle olduğu anlamına gelir."

"Tamam," diye fısıldadım.

"Her neyse," diye mırıldandı Tatiana. "Teşekkürler..." Tereddüt etti, sonra alaycı bir şekilde, "*Toots*," dedi.

"Tat, abla, sakin ol," diye tavsiye etti Gear.

"Her neyse," diye tekrarladı Tatiana ve babasına baktı. "Artık gidebilir miyim?"

"Tabii, gidebilirsin. Ama seni uyarıyorum, kızım, seni gördüğümde hala bu tavırları sergiliyorsan, bundan hoşlanmayacağım."

Dişlerini sıkıştırdığını gördüm. Tekrar manzaraya baktı, bir yudum su içti, sonra korkuluktan uzaklaştı ve kapıya doğru yürüdü.

Kapıya ulaşmadan önce, "Kim düşünürdü ki, annem ve lanet *Knuckles* ile Flag'de olmayı tercih edeceğimi?" diye mırıldandığını duydum.

Buck'ın kolunun bacaklarımın etrafında gerildiğini hissettim ve nefesimi tuttum. Sonra kapının kapandığını duydum.

Nefesimi bıraktım ve "*Aman Tanrım*" diye düşündüm.

ÖĞLEDEN SONRAYA KADAR BEKLEDİM, Buck şimdiye kadar yediğim en lezzetli Fransız tostunu yaptıktan ve ben de ona ve Gear'a öğle yemeği için ızgara peynir yaptıktan sonra, muhtemelen şimdiye kadar yedikleri en lezzetli peynir *değildi*.

Kötü bir aşçı değildim, özellikle de bana kimse öğretmemiştii, tamamen kendi kendime öğrenmiştim ve bu durumda sonuçlar bazen iyi bazen kötü oluyordu.

Ama Buck'ın doğuştan yeteneği vardı ve ben yemek pişirmede böyle bir yeteneğim olduğunu söyleyemezdim. Ya da başka herhangi bir şeyde.

Kahvaltı ve öğle yemeği arasında olduğu gibi, öğle yemeğinden sonra da Hardy erkekleri dışarıdaki Nova'nın kaputunun altına kayboldular ve ben bir tane daha kızarmış peynirli sandviç yaptım, tabağa koydum, bir Diet Coke aldım ve Tatiana'nın kapalı kapısına doğru yürüdüm.

Kapıyı çaldım ve onun sabırsız "Ne var?" sesini duyunca içeri girdim.

"Benim," dedim, kapıyı arkamdan kapatıp içeri girdim ve onu yatağın ortasında bağdaş kurmuş otururken gördüm, telefonu yatağın üzerinde, vampir romanı açık ve telefonunun yanında yüzüstü duruyordu, dizinde bir günlük gibi görünen bir şey duruyordu, elinde bir kalem vardı.

Bana gözlerini kısarak baktı, günlüğü yüzüstü çevirip yatağın üzerine koydu.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu küstahça.

Komodine doğru yürüdüm, tabağı ve diyet yiyecekleri üzerine koydum ve sonra yatağın köşesine geri döndüm.

"Bir şeyler yemek istersin diye düşündüm," dedim.

"Teşekkürler, tatlım," diye alay etti, kalemi yatağa attı ve telefonunu aldı.

Başını eğip, parmaklarını ekran üzerinde uçurmaya başladı.

"Seni anlıyorum," dedim, ama o beni görmezden geldi, ben de derin bir nefes alıp devam ettim, "Ben koruyucu ailede büyüdüm."

"Zavallı şey," diye mırıldandı, belli ki gönder tuşuna basmış, sonra telefonunu tekrar yatağa attı ve vampir romanını kapıp yastıklara uzandı ve romanı yüzünün önüne kaldırdı.

Ben ısrar ettim.

"Benim hiç babam olmadı, bu yüzden iyi bir baban olduğunda onu koruma içgüdüsü duymanı anlayabiliyorum."

"*Anladığın için çok güzel,*" diye yalan söyledi kitabına.

"Birkaç gün önce," diye devam ettim, "en iyi arkadaşımın kocası, iyi bir adam *değil*, ama arkadaşına zarar vermemesi için onunla çalışmak zorunda kaldım, ki bunu kötü yollarla yapıyordu, ama bunu anlatmayacağım, beni arabayla aldı, beni dövdü ve hareket halindeki araçtan attı. Baban bana tıbbi yardım almasını sağladı ve sonra da korunmamı sağladı."

Kitabı bir santim yana kaydırды ve gözleri bana döndü.

"Yani burada olmanın sebebi onun seni koruması mı?" diye sordu, kaşlarını mükemmel bir şekilde kaldırarak.

"Evet," diye cevapladım.

"Ve ona sikişerek borcunu ödüyorsun?" Nefesimi tuttum.

Belli ki, Hardy ailesinin kadınları bile bu kelimedden çekinmiyordu. Bu konuya girmedim.

Sessizce "Hayır" dedim.

"Kanepede mi yatıyorsun?"

"Hayır."

"Onunla yatıyorsun." "Evet."

"Ne, sadece korunma karşılığında oral seks mi yapıyorsun?" diye alaycı bir şekilde sordu.

Gözlerine baktım.

Burun deliklerimden nefes aldım.

Sonra yumuşak bir sesle şöyle dedim: "Hayatımda hiç iyi bir erkekle tanışmadım. Hayatımda hiç. Sen şanslısın Tatiana, böyle bir erkeğin yanına doğdun, bu yüzden ne aradığını bildiğin için şanslı olmaya devam edeceksin. Ben o kadar şanslı değildim. Şimdiye kadar değildim. Seni anlıyorum tatlım. Her gün uyanıp olmak istemediğin bir yerde olmanın nasıl bir his olduğunu anlıyorum. Tamamen anlıyorum. Anlaman gereken şey, ne kadar korkunç olursa olsun, ruhunun derinliklerinde, senin için dünyalar kadar değerli olan, seni önemseyen, senin için endişelenen ve sana yakın olmanı isteyen biri var, ama o bunu elde edemiyor ve sana veremiyor. Her gün o kişinin evde olduğunu bilerek güven içinde uyanamayacağını biliyorsun, ama ona ulaşabilirsin. Evde işler yolunda gitmediği için üzgünüm, ama bir gün iyi bir şeye sahip olduğunu bilerek huzur bulacak ve bunun için minnettar olacaksın. Bana karşı nazik olmak zorunda değilsin, ama sen ve ben, bunu aramızda saklayabiliriz. Yine de, baban için, sana rol yapmanı rica ediyorum. O bunu hak ediyor ve bu sadece benim tahminim, ama bence sen de bunu biliyorsun.

Ona cevap verme şansını vermedim.

Konuşmayı kestim, döndüm ve odasından çıktım, arkamdan kapıyı sessizce kapattım.

Oturma odasına gittim, kanepeye uzandım ve *Dynasty'nin* tekrarlarını aramak için kanalları gezdim.

Zaman uygun değildi, bu yüzden *CHiPs* ile yetinmek zorunda kaldım.

Dynasty'yi tercih ediyordum çünkü Alexis Carrington Colby Dexter'ın harika bir gardırobu vardı ve alaycı esprileri çok iyiydi.

Ama şunu da söylemek gerek, Memur Poncherello da fena değildi. Bu yüzden elimden gelenin en iyisini yaptım.

Ve yine... Kötü değildi.

CPR'ye ihtiyacınız var mı?

Tatiana, Buck'ın bizi akşam yemeği için Valley Inn'e götürmesi için tam zamanında ortaya çıktı.

Buck'ın yaşadığı bölgeye hiç gitme fırsatım olmamıştı (diğer bir deyişle, orada yaşamaya başlayana kadar hiç gitmemiştim).

Bu nedenle, Valley Inn'in yerel müşterilere hizmet veren, abartısız ama rahat bir yer olduğunu gördüm.

Gördüğüm kadarıyla, bu müşteriler motosikletçiler, kovboylar ve dağlılardı; hepsi şehirde çalışıyor olabilirdi, ama orada yaşamak istemiyorlardı.

Diğer bir deyişle, Valley Inn'de iki şey servis ediliyordu: Meksika yemeği ve biftek. Meksika yemekleri konusunda ise, gerçekten

iyi

yaptı Chili relenos yedim ve vücudumun margarita ihtiyacını karşıladım. Tatiana tavır kların yapmadı ve çoğunlukla sessizdi.

ı fark Buck da onun sessizliğine karşılık verdi ve ben bunun, onun ettim.

Bunu, kızını yakından takip ettiği ve kızı ağzını açarsa ya da başka bir şekilde yaramazlık yaparsa onu azarlayacağına hazır görüldüğü için düşündüm.

Bu durumda Gear ve ben sohbeti sürdürdük ve başlangıçta olduğu gibi sohbet kolayca ilerledi, çünkü Gear rahat, sevimli ve konuşması kolay biriydi.

Gear'ın birçok kızla çıktığını, hiç ciddi bir kız arkadaşı olmadığını ve liseden mezun olduktan sonra babasının motosiklet kulübüne katılmak ve Ace in the Hole'da diğerleriyle birlikte çalışmak istediğini öğrendim.

Ancak mağazada değil.

Sözleşme tarafında.

"Elektrikçi olmayı düşünüyorum," dedi, büyük bir parça prime rib'i ısıtırken. "Ama her şeyi yapabilirim, tesisatçılık hariç, çünkü... iğrenç."

Benim tarafımda ise Gear (ve Tatie, eğer dinliyorsa) bir pislikten boşandığını, işsiz olduğumu ve en iyi arkadaşlarımın kaçak bir kadın ve büyükannem yaşında bir Meksika asıllı Amerikalı kadın olduğunu öğrendi.

Gear, Jimenez hanımı bir sonraki hafta sonu Buck'ın evine davet etmeyi önerdi, böylece babasının enchiladalarına kültürel onayını verebilirdi. Bunun sadece kısmen dost canlısı, sosyal bir adam olduğu ve Jimenez hanımla tanışmak istediği için yaptığını hissettim, ama çoğunlukla babasının tekrar enchilada yapması için bir bahane olarak yaptı.

Bununla birlikte, Bayan Jimenez'in kesinlikle Meksikalı olduğunu ve hiç enchilada yapmadığını görünce, enchiladaların gerçekten Meksika yemeği olup olmadığından emin olamadım. Bu nedenle, bunu kontrol etmek için zihnimde bir not aldım (ben kütüphaneciydim, pratik yapmasam da, bizler eşsiz bir araştırma yapardık — aslında, araştırma konusunda bizi geçen tek kişiler avukatlar ve gerilim romanı yazarlarıydı, ki bunların çoğu her ikisi deydi).

Ayrıca bu fikri beğendiğime karar verdim.

Döndüğümüzde iki çocuk da odalarına gitti ve kısa süre sonra üst kattan metal müzik sesi geldi.

Buck bir bira açtı ve bana sormadan bir margarita daha hazırladı.

Sonra beni televizyonun yerine güverteye çıkardı. Bu ilginç bir seçim olduğunu düşündüm ve hoşuma gitti.

Ağustos hızla Eylül'e doğru ilerliyordu, ancak hava hala ılık ve ılıktı ve fırsat buldukça teras en iyi şekilde kullanılmalıydı.

Yine de Buck bunu daha önce hiç yapmadığı için endişelendim.

Sabahki sandalyelerimize oturduk. Ayaklarımı alt korkuluğa koyup margaritamı yudumladım. Buck bacaklarını benim bacaklarımın altına soktu ve korkuluğun basamağına uzattı, böylece benim bacaklarım onun bacaklarının üzerine sarktı.

Sonra konuştu ve neden dışarıda olduğumuzu anladım. "Banyoyu keşfe çıktım, Toots," dedi ve birasını yudumladı.

Bunun ilginç bir başlangıç olduğunu düşündüm, ama bana neden bu bilgiyi verdiğini anlamadım, ancak kız eşyalarım için onun makyaj masasının büyük bir kısmını işgal etmeme bir şey demeyeceğini umuyordum.

Bu yüzden, "Evet?" diye belirsiz bir cevap verdim.

"Bebeğim, doğum kontrol hapı kullanmıyorsun."

Vücudum taş gibi sertleşti.

Aman Tanrım.

Bu doğruydu.

Kullanmıyordum

Doğum kontrol hapı kullanmıyordum.

Ve bir hafta önce, altı kez seks yapmıştık.

Altı kez.

Hepsi korunmasızdı.

O bile çekilmemişti.

O kadar çok şey olmuştu ki, aklıma bile gelmemişti.

Ve seks sırasında, iyi ve kötü pek çok şey oluyordu, aklıma gelmedi.

Oh.

Tanrım.

Zihnimde adet dönemimi hesaplamaya çalıştım ama yapamadım. Takip edememiştim. Hayat çok çılgındı. Eskiden günlük ajandama titizlikle işaretlerdim. Hatta adet dönemimin başladığı gün ve bittiği mutlu gün için yapıştırabileceğim özel küçük çıkartmalarım (küçük hediyeler) bile vardı.

Ama artık ajandam yoktu. Alarm saatim bile yoktu (Buck'ın vardı, ama saat on ikiyi gösteriyordu ve nasıl ayarlanacağını bilmiyordum, bu yüzden sinir bozucu olan bu yanıp sönmeyi durdurmak için fişini çekmiştim).

Hangi gün olduğunu bilmem bir mucizeydi!

Aman Tanrım!

"Toots," diye seslendi.

"Bir dakika, hiperventilasyona girmeye çalışmıyorum," diye fısıldadım ve o güldü.

Kıkırdadı!

Kilit açıldı ve başımı sertçe çevirip ona baktım. "Bu komik değil, West,"

diye bariz olanı ona bildirdim.

"Bebeğim," diye cevap verdi.

Sandalyeye dik oturdum, bacaklarım onun bacaklarına çarptı ve Buck kolunu omuzlarıma doladı ve beni kendine doğru çekti, böylece yüzlerimiz birbirine yaklaştı.

"Sakin ol, Clara, sorun yok."

Birçok şeyin iyi olduğunu biliyordum, ama iyi olmadığını bildiğim tek şey *sorunlu olduğunu biliyordum.*

Bu yüzden, "Öyle değil!" diye bağırdım.
"Seni Lefty'ye götürüp sana ilaç alacağım," dedi. Gözlerimi kapattım.
Tanrım, ne kadar aşağılayıcı.
Doğum kontrol haplarını bile alamıyordum.
"Clara, tatlım, bana bak."
Gözlerimi açtım. "Ya hamileysen?"
"Kristy ve ben, iki kez hamile kalmadan önce yaklaşık bir hafta denedik."
Oh hayır.
Tabii ki.
Tabii ki!
Tabii ki üstün, esir almayan yüzücüleri vardı. Tanrım!
Gözlerimin büyüdüğünü ve kalbimin çarpmaya başladığını hissettim.
Buck sırttı. "Sadece bir gecemiz vardı, belki de şansın yaver gider."
"Güverteden atladığımda ne kadar yükseklikteyim ve bunun beni komaya sokup uyandığımda bir yıl boyunca acı verici fizik tedaviye katlanmak zorunda kalmamdan ziyade, doğrudan öldürme ihtimalim ne kadar?"
Buck'ın sırtışı bir gülümsemeye dönüştü ve sonra beni kendine çekti.
"Hamile kalırsan, hallederiz. Öğrenene kadar başka önlemler alırız. Hamile kalmazsan, Lefty sana hap yazdırır. Plan bu mu?"
Evet, plan buydu.
Tabii ki bir plandı. Ona baktım.
Bu konuda nasıl bu kadar sakin olabilirdi? "Bu konuda nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun?"
"Çünkü endişelenecek bir şey olup olmadığını bilmiyoruz.
Bunu yapana kadar, sinirlenmenin bir anlamı yok." Ciddi miydi?
Hesabın bakiyesi sağlıklı bir şekilde başladığı için, bir veya beş dolarlık bir eksikliğin etkisini kaldırabilecek bir çek defterinin bakiyesini hesaplarken yapılan bir hatadan bahsetmiyorduk.
Olası *bir hamilelikten* bahsediyorduk.
Bu, elbette birlikte yaşayan iki kişi arasında meydana gelen bir durumdu.
Ama birbirimizi neredeyse hiç tanıımıyordum.

Tanrım, sadece bir gece birlikte olmuştuk!

Yani aslında birbirimizi *cinsel açıdan* bile pek tanımıyordum.

"Ciddi misin?" diye sordum.

O benim sorumu görmezden geldi ve "Bu arada, akıllıca davranmalıyız" dedi.

Tanrım.

Gözlerimi tekrar kapattım ve bu bir hataydı. Onun sert dudaklarını dudaklarımda hissettiğimde bunu anladım.

Gözlerimi açtığımda, onun gözlerinin *çok* yakın olduğunu gördüm.

"Berbat, bebeğim, seninle birlikte olmayı seviyorum. Aramızda hiçbir şey olmasını istemiyorum. Sana doğum kontrol hapı yazdırmalıyız."

O anda beynim, onun Nails'i sevip sevmediğini ve onunla arasına hiçbir şey girmemesini isteyip istemediğini merak etmek gibi talihsiz bir karar verdi.

Bu da, onunla yatağı paylaşan kişinin benimle de yatağı paylaşacağı anlamına geliyordu.

Aman Tanrım!

"Belki de seks yapmamalıyız," dedim ve yüzü bir santim geri çekildi.

"Bir daha söyler misin?"

"Belki de seks yapmamalıyız," diye tekrarladım.

"Hayatım, *bu* hiç komik değil," dedi çok sert ve *hiç de* eğlenceli olmayan bir

bir

şekilde Tamam, başka bir şey denemem gerekiyordu.

e. "Ya da her zaman prezervatif kullanmalıyız, daha fazla koruma için, ben hap kullanırken bile."

"

"Hala komik değil," diye cevap verdi.

Boynumu eğip margaritama baktım. Hamile olabilirim.

İçmemem gerekir.

Tanrım.

Koluna karşı direndim ve sandalyeme oturarak, "Sanki endişelenecek bir şeyim daha eksikmiş gibi," diye mırıldandım.

Kolu hala omuzlarımda duruyordu, ama eliyle boynumun arkasını ovmaya başladı.

"Clara, tatlım, beni dinle." Ona baktım ve o devam etti, "Endişelenecek bir şey olana kadar endişelenecek bir şey yok. İçkini iç. Rahatla. Ve unutma, seni koruyacağıma söz verdim."

"Tamam," diye fısıldadım.

"Doğru," diye tekrarladı, yine o çok kararlı tavrıyla. Ben iç geçirdim.

Lorie'yi aramam gerekiyordu. Ya da Minnie'yi. Ya da Pinky'yi. Motosikletçi kızların tavsyesine ihtiyacım vardı.

"Kızlardan birini aramam lazım," diye patladım.

"Rahatlamam lazım, margaritanı iç ve benimle burada otur.

Yarın kızlardan birini arayabilirsin."

O zaman onun çok otoriter olduğunu fark ettim. Çok fazla emir veriyor ve sık sık bana ne yapmam gerektiğini söylüyordu.

Ama yine de, genellikle haklıydı ve şimdi de durum farklı değildi.

Lorie, Pinky veya Minnie'nin cumartesi gecelerini bu (muhtemelen) kötü haberle mahvetmeme gerek yoktu.

Ve neyse ki, başka bir konuda da haklıydı.

Zaten yeterince endişelenecek şeyim vardı. Olmayacak şeyler için endişelenmeme gerek yoktu.

Yine iç geçirdim, söyleneni yaptım ve margaritamı yudumladım. Sonra aklıma bir şey geldi.

Başımı çevirip onun manzarayı incelediğini gördüm ve "Bu keşfi ne zaman yaptın?" diye sordum.

"Geçen gece."

"Hangi diğer gece?" diye ısrar ettim.

"Bilmiyorum," diye cevapladı. "Perşembe, belki." Perşembe mi?

Perşembe gününden beri bunu söylemek için mi beklemişti?

"Dün bana çocuk isteyip istemediğimi sormuş olmanın sebebi bu mu?"

"Evet," dedi manzaraya bakarak.

Kalbim yine hızlı atmaya başladı. "Yani, birlikte yapabileceğimiz bir çocuğu isteyip istemediğimi anlamaya mı çalışıyordun?"

Başını bana çevirdi. "Bebğim, beni *dinliyor* musun?"

"Çocuk isteyip istemediğimi öğrenmeye çalışmıyorsan, neden çocuk isteyip istemediğimi soruyorsun?"

Sesim yükseliyordu.

"Bunu unutmalısın," diye emretti.

"Soruma cevap vermelisin," diye karşılık verdim.

Boynumu ovuşturan parmakları ovuşturmayı bıraktı ve sadece sıktı. "Evet, Toots, çocuk isteyip istemediğini bilmek istedim çünkü seni hamile bırakırsam ne yapacağını bilmek istedim. Ve

kalp krizi geçirecek gibi görünsen de, bu konudaki düşüncemi sana söyleyeceğim. İçinde benim çocuğum varsa, ondan kurtulmak istersen bu beni mutlu etmez. Sen ve ben, muhteşem bir çocuk yaparız."

O anda gerçekten hiperventilasyona başladım.

Buck ya fark etmedi ya da umursamadı, çünkü konuşmaya devam etti.

"Ve söylemeliyim ki, Toots, dün gece Tatıe'ye baktığın şekilden dolayı, bugün çocuğumu aldırırsan *daha da* mutsuz olurdum. Harika bir anne olacaksın."

Olacak mısın?

Hiçbir şey yutmamış olmama rağmen boğuluyormuş gibi garip bir hisse kapıldığım için konuşmadım.

Buck susacak gibi görünmüyordu ve ben onu dinlemeyi seviyordum. Çok güzel bir sesi vardı. Ve çoğu zaman bu sesi güzel şeyler söylemek için kullanıyordu.

Ama şu anda, susmasını istiyordum.

"Ayrıca şunu da söylemeliyim, Tat'a nasıl baktığını, Gear'a nasıl davrandığını, onun sana nasıl davrandığını görüyorum ve oğlum arkadaş canlısıdır ama aptal değildir. Özellikle önemli konularda çok temkinlidir. Ama seni açıkça seviyor. Kristy ile olanlar ve şu anda çocuklarla yaptığı şeylerden sonra, bir çocuk sahibi olmak ve onu seninle birlikte büyütmek fena olmazdı."

Önemli konularda.

Bir çocuk sahibi olmak ve onu seninle birlikte büyütmek fena olmazdı. Doğru.

Bayılmak üzereydim, çok fazla oksijene ihtiyacım vardı. Buck nefes almamı izledi.

Sonra sordu, "CPR'ye ihtiyacın var mı?"

"Hayır," diye nefes nefese cevap verdim.

Gülümsedi.

Sonra elini boynumdan çekti, ama sadece kolunu omuzlarıma dolayabilmek ve beni kendine çekip kolunun altına alabilmek için. Gözleri manzaraya geri döndü ve birasını yudumladı.

Tamam, kaçınılmazdı. Konuya girmem gerekiyordu.

Bu yüzden *nasıl* başlayacağımı hızlıca düşündüm ve sonra başladım. "İki çocuğun şu anda arkamızdaki evde olduğunu düşünürsek, sen ve ben... " Doğru kelimeleri bulmak için bir an durdum, "birbirinizin tadını çıkarmadan önce bakire olmadığını biliyorum."

Buck manzaradan bana baktı ve dudakları yukarı kıvrılırken, "Doğru," dedi.

Doğru.

Sözlerim tükendi.

Bu yüzden, konuya girmek için, yönlendirici bir şekilde sordum, "Eeeee...?"

Aramızda çok mesafe olmasa da, yine de bana doğru eğilmeyi başardı.

"Sen ve ben, bebeğim, beklenmedik. Kontrolden çıkmış. Ölçülemez. Ben o tür şeylerle uğraşmam. Asla. Seninle bile, eğer senin başka erkeklerle birlikte olduğunu düşünseydim, bu aklıma gelirdi ve eldiven takardım. Ama sen bana erkeklerden vazgeçtiğini söyledin. O yüzden bu konuda endişelenmene gerek yok. Temiz kalmak için özen gösteriyorum."

Peki o zaman.

Eğer durum böyleyse (ve ona inanmamak için bir nedenim yoktu), o zaman eğer birbirimize sadık olmasaydık, bizim küçük karışıklığımızın daha da feci sonuçları olabilirdi.

Zayıftı, ama en azından tutunabileceğim tek iyi şeydi. Ona başımı salladım.

Buck dudaklarıyla burnuma dokundu ve dikkatini manzaraya geri verdi.

Onun bakışını takip ettim ve manzaraya bakarak, koruyucu aile bakımından, Rogan ve Esposito'dan kurtulmayı başarmış olmama rağmen, hala yanlış kararlar verdiğimi düşündüm.

Ya da belki de doğru hamlelerdi.

Yani, Tatiana'nın (bir şekilde anlaşılabilir) tavrını bir kenara bırakırsak, West Hardy'nin güzel çocuklar yaptığına şüphe yoktu.

Sonra margaritamı yudumladım ve ilk kez, adetimin başlaması için dua ettim... ve de bir an önce.

Buck'ın kalın saçları ve güzel gözleri olan başka bir çocuk, küçük bir çocuk, zihnime geldi ve aylık dostumun geri dönüşüyle ilgili tamamen mantıksız bir düşünce kafama girdi.

Çünkü belki de dua etmem gereken şey...

Hayır.

"Başka bir şey izleyebiliriz," diye Gear'ın sessizce söylediğini duydum.

"Bunu izlemek istiyorum," diye Tatiana'nın daha yüksek sesle söylediğini duydum.

"Clara ilgilenmiyor Tat, onu uyuttu," dedi Gear, yine sessizce.

Daha önce Buck ve ben içeri girmiştik ve iki çocuk da koltuklarda televizyon izliyorlardı.

Boş margarita bardağımı bulaşık makinesine koydum (içimdeki olası Hardy Tot bir gecelik tekilayı yeterince içmişti), Buck bir bira daha aldı ve kanepeye doğru yöneldik.

Onun karşısına oturdum ve Buck normal yerine oturduktan sonra 0,25 saniye boyunca orada kaldım.

Sonra kolunu uzattı.

Parmakları bileğimi kavradı, beni kendine doğru çekti ve her zamanki pozisyonuma, yanağım onun uyluğuna değecek şekilde yerleştirdi. Yaklaşık 0,15 saniye sonra, parmaklarını saçlarımda hissettim.

Gear ve Tatiana'nın gözlerinden kaçındım ve gözlerimi televizyona diktim.

Bir saatten biraz fazla bir süre sonra (bir saat olduğunu biliyordum çünkü tüm programı izlemeyi başarmıştım), uykuya daldım.

Şimdi, gözlerim kapalıydı, parmaklarım Buck'ın uyluğuna dolanmıştı, hala çoğunlukla uyuyordum, ama onların konuşmaları uykumu delip geçmişti.

"O bunu yapıyor," diye Buck'ın arkamda mırıldandığını duydum. "Ne?" diye Gear sordu.

"Her gece televizyonun önünde uyuyakalır. Ne izlemek istiyorsan izle. Toots umursamıyor. Televizyon onu sakinleştiriyor. O iyidir," diye cevapladı Buck.

"Tamam, harika," diye mırıldandı Gear.

Ondan sonra televizyondan başka bir şey duymadım.

Ve sonra, yarı uyanık uykumdan tekrar uykuya daldım.

Buck beni kanepeden kaldırdığında tekrar uyandım.

Kollarımı omuzlarına doladım ve sersemlemiş bir şekilde etrafa baktım. Ay ışığı pencerelerden içeri süzülüyordu, ışıklar yanmıyordu

Gear ve Tatiana gitmişti.

Alnımı West'in boynuna dayadım.

"Gördün mü," Buck'ın sesi hoşuma giden bir şekilde etrafımda yankılandı, "yorgun düştüğünde, bebeğim... sevimli ve tatlı oluyorsun."

"Mm," diye mırıldandım ve sonra onun kıkırdaması da benim hoşuma giden bir şekilde etrafımda yankılandı.

Beni yatağın benim tarafına indirdi ve ben hemen soyunmaya başladım. Kot pantolonumu çıkardım. Kütüphaneci bluzumu (bu, fuşya renginde, kısa kollu ve küçük fırfırlı olan) düğmelerini açıp bir kenara attım. Yastığın altından geceliğimi almak için sütyen ve iç çamaşırlarımla yatağa döndüm.

Ama hedefime ulaşamadım.

Buck'ın elleri kalçalarımdaydı. Beni döndürdüler, sonra kalçalarımın üzerinden kayarak uyluklarımın üst kısmına indiler ve beni kaldırdılar, elleri daha da kayarak bacaklarımı açtılar.

Otomatik olarak, hala kot pantolon giymiş kalçalarına bacaklarımı sıkıca doladım ve ellerim onun çıplak omuzlarına gitti.

Gözlerim de onun gözlerine

gitti. "Buck, çocuklar."

"Uyuyorlar ve derin uykudalar." "Ama

Buck..."

Ağzı ağzıma değdi. "Bebeğim, daha fazla bekleyemem. Seni sikiyorum."

Bununla birlikte, sırt üstü yatakta, başım yastıkların üzerinde, Buck'ın dili ağzımda buldum kendimi.

Ve artık uykum kalmamıştı.

Buck yalan söylemedi, beklemedi. Beni derin ve ıslak bir şekilde öpüyordu ve elleri her yerimdeydi. Daha başlamasına bile fırsat yoktu. Saniyeler içinde sıfırdan tam gaz ve hazır hale geldi.

Bunu kanıtlamak için, birdenbire sütyenim yok olmuştu ve Buck'ın ağzı göğsümdeydi, parmakları diğer meme ucumla oynuyor, onu ağzının derinliklerinde emirken yuvarlayıp nazikçe çekiyordu.

Sırtım kavislendi ve ellerim saçlarına kaydı. Tanrım.

İnanılmaz derecede fantastikti.

Bunu uzun süre yaptı, parmakları ve ağzı, ağzı ve parmakları arasında gidip geldi, ta ki ben onun altında kıvranmaya başlayana kadar, ellerim dokunabileceğim her yere uzanıyor, parmak uçlarımla altında onun gücünü hissederek kendi ihtiyacımı besliyordu.

Eli meme ucumdan ayrıldı ve külotuma doğru gitti. Onu aşağı itmedi. Külotumu yakaladı ve sertçe yukarı çekti, sürtünmeye ve tam da istediğim yerde şaşırtıcı ama hoş bir baskıya neden oldu.

Boynum gerildi, boğazımdan sessiz bir inilti çıktı ve aklımı kaybettim. Bir ayağımı yatağa dayadım ve onu sırt üstü çevirdim.

Sonra onun peşine düştüm.

Ellerim, ağzım ve dilim boynunda, köprücük kemiğinde, aşağıda... meme uçlarında... Dilimle göğüs kaslarındaki GEAR1 yavaşça izledim ve onun tadını çıkararak yavaşça yaptım. Aşağıda... parmaklarım yanlarında kayarken, dilim karın kaslarını keşfediyordu...

Aşağı...

O kot pantolonunun düğmelerini açtı ve ben ondan kayarak pantolonunu bacaklarından aşağı çektim. O bacaklarını açıp kaldırdı ve ben arasına yuvarlandım. Penisini elimle tuttum, sonra ağzıma aldım. Gözlerim ona gitti, dirseklerinin üzerinde beni izliyordu, bakışları karanlık, açgözlüydü. Gördüklerini, hissettiklerini, yaptıklarını beğeniyordu ve benim bunu bilmemden rahatsız değildi.

Tanrım, ne güzel.

Ona verebileceğim her şeyi verdim, emdim, yaladım, elimle okşadım, bazen hepsini birden, çoğu zaman onun beni izlemesini izleyerek, ve bundan gerçekten, *gerçekten* zevk alıyordum.

"Tanrım, siktir, Toots, lanet olası ağzın," diye düşük sesle homurdandı ve ben bakışlarımı indirdim ve onu derinlemesine emdim. Ve bunu yaptığımda, onu sertçe emdim.

"Siktir," diye tekrar homurdandı, sonra hareket ettiğini hissettim, elleri kollarımın altındaydı.

Ağzım onun sikini bıraktı ve beni yana attı, külotumu bacaklarımdan aşağı çekti.

Yine hareket etti, komodine uzandı, ama ben onun üzerine çıktım. Hazırdım, ona ihtiyacım vardı ve beklemeyecektim. Ona sahip olmalıydım.

Bir elim göğsünde, onu aşağı ittim, diğer elim aramızda, onu sardım.

"Clara, bebeğim, bekle..."

Onu içime aldım ve aşağı doğru bastırdım.

Harika.

Başım geriye doğru gitti ve ben hareket ettim, onu hızlıca sürerek, onu derine aldım. Eli bacaklarımdan arasına girdi, başparmağı bastırarak, yuvarlayarak.

Tanrım.

İnlememi bastırdım, başım geriye düştü, daha hızlı gidiyordum.

Buck kıvrıldı ve eli boynumu sardı, başımı eğdi. "Beni sürerken gözlerin bende olsun." Sesi kalınlaşmıştı gibi kalındı.

"Evet," diye fısıldadım, odaklanmaya çalışarak, geldiğini hissederek. Başparmağı yuvarlandı.

"Tanrım, Buck," diye nefes aldım.

"Bırak kendini, bebeğim," diye emretti, başparmağı tekrar yuvarlandı, ben de onu tamamen içime aldım.

Elim boynunun yan tarafına dolandı, diğer elim göğsündeydi, gözlerim onun gözlerine odaklanmıştı.

"Seni hissetmeyi seviyorum. Seviyorum," diye fısıldadım. "Senin içimde olmanı."

Kafam geriye doğru savrulmadan hemen önce bu sözleri söyledim ve bu beni çok etkiledi, güçlü, ezici, uzun süreli ve *olağanüstüydü*.

Ama ben orgazma ulaşmaya başlamıştım ki, beni sırt üstü çevirdi, bacaklarımı kalçalarına doladı, ağzımı kapattı, böylece inlemelerim onun ağzını doldurdu ve sertçe vurmaya başladı, penisi içime girerken, homurtuları benim inlemelerimle karışarak boğazıma doğru güçleniyordu.

Kollarımı ona doladım ve dört uzvumu da sıktım. "İşte böyle, bebeğim," diye mırıldandım onun sert dudaklarına. "Sik beni."

Beni sikti, sertçe sikti, sonra daha sert sikti ve sonra dudakları benim dudaklarıma bastırdı, bir, iki, üç, dört, beş kez derinlemesine girip çıkarken ağzıma inleyerek.

Durdu, köküne kadar girdi ve dili içime kayd. Onu emdim ve parmaklarımı saçlarına soktum, ona ağzımı alabileceğini, hepsinin onun olduğunu gösterdim.

Benim verdiğimi aldı ve daha fazlasını istedi.

Sonunda öpüşmemizi bitirdi, dudakları çeneme, boynuma kayd, dili kulak mememe dokundu, sonra başını kaldırdı ve bana baktı.

"Senin kendini bırakmanla ilgili bir şeyler yapmalıyım," diye fısıldadı ve başım yastıkta seğirdi.

"Anlamadım?"

"Bebeğim, bekle. Amin, istediğini vermeden çok önce hazır oluyor."

Ona baktım.

Sonra tekrar ettim, "Anlamadım?"

Bana sırtıttı, sonra başını eğdi ve dudaklarını çenemden kulağıma doğru kaydırıldı.

"Sen hazır olduğunda hissedebiliyorum, ama kendini bırakmıyorsun. Kendini tutuyorsun." Kulak mememi ısırıldı ve sonra beni şaşırtarak, "Bir erkeğin kontrolünü mahvediyor," dedi.

"Anlamadım?" diye tavana sordum.

Başını kaldırdı ve gülümsüyordu.

"Seni her becerdiğimde, bebeğim, senden önce boşalmamak için tüm gücümü kullanmam gerekiyor. Kendini bırakmayı öğrenmelisin."

"Ama," diye patladım, "istemiyorum. Eğer bırakırsam, içimde olmanı kaybederim ve içimde olmanı seviyorum. Bağlandığımı seviyorum. Çok seviyorum."

Bunu söyledikten sonra yüzü değişti, vücudu hareketsiz kaldı ve yüzümü kızartacak, karnımı ısıtacak ve kalbimi çarptıracak şekilde bana baktı.

Nefes kesici bir şekilde yıllar gibi gelen (ama ne yazık ki sadece saniyeler süren) bir süreden sonra, başını eğdi ve burnumu öptü, sonra yarım santim geri çekildi.

"O zaman tutun, güzelim, istediğin kadar," diye fısıldadı. "Ben de seninle birlikte yuvarlanacağım."

"Buck..." diye fısıldadım, bunun bir şekilde derin bir an olduğunu düşünerek ve nedenini sormak isterken, o çekildi ve sırt üstü yuvarlandı, böylece ben üstte kaldım.

"Git temizlen," diye emretti, parmakları kalçalarımın gömüldü. "Ne?"

Ellerinden biri kalçamdan ayrıldı ve başımın arkasını kavrayarak yüzümü kendine yaklaştırdı.

"Clara, tatlım," dedi yumuşak bir sesle, "ben seni yemeden önce bana saldırdın. Ve ben seni yemek için günlerdir bekliyordum. Şimdi gidip temizlenip geri gelmelisin ki seni yiyebileyim."

Tanrım, daha yeni bitirmiştik.

Ve çok güzeldi.

Gerçekten çok iyiydi.

Ve o tekrar yapmaya hazırdı. Az önce

söylediklerinden sonra, ben de

öyleydim.

"Tamam," diye fısıldadım, dudaklarımı dudaklarına değdirdim, üstünden indim ve tuvalete giderken (ve dönerken) hiç vakit kaybetmediğimi söyleyebiliriz.

Hızla bilinçsizliğe dönüşen bir seks sersemliği içinde_{ydim.}

İkimiz de, uyanık olsalar çocuklar duymasın diye birbirimizin seslerini bastırmak için açıkça yorucu bir çaba sarf etmiştik.

Yine de, üç orgazm olmuşum, ikisi Buck'ın penisıyla, biri ağzıyla.

Bu yüzden çoğunlukla kendimden geçmiştım ve uykuya dalıyordum. "Görünüşe göre," sesi dudaklarından ve göğsünden gürledi, sonuncusu kulaklarımın altında duyduğum, "senin için de kötü olmazdı, seni hamile bıraktım, eldiveni çıkardığımda sikime yaptıklarına bakılırsa."

Gözlerim birden açıldı.

Aman Tanrım.

Yine yaptık! Ya da...

Ben yine yaptım çünkü o (iki seferde de) bunu yapmaya çalıştı ve ben ona izin vermedim.

Bu bilinçaltında mıydı?

Artık kafamda Buck'ın kahverengi gözlerine sahip o sevimli küçük erkek bebeği gördüğüm için hamile kalmaya mı *çalışıyordum*?

Aman Tanrım!

Akıllı davranmam

gerekiyordu. Hem de

çabuk.

"Bundan sonra prezervatif kullanacağız," dedim kaslı vücuduna.

"Tamam," dedi, sesi titriyordu (ve vücudunun diğer kısımları da titriyordu) mizahla.

Başımı kaldırdım. "Buck..."

Yüzümün yanını avuçladı.

"Endişelenecek bir şey olduğunda endişelen," diye hatırlattı

"Bundan sonra ya prezervatif ya da hiç seks yok," diye tehdit ettim. "Sen ne dersen o, tatlım," diye mırıldandı, hala eğleniyor gibi görünüyordu.

Kahretsin.

Şey, bir konuda haklıydı, bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu

Buck ve ben henüz yeni tanışmıştık ve hayatım hala darmadağın durumdaydı, bu durum Buck'ın evinde mükemmel uyku rekorumu kesinlikle bozacaktı.
Yanılmışım.

MUTLULUK POP-TARTS'TIR

"Ace in the Hole Ev Tadilatı ve Mütahhitlik, ben Clara, nasıl yardımcı olabilirim?" Omuzlarımı kaldırarak telefonu kulağıma dayadım ve parmaklarımla dosya dolabındaki dosyaları karıştırarak telefona baktım.

"*Merhaba, canım,*" diye cevapladı Bayan Jimenez ve ben gerginleşirken gülümsedim. Ace'de üç haftadır ofiste çalışıyordum.

Gear ve Tatiana ile geçirdiğim ilk hafta sonunun ardından pazartesi günü işe başlamıştım.

O gün, Buck'ın motosikletinin arkasında gittim (ve motosikletçi kızların neden saçlarına bandana taktıklarını öğrendim — saçlarının dağılmaması için — Buck benim için "mükemmel kask" (onun sözleriyle) ararken, ben de birkaç eşarp bulup onları kullandım. Biri Hermès, diğerleri Alexander McQueen ve Prada markaydı, hepsini hiç alamadığım yeni işler için saklamıştım. Bunlar "Motosikletçi Kız!" diye bağırıyordu ama saçlarımı kontrol altında tutuyorlardı ve bu arada, Buck'ın motosikletinin arkasında Buck'la *birlikte* gitmek *her şeydi*).

Beni ofisine götürdü — son derece *dağınık* ofisine — ve beni serbest bıraktı.

Serbest bıraktı derken, bana hiçbir talimat vermediğini kastediyorum.

Bunun nedeni, onun sözleriyle, ofis hakkında "hiçbir şey" bilmiyor olmasıydı.

Bana verdiği tek ipucu, bana etrafı gezdirecek Chap adında bir adam bulmamdı.

Ancak, söz konusu Chap'i nerede bulabileceğimi söylemedi.

Sadece "Chap her zaman buralardadır... olmadığı zamanlar hariç" dedi.

Tabii ki bu hiç yardımcı olmadı.

Chap'in kısaltması olduğunu daha sonra (Chap'i sonunda bulduktan sonra, Chap'ten) öğrendim, "Chaplain" (papaz) idi ve bu, kulüpteki göreviydi.

Daha sonra öğrendiğim bir başka şey de, bunun çoğunlukla, tüm erkeklerin "boklarını" (Buck ve Chap'in kelimesi) götürdükleri yerleşik bilge olduğu ya da erkekler arasında anlaşmazlık olduğunda mantığın sesi olduğu anlamına geldiği idi.

Ve Chap'in bilge *olduğunu* gördüm.

Çoğunlukla bunun, MC'nin en yaşlı üyesi olduğu için üstlendiği bir rol olduğunu düşünmüştüm.

Buck beni serbest bırakıp Chap'i bulmam gerektiğini söyledikten sonra ortadan kayboldu.

Ben, kot pantolonum, kütüphaneci bluzum (önü pilili, iris moru renkli olan) ve askılı, yüksek topuklu, koyu mor yılan derisi sandaletlerimle Chap'i aradım.

Ama o sırada Chap ortalarda yoktu.

Daha sonra öğrendiğime göre, bunun nedeni Chap'in alışılmadık olmayan bir içki aleminde olmasıydı.

Bu nedenle, Chap'i dört gün sonra, Dive'ın arkasında bulunan deponun yanındaki arsada, Dive'dan sendeleyerek çıkarken görene kadar bulamadım. Bu arada, tüm bunlar, bir ila dört numaralı binalarda, mağazalarının bitişiğindeydi: devasa mağazaları, benim çalıştığım, ofisim ve iyi donanımlı, klimalı bir dinlenme odası bulunan küçük idari bina, büyük depoları ve Dive.

Chap'i gördüğümde, ev geliştirme malzemelerinin teslimatıyla uğraşıyordum.

Daha doğrusu, ne yaptığımı bilmediğim için teslimatla uğraşıyordum.

Ofiste çalışmaya başladığımdan beri, tanımadığım her erkeğe Chap olmasını umarak yaklaşıyordum.

Bu sayede, Ace'de çalışanların yanı sıra, mağazada satış elemanı ve müşterilere danışmanlık yapanlar ya da elektrikçi, tesisatçı, boyacı, alçıpan ustası ve benzeri işlerde çalışanlar gibi MC'nin çoğuyla tanıştım.

Hepsi üye değildi. Ama hepsi de sert ve kavgacıydı. Kadınlar bile.

Bu yüzden, Chap'e Dive'dan çıkarken yaklaştım ve aradığım adamı

mı O dört gün boyunca fena bir performans sergilemediğimi gururla söyleyebilirim. Hatta, sonunda çok eğlendiğimi fark ettim.

Başlangıçta tereddüt ettim, dağ gibi görünen kağıt yığınlarını ve bir sistem olmadığına karar verdim. Bunun yerine, ofisi idare eden kişi, sistem olmamayı bir sanat haline getirmiş gibiydi.

Sonra, üçüncü gün, sistemin zaten benim olacağını anladım, bu yüzden işe koyuldum ve her şeyi istediğim gibi düzenledim.

Ve bu yolculuk boyunca, bir araştırma kütüphanecisinin kağıtla ilgili her şeyi araştırmayı sevdiğini ve bu kağıtların Galileo'nun günlüğündeki kitaplarda veya sayfalarda yer alması gerekmediğini öğrendiğimi söyleyebiliriz.

Bu beni çıldırtabilir, ama o ofisi düzene sokmak, Buck'la yatakta olmak dışında bir yıldır yaşadığım en eğlenceli şeydi.

Göğsüne kadar uzanan dağınık gri sakalı, at kuyruğu yapmaya tenezzül etmediği çelik grisi, uzun, sert saçları ve uzun, ince, neredeyse sıksa vücudu (bu yüzden onu yemeğe davet etmekte zorlandım) olan Chap, bahsettiğim gibi, MC'nin en kıdemli üyesiydi.

O da ofis işlerini biliyordu.

Huysuz biriydi ve onunla ilk tanıştığımda ciddi bir akşamdan kalmaydı. Bu nedenle, bana ofis işlerini açıklamak için zaman ayırmaktan pek hoşlanmadığını açıkça belli etti.

Ama bunu yapmazsa, ofis işlerini *yapmak* zorunda kalabileceğini de fark etti (bunu ona açıkladığımda fark etti), bu yüzden bana zaman ayırdı.

İkinci haftaya kadar işleri öğrenmiştim.

Mağazanın stokladığı ürünlerin yarısının ne olduğunu hâlâ bilmiyordum. Erkeklerin işler için sipariş etmemi söyledikleri ürünler de aynıydı.

Ama teslimat notlarını siparişlerle karşılaştırmam, kelimeleri ve sayıları eşleştirmem, mağaza için stokta ne olduğunu ve sözleşmeli işler için neyin geleceğini deşifre etmem, bunların gitmesi gereken yere yönlendirmem ve imzalamam gerekiyordu.

Kolaydı.

Sipariş vermek daha da kolaydı.

Çocuklar bana neye ihtiyaçları olduğunu söylediler, ben de yazdım, Chap'e (artık hızlı aramada kayıtlıydı) sorarak kime sipariş vereceğimi öğrendim ve siparişi verdim.

Faturalar, daha da kolay.

Fatura ödemeleri, daha da

kolay. Maaş bordrosu, o

kadar kolay değil.

Ama Buck ile konuştuktan sonra işin özünü anladım, o da çevrimiçi bir eğitimi ödememe izin verdi. Eğitimi aldım, mantıklıydı ve roket bilimi kadar zor değildi, bu yüzden nispeten hızlı bir şekilde öğrendim, ilk denememde sadece bir kişi hata bildirdi ve bir sonraki denemenin çok kolay olacağını düşündüm.

Mevcut ve potansiyel müşterilerle telefonda sohbet etmek en kolayıydı. Garip bir şekilde, benim hiçbir fikrim olmadığını sevdiklerini fark ettim.

Hiçbir şeyden haberi olmayan geveze bir kızın onlarla sohbet etmesi ve bir şeylerden haberi olan birinin geri arayacağına söz vermesi çok "havalı" buluyorlardı (bu geri arama genellikle Buck, Ink veya bazen Chap'ten geliyordu).

Hatta bazıları telefon arkadaşım olmuştu.

O üç hafta içinde pek bir şey değişmemişti, sadece bir işim vardı ve bu şimdiye kadar sahip olduğum en iyi iş olabilirdi (evet, gezici bir sergi için sergilenmek üzere getirilen Galileo'nun günlüğünün sayfalarını gördüğüm Hunter Enstitüsü'nden bile daha iyiydi).

Uyanıp gidecek bir yerim ve yapacak bir işim olmasını seviyordum ve bunların hiçbiri repo adamlarından veya fatura tahsildarlarından endişe etmek veya saklanmak değildi.

Tabii ki, ofisi tamamen kontrolüm altındaydı ve kimse işime karışmıyordu.

Aslında, bana bu işi yapmama izin verdiler ve evrak işlerinin artık günlük yaşamlarını tehdit etmemesi nedeniyle rahatlamış görünüyorlardı. Yani bu işin doğasında bir popülerlik katsayısı vardı ve bu hiç de fena değildi.

Dahası, orada çalışan erkekler ve kızlar kaba ve sert olsalar da, Buck'ın yatağını, evini paylaşıyor ve onun motosikletinin arkasında işe gidiyordum. Bunun bana az da olsa saygı kazandırdığını çabucak öğrendim.

Sanki Kraliçe Motosikletçi Bebeği gibiydim.

Onlar nazikti, kibardı ve bana anında saygı gösterdiler.

Başlangıçta bunu biraz tuhaf buldum, ama itiraf etmeliyim ki, oldukça harikaydı.

Üstelik ofisin çalışma saatleri yoktu.

Orada işe başladığımda, Buck alarm saatini fişe takmamıştı ve ben fişini çekmeden önce de kurmamıştı, çünkü, "Ben gittiğim yere giderim ve sen de benimle birlikteysen, sana bir araç bulana kadar benimle birlikte olacaksın, yani sen de orada olacaksın" demişti.

(İlginç bir not: Buck, usta bir marangozdu, bu yüzden çoğunlukla depodaki atölyede dolaplar yapıyordu ve bunlar daha sonra iş yerlerine götürülüp monte ediliyordu. Onun çalışmalarını görmüştüm ve onunla ilgili her şey gibi, bunlar da muhteşemdi. Buna ek olarak, MC işleriyle meşgul olmadığı sürece, çoğu zaman ortalıktaydı ve her gün benimle öğle yemeği yemeyi bir ilke haline getirmişti. Bunu gerçekten çok tatlı buluyordum.).

Böylece, Buck Phoenix'e gelmeye hazır olduğunda ofise gittim. Buck eve gitmeye hazır olduğunda oradan ayrıldım.

Bazen Driver veya Cruise beni evine geri götürürdü, ama bu nadiren olurdu.

Çoğunlukla hatta Buck Buck olsa uzak yaptığı dükkan/sözleşme dışı işlerle uğraşıyorsa, Aces High MC'nin başkanı, geri dönüp beni alacaktı.

Bunu büyük bir rahatlama olarak gördüm ve düşündükten sonra nedenini

Ve bunun nedeni, doğru şeyleri yapmak, olmam gereken yerde olmak, kendime bakmak, değişiklik olsun diye kararları başka birinin vermesi hoştu. Nereye gidersem gideyim, orada olmak hoştu.

Sadece *kendim* olabilmek güzeldi.

Günler geçtikçe, çocuklar bana alıştılar ve saygı dostluğa dönüştü. Her zaman taze kahve hazırlardım, bazen ben çalışırken ofiste takılırlar, şakalaşırlardı.

Bunu o kadar çok sevdim ki, pişmiş ürünler getirerek bunu kolaylaştırdım. İlk önce kutulu browniler yaptım. Sonra mağazadan satın aldığım kurabiye hamurlu kurabiyelere geçtim. Bunlar o kadar beğenildi ki, sıfırdan cupcake yaptım.

Ve sert motorcuların (diğer erkek ve kızların da) kalbine giden yolun midelerinden geçtiğini keşfettim.

Motosikletçi kız kıyafetlerimi henüz denememiştim, ama bunun için hazırlanıyordum. Yeni hayatıma alıştıkça, kütüphaneci bluzlarım ve yüksek topuklu ayakkabılarım bana tanıdık bir zırh gibi geliyordu.

Ama motosikletçi hayatı beni kucaklıyordu ve bu hoşuma gidiyordu, ben de motosikletçi hayatını kucaklamaya hazırlanıyordum. Bu da motosikletçi kıyafetlerimi giymek anlamına geliyordu.

Sadece... eninde sonunda.

Diğer haberlere gelince, Bayan Jimenez taşınyordu (neyse ki).

Raymundo, ona şehrin daha iyi bir bölgesinde, güvenli bir binada birinci katta bir daire bulmuştu. Kira, onun ödeyebileceğinden fazlaydı, bu yüzden çocukları her ay kirayı karşılamak için para topluyordı.

Bayan Jimenez'in haberi olmadan ve ilk maaşımı yakında (yani ertesi gün, cuma günü) alacağım için, Raymundo'yu aradım ve payımı ödemek istediğimi söyledim.

Benimle tartışmaya çalıştı, ama ben dinlemedim. Beş çocuğu ve dokuz yeğeni olduğu için sonunda pes etti.

Bütün bunları daha da güzel kılan şey, Minnie, Pinky ve Lorie'nin sık sık ofise gelip benimle vakit geirmeleriydi.

Bunun nedeni, Minnie ve Pinky'nin aynı motorcu barında garson olarak çalışıyor olmaları ve gece vardiyasında çalışmalarıydı, bu yüzden öğleden sonraları benimle vakit geirebiliyorlardı.

Lorie kuafrd ve sabahları, öğleden sonraları veya izin günlerinde işleri yoğun değilse, o da benimle takılırdı. Birkaç kez, molalarımnda dışarı çıkıp kahve içtik.

Hiç kız arkadaş grubum olmamıştı ve bu çok iyi geliyordu. Tamam, hayır.

İyi hissettirmiyordu. *Harika* hissettiriyordu.

Ve onlar beni kolladıkları için daha da iyi hissettiriyordu. Onlara her şeyi sorabilirdim ve onlar hemen Profesör Higgins rolüne girip, motorcu kızlar dünyasına dair tavsiye ve rehberlik sunarlardı (ve evet, motorcu çocuklar için küfürlü kelimeler yasak değildi, ama sadece gençler için).

Ofiste takılmadığımız zamanlarda mesajlaşırdık ve bir keresinde Buck meşgulken onlarla içmeye çıktım ve eve gitmeye hazır olduğunda beni aldı.

Gear ile bağ kurmam sayesinde iyi olan şeyler daha da iyiye gitti.

O iyi bir çocuktı ve benden hoşlandığını ve babasıyla birlikte benden hoşlandığını açıkça belli ediyordu.

İkinci hafta sonu Tatiana olmadan geldi, bu çok üzücüydü ve Buck'ın da böyle hissettiğini biliyordum, ama tek kelime etmedi.

Sonra, annesi ve Knuckles ile geçirdiği hafta sonu iyi geçmeyince, Tatiana beni kabul etmeye karar verdi ve sonraki hafta sonu geldi.

Benim tavsiyemi dinlediği belliydi ve ilk hafta sonu yaptığı gibi tavır takınmadı, en azından Buck'ın yanında.

Ayrıca, yakın zamanda en iyi arkadaşlık için zeytin dalı uzatmaya niyetli olmadığı da belliydi.

Benim açımdan, zorlamadım, ama kararlı bir şekilde nazik davrandım ve o bana dostluk elini uzattığında buna açık olduğumu açıkça belirttim. O ve ben yalnız kaldığımızda, somurtkan, çocukça bir tavırla benden hoşlanmadığını belli etse bile, ben tavrımı sürdürdüm. Buck ve Tatiana için tavrımı sürdürdüm.

Buck ve Tatiana için devam ettim. Evinde durumu iyi değildi ve ben, Buck'ın evinde olduğu gibi onun için her zaman olduğu gibi güvenli bir ortam yaratmak istedim.

Bunu açıkça belirttim, gerisini ona bıraktım ve umut ettim.

Buck ile başlangıcım değişmedi, ancak o seks konusunda ilk adımı attıktan sonra, bu bizim hayatımıza sık sık ve son derece hoş bir ekleme oldu.

Onunla birlikte olmak kolaydı.

Eve zamanında dönersek, akşam yemeğini hep o pişirir, ben de temizliği yapardım. Sabahları (seks yaptıktan sonra) kahveyi ben yapar, Pop-Tarts'ı kızartırdım (cumartesi veya pazar günleri hariç). Ve neredeyse her zaman televizyonun önünde başımı onun bacağına koyarak uykuya daldardım.

Bazen beni yatağa taşımadan önce kanepede benimle seks yaparak işleri biraz karıştırdı ve bir keresinde yatağa giderken onu öptüm ve merdiven sahanlığında seks yaptık (bu *harikaydı*).

Ama hızlı ve kolay bir şekilde bir çift olduk.

Beni hayatına sanki hep oradaymışım gibi uyarladı ve ben de o hayatı sevdim.

Son olarak, ve tek kötü şey (Tatiana dışında), Tia bulunamamıştı.

Bu beni üzüyordu, ama Buck'ın kitabından bir sayfa alıp, stres yapacak bir şey olup olmadığını bilmediğimde stres yapmamaya çalışıyordum.

Güvenli bir yerde saklanıyor olabilirdi.

Bu bir olasılıktı, çünkü Buck, Tia'nın evlilik yüzüklerini ve diğer bazı mücevherlerini sattığını ve Esposito'nun bazı eşyalarını rehin verdiğini öğrendiklerini söyledi. Bunu, kaçma planımızı yaptığımız günün ertesi günü yapmıştı. Ayrıca cesurca bankaya gidip beş bin dolar çekmiş ve ayrılmayı planladığımız gün ve sonraki iki gün boyunca ATM'den maksimum nakit çekimi yapmıştı.

Ancak ikinci günden sonra kimse ondan haber almamış ya da onu görmemişti. Yani arabası ve yeterli miktarda nakit parası vardı.

Bu gerçek beni rahatlatmıştı.

Beni rahatlatmayan şey ise, Tia'yı bulmak ne kadar uzun sürerse, Buck'ın bu konuda o kadar gerginleşmesiydi. Bunu her sorduğumda fark ediyordum (bu yüzden son zamanlarda bu konuyu kapatmaya karar verdim — bana söyleyecek bir şeyi olsaydı, söylerdi, sadece haber yoktu).

Onu tanımıyordum bile ve endişelenecek bir şey olana kadar endişelenmememi kendisi söylemişti.

Ama günler geçtikçe, sakinliği sabırsızlığa dönüştü, sabırsızlığı aşırı sabırsızlığa dönüştü ve şimdi kızgın görünüyordu. Bu da onun endişeli olduğunu düşündürdü (çünkü Tatiana için endişelendiğinde öfke ortaya çıkıyordu) ve Buck'ın endişelenmesinin iyi bir şey olduğunu düşünmüyordum.

Ama o beni koruyacağına söz vermişti, Tia'yı bulup ona öç alacağına söz vermişti ve söz verdiği diğer her şeyi yapmıştı, bu yüzden bu bilgiye sarıldım ve onu benim için bulacağına güvendim.

Dikkatimi tekrar Bayan Jimenez'in telefonuna çevirdim. "Siz...?"

Bayan Jimenez sözümü kesti, ama nazikçe yaptı. "Hayır, *mi amor*, haber yok."

Her öğleden sonra, eskiden istediğimiz zaman yaptığımız gibi sohbet etmek için arıyordu, çünkü benim işim yoktu ve yan komşusuydum.

Ayrıca Tia'dan haber alıp almadığını da bildirmek için arıyordu. Ve haber almamıştı.

Hay aksi.

"Paketleme nasıl gidiyor?" diye sordum.

"Neden taşınmadığımı şimdi anlıyorum. Çok eşyam var, Clarita."

Telefonun diğer ucunda onun haklı olduğunu bilerek gülümsedim. Küçük dairesinde üç daireyi dolduracak kadar eşya vardı.

İhtiyacım olan dosyayı çıkardım ve masaya geri döndüm. "Yarın akşam için planımız hala geçerli mi?" diye sordum.

Buck's'a enchilada yemeye ve Gear ve Tatiana ile buluşmaya geliyordu. Tatiana, Bayan Jimenez ile tanışmaktansa anestezisiz açık kalp ameliyatı olmayı tercih edermiş gibi davranıyordu, umarım bu durum akşam yemeğini ilginç hale getirmezdi.

Başka bir deyişle, Bayan Jimenez ve benim için işkence.

"*Sí, tu novio ile* tanışmak için sabırsızlanıyorum. Yemek yapan bir adam... *aiyo*. Sabırsızlanıyorum, *querida*."

Masaya oturdum.

"O yemek yapmıyor, Bayan Jimenez, o *yemek pişiriyor*. Hamburgerleri gurme lezzetine dönüştürüyor. Şaka yapmıyorum. Onun hamburgerini ilk ısırdığımda, ayak parmaklarım kıvrıldı ve zevkten bayılmak üzereydim. O kadar iyi ki, bir restoran açabilir."

Ona bunu anlatırken kapı açıldı ve kafamı kaldırıp içeri giren kişiye, Aces üyesi, teslimatçı veya çalışana gülümsedim.

Ama gözlerim kapıdan giren uzun boylu, takım elbiseli adama takıldığı anda, yüzümdeki gülümseme dondu, vücudumun geri kalanı da öyle.

Kalbim hariç.

O adamı her gördüğümde olduğu gibi, kalbim acı verici bir şekilde sıkıştı.

Bayan Jimenez'in "Clarita? Orada mısın?" diye seslendiğini duyana kadar donakaldım.

"Ben..." Yutkundum ve gözlerimi sıkıca kapattım.

Onları açtım ve ne yazık ki, gözlerimi kapattığımda evrene gönderdiğim ateşli dilek cevapsız kaldı.

O hala oradaydı.

Şimdi ne olacak, ve belki daha da önemlisi, neden ben?

"Gitmem gerek Bayan Jimenez, biri ofise girdi. Bununla ilgilenmem gerekiyor."

"*Por supuesto*," diye cevapladı Bayan Jimenez, sesi mutlu du, çünkü benim için mutluydu.

Tia için endişeleniyordu.

Ama Buck'la birlikte olduğum, Buck'ın evi ve Buck'ın bana verdiği iş sayesinde artık benim için endişelenmesine gerek kalmamıştı.

Ve bu onu mutlu ediyordu.

İşte benim Meksika asıllı Amerikalı

büyükannem. "Yarın konuşuruz," diye bitirdi.

"Teşekkürler, evet, yarın. Kendine iyi bak, tatlım."

"*Hasta mañana, cariña*."

Telefonu yerine koydum.

"Beni nasıl buldun?" diye sordum Nolan Armitage'a, Rogan'ın yapışkan, kibirli avukatına.

Rogan'ın sümüklü, kibirli avukatı, boşanmamı engellemeye çalışmıştı çünkü, birincisi, benim ayrılmamın Rogan'ın savunmasına zarar vereceğini iddia ediyordu ve ikincisi, Rogan'dan yasal olarak ayrılırsam, Rogan'ın parası bittiğinde Nolan bana Rogan'ın faturalarını ödemem için gelemeyecekti.

Bu nedenle, boşanma sürecini daha uzun, daha acı verici ve çok daha pahalı hale getirdi ve beni zaten oldukça derin olan çukurun daha da dibine itti.

"West Hardy'nin adresini kullanarak bir cep telefonu hesabı açtın, sonra Ace in the Hole, Limited'da çalıştığını bildirildi," diye cevapladı, etrafına bakarak, üst dudağı küçümsemeyle kıvrıldı, sonra gözleri bana döndü. "Görüyorum ki ayaklarının üstüne düşmüşsün."

Onun bir aptal gibi davranmasına şaşırarak isterdim.

Ama hiç başka türlü davranmadığını düşünürsek, şaşırmadım.

"Evinizde yaptırmak istediğiniz işleri görüşmek için mi buradasınız? Eğer öyleyse, müşterilerimizin seçkin olduğunu ve bekleme listemizin uzun olduğunu söylemeliyim. Yıllar sürebilir ve bunu karşılayabilmek için suçlu pislikleri savunarak çok fazla fatura edilebilir saat biriktirmeniz gerekecektir."

"Sizinde konuşmak için buradayım" dediğinde dudak kıvrımı kaybolmadı.

Ayağa kalktım ve ona döndüm. "Senden duymak istediğim hiçbir şey yok."

"Aslında, bence yanıyorsunuz."

"Hayır, haklı olduğumu biliyorum."

O eğildi.

"Hayır, Clara, yanıyorsun," dedi sessizce.

Kafamı salladım. "Lütfen git ve ev tadilatı işi hakkında çocuklardan biriyle konuşmak istemiyorsan, bir daha gelme."

"Rogan kanser."

Elim hızla uzandı ve bu haberle vücudum sarsılırken parmak uçlarım masaya bastırdı.

"Bunu duymak isteyeceğini biliyordum." Hala sessizce konuşuyordu. "Kanser mi?" diye fısıldadım.

"Hapishane hastanesine nakledildi. Durumu iyi görünmüyor. En fazla birkaç ay ömrü kaldığını söylüyorlar."

Aman Tanrım.

Gözlerimi kapattım ve başımı eğdim.

"Sen onun hayat sigortası lehtarısın," diye devam etti Nolan.

Gözlerimi açtım ve başımı kaldırdım.

"Ne?" diye fısıldadım.

"O öldüğünde, beş milyon dolar alacaksın." Bir adım geri attım.

Sonra bağırdım, "Ne?"

"Sana söyledim, o da söyledi, *ikimiz de* sana defalarca söyledik, sen boşanmak için ısrar ederken, o seninle ilgilenecekti. Dinlemedin. O da beni dinlemedi ve seni lehtar olarak bıraktı. Şimdi, o ölür ölmez, zengin olacaksın."

"Nasıl yapabilir... nasıl yapabilir...?" Nefes aldım, öne eğildim ve bağırdım, "*Nasıl hayat sigortası poliçesi olabilir?*"

"Clara..."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Bu *delilik!*" diye bağırdım.

"Clara, beni dinle," dedi Nolan, bana doğru yürüyerek.

Ama ben dosya dolaplarına çarpana kadar geri çekildim ve durmak zorunda kaldım. O ise bir adımdan daha az mesafeye kadar bana yaklaştı.

Başımı geriye eğip ona baktım ve bağırdım, "Hayat sigortası poliçelerinin primlerini *ödemek* zorundasın! Hayat sigortası poliçesinin primlerini ödemek için parası nereden geldi?"

Garajın yan kapısı açıldı ve elektrikçilerimizden biri olan ve benim pişirdiklerimin en büyük hayranlarından biri olan Raul orada duruyordu.

Mola zamanıydı ve işinden buraya kadar gelip cupcake'ini almıştı.

Kesinlikle en büyük hayranlarından biri.

"Her şey yolunda mı?" Raul, beni dosya dolaplarına sıkışmış ve Nolan'ın yanımda durduğunu görünce sordu.

"Hayır!" diye bağırdım. "Hayır! Her şey yolunda *değil!*" Nolan'a baktım. "Söylesene," diye sordum, "*parası yokken* hayat sigortası primini *nasıl* ödeyebildi?"

Nolan Raul'a bakıyordu. "Yalnız konuşmamız lazım."

"Yalnız konuşmayacağız," diye karşılık verdim ve Raul'a baktım. "Lütfen Raul, gitme." Raul, gözleri uyanık bir şekilde başını salladı ve ben Nolan'a döndüm. "Şimdi, bana cevap ver."

Nolan'ın dikkati tekrar bana döndü. "Clara, ondan gitmesini istemelisin."

"*Hayır!*" diye bağırdım. "*Cevap ver!* Neler oluyor?"

Raul'un "Buck'ı bul" dediğini duydum, ama gözlerimi Nolan'dan ayırmadım. Nolan bana konuştu.

"Duruşma başlamadan önce kanseri biliyordu. Hatta tutuklanmadan önce." Bir süre durakladı, zihnim karışık olduğu için tam olarak anlamadığım önemli bir duraklama, sonra sözünü bitirdi, "En başından beri."

Gözlerimi kapattım ve yana baktım.

"Tanrım," diye fısıldadım. "Buna inanamıyorum."

"İşlerin kızıışmasından endişeleniyordu..." Gözlerimi açıp ona baktım. "Bu yüzden benimle iletişime geçip bazı düzenlemeler yaptı. Biz..." Hareket etmeyen Raul'a baktı, sonra tekrar bana döndü. "Bazı düzenlemeler yaptık."

bir kısmını ayırdık. Onların bulamayacağı ve talep edemeyeceği bir yere koyduk. Rogan öldüğünde, sen de o parayı alacaksın."

Kafamı salladım. "Buna inanmıyorum."

"Bu doğru, Clara. Sana ona sadık kalmanı söyledim ve sen kalmadığında ona seni terk etmesini söyledim, ama o kesin bir şekilde reddetti. Şimdi o ölüyor ve her şey sana kalıyor. Beş milyonluk sigorta ve bir buçuk milyonluk hesap, sadece benim paylaşacağım gizli bir yerde duruyor."

Altı buçuk milyon dolar.

Altı buçuk milyon dolar!

Altı buçuk milyon dolar, ve bir ay önce bir Pop-Tart yemekten bile büyük mutluluk duyuyordum.

Kafamı sallayıp, "Neden duruşma sırasında bunlardan hiç bahsetmedin?" diye fısıldadım.

"Çünkü bana söylemememi söyledi."

Neden böyle bir şey yapsın ki?

Neden?

Bunun en azından cezasını azaltmaya yardımcı olup olmayacağını bilmiyordum. Ama olmasa bile, *denemesi* gerekirdi.

"Bütün o para serbest ve temiz," dedi Nolan. "Polisler ona dokunamaz. Federaller ona dokunamaz. O senin. En azından boşanma bu kısmı kolaylaştırdı."

Başımı sallamayı bıraktım ve ona sert bir bakış attım, odaya daha fazla kişinin girdiğini hissettim ama onları görmezden geldim.

"Birincisi, o para onun değil. Benim de değil. Emekli olmadan önce emekli maaşlarını tamamlamak için çabalayan yüzlerce insana ait. İkincisi, sen ya da Rogan, hayatım *Rogan*'ın bir *kurbağa*, *suçlu* ve *dolandırıcı* olması nedeniyle parçalanmadan önce, kullanılabilir fonlar olduğunu bana söylemeyi *hiç* düşündünüz mü? Ve çaresiz olduğum için *ölebileceğim* bir durumda bulmadan önce? Yani, arabam haczedildi ve bir sosyopat tarafından dövüldüm!"

Bağırarak tiradımı bitirdim. "Ne oluyor lan?"

Başımı çevirip baktığımda, Buck'ın küçük odayı dolduran sert ve kavgacı elektrikçiler, alçıpan ustaları ve motosikletçilerin arasından ön tarafa doğru itişip kakışarak ilerlediğini gördüm.

"Tahmin et ne oldu, tatlım. Eski sevgilim ölmek üzere ve bana altı buçuk milyon dolar bırakacak. Artık hep istediğimiz adayı satın alabiliriz

istediğimiz adayı satın alabiliriz," dedim şeker gibi tatlı bir sesle ve Buck'ın gözleri bana dikildi, sonra Nolan'a kayd.

"Kim olduğunu söylemek ister misin?" diye sordu Buck.

"Özellikle değil," diye cevapladı Nolan, beden dilini okumakta pek iyi olmadığı ve kendini koruma konusunda pek de hassas olmadığı belliydi.

"Tamam, bunu kabul ediyorum," dedi Buck sessiz, zehirli sesiyle. "Şimdi senden yaşlı kadınının evinden çıkmanı isteyeceğim ve umarım farklı bir cevap verirsin."

Nolan'ın kaşları kalktı. "Kadın mı?"

"Clara'dan uzak dur," diye homurdandı Buck.

"Tanrım," diye mırıldandı Nolan, bir adım geri çekilerek, dudağı yine kıvrıldı.

Buck kollarını göğsünde kavuşturdu ve gözleri bana çevrildi. "Toots, konuş," diye emretti.

Nolan'a elimi uzattım. "Buck, bu Nolan Armitage, Rogan'ın pislik avukatı." Buck'a elimi uzattım. "Nolan, bu West Hardy, Aces High Motosiklet Kulübü'nün başkanı ve iyi bir insan. Böyle insanlarla pek karşılaşmazsın, o yüzden gitmeden önce bir fotoğraf çekmek isteyebilirsin."

Odadaki bazı adamlar güldü. Buck ve Nolan gülmedi.

Ben de gülmedim.

Bakışlarım Buck'a kayd. "Rogan kanser. Görünüşe göre, bir süredir kansermiş. Benim haberim olmadan, benimle ilgilenmek için bazı düzenlemeler yapmış. Bir sürü para saklamış ve büyük bir hayat sigortası yaptırmış. Nolan'ın dediğine göre, ölümünün yaklaştığını ve bunların hepsinin bana kalacağını söyledi."

"Tanrım," diye mırıldandı Buck.

"Hepsi bu kadar," diye onayladım.

"Seni görmek istiyor," diye araya girdi Nolan, ve hem Buck hem de benim gözlerim ona çevrildi.

"Anlamadım?" diye sordum.

"Rogan. Seni ziyaret etmeni istedi." Gözlerimi kırptım.

Sonra dedim ki, "Şunu bir netleştirelim. İnsanlardan alıyor, beni aldatıyor, hayatımı tamamen mahvediyor, beni halkın önünde rezil ediyor ve beni o kadar aşağılıyor ki, evsizler bana iyilik yapmak zorunda kalıyor, ve şimdi de onu ziyaret etmemi mi istiyor?"

"Anlamadığını görüyorum," diye cevapladı Nolan. "Sana ve *Rogan* sana söyledi... defalarca... sana karşı derin hisleri var. Seni seviyor Clara, her zaman sevdi. Ve şimdi ölüyor ve ölmeden önce seni görmek istiyor."

"Evet, *Nolan*," diye tükürdüm, ona doğru eğilerek. "Sen bana bunu söyledin, Rogan da söyledi, *defalarca*. Ve tabii, bunun benim için değerli olacak türden bir aşk olduğunu görebiliyorum, hareket eden her şeyi sikip atarken bana mutluluk vaat eden bir adamın aşkı. Ve aynı zamanda, beni aldatırken, yüzlerce insanı finansal stres yaşamadan altın yıllar geçirme fırsatından mahrum bırakıyor." İki elimi kalbimin üzerine koydum. "Mutlulukla doluyum. Beni hemen ona götür."

"Artık gitme vaktin geldi," diye gürledi Buck.

Yaklaşmış ve Nolan ile benim aramda duruyordu.

Nolan gözlerini benden ayırmadı. "Onu görmeye gitmezsen, ona mirasçısını değiştirmesini ve vasiyetini değiştirmesini tavsiye ederim."

"Keyfine bak," dedim, Buck'ın yanından eğilerek. "Ve tavsiye verirken, Rogan'a o altı buçuk milyon doları *kıçına* sokabileceğini söyleme nezaketini göster."

Bazılarının kıkırdamaları ve bazılarının nefeslerini tutmaları duyuldu.

Buck ses çıkarmadı ama yerini değiştirerek neredeyse tam önüme geçti.

Nolan'ı görebilmek için yer değiştirdim.

"Her zamanki Clara," diye mırıldandı Nolan, gözlerini kısarak bana öfkeyle bakarak.

"O adamın yaptığı her şeyi senin için yaptı." *Bu*, artık çok ileri gitmişti.

Tereddüt etmeden ona atıldım, Buck hızla dönüp beni belimden yakaladı ve Nolan'a doğru ilerlerken beni geri çekti.

"Bebeğim," dedi yumuşak bir sesle.

"*Dalga* geçiyorsun!" diye Nolan'a bağırdım.

"Sen sıfırdan geldin ve Rogan senin her şeye sahip olmanı istedi," diye karşılık verdi Nolan. "Bütün bu süreç boyunca, yaptığı her şeyi seni korumak için yaptı. Sana güzel bir hayat, güzel bir ev, güzel bir araba verdi ve bunu sana vermek için kendini tehlikeye attı, ama sen bir kez bile teşekkür etmedin. O sana en çok ihtiyaç duyduğu anda ondan boşandın. Ve sen ona sırtını döndükten sonra bile, o *hala* seni korumak için elinden geleni yaptı."

"Sana bir şey öğreteyim Nolan, bunu Rogan'la paylaşabilirsin," diye karşılık verdim, hala Buck'a karşı direniyordum, ama o anda bunu daha çok onun arkasını görebilmek ve Nolan'la göz teması kurabilirim diye yapıyordum. "Rogan'ın beni koruyabileceği tek yol, *birden fazla* suç işlemekten geçmekti. Ve ekleyeyim, *birden fazla* fahişeye seks yapmak için para ödemedi *önce* bir kez daha düşünseydi!"

"Gash," diye dişlerini sıktı Buck. "O lanet herifi buradan çıkarın, yoksa patlayacak."

Odada hareketlilik vardı, ama ben hala tamamen Nolan'a odaklanmıştım.

"Onunla görüşmek için randevu almalısın," diye ısrar etti Nolan.

"Dostum, bunu unut ve hayatına devam et," diye tavsiye etti Nolan'ın yanına yaklaşan Gash.

Nolan boynunu çevirip Gash'e ters ters baktı. "Bana dokunursan, başını belaya sokarsın."

"Umurumda gibi mi görünüyorum?" diye

karşılık verdi Gash. Nolan bana döndü.

Buck omzunun üzerinden Nolan'a baktı ama beni kontrol altında tutmaya devam etti.

"Buradan gitmek için üç saniyen var ve bil ki, ben hızlı sayarım."

Nolan Buck'a sert bir bakış attı, sonra bana baktı. "Ziyareti ayarlamaya hazır olduğunda beni ara. Sanırım numaramı bulabilirsin."

"Üç," dedi Buck.

Gash harekete geçti ve Nolan, Gash'in elleri ceketini tutarken ön kapıdan dışarı itildi.

"Dışarı," diye devam etti Buck ve motosikletçiler ve çalışanlar kapıdan dışarı akın etti.

Raul en son çıkan oldu ve kapıyı arkasında kapattı. Bunu yaparken gözleri hep üzerimdeydi.

"Bebeğim," diye seslendi Buck ve ben kapıdan ona baktım, gözlerim onun kahverengi gözlerine çarptı, vücudum belime bastırılan güçlü parmaklarını hissetti, burnum onun kokusunu aldı, taze kesilmiş odun kokusu (o işteydi, depoda dolaplar üzerinde çalışıyordu), duyularım beni saran gücünü hissetti.

Ve ben dağıldım.

Buck, ofis koltuğunu döndürerek beni de yanında çekti, koltuğa oturdu ve beni kucağına aldı. Kollarımı omuzlarına doladım ve

ağlayan bedenimle ıslak yüzümü boynuna gömdüm.

Beni sıktı.

"Hayatım, onu görmen gerek."

Donakaldım.

Sonra başımı kaldırdım ve sulu gözlerle ona baktım. "Anlamadım?" diye fısıldadım.

"Bu seni üzüyor, bebeğim. O seni mahvetti, ama sen mahvolmuşsun. Bu, onun senin için hala bir anlamı olduğu anlamına geliyor. Onu görmeye gitmelisin. Gitmezsen, pişman olursun."

"O benim için hiçbir şey ifade etmiyor." Hâlâ fısıldıyordum ve Buck bana bir kez daha sarıldı, öne eğilip burnumu öptü.

Geri çekildiğinde nazikçe, "Toots, senin benim olduğunu biliyorum, bu konuda bana yalan söylemene gerek yok," dedi.

"Yalan söylemiyorum."

Elini çeneme götürdü, başparmağıyla yanağımdaki ıslaklığı sildi. Sonra o ıslaklığı alt dudağıma kaydırıldı.

"Tadına bak, Toots. Bu tadı biliyorsun. Ben de biliyorum. Ve bebeğim, bana yalan söylemene gerek yok. Ne olursa olsun, bana asla yalan söylemene gerek yok."

"Hastalandığımda bana bebek gibi davrandı," diye fısıldadım ve Buck'ın vücudu benimkinin altında gerildi. "Sadece burun akıntısı olsa bile, sanki hasta bir kadınmışım gibi davranırdı. Eczanenin tüm ürünlerini alır, bana el pençe divan hizmet ederdi."

"Toots..."

"Spa ürünleri toplardım. Yüz maskeleri. Şampuan. Saç kremi. Pomza ovucu. Peeling. Banyoda saatlerce dinlenir ve kendime bakardım. O bana o şeylere ihtiyacım olmadığını söyledi. O zamanı harcamama gerek olmadığını, hiçbir şeyin beni olduğumdan daha güzel yapamayacağını söyledi."

"Clara, anlıyorum. Duymak istemiyorum..."

"Gençken tanıştık. Beni büyüledi. Sonra beni *kendine* bağladı. *Kendine bağladı*. Tia dışında, o benim tüm dünyamdı."

"Bebeğim," Buck başparmağını ağzıma bastırdı, "sessiz ol."

Sessiz olmadım.

Başparmağını çekip konuşmaya devam ettim.

"Ama bana verdiği tek şey, aslında, aşkın *ne olmadığına* dair bir ders oldu. Bugüne kadar, aşkın ne olduğunu hala bilmiyorum, ama ne olmadığını biliyorum. Rogan bana bunu öğretti." Parmaklarımı boynunun yanına doladım. "Ve Buck, hayatım boyunca beni sevecek, sadece sevecek birini arzuladıktan sonra, bu öğrenmesi eğlenceli bir ders değil."

"Lanet olsun, Toots," diye fısıldadı.

"Ona karşı hislerim olduğu için ağlamıyorum. Ağlıyorum çünkü iyi bir şey bulmaktan, ayaklarımın altında dünyanın sağlam olduğunu hissetmekten ve birinin gelip bunu sarsmasından çok bıktım, *çok* yorulдум... *yine*." Başımı omzuna yasladım ve mırıldandım, "Sadece yorgunum. Neden herkes beni *rahat* bırakamıyor?"

Buck kollarını tekrar bana doladı ve beni kendine çekti, ama soruma bir cevabı yoktu.

Muhtemelen çünkü yoktu.

"Bayan Jimenez ile konuşuyordum. Sizin evinizdeki ençiladas ve ne kadar iyi yemek pişirdiğiniz hakkında konuşuyorduk. Normal şeyler. Yemek. Arkadaşlar. Hayatımın böyle olmasını istiyorum. Çok şey istemiyorum. Neden bu kadar zor?" diye sordum.

"Geçer, Toots."

Başımı salladım ve yanağımı omzuna dayadım. "Otuz iki yaşındayım, West. Henüz geçmedi ve hiç geçmeyeceğini düşünmeye başlıyorum."

"Bebeğim," diye mırıldandı.

"Altı buçuk milyon dolar," diye fısıldadım. "O, *bunun* bana bakmak olduğunu düşünüyor." Başımı omzuna yaslayarak salladım. "Gear'ın dediğı gibi, *bu... delilik*." İç geçirdim ve "Mutluluk Pop-Tarts'tır. Keşke bunu anlasa," dedim.

Buck'ın vücudunun benimkine doğru hareket ettiğini hissettim, başımı kaldırıp ona baktım ve düşündüğüm gibi olduğunu gördüm.

Gülüyordu.

"Komik olan ne?" diye sordum.

"Mutluluk Pop-Tarts mı?"

"Kesinlikle."

Bana bir saniye baktı, sonra başını geriye attı ve kollarını bana dolayarak kahkahalarla gülmeye başladı.

Vücudum kaskatı kesildi.

"Ben çok ciddiym, West Hardy," dedim.

"Evet, bebeğim," dedi kahkahalar arasında, gözleri bana odaklanmış halde,

"Biliyorum."

"Az önce bir dram yaşadım," diye hatırlattım. "Evet, bebeğim, gördüm."

"Gölünecek bir şey yok," diye tersledim.

"Güzellik, az önce o pisliğe, eski sevgiline altı buçuk milyon doları kışına sokmasını söyle dedin."

"Biliyorum, ama bu komik değil."

"*Mutluluktan uğuyorum. Beni hemen ona götür,*" dedi, başını sallayarak, hala gülerek. "Ağzından çıkan bazı şeyler, bebeğim. Lanet olsun, paha biçilemez."

"Buck, bunu komik bulmuyorum."

"Pasifik'te bir ada mı istiyorsun yoksa Karayipler'i mi düşünüyorsun?" diye sordu.

"şaka yapmayı kes!" diye bağırdım ve omzuna bir tokat attım.

"ok pahalı olmamalı. Sana bikini ve ponza taşı satın alman için en az bir milyon bırakmalıyız, o her ne haltsa," dedi.

Hayal kırıklığına uğramış bir sesle, onun kucağından kalkmaya çalıştım, ama kolları daha da sıkılaştı.

"Kucağımdan kalkarsan, bebeğim, kapıları kilitleyip perdeleri kapatmak için yaparsın."

"Normal alışma saatleri, Buck," dedim ona kibirli bir şekilde. "Normal alışma saatlerinde kapılar ve perdeler açık olur, böylece neler olup bittiğini görebilirim ve çocuklar bana ihtiyaçları olduğunda bana ulaşabilirler, başka bir dram daha yaşamış olsam bile."

"nmzdeki yarım saat içinde sana ihtiyaçları yok."

"Teslimatlar *benim* programıma göre gelmez. Ne zaman gelirlerse gelirler. Jimbo da saat tam üçte molasına çıkar. Ona bir kek ayırdım ve o da bunu biliyor."

"Jimbo molasını ertelemek zorunda kalacak, bebeğim. Git kapıları kilitle ve panjurları kapat."

Başımı eğip ona baktım ve sordum, "Neden tuhaf davranıyorsun?"

"nk biri beni masada seninle sevişirken görse ya da içeri girse umurumda değil, ama senin umurunda olacağını düşünüyorum, bu yüzden kapıları kilitle ve perdeleri kapatmalısın."

Nefesimi tuttum ve gözlerim büyüdü, meme ularımdın sertleştiğini hissetsem de.

Sonra fısıldadım, "Beni masada sikmeyeceksin." Ama içten içe

sikmesini umuyordum.

"Evet, kesinlikle yapacağım."

Aman Tanrım.

Sonra nerede olduğumuzu hatırladım.

"Yapamazsın," diye tısladım. "Zaten bana Redhot diyorlar. Bunu yaparsan, duyacaklar ve o lakaptan asla kurtulamayacağım."

"Zaten asla kurtulamayacaksın, Toots, o yüzden keyfini çıkar."

Haklıydı.

"Yapacak işlerim var," dedim ona.

"Ve sen de yapabilirsin. Tutunmak yerine bırakırsan, yarım saat yerine yirmi dakikada boşalmanı sağlayabilirim, sonra da yapman gereken işleri yapabilirsin."

Farklı bir taktik denedim.

"İş yerinde seks yapamam. İnsanlar iş yerinde seks yapmazlar."

"Bebeğim, dalga geçmeyi bırak."

"Ama..."

"Dalga geçmeye devam edersen, perdeler açık ve kapılar kilitliken seni masada beceririm. Bunu mu istiyorsun?"

Gözlerimi ona dikip baktım. "Neden bu kadar sinir bozucusun?"

"Sana girince ve daha sert sikmemi için inleyince sinir bozucu olduğumu söyleyebilirsin. Şimdi git kapıları kilitle ve lanet *olası perdeleri* kapat."

Ona öfkeyle baktım.

O da benim bakışımı karşıladı ve kaşlarını kaldırdı.

Sonra onun kucağından kalktım, kapıları kilitledim ve perdeleri kapattım.

Bunu protesto etmek için yaptım, ama sadece göstermelikti.

Aslında istediğim şey Buck'ın beni masada sikmesiydi.

Şanslıydım ki, istediğimi aldım ve Buck beni masanın üzerinde, kağıtlarımın, dosyalarımın ve her şeyin üstünde "becerdi".

Dışarıdaki herkesin bunu duyduğundan emindim.

Buck'ın da bunu hiç umursamadığından da emindim. Şaşırtıcı olan şey ise...

benim de umursamamamdı.

17
ÇIKIŞ YOK

Ertesi gün öğleden sonraydı.

Cuma.

Maaş

günü.

Ofise vardığımda ilk yaptığım şey, çevrimiçi hesabımdan giriş yapmak oldu.

Hemen ardından, banka hesabımın bakiyesinin pozitif olduğunu ve bu pozitif bakiyenin bir dolar elli yedi sentten fazla olduğunu görünce, hayatımda ilk kez, saf sevinçten çok yüksek sesle bağırıp çığlık attım.

Önceki gün yaşanan büyük dramadan sonra endişelenen Raul koşarak geldi.

Ona ev yapımı yulaf ezmesi ve çikolata parçacıklı kurabiye verdim ve o günkü işi için yükleme yapması için depoya geri gönderdim, her şeyin yolunda olduğunu söyledim.

Bundan sonra, üç kredi kartımın hepsini ödedim ve Bayan Jimenez'in kirasının bana düşen kısmı için Raymundo'ya bir çek gönderdim.

Kredi kartlarına çok fazla ödeme yapmadım çünkü banka hesabımın pozitif olması hoşuma gidiyordu, bir sonraki maaş gününe iki hafta vardı ve kartlarımın kontrol altına alınması için yaklaşık altı ay boyunca tam ödeme yapmam gerekiyordu, ama en azından bu da bir şeydi ve belki de tahsildarlarını geri çekerlerdi.

Bu başlangıçla, o günün önceki günden daha iyi geçeceğini biliyordum.

Tabii ki bu, hayatımı ve içinde her şeyin olabileceğini düşünerek olumlu düşünmektir. Ama tüm gücümle buna tutunuyordum.

Ve neyse ki, bu akşam Buck'ın enchiladas'ı, Bayan Jimenez, Gear ve Tatiana ile birlikteydi.

Tabii, Tatiana bu karışımda bir artı değildi, ama enchiladas onun beni sevmemesini telafi edecekti.

Öğleden sonra olmuştu ve neyse ki hiçbir drama yaşanmamıştı.

Tabii ki, gün bir dönüş yaptı.

Chap, Jimbo ve Raul ofisimdeki kanepede oturuyorlardı. Jimbo ve Raul mola vermişlerdi ve taze bir fincan kahve ile son kalan kurabiyelerin tadını çıkarıyorlardı (o kadar uzun süre dayanmışlardı çünkü tarifi üç katına çıkarmıştım, bunu erken öğrenmiştim). Chap bir matara içiyordu. Minnie masamda oturmuş gevezelik ediyordu. Ben faturaları yazdırıyordum.

Sonra kapı açıldı.

Başımı kaldırdım ve oda aniden hareketlendi.

Bunun nedeni, Henley tişört, spor ceket, kot pantolon ve bot giymiş, kemerinde rozet ve silah taşıyan, muhteşem görünen Dedektif Rayne Scott'ın içeri girmesiydi.

Bahsetmeyi unuttum.

O sabah da polis karakolunu arayıp Rayne Scott'a mesaj bırakmıştım.

Onun muhteşem görünüşüne (tekrarlamaya değer) ve ofisimde duruşuna bakakaldım.

Harika.

Telefon edemez miydi?

"Polis," dedi Chap tuhaf bir şekilde mutsuz bir sesle, ben de Minnie'nin aynı şekilde tuhaf bir şekilde masamda gerginleştiğini hissettim.

Scott'a bakmaya devam ettim ve onların cevaplarını görmezden geldim.

Motosikletçilerin ve motosikletçi kızların cevaplarının çoğu benim için hala bir gizemdi. Motosikletçilerin ve polislerin pek iyi arkadaş olmadıklarını bilmek için motosikletçi dünyasında yıllarca yaşamak gerekmiyordu.

Yine de Scott bir odaya girmişti. Arkasında SWAT ekibi, silahını çekmiş, "Kıpırdama!" diye bağırarak girmedi.

Bariz olanı söyledim: "Sen benim çağrımı aldın."

"Senin çağrın mı?" Minnie fısıldadı.

"Evet," dedi Scott, her şey yolundaymış gibi odaya girdi, oysa birçok şey yolunda değildi.

Chap'in tavırları dalgalar halinde yayılıyordu ve Minnie o kadar gergindi ki, masamın ötesinden bile hissedebiliyordum.

Raul ve Jimbo ayağa kalktılar ve hemen kapıdan çıktılar (ama Jimbo çıkmadan önce son kurabiyeleri aldı).

Scott'a bakmak için başımı geriye eğdim. "Geri arayabilirdin. Numaramı bırakmıştım."

"Bebegim," dedi Minnie alçak sesle, "San a Profesör Higgins gibi davranmam gerek. *Polisi mi çağırdın?*"

Ona baktım ve sonra Chap'e döndüm. O da çok daha az dostça bir şekilde "Evet, *polisi mi aradın?*" diye tekrarladı.

"Önemli bir şey değil," dedim Chap'e.

Chap beni görmezden geldi ve Scott'a baktı. "Bu bölgenin yasak bölge olduğunu bildiğini sanıyorum."

"Chap, bence *hiçbir* bölgenin yasak olduğunu bilmiyorsun," diye cevapladı Scott. Chap'in tavrı tsunami seviyesine yükseldi ve ben ayağa kalktım.

"Sorun yok, Chap. Onu ben aradım ve bu önemli bir şey değil," dedim, dalgayı durdurmayı umarak.

Chap'in gözleri bana dikildi. "Ace'de polisler, kadın, *her zaman* büyük bir olaydır."

"Bu öyle değil," diye cevap verdim.

Chap'in kalın, gri, düzgün kesilmesi gereken kaşları yukarı kalktı. "Buck bu konuyu biliyor mu?"

"Hayır," diye cevapladım.

"Oh, lanet olsun," diye mırıldandı Minnie ve ben ona baktım.

"Bu büyük bir mesele değil!" diye biraz yüksek sesle söyledim ve ellerimi havaya kaldırdım, neden bu kadar tuhaf davrandıklarını bilmiyordum.

"Clara, neden aradığını bana söylemez misin?" diye araya girdi Scott ve Chap masama yaklaştı.

Scott'a baktım.

"Rogan hasta," dedim ve Scott'ın bakışları tetikte olmaktan başka bir şeye, yumuşak bir şeye dönüştü ve bu, onun tüm muhteşem özelliklerini daha da güzelleştirdi.

Keşke çirkin ve iğrenç bir adam olsaydı. Böylece onunla uğraşmak ve ondan hoşlanmamak daha kolay olurdu.

Bunun yerine, onun sadece iyi bir adam olmadığı, belki de gerçekten çok iyi bir adam olduğu ortaya çıkıyordu.

"Öğrendin," diye mırıldandı. Demek biliyordu.

Nasıl öğrendiğini merak ettim.

Odadaki atmosferi düşününce, bunu sormadım. "Nolan dün ziyarete geldi," dedim.

"Eminim haberi nazikçe vermiştir." Scott hala alaycı bir şekilde mırıldanıyordu.

"Tam olarak öyle değil," diye cevapladım.

"Aptal." Mırıldanmaya devam etti.

Belli ki Dedektif Rayne Scott da Nolan Armitage'ı tanıyordu.

"Her neyse," diye devam ettim, "görünüşe göre, beş milyon dolarlık bir hayat sigortası poliçesi ve bir buçuk milyon dolarlık bir offshore hesabı var," diye Scott'a bilgi verdim.

Vücudu gerginleşti, gözleri keskinleşti, ama Chap patladı. "Siktir lan kadın, ne oluyor?"

"Oh, lanet olsun," diye mırıldandı Minnie, masadan kalkarak, "Cidden kışına bir PH atmam lazım."

"Ne?" diye sordum Minnie'ye, ama Minnie Scott'a bakıyordu. "Gidebilir misin?"

"Hayır," diye cevapladı Scott.

"Uzun sürmez," dedim Minnie'ye.

"Polise bilgi veriyorsun," diye karşılık verdi Minnie, gözleri bana doğru kaydı. bana doğru çevirdi.

"Hayır, vermiyorum, yani... veriyorum," diye cevap verdim. "Ama Rogan zaten hapiste.

Daha fazla hapiste kalması mümkün değil."

"Polise asla bilgi verme," diye karşılık verdi Minnie. "Aynen öyle," diye homurdandı Chap.

"Tanrım," diye mırıldandı Scott.

"Zaten suçundan dolayı hapis yatan birini ispiyonlayamam," mantıklı olduğunu düşündüğüm şeyi belirttim.

"Fark etmez," diye cevapladı Minnie.

"Sadece yapmam gerekeni yapabilir miyim?" diye Minnie'ye sordum, sonra başımı Chap'e çevirdim. "Düşündüğün gibi değil."

"Yapman gerekeni yap, Clara," diye ısrar etti Scott.

Minnie, Chap ve onların inatçılığını görmezden gelerek başımı salladım ve işe koyuldum. başladım.

"Tamam. Neyse, bilmek istediğim şey...

Rogan'ın arabasını, hesaplarını, portföylerini ele geçirdin ve bunları Rogan'ın çaldığı insanlara verdin, değil mi?"

"Doğru," diye cevapladı Scott başını sallayarak.

"Peki, o öldü. O parayı alırsam, o insanları tekrar bulup adil bir şekilde dağıtabilir misin?"

Scott bana göz kırptı.

Yavaşça.

Minnie inledi. Chap yine patladı.

"Sen deli misin?" diye bağırdı.

"Hayır!" Onun tavrına sabrım taşarak ona bağırdım. "Buck *bunu* biliyor mu?" diye karşılık verdi.

"Hayır," diye cevapladım. "Ama ne önemi var ki? O para benim değil, Buck'ın da değil, o insanların."

Chap eğildi. "Kadın, Buck olmadan hiçbir şey yapma. Buck'ın haberi olmadan ve onayı olmadan, altı buçuk milyon dolar gibi önemli bir konuyu asla ağzına alma. Ve Buck da dahil olmadıkça polislerle *asla* konuşma."

"Dediğim gibi, bu onun parası değil, benim de değil," diye cevap verdim.

"Bebeğim, o adam *seni resmen sikti*," diye araya girdi Minnie, ben de başımı diğer tarafa çevirip ona baktım. "O parayı sen *kazandın* ve Buck seni kızartıcıdan çıkardı, yani Aces'in kurallarına göre payını alır. O para *tamamen* senin ve sen Buck'ın karısısın. Chap haklı. PH tavsiyesine dikkat et kardeşim, Eliza Biker Babe, Buck'ın haberi olmadan böyle işlere bulaşmamayı hemen öğrenmeli."

Ciddi miydiler?

"Ciddi misiniz?" diye sordum.

"Borç tahsildarları peşinde, kredi kartı borçların var ve Buck'ın motosikletinin arkasında ya da arabasında oturuyorsun çünkü A, sen onun kadınısın, ama asıl nedeni B," diye eğildi, "*araban yok çünkü haczedildi*."

"Biliyorum," dedim ona yumuşak bir sesle.

O geriye yaslandı. "Sanırım, Buck'la bu konuyu konuştun, o da sana kendine iyi bakmanı söylemiştir. *Bildiğim* kadarıyla, yaşlı bir kadın yaşlı kocasına bakar. O senin için kendini ortaya attı, sen böyle bir servet kazandın, ona borcunu ödemek için altı buçuk milyon yol bulabilirsin, ama sen *bunu başkasına mı vereceksin*?"

Oh, hayır.

Onun demek istediğini anladım.

"Minnie..." diye başladım.

Ellerini havaya kaldırdı. "Onu düşünmemiş olsan bile, bebeğim, *kendini düşünmeyi* öğrenmelisin."

"O haklı."

Bu söz Scott'tan geldi ve herkes ona döndü, ama sanırım sadece ben dudaklarımı araladım.

"Pardon?" diye fısıldadım.

"O haklı, Clara," diye tekrarladı. "Bir buçuk milyon, kirli para. Kirk birçok insandan çaldı. Büyük bir kısmını geri aldık, hepsini çarçur etmemiști, ama büyük bir açık vardı. Bu, açığı kapatmaz, ama hiç yoktan iyidir. Onu geri ver, onlar kullanabilir ve minnettar olurlar. Beş milyon," çenesini bana doğru eğdi, "o senin. Cömert olmak istiyorsan, birazını geri ver. Ama bunu yapmadan önce kendini güvenceye al. Faturalarını öde, kendine bir araba al, bir ev satın al, bir kısmını biriktir, bulunduğun yerin bir daha asla dönmeyeceğin bir yer olduğundan emin ol."

Buna sessizlikle karşılık verildi, ta ki Chap homurdanana kadar.

Scott gözlerini benden ayırmadı ve sözlerini şöyle bitirdi: "Kirk ölürse, bu servete sahip olursun, beni nasıl bulacağını biliyorsun. Ama kız arkadaşını dinle." Şimdi başını Minnie'ye doğru eğdi. "Ve kendine bakmadan hiçbir şey yapma."

Bu mesajı verdikten sonra, gözleri Minnie ve Chap'i süzdü, botunu giydi ve kapıdan çıktı.

Kapı kapanır kapanmaz, Chap Minnie'ye döndü ve onu işaret etti. "Ben gidiyorum ve o iyi kurabiye ve kekler yaptığı için bu konuyu ağzıma almayacağım. *Sen*," parmağını Minnie'ye doğrulttu, "onun eşyalarını topla. Böyle bir şey tekrar olursa, ağzımı kapalı tutmayacağım. Beni duydun mu?"

"Duydum," dedi Minnie yumuşak bir sesle.

Chap başını salladı ve bana bakmadan Scott'ın peşinden kapıdan çıktı.

Minnie'ye döndüğümde, ellerini beline koyduğunu gördüm.

"Otur kışını, bebeğim, İspanya'da yağmur şu anda lanet ovaya yağıyor, anladın mı?"

Dudaklarımı sıkıştırdım.

Anladım.

Ben de oturdum.

İKİ SAAT SONRA, Buck'ı arıyordum çünkü Bayan Jimenez'i alıp evinde çocuklarıyla buluşmamız gerekiyordu.

Onu ararken, son Profesör Higgins seansım beynimde yankılanıyordu.

Görünüşe göre, motosikletçi kızlar her konuda, yani *her konuda*, motosikletçi erkeklere boyun eğiyorlardı.

Erkek kararları veriyor, kadınlar da bunlara uyuyordu.

Ayrıca, erkek kadına bir şey yapmasını söylerse, kadın onu yapardı. Ne olursa olsun.

Ya da, erkek kadına bir şeyi yapmamasını söylerse, kadın ne kadar isterse istesin, onu yapmazdı.

İtiraf etmeliyim ki, bu konuda emin değildim.

Ayrıca, "kararsız" kelimesinin çok hafif bir ifade olduğunu da itiraf etmeliyim.

Ayrıca Buck'ın gerçekten bu felsefeye göre yaşadığından emin olmadığımı da itiraf etmeliyim.

Onun otoriter birisi olduğundan emindim, ama aynı zamanda sert ve kaba bir şekilde tatlı ve nazikti.

Yine de öyleydi.

Bir şeyi çok istediğimde, bunu onunla tartışamayacağımızı ve benim düşünce tarzımı anlamayacağını hayal edemiyordum.

Ayrıca, hayatımla ilgili kararları özgürce ve net bir şekilde vermeme istemeyeceğini de hayal edemiyordum.

Birlikte yaşıyorduk, ama sadece mecburiyetten. Buck henüz güvende olduğumdan emin değildi (Esposito hakkında hiçbir şey söylemedi, sadece "Kendi adamlarıyla uğraşmakla meşgul" dedi, ben de bunu Esposito'nun tüm dikkatini bu işe verdiğini anladım) ve bu nedenle hiç yalnız kalmıyordum. Ofiste olmadığım sürece. Ama ofis insanlarla doluydu, yani gerçekten yalnız sayılmazdım.

Ayrıca sadece bir maaş almıştım ve Minnie'nin dediği gibi, yağım henüz fritözden çıkmamıştı.

Başka bir deyişle, (henüz) kendi alanımı bulup, sadece kendime bağlı olarak kendi hayatımı yaşayabilecek durumda değildim.

Bu, Buck ve benim hala yeni olduğumuz gerçeğini değiştirmiyordu. O, benim onun kadınıymışım gibi davranıyordu ve çevresi de benim onun kadınıymışım gibi davranıyordu, ama ben henüz gerçekten öyle olduğumdan emin değildim.

Bu yüzden hala kendi kadınım olduğumu düşündüm.

Bilmediğim şey, resmi olarak Buck'ın kadını olursam özgür irademi kaybetmek konusunda ne hissedeceğimdi.

Dükkânı, ardından depoyu aradıktan sonra nihayet Dive'a doğru yola çıkarken aklımdaki düşünceler bunlardı.

Buck'ın ortadan kaybolup bana nereye gittiğini söylememesi alışılmadık bir durum değildi. Ama SUV'si park yerinde duruyordu, bir yerlerde olmalıydı.

Dive'ın ortak alanı terk edilmişti, ama yatak odalarının bulunduğu koridora açılan kapıdan sesler geliyordu.

O tarafa yöneldim.

Aklım hala Biker Babe Dersiyle meşguldü, hareket ederken düşünmedim bile.

Düşünmeliydim, duyduğum sesleri değerlendirmeli ve çok uzak durmalıyım.

Son köşeyi dönüp salona girdiğim anda durup baktım.

Nails, üstü çıplak, eteği belinde toplanmış, bir motorcunun üzerine binmiş, duvara yaslanmıştı.

Onu sürüyordu, göğüsleri sallanıyordu ve adam da onu itip kakıyordu, yüzü kadının boynuna gömülmüştü.

Benim kalbim durdu atmayı mide midem sıkıştı,
ve ben bakakaldım, hareketsiz kaldım, beynim "Koş!" diye bağırırsa da.

"Tanrım," arkamdan bir homurtu duydum.

Zıpladım ve bir kol karnımı sımsıkı kavradı, beni uzun, sağlam bir vücuda sıkıca tuttu.

Nails'in gözleri birden açıldı, başı bizim yönümüze doğru sıçradı ve zıplaması yarıda kaldı. Boynuna yapışan yüz ortaya çıktı.

Ve onun Gash olduğunu

gördüm. Minnie'nin erkeği.

Gash.

Tanrım!

Vücudum, kendi iradesiyle değil, açıkça *olayın olduğu yere doğru* ilerledi.

Protesto etmek için kilitlendi ama bu hareket etmesini engellemedi.

"Akıllıca değil." Buck hala hırılıyordu, ama şimdi Gash'e hırılıyordu. "Minnie on beş dakika önce Toots'un ofisindeydi, kardeşim."

"Siktir," diye mırıldandı Gash, gözleri

üzerimdeydi. Nails'in gözleri Buck'ın

üzerindeydi.

"Anla şunu Gash, onlar çok yakındır. Minnie burada çok vakit geçirecek. Bu saçmalığı başka bir yere götür ya da en azından lanet bir kapının arkasına geç," diye emretti Buck, bizi *koridora doğru* çekerek.

Karnımı bıraktı, elimi tuttu ve beni onlara doğru, aynı zamanda Buck'ın odasının olduğu yere, çıkışın tam tersi yöne, benim *gerçekten* gitmek istediğim yere doğru sürükledi.

Sonra onların yanından geçtik ve Gash'in Nails'i penisinden çekip ayağa kaldırmasını görmemek için kaçınılmazdı.

Buck'ın odasına vardık. Beni içeri çekti ve kapıyı kapattı.

Sonra bana bakakaldı, bir eli kalçasında, diğer elini kaldırıp mükemmel, yağlı, ıslak görünümlü, kalın, muhteşem saçlarını okşadı.

"Tanrım, lanet olsun, nereden başlayacağımı bile bilmiyorum," diye mırıldandı, elini indirip diğer kalçasına koydu.

Ben nereden başlayacağımı biliyordum.

"O kadın kimdi?" diye sordum, bilmeme rağmen.

Biliyordum ve gördüklerime inanamıyordum. *Onun* da gördüğüne inanamıyordum. Ayrıca Gash'in diğer kadınıyla seks yapmasına kızgın görünmemesine de inanamıyordum.

Buck paylaşmış mıydı?

Sonunda beni de paylaşacak mıydı?

Tanrım.

Bunun nasıl sonuçlanacağını

biliyordum. "Gash," dedi.

"Hayır," diye fısıldadım. "Gash'i tanıyorum. Kadını." "O

Gash, Toots," diye cevapladı.

"Anlamadım?"

"Kaltak," diye devam etti ve o korkunç kelime mideme yumruk gibi çarptı ve Buck'ın dudaklarından çıktığı için darbe daha da güçlüydü.

"Pardon?" diye fısıldadım.

"O gash, pussy. Kulüpteki, diğer kulüplerdeki, kulüplere üye olmayan erkeklerle neredeyse herkesle yatmış. Sen bisiklet sür, o bacaklarını açmaya hazır."

Aman Tanrım.

Minnie, Pinky ve Lorie bana *bunu* söylememişti.

Ama belki de bilmiyorlardı.

"Ink?" diye sordum.

Buck cevap vermedi.
Bu, evet demekti.
Buna inanamıyordum.
Ink, Lorie'ye tamamen *bağlı* görünüyordu.
Tanrım.

"Cruise?" diye devam ettim.

Buck'ın çenesi gerildi. Bir başka
evet.

Tanrım!

"Sen?" diye fısıldadım, cevabı bilmeme rağmen. "O bir hiç, bebeğim. Dediğim
gibi. Kadınsı. Hepsi bu."

"O bir kadın, Buck," dedim ona. "Hayır, o
korkak," diye cevapladı.

Ona baktım.

Sonra gözlerimi sıkıca kapattım.

Yüzümü de başka yöne çevirdim.

"Bana bak, Toots."

Dişlerimi sıktım, ona baktım ve o konuşmaya devam etti.

"Onu biz öyle yapmadık. Kendini öyle yaptı. Bu kulüp, birçok farklı türde ve birçok
farklı işe yarayan kadınlar görüyor. O, kendisi için bunu seçti. Sen, Lorie, Minnie,
sizinkiler farklı. Ve siz de kendinizinkini seçtiniz."

Ne demek *kullanım*?

"Ne diyeceğimi bilmiyorum," diye fısıldadım.

"Bu bizim yaşam tarzımız, bebeğim, söyleyecek bir şey yok."

Sırtımın dikleştiğini hissettim. "Kulüp kadınları başka ne amaçlarla kullanıyor?"

Kafasını salladı.

"O boku yapmıyoruz, Toots. Bilmen gerekeni biliyorsun, daha fazlasını bilemezsin.
Şu anda değil. Buraya gelmemeliydin. Dive'a gelebilirsin, ama buraya gelmen mümkün
değil. Benimle birlikte olmadıkça ya da parmağına yüzük takarak seni benim yapmadıkça
gelemezsin. Eşler serbesttir, ama ne görebileceklerini bilirler ve bundan kaçınmayı bilirler.
Sen ise hayır."

Tanrım.

Minnie, Pinky ve Lorie'nin paylaştığı her tavsiye, hatta benim gerçekten
inanmadığım ya da belki de inanmak *istemediğim* şeyler bile, Buck o tek cümlede

doğru olduğunu kanıtladı.

"Bunun hakkında ne hissettiğimi bilmiyorum," dedim ona sessizce.

"Toots, ne hissettiğin önemli değil. Beni kabul ettin, sikimi kabul ettin, korumamı kabul ettin ve kışını motosikletimin arkasına koydun. Bu *senin* verdiği bir karar, kimse seni buna zorlamadı. Bu senin hayatın. Ve bunun bir parçası da az önce gördüklerin hakkında çeneni kapalı tutmak. Minnie'nin bu boktan şeyi bilmesine gerek yok."

O biliyordu.

Zaten biliyordu.

Nails'i bilmiyordu, ama biliyordu.

"Sanırım fikrimi değiştiriyorum," diye fısıldadım ve hemen bir adım geri attım çünkü yüzü değişti, vücudu değişti, odadaki hava değişti.

Yılan saldırmaya hazırlanıyordu.

"Çok geç," dedi ölümcül bir sesle. "Sen bu işin içindesin ve bir kez içine girdiğinde, çıkmanın yolu yok."

"Buck..."

Beni kesip, "Eşyalarını topla ve kamyonete bin," dedi. Ciddi miydi?

"Ama..."

Belinden öne eğildi ve zehirli bir sesle "*Şimdi*" diye fısıldadı. Ona baktım.

Ciddiydi.

Tanrım, gerçekten ciddiydi.

Sonra, açıkça başka seçeneğim olmadığı için (her zamanki gibi, ve bundan zaten bıkmamış olsaydım, ki bıkmıştım, o anda bundan ölümüne bıkmış olurdum), onun yanından geçtim, kapıyı açtım, şükürler olsun ki boş olan koridordan geçtim, ortak alandan geçtim, ön kapıdan çıktım...

Ve bana söyleneni yaptım.

"Eşyalarımı" aldım ve onun kamyonetine bindim.

AİLELER BÖYLE OLUR

Buck'ın evinin önüne geldik, Bayan Jimenez arkada oturuyordu.

Neyse ki, her şey yolundaymış gibi davranmak zorunda olduğum için düşüncelerimden kurtuldum.

Hayır.

Her şey *harikaydı*.

Her şeyin yanlış, yanlış, *yanlış* ve oldukça çelişkili olması yerine, doğru, doğru, *doğruyd*.

Kızartma tavaından ateşe atlamıştım.

Elbette, bu sefer başımın üzerinde bir çatı vardı (Buck sağlıyordu), karnım doyuyordu (yine Buck sağlıyordu), bir işim vardı (Buck vermişti), arkadaşlarım vardı (yine Buck'ın arkadaşları) ve güvendeydim (Buck ve adamları sağlıyordu).

Bunların hepsi iyiydi.

Hepsini sevdim.

Ama hepsi beni ona daha fazla borçlu hale getirdi.

Ancak bu, ortakların birbirlerine borçlu olmalarının normal şekli değildi.

O bana baktı, ben de daha sonra onun sorunlarını dinledim, en sevdiği doğum günü pastasını yaptım, çok sevdiği bir iç çamaşırı seti aldım ve ona sürpriz olarak açığa çıkardım, biraz karşılık verdim.

Bu, özgürlüğümün ve belki de seçimlerimin kaybıyla ödenen bir borçtu.

Görünüşe göre, Buck'a göre, ben ayrılamazdım. Ve gerçekçi olarak ayrılamazdım.

Ama aynı zamanda, Buck'a göre, ben de *yapamazdım*. Bayan Jimenez'e giden yol gergin geçmişti. Buck, tam da Buck'a yakışır şekilde, bu gerginliği gidermeye çalıştı.

Bunu, elimi tutup nazikçe "Sana kızgın değildim, bebeğim. Ve şimdi de değilim. Gash'e kızgınım. O zaman da... şimdi de." diyerek yaptı.

"Neden?" diye sordum.

"Neden?" diye sordu, sanki bu çok saçma bir soruymuş gibi. "Evet, ona neden kızgınsın, West?"

"Çünkü aptaldı, bebeğim," dedi, sanki bu çok açıkmuş gibi.

Bunun iyi yanı, samimi gelmesiydi. Gash'in "aptal" olduğu için gerçekten kızgın gibiydi. Aptal, çünkü yakalanabileceği bir yerde bir şey yapıyordu.

Gash'ın metresini becerdiğini gördüğü için kızgın değildi. Bu iyi bir şeydi.

Bir nevi.

Kötü olan yanı, onun cevabının "Minnie iyi bir kadın ve hiçbir erkek bunu yapmamalı, ama kesinlikle iyi bir kadına yapmamalı" olmamasıydı.

Bunun üzerine, belki de haftalar önce piknik masasında Buck ve Nails ile gördüklerim hakkında tartışma başlatabilirdim.

O noktada, hiçbir kadının asla olmaması gereken kadın haline gelmişim.

Erkeğimi sınadım.

"Bugün Rayne Scott'ı aradım," dedim. "Bir daha söyler misin?" diye cevapladı.

"Onu aradım. Ofise geldi," dedim, sanki bir meydan okuma gibi. "Ona paradan bahsettim. Rogan'ın aslında ona ait olmayan parası ve hayat sigortası ödemesinden."

Buck hemen cevap vermedi.

Ama ben başka bir şey söylemeyince, "Tamam" diye yavaşça cevap verdi.

"Ona, parayı aldığımda ona verebileceğimi söyledim. Emeklilik fonuna geri koyması için."

Bunun üzerine, pek çok iyi yanı olan ama aynı zamanda bazı önemli kötü yanları da olan Çelişki Ustası West Hardy, elimi ağzına götürdü, dudaklarıyla parmak eklemlerimi okşadı, elimi uyluğuna bıraktı ve "Bu harika" dedi.

"Bu sorun değil mi?" diye ısrar ettim. "Minnie ve Chap sorun olmadığını düşünmüyorlardı." "Öyle mi?" diye sordu, şaşkın bir ses tonuyla.

"O parayı bağışlamamı *hiç* hoş bulmadılar ve Scott'ı aramamı da hoş bulmadılar."

"Keşke bana söyleseydin, o zaman o geldiğinde seni koruyabilirdim, canım. O seni kızdırıyor. Seninle konuşurken yanında olmamayı sevmiyorum. Minnie'nin orada olmasına sevindim. Ama para Minnie'nin değil. Ya da Chap'in. Benim de değil. Senin. Yine de haklısın, bir kısmı emeklilik fonuna geri dönmeli. Onun çaldığı para. Hayat sigortası, tatlım..." Orada sözünü bitirdi.

"Hayat sigortası ne olacak?" Evet.

Hala deniyor.

"Hayatında pek bir şeyin olmadı, Clara," dedi yumuşak bir sesle. "Ve o adam hayatını ve geleceğini mahvetti. Sana bunu borçlu. Sana bundan daha fazlasını borçlu, ama en azından bu da bir şey. Bu senin için bir yuva yumurtası olacak. Ve eğer dikkatli olursan, bir daha asla eskisi gibi olmayacaksın. Ve bunun senin için iyi olmadığını söyleyemem."

Bundan, önceki düşüncelerimin doğru olduğunu anlayabiliyordum.

Belki de Minnie (ve Lorie ve Pinky) kararları veren bir adama katlanmak zorundaydı.

Ama Buck öyle biri değildi galiba. Yani...

Evet.

Saf Buck.

Bazı önemli hatalardan sonra, iyi cevaplar verdi ve bana Buck'ın tüm özelliklerini, ne kadar çok olduğunu ve bunların çoğunun oldukça harika olduğunu hatırlattı.

Hmm.

Neyse ki, bu cevaplar yeterince iyiydi, en azından Bayan Jimenez'in evine gidip onu aldığımızda, ben tereddüt içinde değildim.

Tanıtları yapabildim ve hatta, Buck'ı ilk gördüğünde, kaçmak mı yoksa kendini onun kollarına atıp zamanı hayıflanmak mı istediğini bilemeden ona baktığında gülümseyebildim. Keşke otuz yaşında olsaydım da ona kur yapabilseydim diye düşündü.

Bu çok sevimliydi.

Sevimli olmayan şey ise, daha sonra bana attığı bakıştı.

West Hardy'nin yanımda olmasıyla dolu bir rahatlama, sıcaklık ve mutluluk hissiyle neredeyse ağlayacaktım.

Neyse ki kendimi kontrol edebildim ve ağlamadım.

Ve Őimdi, dűŐűncelerimi Buck'ın enchiladas'ına, Gear'ın çekici kiŐiliĐine ve Bayan Jimenez'in sevgisine g mebiliridim.

En azından, bu geceyi atlatabileceĐimi dűŐűnd m.

"Aiy," dedi Bayan Jimenez arka koltuktan, " ok güzel bir evin var, West."

Koltuğumda dönerek onun gözlerinin Buck'ın evine kilitlendiğini gördüm.

Ben de kısa sırtta, ağaçların arasında, önünden akan, güneşin solgun ıŐınlarında parıldayan güzel derenin üzerinde yer alan evine baktım. Tüm pencereleri, parlak ahŐabı, muhteşem terası, vadinin ötesinden dik bir Şekilde yükselen kırmızı kayalıklarla çevrili bir ev.

O haklıydı. Ben de daha önce öyle dűŐűnm Őt m. Güzel bir konumda, havalı bir evdi.

Ama Şehirden çok uzaktaydı. Benzin bütçesini zorluyordu, bu da çevreye zarar veriyordu. Ve orada yaşamak, marketten başka bir Şeye ihtiya ınız olduğunda veya Valley Inn'de ya da pizza da dağıtan tek İtalyan restoranında bulabileceğiniz yemeklerin dışında bir Şey yemek istediğinizde, oraya gitmek için uzun bir yol katetmeniz ve aynı yolu geri dönmeniz anlamına geliyordu.

Bu durum, Buck'ı tuhaf bir Şekilde tanımlıyordu.

O ev harikaydı, konumu muhteşemdi, ihtiya ınız olan her Şey ve daha fazlası oradaydı.

Ancak bunun dezavantajları da

vardı.  nemli görünmüyorlardı.

Ama zamanla, sizi yıpratabilirlerdi.

"İçeriden manzarayı görene kadar bekle," dedim ona, heyecanlı görünmeye çalıŐarak ve Buck'ın gözlerini üzerimde hissettiĐimde baŐarısız olduĐumu dűŐűnerek.

Onun bakışlarından kaçınmak için  n cama baktım ve dört Şey gördüm. Biri, dışarıda garip bir Şekilde endişeli duran Gear'dı.

Diğeri, her zamanki gibi parlak, temiz ve bakımlı olan Gear'ın güzel arabasıydı.

Üçüncüsü, yine güzel bir araba, ilĐin  bir mavi/yeşil tonunda ve kesinlikle muhteşemdi.

Sonuncusu ise, ayak parmaklarının ucunda zıplayan, endişeli, kızgın, somurtkan, boş bakıŐlı ya da benim yanımdayken normalde göründüğü gibi olmayan, kocaman gülümseyen Tatiana'ydı.

Sonuncusu beni bakmaya zorladı.

"Kahretsin," diye mırıldandı Buck ve ben de bakışlarımı ona çevirdim, onun da bakıŐlarının kızına kilitlendiğini gördüm.

Buck SUV'yi durdurdu, ama bunu yapmadan önce Tatiana bize doğru atladı ve Buck kapıyı tamamen açmadan önce neredeyse kapının içindeydi.

"Baba! Bir Charger! Biliyordum!" Buck arabadan atladığında kollarıyla ona sarıldı.

"Bebeğim," diye mırıldandı Buck, ben arabadan inip kapımı kapatıp Bayan Jimenez'e yardım etmeye giderken.

"1969 model Dodge Charger. *Turkuaz rengi!*" diye bağırdı.

Bayan Jimenez'in arabadan inmesine yardım ederken ona doğru baktım ve Tatiana'nın zıpladığını gördüm.

"*Mükemmel!*" diye bağırdı. "Bir öncekinden daha iyi! Gear'ın arabasından bile daha havalı! *Bomba* gibi."

"Tatie," dedi Buck, ben Bayan Jimenez'in kapısını kapatıp kamyonetin kaputuna doğru ilerlerken, Tatiana turkuaz renkli arabaya doğru koşuyordu ve haklıydı, araba gerçekten çok güzeldi.

"Söylediklerinde ciddi olmadığını biliyordum!" diye bağırdı Tatiana, hala zıplarken, ama ara sıra durup arabaya saygıyla iki eliyle dokunuyordu. "Beni bekletmeyeceğini biliyordum."

Hepimiz ona doğru ilerledik, Buck birkaç metre ötede durdu, Gear ise nedense mesafesini korudu.

Gear'ın mesafesini bir uyarı olarak algıladım ve Bayan Jimenez'i coşkulu Tatiana'nın yakınında olmayan güvenli bir yerde durdurum.

"Gear bunun sadece üzerinde çalıştığın bir şey olduğunu söylüyor. Ama ben biliyorum. *Biliyorum!*" diye devam etti.

"Tatie, tatlım, ne demiştin?" Buck nazikçe sordu ve o da ona gülümsedi. gülümsedi.

"Evet, öyle *dedin*, ama bu sadece burada olmak için burada değil."

"Bunun ne olduğunu biliyorum." Sonra babasına atladı, zıpladı, kollarını babasının omuzlarına doladı ve ona *sıkıca* sarıldı. "Beni bekletmeyeceğini *biliyordum!*" diye bağırdı ve sonra kıkırdadı.

Heyecanlandığında, gülümsediğinde ve kıkırdadığında çok sevimliydi. Bunun görüldüğü gibi olmadığını, Tatiana için geçerli olmadığını hissetmeme rağmen, onun daha sık böyle olması gerektiğini düşünüyordum.

Buck onu kendinden uzaklaştırdı ve yine nazikçe tekrarladı: "Tatiana, ne demiştin?"

Kafasını yana eğdi ve bir dakika sürdü, ama yavaş yavaş gülümsemesi kayboldu.

Buck devam etti: "Doğum günün için sana verdiğim arabayı üç gün içinde parçaladın ve o zamandan beri Gear's'ta iki kez kaçak sürüşten ceza aldın."

Gerçekten mi?

Bana bunlardan hiç bahsetmemişti.

"Sana söylemiştim," diye devam etti Buck. "Kendini kontrol edene kadar başka araba almayacaktın. Ve tatlım," elini kızın boynuna koydu, "üzgünüm, ama ciddiydim." Sesi daha da yumuşadı ve "O araba Clara'nın," dedi.

Uh-oh.

Gear'ın gözleri bana döndü.

Bayan Jimenez'in gözlerinin üzerimde olduğunu hissettim. Buck'ın gözleri kızında kaldı. Ama Tatiana'nın gözleri de bana döndü. "Clara'nın mı?" diye fısıldadı.

Oh hayır.

Bir adım geri atladı, kollarını sıkıca yanlarına çekti, elleri omuzlarının altında yumruk haline geldi. Babasına yaslandı, yüzü kızardı ve "*Clara'nın mı?*" diye bağırdı.

"Tatie," dedi Buck yumuşak bir sesle. "Siktir git!" diye bağırdı.

Buck'ın vücudu kaskatı kesildi ve Gear kız kardeşine doğru hareket etti. "Aiy, *Dios mio*," diye fısıldadı Bayan Jimenez.

"Tat, sakın ol," dedi Gear, elini onun koluna koyarak.

Ama o elini çekip tekrar geri atladı, gözleri bana çevrildi. "Siktir git! Siktir git, *Clara!* Siktir git, siktir git, *siktir git!*" Sonra eve koştu, Buck ve Gear onu takip etti.

Dudaklarımı yaladım, dişlerimin arasına aldım ve ısırdım.

Sonra hala koluma elini koymuş olan Bayan Jimenez'e baktım ve dudaklarımı açarak, "Bildiğiniz gibi, Tatiana henüz benim en büyük hayranım değil," dedim.

Evet, Tatie hakkında konuşmuştum.

Her gün konuşuyorduk, ama aynı zamanda, Tatiana o gece havasında değilse, onun karşılaşabileceği durumlara hazırlıklı olması için bunu yapmışım.

"Bunu görebiliyorum," d i y e mırıldandı Bayan Jimenez, gözleri Tatiana'nın tekrar dışarı koşarken evi gördü.

"Tat! Tanrım!" Gear onun peşinden koştu. "Lanet olası anahtarlarımı ver!"

Vücudum sarsıldı.

Bayan Jimenez'inki de
öyle. Olamaz!

Buck en son çıktı.

"Tatiana, yemin ederim, kardeşinin arabasını sarhoş halde sürersen..." Buck başladı.

Ama cümlesini tamamlayamadı çünkü Tatiana sarhoş halde kardeşinin arabasına bindi. Kapıları kilitledi. Gear tavana vurarak küfürler savurdu ama Tatiana motoru çalıştırdı ve arka lastiklerden çakıl saçarak hızla yola çıktı.

"Charger'ı al," diye dişlerini sıktı Buck. Kot pantolonunun cebine uzanıp birkaç anahtar çıkardı ve onları Gear'a attı, Gear da onları yakaladı. "Onu takip et, sakinleştir ve geri getir. Arabalardan birini bırak. O sürmeyecek. Yarın onu bıraktığın yerden alacağız."

"Arabamı mahvederse, lanet boynunu kırarım," diye tehdit etti Gear, turkuaz arabaya doğru yürürken.

"Sakin ol. Onu takip et, eve getir," dedi Buck. Gear başını salladı,
Charger'a bindi ve uzaklaştı.

Bayan Jimenez ve ben Gear'ın arkasından baktık.

Sonra, aynı anda, başlarımızı Buck'a çevirdik.

"Enchiladas iptal," dedi sertçe.

"Sı," diye onayladı Bayan Jimenez ve Buck bize doğru yaklaşırken benim gibi geri çekilmedi.

Cüzdanını çıkardı, açtı, birkaç banknot çıkardı, bileğimden tutup elimi kaldırdı ve paraları avucuma attı.

"Onu yemeğe çıkar, eve götür," diye emretti, cüzdanını yerine koyarken SUV'nin anahtarlığını avucumdaki paraların üzerine attı ve parmaklarımı hepsini kavrayacak şekilde kıvırdı.

"Ne...?" Yutkundum. "Sen ne yapacaksın?"

"Lanet olası bir bira iç, bir tekila iç ve içmeye devam et ki motosikletime atlayıp kızımı bulup kıcını parçalamayayım," diye homurdandı Buck.

Aman Tanrım.

Yine de, bunun çevirisi şöyleydi: Evde kalacağım, böylece kızım döndüğünde burada olacağım ve bunu konuşabileceğiz, Motosikletçi Baba ve Motosikletçi Kız stili. Bu arada, kızım aşırı hız, düzensiz sürüş veya daha kötüsü nedeniyle tutuklandığında

kızım aşırı hız, düzensiz sürüş veya daha kötü bir şeyden dolayı tutuklanırsa.

Son düşünce midemi burktu.

"Bu iyi bir plan gibi görünüyor," diye fısıldadım, Buck için öyle olduğunu düşünerek, ama eve döndüğünde (umarım sağ salım), Tatie için hiç de eğlenceli olmayacaktı.

Buck bana kaşlarını çattı, kaşlarını çattığı bakışları Bayan Jimenez'i delip geçti, kendini toparlayıp çenesini ona doğru eğdi ve "Kızım için özür dilerim. Bazı sorunlarımız var. Clara ile iyi yemekler dilerim" dedi. Ve bununla birlikte, eve doğru yürüdü.

Derin bir nefes aldım ve Bayan Jimenez'e baktım. "Her zaman böyle değil," diye onu teselli ettim.

Ona Tatiana'dan ve onun benim hakkımda ne hissettiğinden bahsetmiştim. Buck hakkında pek bir şey anlatmamıştım.

En azından belirsiz olanları değil, sadece iyi olanları.

"Genelde çok daha sakın geçer," diye yetersiz bir şekilde sonuca vardım.

Bayan Jimenez omuz silkti, kolumu sıktı ve "Aile. Ne kadar çok sevgi varsa, o kadar çok sürtüşme olabilir. Biliyorum. Benim ailem çok sevgi dolu. Kocam Pablo, küfürlü konuşmayı hoş görmezdi, ama benim üç oğlum ve bir kızım var. Doğduklarından beri birbirleriyle, Pablo ve benimle kavga ediyorlar. Aileler böyledir." Elinin hemen üstündeki koluma hafifçe vurdu ve "Bunu öğreneceksin, *carriña*" diyerek sözlerini bitirdi.

O gün pek çok şey öğreniyordum, ama açıkçası, öğrenmek istemediğim pek çok şey de vardı.

Clara Delaney için sıradan bir gün. "Hadi yemeğe gidelim," dedim.

Bayan Jimenez başını salladı ve ben onu SUV'ye kadar götürdüm. Sonra arabaya binmesine yardım ettim.

Sonra, kaputu dolaştım ve tüm gücümü kullandım, ama eve bakmadım.

Yemeğe çıktık.

Yatağımda sırt üstü ^{don}erek karanlık tavana baktım.

Buck yanımdaydı ama bana dokunmuyordu. Bunun iyi olduğunu düşündüm.

Böyle düşündüm çünkü, uzun süre yok olmama rağmen, Buck geri döndüğümde daha iyi bir ruh halinde değildi.

The Outlook'ta Bayan Jimenez ile akşam yemeği yedim (Buck bana çok para verdi, ben de Bayan Jimenez'e bu parayla bir ziyafet çekmeye karar verdim ve The Outlook gibi lüks restoranlarda genellikle gerekli olan rezervasyonumuz olmamasına rağmen, masa için sadece yarım saat beklemek zorunda kaldık. Bonus olarak, The Outlook Arizona'da olduğu için, şık olsa da kot pantolon giymek uygun bir kıyafetti, ancak şık ayakkabılar giydiğim için mutluydum ve Bayan Jimenez'in Buck ve ailesiyle tanışmak için giyinip süslenmekten memnun olduğunu tahmin ediyordum).

O akşam yemeğini çok beğendik, ama benim aklım başka şeylerdeydi.

O, keskin anne ve büyükanne sezgileriyle bunu fark etti. Bu konu hakkında konuşmaya başladık (bazılarını, Biker Babe Derslerimden *hiç* bahsetmedim).

Beni çok daha iyi hissettirmede, ama denedi ve en önemlisi, beni dinledi ve bu her zaman hoşuma gitti.

Onu evine bıraktım ve sonra Buck'ın evine geri döndüm.

Buck'ın evine vardığımda, Charger garajdaydı, Nova yoktu, Gear televizyonun önünde düşüncelere dalmıştı ve Buck, bir sürü boş bira şişesi ve neredeyse boş bir tekila şişesiyle çevrili, terasta düşüncelere dalmıştı.

Gear beni selamladı.

Buck, ben ön kapıya doğru yürürken, zahmet etmedi.

Onu düşüncelerine bırakmam gerektiğine karar verdim çünkü hoş görünmüyorlardı ve hoş olmayan bir ruh halinin bana da yansımamasını istiyordum. Buck'ın hoş olmayan ruh hali endişeli, endişeli ruh hali ise öfkeli anlamına geldiğini öğrenmiştim.

Başımı Buck'ın bacağına koyarak uykuya dalmadım. Sessiz

Gear ile birlikte televizyon izledim.

Sessiz, yani, benim zaten tahmin ettiğim şeyi bana söyledikten sonra.

Tatiana'yı bulamamıştı.

Ayrıca Tatiana'nın "bunu yaptığını" da söyledi.

Yani, sinirlendiğinde kaçmış ve öfkesi geçene kadar geri dönmemişti.

Bunu çocukken de yapmıştı. Kaçmıştı. Ve şimdi de, artık çocuk sayılmayacak yaşta olduğu ve maalesef arabayla kaçmak için gerekli imkanlara ve yasal haklara sahip olduğu için yine aynısını yapmıştı.

Son olarak Gear, Buck'ın Tatiana'nın "sahneleri"ni pek sevmediğini söyledi. Ben de bunu anlamıştım.

Gear'ın paylaşmadığı, ama benim de anladığım bir şey vardı, o da Buck'ın bu sahneleri pek sevmediği idi. Özellikle de Tatiana sevdiği arabada bu sahneleri çektiğinde.

Uykuya dalmaya başladığımda, tek başıma yatağa gittim.

Buck yanımda uzanarak beni uyandırdı. Çalışan bir alarm saati olmadığından saatin kaç olduğunu bilmiyordum, ama çok geç olduğunu hissediyordum.

Onun bana dönüşmediğini biliyordum. Beni kendisine dönüştürmedi ve bir süre uykuya dalmadı.

Beni uyandırdığının farkında mıydı, bilmiyordum.

Biliyordum ki, eğer farkındaysa, umursamıyordu, söyleyecek bir şeyi yoktu ya da konuşamayacak kadar kızgındı.

Sonunda nefes alıp verişinin düzeldiğini duydum, ama düşüncelerim düzelmedi. Bu yüzden Buck'ın evine geldiğimden beri ilk kez zihnim iyi bir uyku çekmeme izin vermedi.

Doğrusu, Tatiana için endişeleniyordum.

Yani, onun sahnelerine yeni katılmıştım, ama saat geç olmuştu.

Neredeydi?

Ve...

En son oyun oynamak için dışarı çıktığında, sarhoş olarak eve dönmüştü.

Ve onun bir arabada parçalanmış olduğunu düşünmek midemi ağrıyordu. Çok fena.

Bu yüzden tavana bakıyordum. Ve bu yüzden de duydum.

Dinlerken vücudum gerildi.

Neredeyse hiç ses yoktu, ama bir şekilde, evde birinin sessiz olmaya çalıştığını anlayabiliyordum.

Sonra borulardan gelen düşük bir uğultu duydum, bu da Tatiana'nın banyosunda su aktığı anlamına geliyordu.

Onun olup olmadığını görmek için, Gear'ın çatı katından inip banyoyu kullanıp kullanmadığını kontrol etmek için, dikkatlice yataktan kayarak kalktım ve kapıya doğru yürüdüm.

Bunu Buck'ı uyandırmamaya dikkat ederek yaptım. Endişeliydim, eğer Tatie'ye ve sarhoşsa, Gear'ın arabasını sarhoşken sürmüş olabilirdi ve Buck *ile* Gear zaten ona yeterince kızgındı. Eğer bu kadar aptalca bir şey yaparsa, çılgına döneceklerdi.

Bu yüzden ona önce ben ulaşmak istedim.

Tamam, bu, onu korumak için çaba gösterebilmek içindi. Belki de bu, onun, babasının veya kardeşinin için doğru seçim değildi.

Ayrıca bu, ona kendimi sevdirmek için bir yol da değildi. Sadece ona acımıştım.

Ben gençken kendimi güvende hissedebileceğim bir yerde yaşamamıştım.

Ama on altı yaşında bir kız olmanın ne kadar kafa karıştırıcı ve stresli olduğunu hatırlıyordum. Vücudunda değişiklikler oluyordu, erkekler ve akranlarıyla ilgili sorunlar yaşıyordun ve hormonların hayatını kontrol ettiği için anlamadığın ruh hali değişimleri yaşıyordun. Ayrıca geleceğini düşünmeye başlaman için baskı da vardı.

Buna bir de sana pek iyi davranmayan bir anne, sevmediğin bir üvey baba, çok uzakta yaşayan sevdiğin bir baba ve sevgili babanın hayatına giren yeni bir kadın eklenince...

Tatiana Hardy için zor zamanlardı. Evet, öyle.

Onun için üzüldüm.

Bir müttefike ihtiyacı vardı ve o kişi ben olmak istemese bile, onu bulacaktı.

Koridora vardığımda, banyo kapısının kapalı olduğunu gördüm, ama altından ışık sızıyordu.

Sessizce kapıyı çaldım ve yine sessizce fısıldadım: "Tatiana, ben Clara. Benimle konuşmak ya da kapıyı açmak zorunda değilsin. Sadece iyi olduğunu söyle. İyi misin?"

Sadece akan su sesi vardı.

"Tatiana," diye yumuşak bir sesle seslendim, "iyisin, söyle." Su sesi dışında yine hiçbir şey yoktu.

Yavaşça kapı kolunu çevirdim ve aynı yavaşlıkla kapıyı açıp kafamı içeri soktum.

Sonra vücudum dondu.

Hareketsiz kaldım.

Ve kalbim paramparça oldu.

Onu aynada gördüm, sırtı bana dönüktü. Dudakları şişmişti, elmacık kemikleri kızarmış ve şişmişti, burnundan kan damlıyordu ve aşağıya baktığımda tişörtünün o kadar kötü yırtıldığını gördüm ki sütyenini görebiliyordum. Kot etek giymişti, mini etekti, mikro mini değildi, ama arkası kirliydi, çam iğneleri sanki içine işlenmiş gibi kumaşa yapışmıştı, tişörtünün arkası da aynı durumdaydı.

Sanki kir içinde yatmış gibi.

Hayır, sanki kir içinde g re mi  gibi.

Kalbim parçaları bir araya gelerek kanı deli gibi pompalamaya ba ladı, damarlarımdan kanın akışını hissettiğim gibi kasların hareketini de hissedebiliyordum.

 zeri girdim, arkamdan kapıyı kapattım, gözlerim aynadaki onun gözlerinden hiç ayrılmadı.

Sonra fısıldadım, "Tatie, konu  benimle."

Ve bo azım d   mlenirken, onun eriyip gitmesini izledim.

Kayboldu.

Yüzü g zya larına bo uldu ve vücudu yere çökmeye ba ladı.

Onu yarı yolda yakaladım ve onunla birlikte yere oturdum. Ben popomun üzerine oturdum, o da bana sokuldu, on altı yaşındaki bir kız kuca ıma yaslandı, kolları beni sardı, vücudu bana yapı tı, yüzünü boynuma gömdü, hıçkırıklarla sarsıldı.

Tanrım, hayır.

Hayır.

Başımı e dim ve kulağına fısıldadım, "Tatie, bebeğim, seni kim incitti?"

O sadece daha sıkı sarıldı ve daha çok a ladı.

Ben de bir kolumla daha sıkı sarıldım ve diğer elimle saçlarını ok adım.

sa ın

1 Saçlarında da kir
ok a vardı. Ve çok kötü bir
dım.  ekilde birbirine
dolanmı tı.

Hayır.

"Tatlım, seni kim incitti?"

Başını şiddetle salladı ve tutunmaya devam etti.

"Ne kadar kötü yaralandın, bebeğim?" diye sordum. "Seni hastaneye götürmemiz götürmemiz gerekiyor mu?"

"Du  almam lazım," diye fısıldadı.

"Tama m , anlıyorum, ama önce benimle konu malısın. Ne oldu?"

Seni kim incitti? Nasıl incitti? "Du  almam
lazım," diye tekrarladı.

"Bebeğim, beni dinle, şu anda benimle konu man gerekiyor. Ne olduğunu anlat bana."

"Du  almam lazım."

Saçlarını okşamayı bıraktım ve elimi çenesinin altına koydum. Biraz geri çekilerek yüzünü kaldırdım, böylece onu görebildim.

"Tatlım, lütfen. Ne olduğunu anlat bana."

"Üzerimde iç çamaşırı yok," diye fısıldadı.

O sözler beni bir bıçak gibi kesip açarak kanatırken, gözlerimi kısa bir süre kapattım.

Gözlerimi tekrar açtım.

"Öyle mi gittin?" Bana baktı.

Sonra o kadar alçak sesle konuştu ki, onu zar zor duyabildim:

"Hayır." Tanrım, hayır.

Lütfen, Tanrım, hayır.

"Birisi sana istemediğin bir şekilde dokundu mu?" diye sordum.

"Evet," diye fısıldadı. "Hayır," diye devam etti. "Evet, ama onlar... onlar..." Başını salladı. "Kaçtım."

"Yani tecavüze uğramadın mı?"

Yüzü buruştu, ben de elimi başının arkasına doladım ve boynuma doğru ittim, kalbim yine hızla atmaya başladı, kanım kalın ve sıcak bir şekilde akıyordu.

"Hayır, ama onlar... *bana zarar verdiler*," dedi

yumuşak bir sesle. Onu daha sıkı tuttum.

"Babanıza söylemeliyim."

Vücudu sarsıldı ve çekildi. "Hayır!"

"Tatie, tatlım, beni dinle." Ellerimle yüzünü kavradım. "Babanıza söylemeliyim."

"Hayır! Bana kızacak."

Sesi yükseliyordu, ben de yüzünü kendime yaklaştırdım.

"Tatlım, dinle, şşş, sadece dinle, tamam mı? Tamam mı?" O başını salladı, ben de devam ettim, "Bunu bilmesi gerekiyor. Polisi aramalıyız. Seni hastaneye götürmeliyiz."

O, ellerimin arasında hararetle başını salladı.

"Beni dinle." Onu daha sıkı tuttum, nazıkçe yapmaya çalışarak. "Sen istemediğin halde sana dokunmalarına izin verilmez. Bebeğim, olmaz. Bir şeyler yapılmalı."

"Hayır," diye fısıldadı.

"Tatie..."

Kapı açıldı.

"Siktir, yine mi? Kızım sarhoş araba mı sürdü?" Buck homurdandı ve Tatiana ile ikimiz de ona baktık.

Tatiana'nın vücudu benimkine yapıştı ama benimki de onunkiyle birlikte dondu.

Bunun nedeni Buck'ın kızına bakmasıydı ve ben, onu izlerken, yılanı hiç görmediğimi anladım.

Şimdi yılanı görüyordum.

"*Gear!*" diye bağırdı ve kapıdan kayboldu. Olamaz!

Tatiana'yı bana dönmeye zorladım. "Bana dayan, tatlım. Tamam mı? Dayan. Hemen döneceğim."

Sonra onu bıraktım, kalktım ve odadan koştum.

"*Locke! Buraya gel!*" Buck merdivenlerin dibinden bağırdı, ben de ona doğru gittim.

O yatak odasına geri dönmeye başladığında etraftan dolaştım.

Ellerimi göğsüne koyup ittim, ama o ilerlemeye devam etti, beni geriye doğru itti, yüzü gergindi, ellerimin altındaki kasları çelik gibiydi.

Bana bakmadı, sadece yürümeye devam etti.

"Buck, tatlım, beni dinle. Polisi aramalıyız," dedim ona. "Siktir et," diye homurdandı.

Ona daha fazla baskı uyguladım, ayaklarımla dengemi sağlamaya çalıştım ama başaramadım.

"Buck, onu hastaneye götürmeliyiz. Tatie'ye bakmalıyız."

"Çek ellerini üzerimden, bebeğim."

"Buck! Lütfen! Yapmamız gerek..."

Cümlemi bitiremedim.

Durdu, ellerini kollarımın üstüne doladı, beni kaldırdı ve bir kenara *attı*.

Koridorun duvarına o kadar sert çarptım ki, omzuma gelen darbe ağrının yukarı ve aşağı yayılmasına neden oldu.

Her yere.

O kadar acı verici ve şok ediciydi ki, orada durup duvara yaslandım, diğer elimle de destek aldım ve adımını bile değiştirmeden odasına kaybolan Buck'ı izledim.

Şokumu atlatmak için gözlerimi kırıştırdım ve bu biraz zaman aldı.

Buck, uzun kollu tişörtünü giyip, giydiği kot pantolonun üzerine çoraplarını giyerek odadan çıktı. Botlarını elinde taşıyordu. Gear merdivenlerden aşağı inmiş, kesik eşofmanıyla koridorda duruyordu.

"Giyin. Hemen," diye bağırdı Buck.

Gear ona bir an baktı, sonra merdivenlerden yukarı koştu. Buck banyo kapısında durdu.

"Kim?" diye bağırmaaya devam etti.

"Baba..." Tatiana hıçkırarak ağladı.

Buck öne eğildi ve "Kim?" diye bağırdı. "ASU'ya giden çocuklar," diye fısıldadı. "Gear onları tanıyor mu?" diye sordu Buck.

"Evet, ama baba..."

Buck kapıdan uzaklaştı, bana doğru geldi, parmağını kaldırıp yüzüme doğrulttu ve vücudu da onu takip etti, böylece yüzü elinin arkasında kaldı ve öfkeli gözleri benimkilere kilitlendi.

"Polisi ararsan, Toots, lanet boynunu kırarım."

Onun bulunduğu yere baktım, ama gitmişti, gözlerimin önünde kaybolmuştu.

Beş dakika geçmeden Harley'nin gürültüsünü duydum ve ön camdan dışarı baktığımda Buck'ın, ardından Gear'ın Nova'sıyla birlikte yoldan hızla uzaklaştığını gördüm.

Derin bir nefes aldım. Sonra bir nefes daha aldım.

Üçüncüyü bıraktıktan sonra, aceleyle banyoya koştum.

Tatiana kollarımdan nazikçe çekildiğinde ^{birdenbire} uyandım.

Hava aydınlanmıştı, şafak sökmüştü ve Buck'ın kızını kocaman bedenine yasladığını görmek için başımı çevirdim. Yorganın üstündeydi. Botları hâlâ ayağındaydı. Gömleğinde ve ellerinde, özellikle parmak eklemlerinde kan vardı.

Bunun ne anlama geldiğini biliyordum.

Daha önce, onu telefonumla fotoğrafını çekmeme ikna ettikten sonra, Tatiana'yı temizlemiş ve gözü ve dudağı için buz getirmiştım. O yüzüne buzu tutarken onu kucakladım ve o bana yavaşça, kekeleyerek kendisine saldıran üç çocuğu anlattı.

Üç.

Üç tane vardı.

Tanrım, kaçabilmesi bir mucizeydi.

Sonra, nasıl hareket edebildiğimi merak ettiğim kadar derin bir umutsuzlukla, nasıl yanmadığımı merak ettiğim kadar büyük bir öfkeyle, beni pek sevmeyen, güzel, neşeli, on altı yaşındaki bir kız için hissettiğim tüm bu duygularla, ona duşa girmesine yardım ettim. O duş alırken, kıyafetlerini plastik bir market poşetine koyup Buck'ın dolabına sakladım.

Duşu bitirince pijamalarını giymesine yardım ettim, onu tuvalete oturttum ve saçlarını taradım.

Sonra onu yatağına kadar takip ettim, yanına uzandım ve uyuyana kadar ona nazikçe konuşarak onu salladım.

Buck eve gelmişti.

"Kıçını yatağına sok," diye sessizce emretti, ama bu nazik bir emir değil, bir buyruktu.

Tatiana başını geriye çevirdi ve babasına baktı.

"O kalabilir mi?" diye fısıldadı Tatiana ve Buck ona baktı.

"Hayır," diye cevapladı kızına, sonra gözleri bana dikildi.

Dudaklarımı ısırdım ve cesaretimi toplayarak Tatiana'nın saçlarını boynundan çekip onu kucakladım.

Bunu yaptıktan sonra, yatağından kalkıp Buck'ın yatağına gittim.

Yorganı üstüme çekip yastığa bakakaldım.

Kısa bir süre sonra yüzümü yastığa gömdüm ve kendimi sessiz kalmaya zorlayarak gözyaşlarına boğuldum.

19
YOLUMDA DURUYORDUN

Hiç uyuyamadım.

Güneş gökyüzünde yeterince yükseldiğinde kalktım, banyoya gidip işimi gördüm. Bunu yaptıktan sonra, cesaretimi toplayıp kollarımı kaldırdım ve aynada onlara baktım.

İç bicepslerimde dört adet morarmış mor izler oluşmuştu. Her iki kolda da.

Öfkeli bir adamın parmak izlerinin dört izi. Yavaşça döndüm ve omzumun üzerinden baktım.

Omuz kemiğimin beyaz teninde, derin mor bir çürük belirgin bir şekilde ortaya çıkmıştı.

Gözlerimi kapattım.

Bana iz bırakmıştı.

Buck.

Koruyucum. *Bana iz*

bırakmıştı.

Morlukları zihnimden silmeye çalıştım, geceliğimin üzerine bornozumu giydim ve mutfığa gittim.

Kahve yaptım ve Pop-Tarts'tan uzak durdum.

Buck'ın kahvaltı hazırlamak isteyeceğinden emin değildim, ama öncelikle, eğer isterse, onu *hiçbir* şekilde üzme istemiyordum ve ikincisi, hiç aç değildim.

Kahve demlendiğinde, kendime bir fincan doldurdum ve pencerenin önünde durup dışarıya bakarken, çorap ve eşofman giyip dışarı çıkmayı düşündüm. Dağ eteklerindeydik ve Eylül sonu olmuştu. Vadide hava hala sıcaktı. Burada günler ılık, geceler ve sabahlar serindi.

Yine de, teras zamanı olacaksa, *o* zaman teras zamanıydı.

Pencereden dışarı bakarken, şık, parlak, İngiliz yarış yeşili Jaguar'ın araba yolunda süzülerek geldiğini gördüm.

Aklıma hemen iki soru geldi. Kim olabilir?

Ve... Şimdi ne olacak?

Ev sessizdi ve mikrodalga'nın üzerindeki saat (evdeki iki saatten biri, diğeri DVD oynatıcıdaydı, ikisi de bir hafta önce ayarlamadan önce on ikiyi gösteriyordu) saatin yedi buçuk olduğunu gösteriyordu. Evin bir süre sessiz kalacağını ve sakinlerinin dinlenmeye ihtiyacı olduğunu düşündüm.

Böylece kahve fincanımla birlikte kapıya gittim.

Kapıyı açtım ve orada durarak, ortalama boyda, golfçü gibi yapılı, uzun kollu polo yaka gömlek ve chino pantolon giymiş, siyah saçları gümüş rengi çizgilerle karışık bir adamın kapıya doğru sert adımlarla yürüdüğünü izledim.

Oh hayır.

Omzumla kapı çerçevesine yaslanarak kapıyı kapatıp kendimi içeriye kilitledim, ama onu görebiliyordum.

O da beni görebiliyordu.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordum, o yaklaştığında.

"Burası West Hardy'nin yeri mi?" diye sordu, kapının önünde durarak, gözlerini kısarak, tüm vücudu öfkeyi yansıtıyordu.

"Kim olduğunuzu sorabilir miyim?"

"Şerif buraya geldiğinde, yaklaşık on dakika içinde suç duyurusunda bulunacak olan adamım."

Oh, *hayır*.

"Anlamadım?" diye sordum, zaman kazanmak için.

"West Hardy ve o serseri oğlu içerideyse, onları uyandırsan iyi olur. Kelepçelenip karakola götürüldüklerinde giyinik olmak isteyeceklerdir."

Sırtım dikleşti, çünkü Gear'a serseri demişti.

Gear serseri *değildi*.

"Pardon?" diye fısıldadım, ama bu, bağırıp kimseyi uyandırmamak içindi. "Sana söylüyorum, onları uyandırsan iyi olur," diye tavsiye etti, eğilerek yüzündeki öfkeli ifadeyi korumak için iğrenç bir şekilde kaydı.

"Polis neden West ve Locke'u tutuklasın ki?"

"İlginç," diye mırıldandı, kollarını kavuşturup geriye yaslandı. "Dışarı çıkıp bir grup çocuğu dövdüğünde eve gelip karısına övünmez."

Olamaz.

Bana orospu demedi herhalde.

Bu adam, açıkça lanet olası bir *canavarın* ebeveyniydi, Gear'a serseri, *bana* da *orospu* demişti.

"Bana orospu mu dedin?" Hala fısıldıyordum. "Bu senin kullandığın dil değil mi?" diye alaycı bir şekilde sordu.

Nefesimi tuttum.

Sonra bir elimi kapının kenarına sıkıca tuttum, öfkemi parmaklarıma aktarmak için, sıcak kahveyi onun yüzüne fırlatarak serbest bırakmak yerine.

Bunu yaptıktan sonra konuştum.

"Şerifi arayıp yanıldığını söylemeni tavsiye ederim," dedim sessizce.

Bana baktı.

Yani, çekici olmayan bir gülümsemeyle sırtımdan önce öyle yaptı. "Neden bunu yapayım ki?"

"Çünkü korumak için bu kadar heyecanlandığın o çocuk grubu, on altı yaşındaki kızıma tecavüz etmeye çalıştı. Kızım eve şişmiş yanakları, şişmiş dudağı, kanayan burnu, kirli giysileri ve saçlarıyla geldi. Ve iç çamaşırı giymemişti."

Yüzünün solduğunu gördüm.

"Evet," diye fısıldadım. "Öyle yaptı. Giysileri hala bende. Fotoğrafları da var. Ama onun nasıl göründüğünü *tam olarak* hatırlıyorum. Banyo zemininde kollarımda ağlarken nasıl hissettiğini *tam olarak* hatırlıyorum. Şimdi ilginç bir şey görüyorum. Senin çocuklarının *bunu* paylaşmadığını görüyorum, değil mi?"

"Ben..." diye başladı.

Yeterince konuşmuştu.

Bu yüzden daha fazla konuşmasına

izin vermedim. Devam ettim.

"ASU'da olduklarını söyledi. ASU'dalarsa, parlak bir gelecek umuyorlar demektir. Şerif buraya gelip, ona tecavüz etmeye çalıştıklarını öğrenirse, o gelecek o kadar parlak olmayacak. Üç erkek, *üçü* de onu dövdü ve *tecavüz etmeye çalıştı*. Şerif bunu öğrenir, çektiğim fotoğrafları görür,

yüzüne bakacak, ne kadar küçük olduğunu görecek... narin... Ona kızımın kıyafetlerini vereceğim, o gelecek *çok* daha karanlık olacak."

Artık solgun değildi.

Küllü gibiydi.

"Yani, bir seçeneğin var," dedim ona. "Şerifi arayıp, onu geri çağırabilir ve West ile Locke'un dün gece uyguladığı acı verici ama hızlı ve sessiz cezayı kabul edebilirsin. Ya da bunu zorlayabilirsin, o zaman adamların West ve Locke ile birlikte parmaklıklar ardına girerler, ama tecavüz girişimi, saldırıdan daha kötüdür. Özellikle de bunun arkasında bir amaç yoksa, jürinin anlayabileceği bir motivasyon yoksa, örneğin bir babanın kızını banyo zemininde kanlar içinde ve kirli bir halde görmesi gibi. O zaman cezaları çok daha acı verici olur, ama sessiz ve hızlı olmaz." Eğildim. "*Çok* aleni olacak ve çok, çok *uzun* sürecek. Çünkü, görüyorsunuz, cezasını çektikten sonra çıktıklarında, hayatlarının geri kalanında sadece sabıka kaydı olmayacak, aynı zamanda belirli bir sicile de kaydedilecekler. Ve bundan *asla* kurtulamayacaklar."

Bana baktı ve hareket etmedi, konuşmadı.

Bu durum bir süre devam edince, "Şerifin numarasını bilmiyor musun? Sarı Sayfaları getirebilirim." dedim.

Gözleri arkamda parladı, daha da soldu ve sonra aniden kapı artık elimde değildi çünkü daha da açılmıştı.

Başımı çevirdim ve Buck'ın kanlı tişörtünü gördüm. Sonra yukarı çıktılar ve Buck'ın öfkeli yüzünü gördüm.

"Bir seçeneğin var, Conley," diye homurdandı Buck. "Ve karar vermek için üç saniyen var. Ne olacak?"

Conley adındaki adam ağzını açtı, kapattı, sonra tekrar açtı.

"Çocukları döverek ortalıkta dolaşamazsın," dedi, cesareten çok yüzünü kurtarmak için cesurca davranarak.

Buck geri adım attı, kolunu belime dolayarak beni de beraberinde çekti ve kapıyı çarptı.

Kapıya baktım ama Buck beni kendine doğru çekince uzun süre bakamadım.

Başımı geriye eğdim ve gözlerim onun gözlerine takıldı. Bir kolunu bana dolamıştı, diğer elini kaldırıp kanayan yumruklarını çenemin üzerinde gezdirdi.

"Teşekkürler, bebeğim," diye fısıldadı.

"Çek ellerini üzerimden," diye fısıldadım ve başı seğirdi. "Bir daha söyle?"
"Dedim ki," dedim ve kolunu ittim, kolu ve eli düştü, "ellerini benden çek."
Gözleri kısıldı. "Ne...?"
Cümlesini bitiremedi çünkü onun etrafından dolaşıp merdivenlere doğru yürüdüm.
Sonra yatak odasına doğru yürüdüm.
Kapıyı kapattım ve banyosuna doğru yürümeye devam ettim. O kapıyı da kapattım

Orada, kahve fincanımı lavabonun üzerine sertçe bıraktım, eğildim,
lavabonun altındaki kapıyı açtım ve oraya sakladığım kozmetik çantasını aldım.
Kapı birden açıldı, Buck içeri daldı ve durdu, bana somurtarak baktı. "Senin
neyin var lan?"
Yaptığım şeyi bırakmadım. Makyaj malzemelerimin bulunduğu makyaj masasının
çekmecelerinden birini açtım. Aylardır makyaj malzemesi alamadığım için çoğu bitmek
üzereydi ve son kalanları çantama tıktırıyordum.
"Gidiyorum," dedim, çünkü gidiyordum.
Sadece nereye gideceğimi ve oraya nasıl ulaşacağımı bilmiyordum.
"Ne?" dedi yumuşak bir sesle ve başımı geriye doğru çekip ona sert bir bakış attım.

"Gidiyorum," diye tükürdüm.
O başını salladı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Clara, belki
anlamadın galiba, ama ben kötü bir gece geçirdim, Gear kötü bir gece geçirdi ve Tatie
gerçekten çok kötü bir gece geçirdi. Şu anda senin saçmalıklarına ihtiyacım yok."
Benim...
Saçmalıklarım mı?
"Benim saçmalıklarım mı?" diye
fısıldadım. "Senin
saçmalıkların," diye cevapladı.
Makyaj malzemelerini ve çantayı çekmeceye attım ve doğruldum. "Bu
saçmalık değil, West."
"Hayır, bu saçmalık, Clara."
"Sana inanmıyorum," diye tısladım.
"O zaman ikimiz de aynınız, bebeğim, çünkü kızım neredeyse tecavüze uğradığı
sabah, senin bilinmeyen nedenlerden dolayı lanet olası bir öfke nöbeti geçirdiğine
inanmıyorum.

neredeyse tecavüze uğradığı sabah, bilinmeyen nedenlerden dolayı sinir krizi geçirdiğine inanmıyorum."

Tatie, durumun felaketten daha da kötüye gitmediğini paylaşmıştı. Babasıyla bunu paylaşmaktan çekinmediğine sevindim.

Ama ben?

"Bu öfke nöbeti değil," diye fısıldadım. "Bu da saçmalık."

"Beni incittin," diye hatırlattım ona.

Kaşları kalktı. "Ne?"

"Sen..." Onu işaret ettim, sonra göğsümü işaret ettim, "beni incittin."

"Clara, lanet olsun..."

Bornozumun kravatını açtım, sonra omuzlarımdan aşağı çekerek döndüm.

Boynumu çevirip ona baktım ve gözlerinin morluğuma kilitlendiğini gördüm.

Onun yüzündeki acı dolu ifadeyi içime almadım.

"Bunu sen yaptın," dedim, bornozumu tekrar giydim, ona döndüm ve titrek ellerimle kravatı ustaca bağladım. "Bana iz bıraktın," diye devam ettim. "Bunu *sen* yaptın. Dün gece bana bıraktığın tek morluk bu değil. Tek bir hareket, bir saniye, *dokuz* morluk."

Ben konuşurken, gözleri hala omzumun olduğu yerdeydi. Konuşmam bittiğinde, gözleri benimkilere kaydı.

Sonra kollarını indirdi, ama elini kaldırarak bana yaklaştı ve "Bebeğim" diye mırıldandı.

Neredeyse yüzüme dokunacaktı, ama ben yüzümü çekip hızlıca bir adım geri attım.

"Bana dokunma," diye tısladım.

Eli düştü ve bakışları benimkilerle buluştu. "Clara, tatlım, buraya gel," dedi yumuşak bir sesle.

"Hayır, eşyalarımı topluyorum ve gidiyorum," diye cevap verdim. "Bebeğim, buraya gel," diye tekrarladı.

"Hayır. Senin gitmeni istiyorum. Çocuklar uyanmadan gitmek istiyorum

gidm

eni

istiy

oru

m."

Bu doğru değildi.

Ama düşündüm ki, onlar için... temiz bir ayrılık.

Babaları vardı; bana ihtiyaçları yoktu.

"Atman gereken bir adım var, ben atmadan önce sen at" dedi bana.

Öne eğildim ve "Hayır dedim!" diye bağırdım.

Ne yapacağını anlamadan, o adımı attı ve kafam onun büyük ellerinin arasında kaldı, ona bakmak için başımı kaldırdı.

Yüzünü benimkine yaklaştırdı. "Onlar kızımı incittiler." Evet, incittiler.

Ve hepsinden nefret ettim. Sonra *bana* zarar verdi.

Başımı ellerinden çekmeye çalıştım, parmakları sıkılaştı, ben de denemeyi bıraktım, ama ellerim yukarı kalktı ve parmaklarım bileklerini kavradı.

"Anlıyorum ve üzgünüm. Senin, Locke ve Tatiana için üzgünüm. Ama bu yaptıklarını affettirmez."

"Aklım başımda değildi."

"Hayır, katılıyorum. Muhtemelen düşünemiyordun. Ama bu yaptıklarını affettirmez."

yaptı
kların "Kimse benim kızımı incitemez."

1 "Maalesef, dün gece bu doğru değildi. Ve tekrar özür dilerim.

affetti

rmez.

"

Gerçekten, *gerçekten* üzgünüm. Senin için. Locke için. Ve özellikle Tatie için." Ellerini tekrar çekmeye çalıştım, başaramadım ama denemeye devam ettim. "Ama sen beni işaretledin ve ona zarar veren *ben* değildim."

"Sen yoluma çıkıyordun." "Çek ellerini üzerimden."

Yüzü yaklaştı. "Bebeğim, onun eve geldiğini duyunca uyandım, senin yataktan kalktığını hissettim, oraya gitmeden önce onunla bir şans vermeye karar verdim çünkü onun gitme şekline hala kızgındım. İkinizi banyoda duydum ve oradan çıkmıyordunuz. Bu yüzden bir süre beklemek zorunda kaldım çünkü onun yine sarhoş olarak eve geldiğini düşündüm, ama bu sefer sarhoş araba kullanmıştı ve ben daha da sinirleniyordum. Sonra küçük kızımı gördüm ve sinirimin ötesine geçtim. Ve sen yoluma çıkıyordun."

"West. Ellerini... benden... çek."

"Ben böyle olduğumda, ki sana söz veriyorum, canım, bu sık olmaz, ama olur, yoluma çıkamazsın."

"Tavsiyen için teşekkürler, ama bir dahaki sefere böyle olduğunda ben burada olmayacağım. Şimdi, ellerini benden çekmeni istedim."

Ellerini benden çekmedi. Hatta *daha da fazla* üstüme geldi.

Bunu, tamamen benim alanıma girerek yaptı, bir kolunu sırtımın üst kısmına doladı, diğer elini saçlarıma kaydırды, yumruğunu sıkıp nazıkçe çekti. Bütün bu süre boyunca yüzü benimkinden bir nefes uzaklıkta kaldı.

"Bu daha iyi değil," dedim ona.

"Gitmeyeceksin," dedi bana. "Üzgünüm, ama gideceğim."

Sırtımı saran kolu daha da sıkılaştı, saçlarımdaki eli başımı eğdi ve yüzü boynuma değecek şekilde başını eğdi.

Cildime karşı, "Seni incittiğim için üzgünüm, bebeğim," diye mırıldandı.

Ve sesi gerçekten üzgün geliyordu.

Çok, *çok* üzgün.

Gözlerimi kapattım, kalbim sıkıştı, karnımdaki o umutsuzluk yer değiştirdi, içimi parçaladı, onun tatlı ve nazık olduğu zamanları ne kadar sevdiğimi hatırlattı, tıpkı şu anda ondan ne kadar nefret ettiğim gibi. Ellerimi aramızdaki dar boşluğa sokup karın kaslarına bastırdım, ama o kıpırdamadı.

"Düşünmüyordum, sadece hissediyordum," diye devam etti.

"West, bırak beni," diye fısıldadım.

"Seni bırakmayacağım."

"West, *bırak* beni." Sözlerimi onun karın kaslarına bir itmeyeyle bitirdim. Ortası geriye doğru sallandı, sonra tekrar önceki yerine geldi.

Başını kaldırıp bana baktı. "Clara, bebeğim, seni bırakmayacağım. Bunu atlatacağız. Sadece yoluma çıkmamayı öğrenmelisin."

İsteğim dışında gözlerimin ıslandığını hissettim.

"Neden?" diye fısıldadım. "Neden beni bırakmıyorsun?"

"Bir şeyi sahiplenirsen, onu istediğin için sahiplenirsin. Sonra onu elde tutmak için ne yapman gerekiyorsa yaparsın. Ben seni sahiplendim ve elde tutacağım."

"Ben bir arazi parçası değilim, West," dedim ona, elimi kaldırıp yüzümden akan zayıf, aptal gözyaşlarını öfkeyle sildim. "Ben bir insanım. Bir insana bunu yapamazsın."

"Bebeğim, sen o odada durup bir karar verdin. O karar ile kendini bana verdin. Ben de kabul ettim. Hak talebinde bulundum. Bunu benden alamazsın."

"Evet, alabilirim."

"Hayır, yapamazsın."

Tamam, belki de Biker Babe Kural Kitabı'ndaki "erkek ne derse o olur" kuralı konusunda yanılmışım.

Bu kitap, motosikletçilerin kitabından çok daha fazla şey yazılmış gibi görünüyordu.

"Ben kendime aitim, istediğim gibi veririm ya da alırım."

"Belki başka bir yerde, hiç yaşamadığın bir yerde, ve bunu biliyorsun. Benim yaşamak istemediğim bir yerde." Yüzü yaklaştı. "Burada değil, *bizim* yaşadığımız yerde değil."

"Artık burada yaşamak istemiyorum." Ve yanılmıyordu.

Ben de öyle.

Kendi iradem olmadan, bir yerden bir yere, bir insandan bir insana, *bir erkekten bir erkeğe* itilip kakılmak istemiyordum.

"Dün de söylediğim gibi, Toots, bu kararı sen verdin. *Sen*. Kimse seni zorlamadı. Ve bir kez kararını verdin mi, benimle birlikte, geri dönüş yok."

"Bu delilik," diye fısıldadım. "Bu senin yaptığın bir seçim."

"Tüm bilgilere sahip değildim!" Sesim yükseliyordu ve ne yazık ki, biraz histerik bir şekilde yükseliyordu.

"Çok geç," diye cevapladı. "Bu da delilik!"

"Bebeğim, sesini alçalt. Tatie uyuyor," dedi yumuşak bir sesle. "Bu da delilik," diye fısıldayarak tekrarladım.

O sıırıttı. "Evet, delilik. Dışarıdaki birçok insan için bu delilik. Ama sen, sen anlıyorsun. Bunun kötü olduğunu anlıyorsun. Ve nasıl iyi bir şey bulduğunu da anlıyorsun."

Evet, anlıyordum.

Ama onun dediği gibi, kötülüğü de anlıyordum.

Ve o anda, odak noktam buydu. Bu yüzden başımı salladım. "Hayır, anlamıyorum."

O başını salladı. "Evet, ben de anladığımı düşünmemiştim. Seni alıştırmanın biraz zaman alacağını düşünmüştüm. Ama tatlım, Conley'e söylediklerini duydum. Kapıyı açıp kendini oraya yerleştirip, bölgeni koruduğunu ve kendini onunla senin adamların arasına koyduğunu gördüm. Söylediğin her lanet kelimeyi duydum. Ve dinlediğimde anladığımı biliyordum. Şimdi

Biliyorsun, seni incittim ve kızdırdım. Bilmediğin şey ise, bunu yaptığım için kendime kızgın olduğum. Geri alabilseydim, alırdım. O izleri senden silmek için kendimi parçalardım, ama daha da önemlisi, o izlerin nasıl oluştuğunu. Bunu yapamamam çok kötü ve çok büyük bir şey. Birinin kızına daha da kötü zarar vermek niyetiyle dokunması da çok kötü ve çok büyük bir şey. Ve Clara, bebeğim, benim dünyamda bunun anlamı intikamdır, anında, hızlı ve acı verici. Ve sen yoluma çıkmıştın. Bir dahaki sefere yoluma çıkmaman gerektiğini bileceksin.

"Hepsi bu mu?" diye sordum.

Gülümsemi ve bana sarıldı, elini saçından çekip kolunu belime doladı. "Evet, hepsi bu."

"Peki, başka bir şey için sinirlendiğinde, yoluna çıkmasam da bir şekilde yoluna çıkarsam, bana elini kaldırabilir misin?"

Gülümsemesi kayboldu ve gözleri kısıldı.

"Bebeğim," diye uyardı alçak sesle.

"Bunu bilmek istiyorum ve bu bilgiyi bilmeye hakkım olduğunu düşünüyorum."

"Dün geceki gibi boktan bir durum yok, benden korkacak bir şeyin yok

bend

en "Emin misin?"

kork Kollarını bana farklı bir şekilde doladı. "Bu hiç hoş değil

mana Clara."

gerek *Bu* hoş değil mi?

yok." "Bunu bilmeye hakkım var, West."

Yüzü benimkine yaklaştı ve gözleri birden öfkeyle doldu. "Beni elde ettiğinde, dün gece Tatie'nin elde ettiği şeyi elde edersin. Ve

hatırlatayım, sen bunu zaten yaşadın. Biri seni incitti Clara, ben de onu buldum ve onu dövdüm. Onu yere serene kadar dövdüm ve hareket etmez hale gelene kadar dövmeye devam ettim. Seni inciten ya da incitmeye çalışan *herkes*, aynı şeyi yaşayacak. Beni elde ettiğinde, benim korumamı da elde edersin. Sana söylüyorum, bunu defalarca söyledim, şimdiye kadar beynine kazınmış olmalı, dün gece düşünemedim ve sen benim... lanet olası... kızım *için* intikam almamı engelledin. Özür diledim ve açıkladım, bunu iyice anlamalısın bebeğim ve bunu çabuk yapmalısın. Beni kızgın gördün ve beni kızdırdın, ve biliyorsun, Toots, benden korkacak hiçbir şeyin olmadığını çok iyi *biliyorsun*. Şimdi bu oyunu oynamaya kalkışma. Şimdi değil. Bu sabah değil. Oyun oynamakta iyi değilsin, bebeğim, ve şimdi bunu yaparak beni sadece kızdırıyorsun."

Alt dudağımı çekip ısırđım.

Yapmadığım şey ise daha fazla bir şey söylemekti.

"Artık baş belası olmayı bıraktın mı?" diye sordu.

Ben baş belası olduğumu düşünmüyordum.

Tepkilerimin ve sorularımın tamamen haklı olduğunu düşünüyordum.

Açıkçası, Minnie'yi arayıp ona nasıl tepki vermem gerektiğini sormam gerekiyordu.

nasıl tepki vermem gerektiğini *sormam gerekiyordu*.

Bunu Buck'la paylaşmadım.

Bunun yerine, baş belası olmayı bırakmadığımı söyledim. Bunu

şöyle ifade ettim: "West, sen birkaç çocuğu dövdün."

"Doğru, peki sen ne olmasını isterdin?" diye tersledi.

"Polisi aramalıydık," diye bariz olanı belirttim.

"Birincisi, Clara, onlar çocuk değil. Yetişkinler. Yasal olarak ve diğer açılardan.

Neyin doğru neyin yanlış olduğunu bilecek yaştalar ve sadece söylüyorum, lanet olası *on iki yaşı*nda olsalar bile, penisi olan herkes bir kıza öyle zarar vermemek için neyin doğru neyin yanlış olduğunu bilecek yaşıta olmalı."

Oh, olamaz.

Şimdi de oraya giriyordu. Çünkü

o çok, çok haklıydı. Ve daha

bitirmemişti.

"İki, bebeğim, bunun nasıl sonuçlanacağını biliyorum. Nasıl sonuçlanacağını biliyorsun. Onun kıyafetleri ve fotoğrafları sende, ama Armitage gibi bir pislik onu tanık kürsüsüne çıkarır, kısa eteğinden ve birkaç hafta önce aşırı makyajlı ve sarhoş halde görüldüğünden bahseder ve birdenbire, ne derse desin, onun gibi olmayan jüri üyeleri, kafalarında o bunu istemiş diye düşünürler. O kadar kafaları karışık ki, onun istediği şeyi giyebileceğini ve yüzüne o kadar makyaj yapabileceğini, bunun cildini yıprattığını, bunun *onun* tercihi olduğunu ve *hiçbir şey ifade etmediğini* unutupyorlar. Ve kesinlikle "gel ve *beni tecavüz et*" anlamına gelmiyor.

Evet, o da bu konuya giriyordu.

Çünkü o çok, *çok* haklıydı.

"Üç, kadın, kızımın bunu yaşamasını istemiyorum. Benim tahminime göre, yeterince şey yaşamıştı. Hastaneye gidip DNA örneği alınmasına, fotoğraflarının çekilmesine ve polislerin ona sorular sormasına gerek yoktu. Ve sonra uzun bir süre, her gün bu konuyu gündeme getirip durdular, ta ki bir mucize eseri, onun bir motorcunun kızı olduğunu ve o çocukların soylu olduğunu görünce, adalet bulabileceğini düşündüler, ama adalet bulamadan onu paramparça ettiler.

. Yani, ona yaptıklarıyla yaşamayı öğrenmekle kalmayıp, yanlış zamanda yanlış yerde, yanlış pisliklerle karşılaşan masum bir kıza böyle davranan adalet sisteminin hatırasıyla da yaşamak zorunda kalacak.

Kafasını salladı ve devam etti.

"Hayır, onun için bunu istemedim. Bu yüzden onun için adaleti sağladım. Ve onların daha önce yaptıklarını düşünürsek, böyle bir adamın nasıl davranacağını hiç bilmiyorum. Ama Gear ve benim yaptığımız dayak, onların *bir daha asla*," yüzünü yüzüme yaklaştırdı, "başka bir kıza bunu yapmadan önce iki kez düşünmelerini sağlayacaktır."

"Tamam, Buck," diye fısıldadım.

O biraz geri çekildi ve öyle bir durumdaydı ki, itiraf etmeliyim ki buna kesinlikle hakkı vardı, devam etti.

"Clara, tam olarak anlamam için söylüyorum, bence babaları, kardeşleri ve kocaları serbest bırakırsan, eşit fırsatlar ve tüm o saçmalıklar, anneler, kız kardeşler ve dün gece benim küçük kızımın başına gelenlerle karşı karşıya kalan tüm kızlar ve kadınlar. Onları bunu yapan pisliklerin üzerine sal. Eminim bu tür olaylar çok daha az olurdu. Yani, bana sorarsan, dün gece Gear'la yaptığımız şey, o pisliklerin hepsine yapılmalı."

Baskı altında kalırsam, dün geceden önce ve Esposito'nun Tia'ya yaptıklarından önce, bu ifadeye uygun bir argüman bulabilirim.

Ama sadece
zorlanırsam. Buck
devam etti.

"Dün gece, Tatie'ye bakan iyi bir kadın ve dışarı çıkıp işini halleden bir baba ve ağabey vardı. Kızım dün gece karşılaştığı şeyle yüzleşti ve eve sağ salim döndü. Elde ettiği tek şey buydu. Tek elde ettiği şey. Şimdi ona bakmaya devam ediyoruz ve o *da hayatına devam ediyor*."

"Tamam, Buck," diye fısıldayarak tekrarladım.

Beni yakından inceledi ve bir süre böyle devam etti, sonra yüzü gevşedi ve kollarıyla beni bir kez daha sıktı, bu sefer iyi anlamda. Aynı anda, vücudundaki gerginlik de azaldı.

Sonra "İyi" diye mırıldandı. Başını eğdi, ağzı benimkine değdi, sonra tekrar kaldırdı ve "Şimdi çoraplarını giy, terasta oturup kahve içeceğiz ve çocuklar kahvaltı için uyanana kadar bekleyeceğiz" diye emretti.

Ve ben o anda söyleyebileceğim tek şeyi söyledim.

"Tamam, Buck."

20
WAFFLES

Bacaklarımı Buck'ın bacaklarından kaldırdım, çoraplı ayaklarımla güverteye basarak sandalyemden kalktım.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Buck, ben de ona baktım, o da bana bakıyordu. Kupamı kaldırdım.

"Biraz daha kahve," diye mırıldandım, sonra nezaketen gözlerimi onun kupasına çevirdim ve "Yeniden doldurmamı ister misin?" diye sordum.

Bana kupasını uzattı ve "Evet" diye mırıldandı.

Kupayı alıp kapıya doğru yürüdüm, ama kolunu belime doladı ve durdum.

Ona baktığımda, hala bana bakıyordu. "Buraya gel," dedi sessizce.

"Buradayım West," diye bariz olanı belirttim.

Gözleri yüzümde dolaşırken, "Kimse bana West demez. Eskiden bana West dediğinde hoşuma giderdi. Bugün, adımı söylediğin şekilde, pek hoşuma gitmiyor," diye mırıldandı.

Sabırla bekledim, ama cevap vermedim.

Gözleri benimkilere kaydı.

"Buraya gel," diye tekrarladı.

"*Burada* daha ne kadar kalabileceğimi bilmiyorum," dedim ona. "Daha yakın," dedi.

İç geçirdim.

Sonra ona doğru eğildim.

"Daha yakın, bebeğim," dedi yumuşak bir sesle.

Daha da yaklaştım, o kolunu kaldırdı, eliyle başımın arkasını kavradı ve beni daha da yaklaştırdı.

O kadar yakındık ki, ağzım neredeyse onun ağzına değecekti. "Batı," diye fısıldadım.

"Böyle daha iyi," diye fısıldadı. Gözlerimi

kırıptım. "Anlamadım?"

"Adımı böyle tatlı bir şekilde fısıldayabilirsin. Böylesi daha iyi."

Aman Tanrım.

"Daha fazla kafeine ihtiyacım var," dedim ona.

"Evet, beni öptükten sonra alabilirsin." Tanrım.

Yine mi bu?

"Ne?"

"Bebeğim, kavga ediyoruz, kavgayı bırakıyoruz, geri kalan tavrını beni öperek düzelt."

"Bu bir emir mi?" diye sordum ve o sırıttı. "Evet."

"Neyse," diye mırıldandım, daha da yaklaştım, dudaklarımı onun dudaklarına değdirdim, sonra dilimi dudaklarına değdirdim, dudakları açıldı, dilim içeri kaydı ve onun tadını çıkarmaya izin verdim.

Doyasıya içtim ve bu beni zayıflatmasına rağmen, her saniyesinden zevk aldım.

O öpücüğü benim kontrolümden, yani tüm kontrolümden çıkarmadan önce, temasımı kesip iki santim geri çekildim ve durdum çünkü parmakları başımı kavradı.

Beni tekrar inceledi ve "Sanırım bu işe yaramadı" diye mırıldandı. "*Buck*, yaklaşık iki saat uyudum. *Kafeine* ihtiyacım var."

"Çocuklar burada değildi, bebeğim, tavrını düzeltmek için farklı bir yol denerdim."

Ne kadar zayıf olduğumu kanıtlarcasına, meme uçlarım

sertleşti. "Kahve almaya gidebilir miyim?"

Yine sırıttı, elini kafamdan çekti ve "Evet" diyerek pes etti. Kaçtım.

İkimiz de ikinci fincanlarımızı içiyorduk (Buck ilk dolumu yapmıştı) ve ben yenilerini doldurdum, sonra filtreyi ve demliği temizleyip yenisini hazırlamak için kenara koydum. Daha fazlasına ihtiyacım vardı ve Locke ile Tatiana da içiyordu.

Ve Tatie'nin kahvesinin taze olmasını istedim.

Filtreye kahve koyarken, iyi haberin, biraz zaman geçmesine rağmen şerifin gelmemiş olması olduğunu düşünüyordum ki, bir hareket hissettim.

Elim kahveyi doldururken dondu, döndüm ve Tatiana'nın sevimli pijama altını ve daracık kaşkorseyi giymiş olarak tezgahın yanında durduğunu gördüm.

Dün geceki olayın kalıcı mı yoksa geçici mi bir dönüm noktası olduğunu merak ettim.

O bana baktı. Ben de ona baktım. Dudakları daha az şişmişti, ama elmacık kemiğinde bir çürük oluşmuştu.

Tama

m.

Evet.

Buck ve Gear'ın o çocukları dövdüğüne *çok* sevindim. Sonunda, daha fazla dayanamayarak, "Hey, tatlım" diye fısıldadım. O anda harekete geçti.

Çıplak ayaklarıyla hızla mesafeyi kapattı, kollarıyla bana sarıldı, yanağını omzuma dayadı ve öğütülmüş kahve her yere saçıldı.

Kaşığımı düşürdüm ve kollarımı ona doladım. Ağladığını fark etmem biraz zaman aldı.

"Tamam, bebeğim," diye fısıldadım, başımı ona doğru eğip saçlarını okşayarak. "Ağla."

"Özür dilerim," diye mırıldandı göğsüme. "Ne?

Neden?" diye sordum.

Başını geriye eğdi, gözleri benimkilere takıldı ve yüksek sesle ağlayarak, "Senin arabana karşı çok kötü davrandım!" dedi.

Sonra yüzünü boynuma gömdü ve hıçkırıkları daha da şiddetlendi. Hayret.

Arabamı unuttum.

Kapının açıldığını duydum ve başımı kaldırmadan gözlerimi kaldırıp Buck'ın içeri girdiğini gördüm.

"Endişelenme," dedim Tatiana'ya, gözlerim Buck'ın üzerinde.

"Eğer bu kadar çocuk olmasaydım, öfkeyle ortadan kaybolmasaydım,

—

Oh hayır.

Hayır, öyle *değildi*.

Elimi başının etrafına doladım ve dudaklarımı kulağına yaklaştırdım.

"Yapma," diye onu durdurdum. "Olanları kendi hatanmış gibi görme. Yapma bunu, Tatie. Senin hatan *değildi*. Hiç de bile."

"Ben sorun aramaya çıktım," diye göğsüme yaslanarak hıçkırdı, başını geriye attı ve ağladı, "Ve buldum!"

Sağlıklı yanağını elimle okşadım. "Sen sadece stres atmak için bir yol arıyordun, tatlım. Hiçbir kadın o tür bir bela armaz."

"Ben... ben... o adamlardan birini *sevdim!*" diye ağladı. "Bana hiç ilgi göstermedi! Ben kızgınken, beni dinleyerek nazık davrandığımı sandım. Ama öyle değildi. O sadece... sadece..."

"Şşş," diye fısıldadım, başparmağımı dudaklarına götürdüm. "O sadece bir pislikti. O sadece şişman, iğrenç *bir* pislikti."

Gözlerini kırptı.

Sonra başparmağımın etrafında, "O pislik değil, Clara, o *pisliğin teki.*"

O bana baktı.

Nefes aldım, başparmağımı dudaklarından çektim ve konuyu değiştirmeye karar verdim.

"Anlaşmamız şöyle, tamam mı? Hafta sonları Charger senin olacak. Hafta içi, annenle birlikteyken, benim olacak. Paylaşacağız. Bence babanı ikna edebilirim. Anlaştık mı?"

"Bunu yapar mısın?"

Omuz silktim. "Tabii. Zaten arabaya pek ihtiyacım yok."

"Hayır, benim için babamla konuşmanı kastediyorum."

"Şey," gözlerim omzunun üzerinden Buck'a kaydı, "Orada durduğu için buna gerek yok ve herhangi bir baba bunun gayet mantıklı bir anlaşma olduğunu anlayacaktır."

Buck'ın dudakları seğirdi ama Tatiana aniden döndü.

"Baba," diye fısıldadı, vücudu gergin.

Buck'ın dikkati benden Tatiana'ya kaydı. "Buraya gel, canım." Tatiana bir süre hareket etmedi ve konuşmadı.

Sonunda sessizce sordu, "Kızgın değil misin?" "Buraya gel, Tatie."

Tereddüt etti, sonra yavaşça ona doğru yürüdü. Ancak çok geçmeden koşarak ona sarıldı.

Küçük bedenini kocaman bedenine sarıp sıkıca tuttu, eğilip dudaklarını kızın saçlarına değdirdi.

"Kızgın değilim, bebeğim," diye mırıldandı.

West Hardy ve çılgın ilişkimiz hakkında daha fazla çelişkili duygular yaşamak istemediğim için kahveye geri döndüm. Bunlardan yeterince çekmiştim. Fazlasıyla. Onun şefkatli ve sevgi dolu bir baba olduğunu görmek, bunlara bir de bu eklenecekti.

Döndüğümde, gözümün ucuyla bir hareket gördüm ve boynumu çevirip Gear'ın orada durduğunu gördüm.

Buck, tişörtünü değiştirip parmak eklemlerindeki kanı yıkamak için zaman ayırmıştı. Gear ise henüz o zamanı ayırmamıştı.

Ona doğru yürüdüm ve elini tuttum, ama gözlerimi kız kardeşine dikmiş olan gözlerinden ayırmadım.

"Temizlenmen lazım, Locke," dedim yumuşak bir sesle ve o kız kardeşinden gözlerini ayırıp bana baktı. Elini sıktım. "Kız kardeşine sarıl ve sonra temizlen. Sana kahve yapacağım ve baban kahvaltı hazırlıyor. Bu sabah Tatie'nin seçimi."

"Waffle," dedi Tatiana hemen ve Gear ile ben ona baktık, Buck onu boynuna dolamış ve yanına çekmişti. Tatiana iki kolunu da Buck'ın beline dolamış ve ona sıkıca sarılmıştı.

"Waffle," diye onayladım, Gear'ın elini tekrar sıktım ve ona döndüm.

ona

döndüm. Elim büküldü, bu yüzden onu bırakmaktan başka seçeneğim yoktu.

Ama o uzaklaşmadı ve kız kardeşinin yanına gitmedi.

Bunun yerine, kolunu boynuma doladı ve beni kendi tarafına çekti yanına çekti, tıpkı babasının Tatie'yi yaptığı gibi.

"Waffles," diye mırıldandı Gear, boynumu sıkarak.

Tereddütle, kollarımı Gear'ın beline doladım ve gözlerim Tatiana'ya kaydı.

Vay canına.

Demek bir ailenin parçası olmak böyle bir şeydi. Keşke bunu bilmesem.

Çelişkiliydim. Emin değildim. Buck'ın ne hissettiğini anlıyordum, banyo kapısını açıp gördüklerini gördüğünde onun için üzülyordum, ama yine de babalarına kızgındım.

Ama itiraf etmeliyim ki, aile olmanın hissini sevmiştim. Hem de çok.

Tatiana bana gülümsedi.

Bunu engelleyemedim ve denemedim bile. Ben de ona gülümsedim.

"^{JESUS} hayatın oldukça çılgın, bebeğim," dedi Minnie kulağıma.

Akşam geç saatlerdi.

Buck'ın yatağının üstünde sırt üstü yatıyordum. Waffle yedikten sonraydı.

Buck bir telefon görüşmesi yaptı, duş aldı, giyindi ve kızına sarılıp şakağına bir öpücük kondurduktan sonra bilinmeyen bir yere doğru yola çıktı. Sonra beni başımın arkasından tutup uzun ve ıslak bir öpücük kondurdu ve oğluna anlamlı bir bakış attı.

Sonra gitti, henüz geri dönmedi.

Ben de evi temizleyip bir sürü çamaşır yıkamıştım.

Tatie, ben süpürge yaparken yardım etmeye başladı. Çamaşır odasına gitti ve yeni yıkanmış havlularla geri geldi, onları mutfak tezgahında katladı.

Ondan sonra bana yapışıp ayrılmadı.

Ben banyoyu temizliyorsam, o da benimle birlikte temizliyordu. Yatakları toplamama yardım etti. Sonra yatakları yapmama yardım etti.

Ona dinlenmesini söyledim ama o başını salladı.

Ondan sonra, ne yapmak istiyorsa yapmasına izin verdim.

Ya da bu durumda, yapması gerekenleri.

Gear bize mısır köftesi ve patates kroketlerinden akşam yemeği hazırladı. Bunlar dondurulmuş olarak pişirildiği için babasının mutfak yeteneği ile yapılmış sayılmazdı, ama yine de çok lezzetliydi.

Televizyonun önünde kamp kurduk, çocuklar televizyon izliyordu, ya da Tatие izliyordu ve Gear ile ben çoğunlukla Tatие'yi izliyorduk.

Karanlık anlar yaşadığını anlayabiliyordum. Gear'ın da bunu görebildiğini biliyordum. Sadece ne yapacağımı bilmiyordum. Ve benimle değiştirdiği bakışlara bakılırsa, Gear da bilmiyordu.

Ben de Minnie'yi aramaya karar verdim ve dün ve bugün olan her şeyi ona anlattım.

Yani, Nails ve Gash hariç her şeyi anlattım. Sadece bir erkek kardeşini bir kadınla gördüğümü söyledim, ama ikisinin de yüzünü görmediğimi söyledim. O da buna inandı ve şaşırmadı.

"Evet," diye onayladım. "Çılgın bir hayattan biraz sıkılmaya başladım." "Bu geçecek, Clary," dedi yumuşak bir sesle. "Her şey yoluna girecek." Ben öyle olacağını düşünmüyordum.

Benim düşündüğüm şey, bu benim hayatımdı ve Buck benimle işini bitirene kadar bu konuda başka seçeneğim yoktu.

Buck bana açıkça böyle olduğunu söylediği için böyle düşünüyordum. O gün, eğer gidersem ne yapacağını bir an düşündüm. Ve o anda, başka bir an daha yaşadım. Bunu öğrenmek istemediğimi anladım.

"Dün gece beni korkuttu Min, ve bana zarar verdi," diye fısıldadım.

"Onun yoluna çıkmamalydın," diye fısıldadı o da, ve Buck'ın iddiasını doğruladığında gözlerimi kapattım. "Bizim erkekler, özellikle böyle bir şeyde sinirlenirlerse, geri çekilip yapmaları gerekeni yapmalarına izin vermelisin."

Gözlerimi açtım ve tavana baktım.

"Bana göre kural, onların yapmaları gerekeni yapmalarına izin vermek" diye gözlemledim.

"Hayır tatlım, dün de söylediğim gibi, kulüpte, dışarıda, dünya böyle işliyor. Ama kapalı kapılar ardında, sadece o ve sen varsınız, kendini serbest bırak. Kendin ol. Sadece dışarıda, o erkek, hepsi bu. Ve Tatiana'da olduğu gibi işler ters giderse, yaptığın şeyi yap. Gerçi, işi batırdın ve onu durdurup polisi aramaya çalıştın, ama sonuçta ben bunu söylüyorum. Sen onun kızına bak, işlerini ona bırak."

"Umarım bir daha böyle bir şey olmaz, böylece Tatie'ye o şekilde bakmak zorunda kalmam."

"Ben de," dedi Minnie, ağır bir sesle. "O nasıl?"

Nefes aldım ve verirken, "İyi değil. Karanlık bir döneme girdi ve bunu sık sık yapıyor. Bu olağandışı bir durum değil. Dün gece cehennemi yaşadı. Onunla ne yapacağımı bilmiyorum. Buck'la bir psikolog hakkında konuşmalıyım."

Şaşırtıcı bir şekilde, bu öneri histerik bir kahkaha ile karşılandı. "Min?" diye seslendim kahkahalarının arasında.

"Bebeğim, beni çok güldürüyorsun," diye cevapladı.

Yatağa oturup bacaklarımı çaprazladım. "Bunun nesi komik?"

"Kardeşim, biz psikologa gitmeyiz. Aile içindeki sorunları kendimiz hallederiz. Anlamıyor musun?"

Anlıyordum. Sadece aynı fikirde değildim.

"Tatiana'yı o karanlık yerden çıkarmak için gerekli araçlara sahip olduğumuzdan emin değilim, Minnie. Dün gece üç üniversiteli genç ona saldırdı. İç çamaşırlarını aldılar. Neredeyse ona tecavüz edeceklerdi."

"Evet, Buck'ın Kristy'yi arayıp olanları anlattığını ve Tatiana'nın bir hafta boyunca eve gitmeyeceğini söylediğini söylemiştin."

Bu doğrudu. Buck

bunu yapmıştı.

Ama işler o kadar basit değildi.

Telefon görüşmesi uzun sürmüştü ve mutlu geçmemişti.

Tatiana'nın annesi, kızının saldırıya uğradığı ve dövüldüğü kötü haberi aldığı için üzgündü ve her anne gibi üzgündü. Ama benim anladığım kadarıyla (Gear ve Tatiana da aynı şeyi anladı), Kristy sırf kızmak için kızgın gibiydi.

Bunu nasıl anladığımı bilmiyordum, sadece anlıyordum.

Beni şaşırtan şey, Buck'ın çocuklarını korumak için ortadan kaybolmaması, bunun yerine mutfakta dolaşp açıkça sinirli bir şekilde, alçak sesle ve zehirli bir şekilde bu konuşmayı yapmasıydı.

Ve bu konuşma, Kristy'nin Tatiana'nın sevdiği ve kendini güvende hissettiği babasıyla kalması ve okuldan uzaklaşp dinlenip iyileşmesi gerektiği konusunda anlaşmasıyla bitmedi.

Bunun yerine, Buck'ın Kristy'ye "Ne yapman gerekiyorsa yap, kaltak" diyerek telefonu kapatmasıyla sona erdi.

Minnie'nin sesi kulağımda yankılanmaya devam etti.

"Onu ofise getir, Lorie, Pinky ve ben Debbie'yi getireceğiz. Debbie ve biz, onu o karanlık yerden kurtaracağız."

"Debbie sosyal hizmet uzmanı mı?"

"Hayır, Debbie Riot'la birlikte olan eski bir fahişe."

Buck'ın, itiraf etmeliyim ki oldukça çekici olan, yoğun kıvrımlar ve pas rengi, gri ve mavi renkli, krem rengi dokunuşları olan paisley desenli yorgan kılıfına gözlerimi kırdım.

Eski bir

fahişe mi?

Yani...

Fahişe mi?

Sonra nefes alıp, "Anlamadım?" dedim.

"Debbie sağlam biridir. Hayatı bok gibi. On beş yaşındayken tecavüze uğradı. Rayından çıktı. Kötü insanlarla takılmaya başladı, kötü şeyler yaptı. Artık temiz ve Riot'la çok yakındırlar. Geçen Noel evlendiler, büyük bir parti verdiler. Artık iyi bir hayat sürüyor. Diğer tarafı gördü ve oraya ulaştı. Debbie için karanlık yerler yok artık."

Riot'u tanıyordum. Kulübün bir üyesiydi. Uzun, kıvrıkcık saçları, geniş göğsü vardı, çok uzun boylu değildi ve kolay gülümserdi.

Orta yaşa doğru ilerliyordu ve Buck gibi yaşından daha genç görünmüyordu. Riot tam olarak tahmin ettiğim yaşta görünüyordu, belki biraz daha yaşlı.

İşlerde fazla çalışmazdı, çoğunlukla mağazada çalışırdı, ama düzenli olarak kahve, kek veya kurabiye almaya gelirdi.

Son olarak, Ink and Cruise türünden iyi bir adam gibi görünüyordu, komik, alaycı ve nazik olabiliyordu.

Minnie'nin erkeği Gash, komik değildi, alaycıydı ve nazik olabiliyordu. Sert, keskin ve tavırlıydı, tıpkı kadını gibi.

Gözlerim odayı taradı ve Buck'ın fotoğraf çerçevelerine takıldı.

Gözlerim oraya takıldığında, nedense bacaklarımın gücü kesildi ve yataktan kayarak komodinin yanına gittim ve "Sence Tatıe ile konuşması iyi olur mu?" dedim.

"Onunla iyi geçinecek. Hepimiz onunla iyi geçineceğiz, Clary. Aile ona destek olacak."

Buck'ın fotoğraflarına baktım.

O gün onları ve şifonyeri tozunu almıştım.

O anda, elimi kaldırıp düzenlemeler yaptım, fotoğrafları diğer fotoğrafların arkasından görebilmek için yerlerini değiştirdim, çerçeveleri kaydırdım, gözlerim hepsini taradı.

"Yani," dedim telefona yumuşak bir sesle, "Kulüp bir aile mi?"

"Evet, bebeğim, çocuklar, bir kardeşlik. Kan bağından daha sıkı. Kırılmaz. Şu anda olduğu gibi anlaşımadıkları zamanlarda bile, her şey yoluna girer ve her şey yolunda olur. Hepsi bunu bilir, sadece sorunlarını çözmeleri gerekir. Biz de bu yolculuğa katılıyoruz. Birlikte takılıyoruz, içimizdesiniz. Kardeşlik en önemli şey. Kardeşler önce gelir, sonra kadınlar, bunu bilirsin, bununla yaşarsın. Ama ben dışarıda pisliklerle takıldım ve dışarıdaki o oyunları oynamaktansa, her zaman kardeşimi ve ailesini tercih ederim."

Rogan tarafından yanmış ve Tia'nın Esposito tarafından istismar edilmesini izlemiş biri olarak, onun haklı olduğunu kabul etmek zorundaydım.

"Kandan daha sıkı mı?" diye sordum.

"Evet," diye cevapladı.

"Peki ya çocuklar?" diye sordum. "O farklı, bebeğim, çocuklar çocuktur."

"Oh," diye mırıldandım, tam olarak anlamadan, sonra sordum, "Kardeşler anlaşıyor mu?"

Bir sessizlik oldu, "Buck sana anlatmadı mı?"

Çerçeveyi düzelttim, aslında bakmadan. "Hayır." "Uh...

belki de ona bırakmalıyım."

Elim bir çerçeve üzerinde durdu ve fısıldadım, "Kötü mü?"

"Onlar kardeşler, Clary, ama bu her konuda aynı fikirde oldukları anlamına gelmez."

Oh hayır.

Bu hiç iyi gelmiyordu.

Artık üyeleri tanıyordum ve onları tanıdığım için, fikir ayrılıklarının "dış dünyada" olduğundan çok daha tehlikeli şekillerde ortaya çıkacağını tahmin ediyordum.

Çerçevelere baktım. Buck, Tatiana ve Gear dışında, çerçevelerdeki insanları tanıımıyordum ve Buck bana anlatmamıştı.

Aynı zamanda, Minnie'nin söylediği, kulüpteki sorunlar hakkında düşündüm ve hiçbir fikrim yoktu. Buck, kadınların farklı kullanımlarından bahsetmişti, ama ben sormama rağmen bana açıklamamıştı. Dahası, Tatie'nin bir arabayı parçaladığı ve kaçak sürüş yaparken yakalandığı bir durum vardı ve o da bana bunu anlatmamıştı.

Görünüşe göre Buck'ın bana anlatmadığı pek çok şey vardı.

Artık anlamadığım karmaşık bir dünyada yaşıyordum, travma yaşarken ve ihtiyacım olan bilgilere sahip olmadan o dünyaya girme kararı almıştım ve şimdi sıkışıp kalmıştım.

Hoşuma gitmeyen şeyler, anlamadığım şeyler ve bilmek istediğim şeyler vardı, ama bulunduğum yerde, Buck bana söylemeye tenezzül edene kadar bunları bilmeye hakkım yoktu.

Bunların hiçbirisi iyi değildi.

Ve bunların hiçbirine karşı bir şey yapamazdım.

"Clara, orada mısın?" diye seslendi Minnie.

Bir çerçeveyi düzelttim.

"Buradayım," dedim, bir varlık hissettim, başımı çevirdim ve Buck'ı gördüm, kot pantolon, tişört, botlar ve daha önce hiç giydiğini görmediğim, üzerinde bir sürü yama olan çok havalı bir deri ceket giymiş, odaya büyük adımlarla giriyordu. "Buck az önce eve geldi," dedim Minnie'ye, gözlerim onun bana yaklaşmasını izliyordu.

"Harika, seni bırakayım."

"Gerek yok," dedim, Buck yanımda durduğunda.

Gözleri çerçevelere, sonra bana kaydı. Sonra eğilip burnumu öptü, döndü ve ceketinin arkasının sırtındaki dövmeyle tamamen aynı olduğunu gördüm. Bu, birçok üyenin giydiği deri yelek veya ceketlerde de gördüğüm bir şeydi, ama diğer üyeler bunları her zaman giyiyorlardı, sadece ara sıra giyen Ink, Cruise, Gash ve Riot hariç. Buck omuz silkti, ceketini yatağın üzerine attı ve doğruca dışarı çıktı.

"Şimdi gitti. Bira zamanı," diye tahmin ettim.

"Doğru," diye cevapladı.

Gözlerim resimlerin üzerinde dolaştı, sonra yatağa yürüdüm ve ceketinin yanına oturdum. "Yarın Tatiana ile konuşacağım. Debbie'yi ne zaman hazırlayacağını sana haber veririm."

"O iyi olacak," diye Minnie beni teselli etti. Ben iç geçirdim ve "Umarım öyle olur," dedim. "Git sevgilinin yanına," diye ısrar etti.

"Tamam," diye fısıldadım, bunu yapmak istediğimden emin olmadan. "Görüşürüz, canım."

"Görüşürüz, Min."

Telefonu kapattım, kalktım, komodininin yanına yürüdüm ve telefonu üzerine bıraktım.

Sonra "Toots?" diye bir ses duydum.

Döndüğümde Tatiana'nın pijamalarıyla kapının içinde durduğunu gördüm.

Gülümsedim.

Onun o sessiz, tatlı sesiyle bana Toots demesini seviyordum.

"Merhaba tatlım," diye cevap verdim.

"Ben... gidiyorum," dedi, bakışlarını kaçırıp tekrar bana dönerek, açıkça tereddütlüydü, "yatmaya."

"Tamam, tatlım. İyi geceler."

"Acaba...?" Biraz eğildi, sonra geri çekildi ve "Boş ver" diye mırıldandı.

Gitmeye başladı, ben de hızla öne doğru yürüdüm ve "Tatie" diye seslendim.

Durdu, bana döndü ve ben de yaklaştım.

"Ne istiyorsun, tatlım?" diye yumuşak bir sesle

sordum. "Aptalca bir şey," diye fısıldadı.

"Hiçbir şey aptalca değil," diye onu teselli ettim. "Ne istiyorsun?"

Bana bakarak bir süre öylece durdu.

"Bebegim," dedim nazikçe, elimi kaldırıp omzundaki saçlarını çekerek. "Ne istediğini söyle bana."

"Benimle yatmak ister misin? Sadece bir süreliğine. Ben uyuyana kadar. Dün geceki gibi benimle konuşur musun?"

Hemen başımı salladım ve ona gülümsedim. "Geceliğimi giyeyim, sen yat, ben de hemen gelirim."

Bana biraz daha baktı, isteğine bu kadar kolayca evet dememe şaşırdığını gizleyemedi, annesinin gerçekten pek anne gibi olmadığını bir kez daha kanıtladı, sonra fısıldadı, "Teşekkürler, Toots."

"Ne istersen, tatlım," diye fısıldadım. Başını eğdi ve odadan çıktı.

Geceliğimi ve bornozumu giydim, yüzümü yıkadım, dişlerimi fırçaladım, nemlendirici sürdüm ve ben de odadan çıktım.

Onun odasına gittim, kapıyı arkamdan kapattım ve yorganının üzerine, yatağına girdim.

O bana sarıldı, ben de onu sıkıca kucakladım ve ona hiçbir önemi olmayan şeyler, hayatımdan kesitler fısıldadım. Tia gibi iyi şeyler, onun sadakati, mizahı, ruhu (Esposito onu kırmadan önce, ama bunu ona söylemedim) ve Bayan Jimenez, onun tamalleri, torunlarının ne kadar sevimli olduğu ve üniversiteyi ne kadar sevdiğim gibi diğer şeyler.

O uyuyana kadar bunu yaptım.

Ve ben de uyuyana kadar orada kaldım.

DÜNYA BENİM İSTEDİĞİM GİBİ

Yükseltiliyordum.

Ben açtım gözlerimi gözlerimi ve otomatik
kollarımı kollarım kollarım Buck'ın omuzlarını sardım ve
Tatiana'nın karanlık odasına baktım.

Buck beni kapıdan dışarı taşıdı, kolunu dizlerimin altına koydu ve Tatiana'nın kapısını kapatırken ayak parmaklarım yere değdi.

"Buck, bana ihtiyacı var," diye fısıldadım.

Ayaklarım yere tam olarak değdi ve o bizi odasına doğru çevirip o yöne doğru ilerledi.

"Sen vardın, şimdi uyuması lazım."

"Arkadaşa ihtiyacı var," dedim ona, bizi odasına götürüp kapısını kapatırken.

"Her zamanki gibi yalnız uyuması lazım, Toots," diye cevapladı ve bizi yatağın yanında durdurdu.

"Tamam, haklısın, ama bunu yarın da yapabilir. Bu gece, olaylar hala taze."

"Erken olmak geç olmaktan iyidir," diye cevap verdi, bornozumun kravatını çekerek.

"Buck," diye itiraz ettim, bornozum çözülürken ve o ellerini kaldırırken.
omuzlarımdan çek.

"Anlıyorum bebeğim, onun için oradasın. Aynı zamanda benden kaçmak için de oradasın.

beni

görm Hmm.

emek Beni anladığında sinir bozucu oluyordu. "Bu doğru

için değil," yalan söyledim.

orada Bornoz gitmişti, elleri popomun üzerinden kaydı ve başı eğilirken beni kendine çekti.
sın."

başını eğdi.

Dudaklarını dudaklarımın üzerinde hissettim ve o konuyu değiştirdi.

"Şimdi seni yavaşça sikeceğim bebeğim, bana bağlı olmayı ne kadar sevdiğini hatırlatacağım, beni neden seçtiğini hatırlatacağım ve

bunu yaparken
geçirdiğim
zaman." Aman
Tanrım.

"Buck..." diye başladım, ama parmakları popomda kasılmaya başladı ve ağzı ağzımı kapattı.

Anında başladı.

Buck bunu biliyordu ve zaman kaybetmedi.

Beni kaldırdı, bacaklarımı açtı. Bacaklarım onun kalçalarına dolandı ve o dizini yatağa koydu.

Sonra sırt üstü yattım ve Buck üstüme çıktı, elleri hafifçe üzerimde dolaştı. Bana hiç dokunmadığı kadar hafifti ve bu beni iyi bir şekilde titretti.

Bunu beni öperken yaptı ve beni uzun süre öptü, sadece ağzını ağzıma koydu, dilini ağzıma soktu, sıcak, güçlü elleri geceliğimin üzerinde kaydı.

Hiç bu kadar uzun süre ağzımla ilgilenmemişti ve bu hoşuma gitti. Bunda tatlı bir şey vardı.

Güzel bir şey.

Dudakları sonunda benimkilerden ayrıldı ve boynumda, köprücük kemiğimde, göğsümde dolaşmaya başladı, bir eli göğsümü kavradı, başparmağı meme ucumda tembel daireler çizdi. O tatlı his yoğunlaştı ve ben onun altında kıpırdadım, ellerim onun tişörtünün altına girdi, onu yukarı çekti, başı ve kolları da onunla birlikte geldi ve ben onu çıkardım.

Sonra ağzı tekrar ağzıma geldi, dillerimiz dans etti, başparmağı sadece o tembel daireler çiziyordu, eli göğsümde sıcaktı, benimki ise sırtının derisi üzerinde dolaşıyordu.

Tanrım, ne *tatlı*.

Sırtımı kavisledim ve ağzımı onunkinden ayırdım, nefes alıp verdim, "Buck."

"Benden daha fazlasını mı istiyorsun, bebeğim?" diye fısıldadı boynuma.

Sırtımı tekrar kavisleyerek göğsümü eline daha derin bastırdım. "Evet," diye gereksiz yere fısıldadım.

Dili omzumdan çeneme kadar boynumun uzunluğu boyunca kaydı, sonra vücudumun aşağısına doğru kaydı. Aynı anda, kısa geceliğimi yukarı itti, böylece kaburgalarımın etrafında toplanmış oldu. Elleri kaburgalarımın altına ayrıldı ve dizlerimin arkasına gitti, onları kaldırıp ayırdı. Sonra ağzı külotumun üzerindeydi.

Tanrım.

Sırtım tekrar kavis yaptı, boynum da onunla birlikte, parmaklarım saçlarında kaydı. Bana bunu yapmasını çok seviyordum. Benim tadımı seviyordu ve bunu bilmemden rahatsız olmuyordu.

Ama genellikle açtı.

Genelde doyumsuzdu, verebileceğim her şeyi alırdı, sert ve hızlı bir şekilde, beni tükettirdi.

Bu sefer öyle yapmadı.

Bu sefer tadını çıkardı, oynadı, alay etti. İşkence.

Güzel bir işkence, hepsi iç çamaşırlarımın üzerindeydi ve hoşuma gitti, ama sadece onun bana karşı olmasını istedim.

Parmaklarım saçlarından külotuma gitti ve aşağı doğru ittim. Buck yuvarlandı. Bacaklarımı kaldırdım ve o devraldı, iç çamaşırlarımı çıkarıp bir kenara attı, geri yuvarlandı, elleriyle bacaklarımı genişçe açtı ve ağzı geri döndü.

İşte oradaydı, açlık, dili içime giriyordu, dudakları yapışıp derinlere çekiyordu.

"Tanrım," diye nefes nefese kaldım, cesaret vermek için kalçalarımı kaldırdım ve parmaklarımı tekrar saçlarına daldırdım. "Evet."

Zaten başlamıştı, artmıştı. Şimdi, hızla ilerliyordu. O kadar

hızlıydı ki, dayanacak vaktim yoktu.

O kadar hızlıydı ki, tek yapabileceğim

bırakmaktı. Öyle yaptım.

Sırtım yataktan kalktı, boynum o kadar gerildi ki başımın üst kısmı yastığa gömüldü, parmaklarım saçlarını kavradı, dudaklarım açıldı ve uzun ve sessiz bir inilti çıkardım.

Sessiz olsun ya da olmasın, Buck beni orgazma ulaştırdığını biliyordu ve vücudu benimkini kapladığında ve içime girdiğini hissettiğimde henüz bitmemiştim. Yüzü boynuma gömüldü, başımın üstündeki eli saçlarımı kavradı, beni sabit tutarken yukarı doğru itti, vücudumu itişleriyle salladı. Eli aramıza girdi, başparmağı doğru noktaya dokundu ve dokunuşu ve bağlantımızın itici gücü içimi sararken vücudum sarsıldı.

"Buck," diye nefes nefese söyledim.

İçimde kendini sürttü.

"Bunu seviyorsun," diye kulağıma mırıldandı, başparmağıyla okşayarak. "Evet," diye fısıldadım.

Buck daha derine girdi. "Bunu ne kadar sevdiğini söyle bana, bebeğim."

Kollarım omuzlarını sarmıştı, bacaklarını da kalçalarını, ve ben bacaklarımı kaldırıarak bağımızı derinleştirdim.

Buck'ın başparmağı tekrar yuvarlandı.

"Tanrım," diye nefes aldım, boynum tekrar gerildi.

"Bunu ne kadar sevdiğini söyle bana, Clara."

Boynumu çevirip dudaklarımı dudaklarına bastırdım. "Bunu seviyorum Buck, bu benim istediğim dünya."

Boğazından bir inilti yankılandı ve ağzı kulağımdan ayrılıp benimkine yapıştı, tekrar içime girmeye başladı, başparmağıyla yuvarlayarak, çok fazla, hepsi muhteşemdi. Kendimi tutamadım ve bıraktım, çığlıklarım ağzıyla boğuldu.

Başparmağı kayboldu, eli kalçamı kavradı, dudaklarını dudaklarıma yapıştırarak beni sertçe, derinden almaya devam etti, Tanrım, Tanrım...

"Buck," diye nefes nefeseydim, "Ben... yine..."

Tekrar geldim, miyavlamam onun ağzında kayboldu, orgazmının homurtuları onu bastırdı.

O, doruğa ulaşana kadar itti ve sadece birkaç saniye durduktan sonra tekrar hareket etmeye başladı, yavaşça, nazıkçe kayarak. Beni öptü, derinlemesine, ıslak, tatlı bir öpücükle, sonra kendini köküne kadar soktu, başını kaldırdı ve saçlarımdaki eli yüzümün yanına kayd.

Başparmağı elmacık kemiğimi okşarken, "Evet, bebeğim" diye mırıldandı.

Gözlerimi kapattım ve başımı yana çevirdim.

Eli yüzümden ayrıldı ve dudaklarını kulağımda hissettim, "Kendini bırak, güzelim."

Cevap vermedim.

"Daha önce de hoşuma gitmişti, ama şimdi bayıldım. Ama şimdi, Toots, *lanet olsun*. Çok seksi."

Gözlerimi kapalı tutmaya ve başımı başka yöne çevirmeye devam ettim. Uzun bir süre buna izin verdi, sonra dişlerinin kulağıma ısırıldığını hissettim.

Sonra fısıldadı, "Clara, tatlım, korktuğunu anlıyorum. Yolunu bulmak için çabaladığını anlıyorum." Kalçaları benimkilere bastırdı ve bunu o kadar çok sevdim ki, inlememi yutmak zorunda kaldım. "Anlaman gereken şey, bebeğim, şüpheye düştüğünde *bunu* düşünmen gerektiği. Elimizde olanı ne kadar sevdiğini, bunun ne kadar ateşli, ne kadar yoğun, ne kadar derin bir bağ olduğunu düşünmelisin. Çünkü bebeğim, kimse bu şeye sahip değil. Bu sadece sen ve benim için."

Oh hayır.

Bunu sevdim.

Çok hoşuma gitti.

Bunu hissettiğimi biliyordum. Şu anda sahip olduğumuz şeyin özel ve güzel bir şey olduğunu biliyordum.

Sadece onun da aynı şeyi hissettiğini bilmiyordum. Gözlerimi daha sıkı kapattım.

Dudakları kulağıma dönmeden önce burnunun çenemi okşadığını hissettim. "Ve anlamam gereken başka bir şey var, hayatım, o da benim burada olduğum. Her zaman buradayım. Seni koruyacağıma söz verdim ve bunu her anlamda ciddiylim."

Bunu tam olarak anlamadım.

Ama Buck'ın bu sözleri, kapalı göz kapaklarımın altında görüntüler kaymaya başladı, anılar beynimde dolaşmaya başladı.

Buck, Tatiana'yı kucaklayıp başının üstüne öpüyordu.

Gear, Buck'ın birlikte çalıştıkları arabayla onu şaşırttığını anlatıyordu.

Buck'ın beni gülümsetmeyi sevdiğini söylediği an.

Buck'ın bana ve çocuklarına Fransız tostı, waffle yapması, herkesin sırayla ne istediğine karar vermesi ve Buck'ın bize istediğimizi vermesi.

Buck, kavgamızı bitirmek için beni öpmemi istiyor.

Başımı Buck'ın bacağına koyup, parmaklarını saçlarıma dolayarak uykuya dalmak.

Buck'ın kızlarla dışarı çıkmam için bana para vermesi, Bayan Jimenez ile akşam yemeği

Buck'ın Tia'yı araması ve onu bulamadığı için üzülmesi.

Buck, Tia'yı arıyor ve onu bulamadığı için üzülüyordu. Buck bana bir yuva verdi ve orada, benim yerimde,

benim alanım, beni asla geçici, rahatsız edici, yük gibi hissettirmedi.

Kendimi durduramadan ona döndüm ve o da başını kaldırdı.

"Arabam için sana hiç teşekkür etmedim," diye fısıldadım.

Vücudunun benimkinde gevşediğini hissettim ve onun gergin olduğunu fark etmemiştim bile. "Bebeğim," diye mırıldandı ve sonra dudaklarını dudaklarıma değdirdi.

Bunu yaptıktan sonra, çekildi, sırt üstü yuvarlandı ve kalçalarını kaldırarak kot pantolonunu çıkardı. Kot pantolonunu bir kenara attı, sonra üzerimizdeki battaniyeyi çekip bizi örttü ve beni yanına kıvrılttı.

Sonra sordu, "Arabayı sürdün mü?"

"Tatie ve ben evi temizledik. Sonra Locke bize mısır köftesi ve patates kroket yaptı. Başlayan arabayla gezintiye çıkmak emin değildim..."

Nereye varmak istediğimi fark edince konuşmayı kestim.

Buck kolunu belime doladı ve beni sıktı.

"Toots, bir arkadaşımın arkadaşı zor durumdaydı, acilen paraya ihtiyacı vardı, Charger'ını satmak zorunda kaldı. O arabayı dükkanda tutuyordum ve aylardır onunla uğraşıyordum. Onu tamir edip satacaktım ama istemiyordum. Çok güzel bir araba. Seninle tanıştığım anda, senin o arabaya binmen gerektiğini anladım, bu yüzden onu bitirdim ve Ink ile ben dün sen çalışırken onu getirdik."

Oh, tanrım.

Ben de bunu sevdim.

Beni şaşırtmak için bu kadar uğraşmasını sevdim.

Başımı kaldırıp gölgeli yüzüne baktım. "Benimle tanıştığın anda, o arabaya sahip olmam gerektiğini mi anladın?"

Beni sarmayan eli kalktı, çenemi kavradı, sonra saçlarıma kaydı ve beni kendine çekti.

"Tamam, belki de öyle değildi. Seni duvara dayayıp becerdiğim ve bir süre daha becereceğimi anladığım anda, senin o arabaya binmen gerektiğini anladım."

"O araba havalı ama ben havalı değilim," dedim ona.

"Hayır, o araba güzel, o araba da havalı ve sen de ikisi de gibisin, bebeğim."

Oh *hayır*.

Bunu da sevdim.

Kafamı salladım.

O farklı biriydi ve şu anda farklı olan yanı

hoş

geliy Sonra başımı eğip yüzümü göğsüne bastırdım. Bunu yaptıktan sonra ordu. aklıma iki şey geldi.

Birincisi, görünüşe göre geceyi tuvalete gitmeye gerek kalmadan geçirecekti , ikincisi, bacaklarımin arasında ıslaklık vardı ve bu ıslaklık tamamen bana ait değildi.

Başımı kaldırdım.

"Prezervatif kullandın mı?" diye nefes nefese sordum.

"Uh... hayır, bebeğim, ağzıma öyle boşaldın ki, sikimi oraya sokmak için bekleyemedim."

"Aman Tanrım," diye fısıldadım.

Hâlâ saçlarımda olan eli gerildi.

"Bebeğim, önemli değil."

"Buck! Hala adet görmedim." "Göreceksin."

"Prezervatifleri unutmaya devam edersek yapmayacağım!" diye bağırdım, bu bizim ilk günlerimizden beri yapmadığımız bir şeydi.

Aman Tanrım!

Yüzümü tekrar kendine yaklaştırdı.

"Bebeğim, şimdi öğren. Beni oku. Paniklemeye başladığında, bir saniye sakınleş, nefes al, düşün ve *beni oku*."

İlk başta ne dediğini hiç anlamadım.

Sonra da hala anlamadım ve paniklemeye çok meşguldüm, nefes alıp "onu okumak" için vaktim yoktu.

Sonunda nefes aldım, kendimi sakınleştirmeye zorladım ve onun sakınleşmeye ihtiyacı olmadığını fark ettim.

Beni her şekilde destekleyeceğini söylediğinde, beni destekledi.

Hamile kalmam umurunda değil, çünkü benimle bir aile kurmaya çalışmıyordu, ama eğer bu olursa, on altı yıl sonra çocuğumuza bir araba verecekti ve ben onun terasında oturabilirdim ya da onunla telefonda konuşabilirdim ve bir kaltak olup olmamak bana kalmıştı.

Aman... Tanrım, Tanrım, *Tanrım*.

"Hamile kalmam umurunda değil," diye fısıldadım.

"Pek değil," diye cevapladı hemen. "Dediğim gibi, sen iyi bir anne olacaksın. Ve sadece söylüyorum, dün gece, bu sabah ve bu gece olanlardan sonra bunun lanet olası gerçek olduğuna dair daha da fazla kanıtım var."

"Aman Tanrım," diye nefes aldım ve karanlıkta gözlerimi kısarak baktım. "Sen... *denemiyorsun*, değil mi?"

Bana doğru yuvarlandı ve iki kolunu da bana doladıktan sonra şöyle dedi: "Hayat hayattır, güzelim, ve sen de bırakıp daha fazla yaşamalısın. Seninle birlikte olmayı seviyorum. Sen bizim bağımızı seviyorsun, ve bebeğim, ben de aynı şekilde hissediyorum. Aramızda hiçbir şeyin olmasını istemiyorum. Bundan bir çocuk çıkarsa, çıksın. Hap kullanmaya başlamalısın. O kadar çok şey yaşadık ki, bu konuyu ihmal ettik ve artık halletmemiz gerekiyor. O zamana kadar, senden aldıklarım ile yetinmekten mutluyum. Ve senden aldıklarım, çok fazla ve her zaman çok iyi. Bu gece, her zamankinden daha iyi. Yani, hayır, denemiyorum, ama umurumda da değil. Seni istediğim gibi elde etmenin bedeli buysa, seve seve öderim."

Oh, tanrım.

Yine aynı şey oldu.
Onu da sevdim.
Romantik değildi.
Süslü değildi.
Her şey seksle ilgili gibiydi.
Ama o ailesini seviyordu. Çocukları onun için çok önemliydi.
Ve daha fazlasını istemesinin, ne kadar çılgınca görünse de, onun hakkında çok şey söylüyordu.

"Sen çok sıradışı bir adamsın, West Hardy," dedim, çünkü öyleydi.
Hiçbir erkek, harika seks yapmak için çocuk sahibi olmanın ve bunun geleceği için anlamının ne olduğu düşüncesine omuz silkmezdi.
Buck sessiz kaldı, sonra bana doğru eğildi ve gülüşünü bastırmak için yüzünü boynuma gömdü.
Boynumu çevirip başımı yastığa bastırarak bana bakmasını sağlamaya çalıştım, ama başaramadım, bu yüzden "Buck" diye seslendim.
Yüzünü boynumdan çekti ve ağzını ağzıma değdirdi.
Sonra fısıldadı, "Evet, güzelim, ben *sıradışı* biriyim," ve hala kıkırdarak fısıldadı.
"Buck..."

Sırt üstü yuvarlandı, beni yanına çekti ve "Bitkinim, tatlım. Dün gece senden daha az uyudum ve çok zor bir gün geçirdim. Uyuma zamanı" dedi.
Cidden berbat bir gün mü?
Sadece Conley, Tatie ve benimle uğraşmayı mı kastetti? Yoksa bunlara ek olarak başka bir şey mi kastetti?
Sormak istedim. Gerçekten sormak istedim.
Ama sormadım.
Onun yerine, "Tamam" diye mırıldandım.
Beni sıktı ve "Teşekkürler, bebeğim" diye mırıldandı.
Yatmaya hazır olduğunu söyledi ve ben de onu bir saniye inceleyerek bunu hissettim.
Bu yüzden, kolumu onun düz karnına doladım. "İyi geceler, Buck." Cevap vermedi, ama cevap verdi de.
Kolu beni bir kez daha sıktı. Sonra cevap verdi.
Ama iyi geceler demek için değil.
"Ve bebeğim, tekrar söylemeye değer, muhteşem bir çocuğumuz olurdu."

Bu sözler beni tamamen uyandırdı ve yine onun
beni hamile bırakmaya çalışıp
çalışmadığını *merak etmeye*
başladım. Buck hemen
uykuya daldı.

Biraz zaman aldı, ama çok uzun sürmedi ve sonra önceki gün ve gecenin çılgınlığı
içimden silindi ve Buck'ın evindeki yatağında, kollarında, derin ve dinlendirici uykuma
geri döndüm.
Ve kollarında.

MOTOSİKLETÇİ KIZIN INISIASYONU

Ertesi sabah, her zamanki gibi, herkes uyanmadan önce bornozumla mutfakta kahve yapıyordum.

Ama her zamanki gibi değil, ilk fincanımı doldururken bir hareket hissettim.

Kahve makinesine kahve makinesini koyarken döndüm ve Tatiana'yı gördüm, sevimli ve uyuklu görünüyordu ve yaklaşık beş yaş daha gençti, bana doğru sürünerek geliyordu.

Durmayacağını fark edince kendimi hazırladım ve vücudu benimkine çarptığında ve yanağı omzuma değdiğinde darbeyi aldım.

Ayrıca kollarını bana doladı.

Onun rahat, bilinçsiz sevgisinin içimi kapladığını hissettim, sıcak ve tatlıydı, daha önce hiç yaşamadığım bir duyguydu.

Hayatımda hiç.

Kolumu beline doladım ve yüzüne baktım.

Şişmiş dudağı neredeyse geçmişti, ama yanağındaki morluk koyulaşmıştı.

Deneyimlerime göre, morlukların solmaya başlamadan önce bir gün daha morarmaya devam edecekti.

Bu halde okula gitmemesi iyi olmuştu. Belini sıktım.

"İyi uyudun mu, tatlım?"

"Mm," diye mırıldandı ve ben bunun evet anlamına geldiğini umdum. "Kahve ister misin?"

"Mm," diye mırıldandı yine, bu sefer biraz başını sallayarak onayladı ve bana bir ipucu verdi.

Onu yanımda götürdüm, dolaptan bir fincan alırken onu bırakmadım ve sonra ona biraz kahve döktüm. Birlikte buzdolabına gidip süt aldık, geri döndük ve ben süte süt döktüm, iki kaşık şeker koydum ve işim bittiğinde fincanı ona uzattım. Ben kendiminkine uzanırken o da bir yudum almak için başını kaldırdı ve benim yaptığımı yaptı.

"Sana Pop-Tarts kızartmamı ister misin?" diye sordum ve ona bir kez daha sarıldım. Ona baktım ve gülümsedim. "Babanıza söylemeyeceğiz. Bu bizim sırrımız."

Uykulu bir gülümsemeyle bana karşılık verdi.

"Duruma bağlı, Toots," diye mırıldandı. "Bugün kahvaltıda ne yiyeceğine sen karar ver."

Ne yiyeceğiz?"

Ona baktım.

Şimdiye kadar kahvaltıda seçim yapma şansım olmamıştı.

Sıranın bana gelmesi, içimi sıcak ve tatlı bir hisle doldurdu.

"Sen ve kardeşin her zaman waffle veya Fransız tostı seçiyorsunuz, bu yüzden Biraz değişiklik yapacağım. Pastırma ve yumurta. Babam harika poşe yumurta yapar.

Eminim öyledir.

"Ve kızarmış," diye devam etti.

"Eminim yapıyordur, tatlım."

"Ve omlet. Ve Benedict yumurtası. Sosu ve her şeyi sıfırdan yapıyor."

Bunu ilginç buldum.

Hollandaise sosu, deneyimli aşçılar için bile kolay değildi. Buck harika bir aşçıydı, ama bu bambaşka bir seviyeydi.

Kahveden bir yudum daha aldım ve "Eggs Benedict olsun o zaman. Sonra duş alıp, sen ve ben Charger'ı ilk seferine çıkaracağız. Klasik bir araba olduğu için ilk seferi değil, ama bizim için ilk seferi olacak." dedim.

Başını yana eğdi, gözleri hafifçe parladı. "İlk yolculuk mu?"

"Evet, ilk yolculuğu, ya da seninle benimle ilk yolculuğu."

"Ne demek olduğunu biliyorum Toots, ama kim böyle konuşur ki?" Ona gülümsedim, fincanımı kaldırdım ve "Ben" dedim.

O da gülümsedi ve ben konuşmaya devam ettim.

"Markete gitmem lazım. Ace'deki arkadaşlara ikramlar götürüyorum. Ev yapımı olanları en çok seviyorlar. Kek yapmayı düşünüyorum. Bir çeşit tabak kek. Bolca yetecek kadar. Krem peynirli çikolatalı ve üstüne mini çikolata parçacıkları serpiştirebiliriz. Ne dersin? Benimle markete gelip kek yapmama yardım etmek ister misin?"

"Tabii, harika olur," diye fısıldadı, yüzünde yine o şaşkınlık ifadesi vardı.

Sanırım o ve Kristy sık sık birlikte pasta yapmıyorlardı.

Bu çok kötüydü ve tatlı sıcaklık içimden kayboldu, çünkü fark ettim ki, beni tabureye oturtup mutfak havlusu sararak, ortalığı dağıtsam bile bana pasta yapmayı öğretecek bir anneye hep özlem duymuştum. Ve sonra erkek arkadaşlarım için tatlılar yaparken bana yol gösterecek bir anneye.

Tatie'nin aslında bir annesi vardı, ama ona sahip değildi.

İkimiz için de zamanı gelmişti ve bunu düşünerek ona sarıldım. "O zaman bugünkü planlarımız belli," diye karar verdim ve aynı zamanda daha fazla karar verdim.

Babası odasını oldukça iyi döşeyebilecek gibi görünüyordu, ama Tatie'nin odası misafir odası gibiydi.

O hafta, odasını düzenleyecektik. Ve ona daha fazla vampir romanı alacaktık.

Ve günlükler.

Makyaj malzemeleri, takılar ve kıyafetler de. Kendisiyle barışık olmaya ve görünüşüne özen göstermeye geri dönmesi gerekiyordu, olaydan önce yaptığı gibi, ve ben de bunun devam etmesini sağlayacaktım.

Babası "eğlenmek" için bana yüzlerce dolar vermeyi sorun etmiyordu, planlarımı da sorun etmeyeceğinden şüphem yoktu.

Tatie gerginleşip başını pencereden dışarıya çevirirken, bunlar benim mutlu düşüncelerimdi.

Onun bakışını takip ettim ve çakıllı yolda hızla ilerleyen bir araba gördüm.

O da Nova ve Charger gibi klasik bir otomobildi.

Ancak restore edilmiş ve iyi bakılmış havalı bir klasik araba değildi.

Hurda bir arabaydı.

"Hay aksi, bu annem," diye fısıldadı Tatie ve ben de nefesimi tuttum.

"Anlamadım?" diye fısıldadım.

O sertçe uzaklaştı ve bana baktığında yüzünde panik gördüm.

"Clara, Tanrım, bu annem!" Oh

hayır.

"Git," diye emrettim, kahve fincanımı masaya bırakarak. "Hemen git. Babanı uyandır."

Kıpırdamadı.

"Tatie, tatlım, git," diye tekrarladım, fincanını alıp benimkinin yanına koydum.
"Hemen, bebeğim."

O da başını salladı ve koşarak uzaklaştı.

Kalbim hızla çarpmaya başladığını hissedince, bornozumu daha sıkı kapatıp kemerini daha sıkı bağlayarak kapıya koştum.

"Neden?" diye mırıldandım, kapının kilidini açarken. "Neden yumurta Benedict yiyip, blinkety blank *kek* yapabileceğimiz bir günümüz olamadı ki?"

Kapıyı açtım ve yüzüme bir gülümseme takındım.

O gülümseme titredi, ama bana doğru öfkeyle yürüyen iki kişiyi görünce zorlukla gülümsemeye devam ettim.

Buck'ın bir tipi vardı.

Ve o tip ben değildim.

Nails esmerdi ve Kristy de kahverengi gözlüdü.

Kristy, Nails ve benden daha kısaydı ve fazla kiloluydu. Bunu iyi yapıyordu, ona yakışıyordu.

Ona yakışmayan şey, hala güzel olan yüzünün öfkeyle çarpılmasıydı. Kristy'nin de bir tipi vardı.

Knuckles onunla birlikteydi ve Buck gibi iri ve esmerdi. O da kollarında ve boynunda pek çok dövme sergiliyordu. O da yakışıklıydı.

Bir zamanlar.

Artık değil.

Şimdi yüzünde derin çizgiler vardı. Gri gözleri kötü bakıyordu. Ve bir zamanlar kaslı olan iri vücudu yağlanmıştı, bu da onun evlerde, dolaplarda çalışarak ya da bir motosiklet kulübüne bakarak yoğun bir hayat sürmediğini gösteriyordu. Hareketsiz bir hayat sürüyordu, muhtemelen bira içiyor, bol bol yemek yiyor, cildinin solgunluğuna bakılırsa pek sağlıklı beslenmiyor ve çok fazla sigara içiyordu.

Şu anda da bunu yapıyordu, ancak bitirmişti ve izmariti Buck'ın garaj yoluna attı.

MC kardeşlerinin çoğu sigara içiyordu ve Ace'deki her binanın kapısının önünde dolup taşan küllükler vardı.

Buck sigara içmiyordu, çocukları da içmiyordu. Garaj yolu çakıldan yapılmıştı, ama Arizona'da dolambaçlı bir derenin yanında bulunan muhteşem bir evin yanındaydı, Tanrı aşkına

. Sigara izmaritini bu kadar rahatça fırlatmak sadece büyük bir yangın tehlikesi oluşturmakla kalmıyor, aynı zamanda Tanrı'ya parmak gösterir gibi garip bir his veriyordu.

Bu düşünceyi ve bu konudaki duygularımı bir kenara ittim, koşup o izmariti alıp söndürme dürtüsünü bastırdım, çünkü başka bir yangın çıkmak üzereydi ve bu alevleri erkenden söndürmem gerekiyordu.

Ve bunu yapmak için gülümsememi sabit tuttum.

"Siz Kristy ve Knuckles olmalısınız," diye selamladım, onlar yaklaşırken elimden geldiğince dostça bir şekilde.

"Çekil yolumdan, kaltak," diye karşılık verdi Kristy ve beni iterek yolundan çekilip eve girdi.

Çok sağlam kapı pervazına çarptım, ne yazık ki bunu morarmış omzumla yaptım, bu da Knuckles yanımdan geçerken şoktan irkilmeme ve gözlerimi kırpmama neden oldu. Knuckles baştan aşağı beni süzdü, bu da beni titretmişti ve bu *kötü* bir durumdu.

"Siktir, az önce yaptığını görmedim de de" diye bir homurtu duydum, döndüm ve eve baktım, Buck kot pantolon giymiş, üst düğmesi açık duruyordu. Mavi, uzun kollu tişörtünü keskin karın kaslarının üzerinden aşağı çekiyordu, merdivenlerden aşağı inerken.

Kristy konuşurken eve girdim ve arkamdan kapıyı kapattım. Daha doğrusu, çılgılık attı.

"*Gear, Tat, eşyalarınızı toplayın ve arabaya çıkın!*" Oh oh.

"Clara, buraya gel," dedi Buck keskin bir sesle ve ben tereddüt etmedim. Hızla hareket ettim.

Kristy ve Knuckles'tan uzak durarak, merdivenlerin birkaç adım ötesinde, ayakları yere sağlam basmış, elleri belinde duran Buck'ın yanına yürüdüm.

Arkasına ve yanına geçtim, kollarımı belime doladım.

"Evimden çıkın," diye emretti Buck, ama Kristy'nin gözleri ondan Tatie'nin durduğu merdiven sahanlığına kaydı ve yüzü kızardı.

Ya da daha da kızardı.

"Lanet olsun, *lanet olsun*," diye bağırdı. "Kızım! Sana hep ne diyorum? Lanet olsun. Şu lanet suratına bak." Gözleri Buck'a kaydı. "Ve *sana* hep söylüyorum, onu kontrol altına almalısın. Almazsan, başını belaya sokacak ve lanet olasıca ona bak, *senin* gözetiminde lanet olasıca *belaya* bulaşıyor!"

Başımı çevirdim ve Tatiana'nın da en az benim kadar paniklemiş, hatta içine kapanmış olduğunu gördüm.

Um.

Hayır.

Bekle.

Bu, şey...

Hayatta olmaz.

Kristy'ye baktım ve konuşmak için ağzımı açtım ama Buck benden önce davrandı.

"Bir kez söyledim, bir kez daha söyleyeceğim, sonra da bir şeyler yapacağım.

Defol... *siktiğimin evinden.*" "Siktir git, pislik," diye karşılık verdi Kristy.

Oh hayır.

Buck, Knuckles'a baktı. "O uyarıldı, şimdi de sen uyarıldın.

Anladın mı?"

Knuckles kollarını göğsünde kavuşturdu ve Buck'a somurtarak baktı.

Kahretsin.

Gerçekten istemediğim halde, mantığın sesi olmak zorunda olan kişi ben olacaktım.

Bunu yapmak için öne çıktım ve konuştum.

"Tamam, bu gergin ve duygusal bir durum. Sinirlerin gerilmesinin anlaşılabilir bir şey olduğunu biliyorum. Neden bir saniye durup sakinleşmiyoruz, ben de herkese kahve getiriyorum?"

Kristy bana doğru eğildi ve "Siktir git kaltak, kahveni de sikine sok" diye bağırdı.

"Yeter," dedi Buck ve anında harekete geçti. Onu durdurmamam gerektiğini biliyordum, ama aniden hepimiz "Baba, yapma" diye bir ses duyduk.

Gear, merdivenlerin üstündeki sahanlıkta, kesilmiş eşofman altı dışında hiçbir şey giymeden duruyordu.

Buck durdu ve başını oğluna çevirdi. "Onu dışarı

çıkarsa ben çıkarırım," dedi Buck.

"Çocuklarım Nova'ya binene ve ben de onları takip edene kadar buradan ayrılmıyorum," dedi Kristy.

Yine öne çıktım ve Kristy'ye seslendim.

"Dinle, lütfen. Kızgın olduğunu görebiliyorum, ama zor bir hafta sonu geçirdik ve bu durum işleri daha da kötüleştiriyor. Özellikle Tatie için. Şimdi, senden rica ediyorum, lütfen..."

"Özellikle Tatıe için," dedi Kristy, sesini yükselterek ve yüzünü daha da çirkinleştirerek beni taklit etti. "Sana bir şey mi yaptı? Özellikle Tatıe için. Tanrım, o kız baş belası. Doğduğu andan itibaren baş belasıydı, sürekli ağlayıp sızlanıyordu. Öyle davranırsa, başı belaya girer. Girdi de. Neredeyse her ergen pislik, burada ve evde kızıma tecavüz etti. Şimdi de tecavüz edildiğini mi söylüyor? Saçmalık."

Şaşkın, şok olmuş, öfkeli... hayır, *öfkeli* bir sessizlik içinde durdum.

Gear öne doğru ilerledi ve onun hareketlerinin hızlı ve öfkeli olduğunu fark ettim, "Bu doğru değil ve sen de bunu biliyorsun!" dedi.

Yanımdaki yılanın uyandığını da fark ettim ve Buck'tan yayılan zehri hissedebiliyordum, hepimizin orada durup onu solumaktan düşmememiz bir mucizeydi.

Ama

ben?

Ben?

Aklımı *kaçırdım*.

Öne atıldım ve tüm gücümle Kristy Hardy Her Neyse Adı Neyse'nin yüzüne sertçe vurdum.

Kafası yana doğru sallandı ve hemen geri düzeldi, elini yanağına götürdü, gözleri kocaman ve öfkeli bir şekilde bana baktı, ben daha da yaklaşıp yüzüne yaklaşıncı.

"Sözlerini geri al!" diye bağırdım. Kristy sözlerini geri almadı.

Üzerime atladı.

Benden çok daha uzun süredir motosikletçi bir kız olabilirdi. Ama ben koruyucu ailede büyüdüm.

Bazen işler zorlaşabiliyordu.

Ve bazen okulda çocuklar acımasız olabiliyordu.

Kendini savunmayı öğrenmezsen uzun süre dayanamazdın.

Uzun zaman olmuştu ve ben bornoz ve gecelik giyiyordum, ama kavga etmeyi iyi bilirdim.

O beni hafife almıştı, bu yüzden sürpriz avantajı bendeydi.

Kısa sürede onu sırt üstü yatırdım, göğsüne oturdum, dizlerimi pazılarına dayadım, kollarını (ve tırnaklarını) etkisiz hale getirdim ve yüzüne eğildim.

"Şimdi, *geri al!*" diye bağırdım. "Siktir

git!" diye bağırdı o da.

Parmaklarımı boğazına doladım ve "*Geri al!*" diye bağırdım.

Aniden havada buldum kendimi, güçlü bir kol belimi sardı ve sonra ayaklarımın üzerine dikildim. Buck önüme geçti ve göğsüme elini koyarak beni daha da geri itti.

"Tanrım, Toots, sakın ol," diye emretti.

Göğsümdeki elini ittim ve Kristy'ye bağurdım, "Geri al!"

"Kıçımı öp!" diye bağırarak karşılık verdi ve ayağa kalkarken ona yardım etmeye çalışan Knuckles'ı itti.

Buck beni itti ve sonra döndü.

Harekete geçmeye başladım ama durdum ve Buck kavgaya girip Knuckles ve Kristy ile başa çıkarken tam bir hayranlıkla izledim.

Hiç vakit
kaybetmeden. İlk
önce Kristy'ye
saldırdı.

Onun bileğini yakaladı, direnen onu kapıya sürükledi ve onu dışarı fırlatacak kadar güçlü bir şekilde attı. O bir sandalyeye çarptı, ondan sekip, poposunun üstüne ahşap zemine düştü.

Knuckles onun peşinden gitti, daha doğrusu Buck'ın peşinden gitti ve düşük bir kükremeye kafa kafaya çarpıştı.

Buck hazırды ve bir yumruk attı. Yumruk, Knuckles'ın çenesine korkunç bir gürültüyle çarptı ve Knuckles geriye uçtu, tökezledi ve neredeyse yere düşecekti. Düşmedi çünkü Buck onu boğazından yakaladı, kaldırdı, döndürdü ve kapıdan dışarı itti.

Knuckles, Buck'a yumruk atarak geri döndü.

Hareketleri hantaldı ve Buck kolayca kaçtı. Knuckles ıskaladı.

Buck ayağa kalktı, Knuckles'ın kafasını iki eliyle yakaladı ve sonra, hayretle gözlerimi ayırmadan, Buck'ın *ona kafa attığını* izledim.

Kafasını vurdu!
Muhteşemdi!

Knuckles geriye sendeleyemeden, Buck gövdesini eğdi, güçlü hareketlerle Knuckles'ın bacaklarının arasına vahşice yumruk attı.

Knuckles, ağır bir sesle dizlerinin üzerine çöktü, elleriyle kasıklarını kapattı ve acı dolu inlemesi dinleyenlerin yüreğini burktu.

Bundan sonra Buck doğruldu ve Kristy'yi işaret etti.

"O eşyalarını toplarsa, onu arabana bindir ve benim arazimden defolup git. Gear mezun olana kadar seni görmeyeceğim. Sen de Gear'ı

Bu, oğlum eve gitmek isterse tabii. Tatıe'yi önümüzdeki Pazar gününe kadar görmeyeceksin. Tabii o da eve gitmek isterse."

"*Yargıç bunu duyacak,*" diye bağırdı.

"Elinden geleni yap," diye karşılık verdi Buck, içeri girdi, kapıyı çarptı, kilitledi ve sonra bana döndü.

Buck ve ben birbirimize bakarak donakaldık, ama sadece ben ağır ağır nefes alıyordum.

Gear ve Tatiana'nın varlığını hissediyordum, ama gözlerim Buck'a kilitlenmişti.

Sonunda, yorgun, bakımsız bir motorun öksürüğünü ve gürültüsünü duyduk, ardından çakıl sesleri geldi. Sonunda, Kristy ve Knuckles'ın arabasının yoldan aşağı hızla indiğini duyduk.

Artık Benedict yumurtası ve kek pişirme zamanının geldiğine karar verdim.

"Kahvaltıyı seçme sırası bende," diye bağırdım, arabanın sesi kesilince

"Tatie öyle söyledi ve ben yumurta Benedict'i seçiyorum."

Buck'ın başı hafifçe geriye doğru sallandı.

Sonra sordu, "Toots, dalga mı geçiyorsun?" Kafamı salladım ve kollarımı kavuşturdum.

"Hayır. Waffle'ların harika. Fransız tostun da çok lezzetli. Ama artık çeşitlilik zamanı."

"Bebeğim, az önce çocuklarımla annesiyle yerde güreştin," diye hatırlattı bana.

"Evet," dedim, gözlerim hala şaşkın bir şekilde bana bakan Gear'a kaydı. "Kusura bakma." Arkamda duran Tatıe'ye baktım, o da şaşkın bir şekilde bana bakıyordu ve hala biraz solgundu. "Tatie, tatlım, sen de. Kusura bakma." Buck'a döndüm. "Ama şimdi acıktım."

Buck beni inceledi.

Sonra ani ve hızlı bir hareketle harekete geçti.

Bir saniye önce kapının hemen içinde duruyordu. Bir saniye sonra, bana doğru geliyordu.

Bana değil.

Kollarını popomun hemen altına doladı, beni kaldırdı ve döndürdü, baldırlarım havada uçuyordu, gövde mi sarhoş gibi sallıyordu.

Durdu, beni vücuduna doğru kaydırđı, bir kolu belimi sıkıca kavrarken, diğeri eliyle başımın arkasını sıkıca kavradı, başını eğdi ve çocuklarının önünde beni uzun, sert ve çok ıslak bir şekilde öptü.

Başını kaldırdığında, gözlerimi kırpyordum, midem eriyordu ve parmaklarım derinlemesine kıvrılmış, omuzlarına tutunuyordum.

"Sanırım motosikletçi kızların kabul törenini geçtin, tatlım. Artık tam üye oldun," dedi, bana kocaman gülümseyerek, gözleri parıldayarak.

Tekrar gözlerimi kırptım, Gear'ın güldüğünü ve Tatiana'nın kıkırdadığını duydum.

Onu çok memnun edecek bir şey yapmıştım ve bunun, hiç tereddüt etmeden kavgaya girmiş olmamdan mı, rakibimin onun çok cadaloz eski karısı olmasından mı, kızını korumak için yapmış olmamdan mı, yoksa her ikisinden de mi kaynaklandığını bilmiyordum.

Ancak, o beni bir motorcu hatun ilan etse de, ben

oldu

ğum Henüz değil.

dan Kedi kavgası

emin olsun ya da

değil olmasın.

dim. Bunun kanıtı da, bir motorcu kızın

ne yapacağına karar vermem gerekti.

"Tamam, harika, ama Buck, bu benim açlığımı gidermez" demek aklıma geldi.

Yanağımı göğsüne doğru itti, kolunu belime dolayarak nefesimi kesti ve kahkahasını duydum.

Çocuklar da ona katıldı. Tamam.

Yani.

Aile de buydu.

Bunu nasıl yorumlayacağımı bilemedim.

Ama en azından bu sefer, benim tarafım galip gelmişti. Ve ben de bundan memnundum.

23
ÇOK GÜZEL

Süper tatlı Charger'ımla şehre doğru giderken cep telefonum çaldı.

Yolcu koltuğundaki çantamı karıştırdım, telefonu çıkardım ve ekrana baktım.

TATIE ARIYOR yazıyordu.

Oh hayır.

Olaydan bu yana neredeyse iki hafta geçmişti. Pasta pişirmiştik.

Alışverişe çıkmış, Urban Outfitters ve Cost Plus World Market'e gitmiş, Tatие odasını düzenlemişti.

Haklıydım. Buck, kızı cinsel saldırıya uğradıktan bir hafta sonra onu şımartmak için bana yüz dolarlık banknotlar yüklemekte hiçbir sorun görmedi (aslında, ben sorduğumda garip bir şekilde "Zamanı gelmişti" dedi).

Böylece odasını güzelleştirdik ve Tatие'ye birkaç yeni kıyafet, yeni ayakkabılar, takılar, makyaj malzemeleri ve güzel bir çanta aldık.

Her gün benimle birlikte ofise geliyor, yardım ediyor ya da Buck okulu aradıktan sonra öğretmenlerinin gönderdiği ödevlerini kanepede oturarak yapıyordu.

Bu günlerden birinde, onunla, Debbie ve motorcu kızlarla bir konuşma ayarladık ve o kadar iyi geçti ki, şok oldum.

Ancak, mutsuzluk arkadaşlık sever ve Tatие, odadaki her kadının ciddi şekilde aptalca şeyler yapan aptal erkeklerle başa çıkmış olduğunu ve hepimizin bunu atlatmış olduğunu öğrenince kendini çok daha az yalnız hissetti.

Üye olmak için eğlenceli bir kulüp değildi, ama artık bir kulübü olduğunu biliyordu ve böyle zamanlarda, böyle kulüplerin olması iyi bir şeydi.

Hafta sonuna doğru, Bayan Jimenez eski arabasına bindi, Ace'ye gitti ve öğle yemeğine çıktık. Bayan Jimenez Tatие'yi güldürdü, Tatие de Bayan Jimenez'i büyüledi — Tatiana'nın kesinlikle büyüleyici olabileceğini öğrenmiştim.

Gear cuma gecesi geri dönmüştü ve güzel bir hafta sonu geçirmiştik.

Sonra Tatie, okul nedeniyle eve gitmesi gerektiğine karar verdi.

Bu pek iyi olmamıştı ve iyi de kalmadı. Beni sürekli arıyordu.

Okula gitmeden önce, okulda, okuldan sonra. Kızlar ona kötü davranıyordu, annesi ise bağırıp çağıran bir cadalozdu.

Sabah olmuştu ve bu, Kristy'nin erken başladığı anlamına geliyordu.

Telefonumu açıp kulağıma dayadım.

"Merhaba bebeğim," diye selamladım.

"Annem tam bir *orospu*," diye karşılık verdi Tatiana. Evet, Kristy erken başlamıştı.

İç geçirdim.

"Anlat bana," dedim ve o da anlattı, haklıydı. Kristy kesinlikle bir kaltaktı ve bunu her gün kanıtlıyordu.

Tatiana, "Babamı arayacağım. Bu saçmalıktan bıktım. Zaten okulda kimse beni sevmiyor. Yıllar geçti, ama arkadaşlarımdan çoğu burada değil, orada. Okul değiştirebilirim, sorun değil. Babamla yaşamak istiyorum" diyerek konuşmayı bitirdi.

"Tamam, ama şimdi okula gitmen lazım. Onunla sonra konuşurum ve seni aramasını söylerim."

"Hayatta olmaz, oradan nefret ediyorum. Bugün okulu asacağım." Tamam.

Bu çok kötüydü.

O böyle davranmış olabilir, ama ben onun için notların önemli olduğunu keşfetmiştim.

Notlar onun için önemliydi çünkü çekiciydi, ama aynı zamanda zekiydi. Okulda zeki. Kitaplarda zeki. Ve eğitim alırsa, sonunda bağımsızlığını kazanmanın daha kolay olacağını ve annesinden kurtulabileceğini bilecek kadar zeki.

Bu nedenle, eve gitmesinin tek nedeni notlarının düşeceğinden endişelenmesi ve "Gear tek başına onlarla kalamaz. Her şeyi üstüne kalır ve bu hiç hoş olmaz."

Gear'ın "hepsini üstlenmesi" babasını mutlu etmedi, beni de

beni

de Tatie'nin orada olanlarla yüzleşmesi hiç hoş değildi. İkisi de mi?

mutl Ama şimdilik...

u

etm

edi.

"Hayır, Tatie, yapma. Okula git, dayan. Baban seni sonra arar."

"Siktir et!" diye bağırdı.

Tatie ile kavga etmeyi öğrenmiştim ve büyük resmi değerlendirirken onun küfürlerine dikkat etmek öncelikli bir konu değildi.

Şu an olduğu gibi.

"Tatie, tatlım, beni dinle. Okula gitmezsen, zarar vereceğin tek kişinin kendin olduğunu biliyorsun. Öğren. Akıllı ol. Etrafındaki şeyleri görmezden gelmeye çalış. Zor olacağını biliyorum, ama öğretmenlerine, kitaplarına, ödevlerine konsantre ol. Geçen her dakika, kurtulmana bir dakika daha yaklaşmak demektir. Eve geldiğinde odana git, anneni görmezden gel, baban ilk fırsatta seni arayacak. Söz veriyorum. Beni dinle, tamam mı?" Sessiz kaldı, ben de "Tat? Tamam mı?" diye sordum.

"Senin için sorun olmaz," dedi tuhaf bir şekilde. "Ne sorun olmaz?"

"Seninle ve babamla yaşamaya gelmem."

Kaşlarımla çatıldığını hissettim. "Tabii ki hayır. Orası senin evin, neden umurumda olsun ki?"

Yine sessiz kaldı ve konuştuğunda, sesini duymak için konsantre olmam gerekti, çünkü sesi çok kısık çıkıyordu.

"Sen harikasin, Toots. Okula gideceğim."

Bunun üzerine, bağlantının koptuğunu duydum ve telefonumu kapattım, içimi sıcak bir tatlılık kapladı.

Cep telefonunu bir kenara attım ve koltuğa çarptıktan sonra tekrar çalmaya başladı. Gözlerimi yoldan ayırmadan telefonu tekrar aldım, ama ekrana bir kez daha baktım. Ekranda BUCK ARIYOR yazıyordu.

Telefonu açtım ve kulağıma götürdüm. "Merhaba," dedim.

"Neredesin lan?" diye cevapladı, sesi huysuz ve uykulu geliyordu. Ve sinirli.

Yola bakarak gözlerimi kırptım.

Bir hafta önce, bana koruma olmadan hareket etmem için izin vermişti. Esposito'nun artık resmin dışında olduğunu (ve neyse ki bu konuda ayrıntılara girmedi, ama ben ana fikri anladım) ve "her şeyin yolunda" olduğunu söyledi.

Rahatlamıştım.

Gerçekten fark etmemiştim, ama arabaya binip marketten alışveriş yapabilmek ya da çocuklara donut almak için dışarı çıkabilmek çok hoştu.

Hayat yeniden normale dönmüştü.

Tabii, bir motorcu kız için normaldi.

"Notumu görmedin mi?" diye sordum.

"Evet, Toots, gördüm, okuyabiliyorum, o yüzden okudum. Ama anlaşma şu: sen beni uyandırırısın, sen bana oral seks yaparsın, ben sana oral seks yaparım, ya da ikisi de, ben seni sikerim ve birlikte işe gideriz."

Anlaşma buydu, ama ben tam olarak bir sözleşme imzalamamıştım, sadece oldukça keyifli bir alışkanlığa kapılmıştım.

"Dün gece eve geç geldin."

Öyleydi. Dive'da erkeklerle poker gecesi vardı.

Bunlar planlı değildi, rastgele oluyordu. Daha önce de birkaç kez olmuştu.

Ve dün gece de öyle bir

geceydi. "Evet, ne olmuş?"

diye cevapladı. "Çok geç."

"Tamam. Ee?"

"Çok, *çok* geç."

"Clara," diye uyarıda bulundu. "Uyumak

isteyeceğini düşünmüştüm."

"Uyumakla senin ağzının benim sikimi emmesi arasında seçim yapmam gerekirse, bebeğim, ikinci seçeneği seçerim."

Daha açık olamazdı. "Not aldım," diye cevap verdim.

"Ne kadar uzaktasın?" diye sordu ve ben onun geri dönmemi beklediğini fark ettim.

Bunu fark edince, gülssem mi dişlerimi sıkıp sinirlenesem mi bilemedim.

Doğrusu, gülmeye meyilliydi ve Phoenix'te olmasaydım, geri dönerdim.

Mesele Buck'ın bizim kalemizin kralı olması değildi.

Bunun nedeni, onun penisini ağızıma almayı sevmemdi. Ve onun bacaklarımın arasında olmasını.

Ve... diğer şeyleri.

"101'e yaklaşıyorum," dedim ona, Phoenix'te olduğumu ve geri dönmeye niyetim olmadığını bildirdim.

"Siktir," diye mırıldandı.

"Bu gece telafi ederim," dedim.

"Hayır, işe gittiğimde telafi edeceksin, perdeler kapalı, kapılar kilitli, bebeğim."

Aman Tanrım. Ne

maceracı.

Tam olarak bir rutinde değildik.

Ama bu t ü r konularda önlem almak her zaman iyidir.

"Tamam," diye fısıldadım, sonra konuyu değiştirdim. "Tatiana az önce beni aradı.

Bu sabah annesiyle tartışmış."

"Siktir," diye mırıldandı yine, sinirlenmesi yerini hayal kırıklığına bırakmıştı.

Buck'ın çocuklarının durumuna üzüldüğünü söyleyebiliriz.

Hem de çok.

Ve bu nedenle, bu konuda pek bir şey yapamayacak kadar çaresiz hissediyordu.

"Buck," diye başladım, nefes aldım, cesaretimi topladım ve "tatlım, bu konuda bir şeyler yapmalısın" dedim.

"Tabii. Aklında parlak bir fikir var mı?"

"Bir avukat tut ve çocuklarının velayetini al." "Denedim,"

diye cevapladı.

"Tekrar dene," dedim.

"Onları zor durumda bırakır, Toots. Umutlanırlar, ben mahvolurum, sonra onlar mahvolur. Onların bunu yaşamalarını istemiyorum ve mahvolmayı da istemiyorum."

"Tamam, o zaman bir dedektif tut ve bir avukat tut. Tatie ile konuşacağım. Not almaya başlayabilir. Yargıçla konuşup nerede olmak istediklerini söyleyecek kadar büyüdüler. Kristy'nin nasıl olduğunu anlatır, Gear bunu doğrular, dedektifin Kristy veya Knuckles hakkında kirli bilgileri ortaya çıkarır, belki sonuç farklı olur."

"Bu oyunu iki kişi oynayabilir, Toots, ve ben kirli değilim, ama MC her zaman temiz olmamıştır. O noktaya gelmek istemiyoruz."

Muhtemelen gitmek istemedik.

"Yine de dene, sadece araştırmacı olmasın."

"Clara..."

"Durumu kötü, Buck. Sen de biliyorsun, ama bana güveniyor, paylaşıyor ve senin de bildiğin kadar kötü, sana söylüyorum, daha da kötü. Yine de dene."

"Bildiğim kadar kötü, daha da kötü mü?" diye sordu, sesinde zehirli bir ton vardı.

Oh, tanrım.

"O kadar kötü olsaydı, tatlım, sana söyledim," dedim yatıştırıcı bir sesle. "Ama evet, daha da kötü."

Uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Kulübün avukatını arayacağım," diye mırıldandı.

Nefesimi bıraktım.

Sonra dedim ki, "Okuldan sonra Tat'ı araman lazım. Senin yardım etmek için bir şeyler yaptığını bilerek rahatlaması lazım."

"Onu arayacağım, bebeğim."

"Teşekkürler, Buck," diye fısıldadım.

Uzun bir süre sessiz kaldı, sonra "Kızımı koruduğun için teşekkürler, güzelim" dediğini duydum.

Ve ben bunu yapmayı çok seviyordum.

Ve bana "güzellerim" demesini gerçekten sevdim.

"Sevindim," dedim yumuşak bir sesle.

"Dün gece pasta yapmadın. Personel için donut almaya mı gidiyorsun?" "Hayır. Safeway'den kurabiye alacağım. Bu yüzden erken çıktım, benim yolumdan."

"Bana da biraz ayır."

"Deneyeceğim, ama Jimbo normalden daha aç."

"Jimbo senin bokunu daha çok yiyor, Toots, Jimbo mağazanın koridorlarına sığmayacağı için işe yaramaz hale gelecek."

Bu maalesef doğruydu.

Jimbo tanıştığım da iri bir adamdı ve büyümeye devam ediyordu.

"Jimbo ile diyet ve beslenme hakkında konuşmak istediğimden emin değilim ve ondan bir kurabiye kapmak istediğimden de emin değilim."

Buck'ın kahkahası telefonda bana ulaştı. Bu da beni sıcak ve mutlu hissettirdi.

"Unutma bebeğim," dedi sonunda, hala gülerek, "erkek arkadaşın arkada."

Hoşça kal demeden ve benim dememe izin vermeden telefonu kapattı.

Telefonumu yolcu koltuğuna bıraktım ve Safeway'e doğru yola çıktım. Bunu, o sabahki telefon görüşmelerimi düşünerek yaptım.

Ayrıca, geçen hafta sonu Tatie ve Gear'ın Flag'e döndüğü gece Buck ile seks sonrası yaptığımız konuşmayı da düşünerek yaptım.

Onun üstündeyim, vücuduna yaslanmışım, özellikle seks sonrası benim orada olmamı sevdiğini fark etmişim.

Ben de seks sonrası ya da ne zaman olursa olsun orada olmayı sevdiğimi fark etmişim.

Kolunu her zamanki gibi belime dolamıştı, ama diğer eli genellikle dolaşırđı.

Ama o gece, elini başımın arkasına koymuş, yanağımı göğsüne bastırmıştı.

Sonra bana, "Özlüyor musun?" diye sordu.

Omzuna baktım, ama vücudumun gerildiğini hissettim.

"Anlamadım?" diye sordum.

Buck beni sırt üstü çevirdi, uzun, sert vücudunu yanıma yerleştirdi, ama göğsü benim göğsüme bastırılmıştı, yüzü yakındı.

Bu pozisyon değişikliğinin önemli olduğunu hissettim, bu konuşmanın önemli olduğunu gösteriyordu ve nefesimin garipleştiğini hissettim.

"Özlüyor musun?" diye tekrarladı.

"Hayır," dedim çabucak.

Sonra konuşmaya devam ettim.

Ve bunu da *hızlıca* yaptım.

"Hayır, Buck. Asla. Ev büyüktü, güzel bir havuzumuz vardı ve banyodaki çekmecelerin kulplarında Swarovski kristalleri vardı. Rogan her şeyi titizlikle, en kaliteli malzemelerle yaptırmıştı. Saatlerce içinde kalabileceğim büyük bir küvetim vardı. Ve bunu yapmayı çok seviyordum. Küvette iyi bir kitap ve bir kadeh şarap eşliğinde rahatlamak. Ama özlemiyorum. Hiçbirini özlemiyorum. Senin terasını tercih ederim. Ve odanı, sıcak renklerle dolu ve Buck'ın kokularıyla dolu odanı. Ve sessizliği. Ve huzuru. Ve hafta boyunca, hafta sonu çocukların geri geleceğini ve evin hareketli ve dolu olacağını bilmek. Ama sabahları ve akşamları televizyonun önünde sadece sen ve ben Pop-Tarts yememizi de seviyorum. Hayatımda bu yatakta uyuduğum kadar iyi uyuduğum başka bir yatak yok. Yani, hayır. Özlemiyorum."

Bir saniye boyunca hiçbir şey söylemedi.

O saniye boyunca yüzündeki ifadeyi okuyamadım.

Sonra dedi ki, "Buck kokuyor mu?"

Bu alaycı bir soru değildi.

Sakallarına baktım ve mırıldandım, "Güzel kokuyorsun." "Bebeğim?" diye seslendi.

Ona baktım.

"Senin işinden bahsediyordum."

Sesi ciddiye. Sorgulayıcı ve sıcak, ama ciddi. Şakacı ya da eğlenceli değildi.

"Oh," diye mırıldandım, kendimi aptal gibi hissederek.

"Orada ne yaptıklarını bile bilmiyorum," dedi. "Ama herkes Hunter Enstitüsü'nü bilir. Bir kütüphaneci için bu büyük bir başarıdır."

"Öyleydi," dedim sessizce. "Biz... bir kütüphane genellikle, sahip olabileceği kadar çok alana sahip olduğu kadar, her konuda olabildiğince çok şey barındırır. Bir araştırma kütüphanesi ise bir veya iki konuda derinlemesine bilgi içerir. Hunter nadir kitaplar ve belgelerle doludur. John Lennon ve Paul McCartney'nin şarkı sözlerini yazdıkları not kağıtları gibi şeyler vardı. Ya da ünlü kişilerin diğer ünlü kişilere yazdığı mektuplar, örneğin Abraham Lincoln'un şehit bir askerin annesine yazdığı mektup gibi. Ya da ünlü olmayan kişilerin ünlü olmayan kişilere yazdığı, ama ünlü şeyler hakkında mektuplar. Ya da kitapların ilk baskıları veya ilk baskıları. Hemingway'in tüm kitapları vardı. *Pickwick Papers*'ın kopyaları. Bu tür şeyler."

"*Pickwick Papers* mı?"

"Dickens'in seri yayınları." "Bu oldukça etkileyici," diye mırıldandı.

"Çok sevmiştim," dedim ona. "Beni kovduklarında restorasyon eğitimi alıyordum

beni

kovd Buck buna bir şey diyemedi.

ukları "Ama beni kovdular, Buck," diye hatırlattım ona.

nda "Kütüphaneci olarak iş aramalısın," diye mırıldandı. "Beni kovdular, Buck," diye tekrarladım.

Yine hiçbir şey söylemedi, ama şimdi beni dikkatle incelerken sessizliğini korudu dikkatle inceledi.

"Ben hiçbir şey yapmadım. Suçlanmadım bile. Ve beni kovdular," dedim. "Kavga ederken haklıydın. Diğer dünyayı biliyorum ve oraya ait değilim. Mahallemde yaşayan kibirli, ukala kadınlara ait değilim. Ya da BMW'lerini, sanki gidecekleri yer senden ya da başkalarından daha önemliymiş gibi, agresif ve kötü bir şekilde süren erkeklerine de. Ebeveynleri, benim anlayamadığım nedenlerle istedikleri her şeyi onlara veren, hak sahibi nesil. Bana göre, bir ebeveynin sevgiden başka verebileceği en iyi şey, iyi derslerdir. İstedğin şey için çalışman gerektiğini ve bu dünyada birçok kişiden sadece biri olduğunu öğrenmek

hepimiz birlikte yaşıyoruz ve hepimiz birlikte çalışmak zorundayız, alabileceğin en önemli iki ders.

"Evet," diye fısıldadı.

O tek kelimede kullandığı tonu da ben de anlayamadım. Ama ağır bir tondaydı.

Ama ben bir kez başladım mı durmak bilmiyorum ve söylemek istediğim bir şey vardı, bu yüzden açıklamaya devam ettim. "Onlar koruyucu aile sistemini, sosyal sistemi ya da maaş maaş yaşamayı

ya da geçimini sağlamak için mücadele etmekten. Ama ben biliyorum. Ve ben oraya ait değildim. Orada hiç rahat hissetmedim, tüm bunlar yaşanmadan ve yerim elimden alınmadan önce bile."

Derin bir nefes aldım ve devam ettim.

"Yani, sorunuzun cevabı hayır. Hayır, özlemiyorum. Özlediğim şeyler var, özellikle kütüphanede, ama bana sadakat göstermediler. İşimi iyi yapıyordum ve iyi bir işe sahip olmanın ve ona özen göstermenin ne kadar önemli olduğunu bildiğim için olağanüstü bir çalıştım. Bunların hiçbiri önemli değildi. Önemli olan itibardı. Ve ben çalıştığım yerle birlikte gazetede bahsedildiğimde, itibarlarının lekelenmesinden hoşlanmıyorlardı. Orada kimse, "Clara Delaney'i tanıyoruz, o enstitümüze yıllarca hizmet etmiş olağanüstü bir kütüphaneci. O iyi bir insan ve bununla hiçbir ilgisi yok. Bu yüzden onun yanındayız" deme cesaretini gösteremedi.

Başımı salladım.

Ve evet, açıklamaya devam ettim.

"Ama şimdi kendi alanım var. Kendi sistemim. Sorumluluklarım. İnsanlar bana güveniyor. Anlayan iyi insanlar. Benim gibi çok çalışan ve çalışacak harika bir yerin değerini bilen insanlar, çünkü bunun nadir bulunan bir şey olduğunu biliyorlar."

"Bu senin için yeterli mi?" diye sordu. Ve

şimdi de benim dikkatle bakma sırası

gelmişti.

Sonra şunu paylaştım: "West, hayatım altüst olduğundan beri en çok eğlendiğim anlar, seninle ve çocuklarla, ya da Lorie, Minnie ve kızlarla birlikte olduğum anlar, hatta belki de kızlarla birlikte olduğum anlardan daha eğlenceli olan anlar, o ofisi kendime ait hale getirdiğim anlardı. Hayatımın geri kalanında Ace in the Hole'da idari işlerde çalışmak istiyor muyum? Bilmiyorum. Ama şu anda boşta değilim. İşe gitmeyi seviyorum. Ve sadece işim olduğu için mutlu olduğumdan değil. İş seviyorum. Detay ve organizasyonla ilgili ve bu ikisinde kütüphaneciden daha iyi kimse yok. Tabii ki, senin çalışanların da iyi insanlar."

"Benim çalışanlarım senin çalışanların," diye cevapladı. Evet.

Bununla mücadele etmiştim.

Ama gerçekten, bunu inkar edemezdim.

Öyleydiler.

"Evet," diye fısıldadım.

Bu, bana çok farklı ve yoğun bir bakış kazandırdı, sonra bir öpücük ve Buck'ın beni yuvarlaması geldi, böylece yine üstteydim.

Ve sonra daha fazlasını elde ettim.

Ertesi gün, Buck bana meşgul olduğunu söyleyen bir mesaj attığı için Driver beni eve bıraktı.

Onun bir motosiklet kulübünün başkanlığı işleriyle meşgul olduğunu sanıyordum. Yanılmışım.

Çünkü Driver beni bıraktığında, Buck'ın evinde üç şey gördüm.

Ink'in motosikleti Buck'ın evinin önüne park edilmişti.

Chap'in eski, soluk kırmızı Ford kamyoneti Ink'in motosikletinin yanında park edilmişti.

Ve ana banyonun küveti terasta duruyordu.

Eve girdim, uzuvlarım karıncalanıyordu ve çantamı bile bırakmadan doğrudan ana banyoya gittim.

Üçü de oradaydı.

Buck ve Ink, küvet/duş alanını, lavabonun etrafındaki fayanslardan farklı ama ona uyumlu bir fayansla yeniden döşüyorlardı.

Chap ise zeminde sıhhi tesisatla ilgili bir şey yapıyordu.

Ve çalışmadıkları odanın geri kalan kısmının çoğunu kaplayan, büyük, oval, tekne şeklinde, bağımsız, muhteşem bir küvet vardı.

"Selam bebeğim," dedi Buck, sanki her gün ona eve geldiğimde bu kadar *çılğınca harika* bir şey yapıyormuş gibi.

"Selam," diye zorla seslendim.

"Bana bir öpücük ver, sonra hepimize bira getirir misin?" diye sordu.

Hiçbir şey söylemedim.

Ona bir öpücük verdim ve sonra onlara bira getirdim.

Fayansları kurutmak zorundaydılar. Derz dolgusu yapıp kurumasını beklemek zorundaydılar. Sonra eski fayansları söküp tamamen yeni bir zemin döşemek zorunda kaldılar (penny fayans, muhteşem olacaktı) çünkü Buck'ın önceki fayansları artık üretilmiyordu ve yeni küvet daha fazla zemini ortaya çıkaracaktı.

Bu yüzden Tatie'nin banyosunda duş alıyorduk çünkü küvetin ve yeni duş başlıklarının takılması bir veya iki gün daha sürecekti.

Buck bunu çok önemsemedi. Hiçbirini.

Ama benim için çok önemliydi.

Çok büyük.

Çünkü en başından beri haklıydım. Buck banyo yapan türden bir adam değildi.

Ama ben ona banyo yaptığımı ve bunu çok sevdiğimi söyledim.

Ve yakında, bunu yapmak için muhteşem bir küvetim olacaktı.

Bu düşüncelerle Safeway'e gidip, dükkân çalışanlarını, müteahhitleri, Aces üyelerini, teslimatçıları, Lorie'yi, Minnie'yi, Pinky'yi, Debbie'yi (eğer uğrarlarsa) ve kendimi beslemeye yetecek kadar kurabiye aldım.

Diğer bir deyişle, Safeway'deki tüm kurabiyeleri aldım.

Ayrıca iki büyük kutu kahve, taze süt ve aromalı süt (Minnie ve benim en sevdiğimiz vanilyalı) aldım ve süper havalı arabama doğru yola çıktım.

Bunu yapabileceğimi düşünerek yaptım.

Bu "bu", hayatımda sevdiğim insanlar için kurabiye (ya da kurabiye, kek, cupcake veya başka şeyler) satın aldığım bir dönemdeydim. Bana bakan insanlar. Beni önemseyen insanlar.

Gerçekten.

Beni destekleyen insanlar.

Arkadaşlar (Minnie, Lorie, Pinky ve şimdi Debbie'nin durumunda).

Benim kötü bir şey yapmadığım sürece beni asla dışlamayan gerçek arkadaşlar.

Beni olduğum gibi kabul eden gerçek arkadaşlar, motosikletçi kıyafetlerimi giysem de, kütüphaneci bluzlarımı giysem de.

Bunu yaparken, erkek arkadaşım aramadan evden çıkamayacağımı, onunla bir şekilde bağlantı kurmadan evden çıktığım için sinirleneceğini de düşünüyordum.

Elbette Buck seks yapmaktan bahsetti. O bir erkekti, yeni uyanmış bir erkekti ve erkekler uyandıklarında belirli bir ruh hali içinde olurlar.

O aynı zamanda benim erkeğimdi ve bensiz uyanmıştı.

Bu yüzden, veda etmeden gittiğim için daha çok kızgın olduğumu hissediyordum.

Bütün bunları yaptım ve sakın bir ortamda yaşadığım güzel evimden sürdüğüm süper havalı arabama doğru yürüdüm.

Bu büyük bir şey
değildi.

Sahte değildi.

Yiyecek ve sevgiyle doluydu (ve hafta sonları) insanlarla. Beni önemseyen
daha fazla insanla.

Ve sonunda (aslında çok yakında), küveti olacağı için mükemmel olacaktı.

Ama sadece ben ve Buck varken bile, o evde beni önemseyen tek kişi oydu.

Bana bir araba verdi, evet, ve bir iş de (ve kendim söyleyeyim, zorlu bir başlangıçtan
sonra, işimi iyi yaptım). Bana cep telefonu ve kıyafet almak için para verdi.

Ama benim ihtiyacım olduğunu düşündüğü bir şeyi karşılamak için bana zenginlik,
lüks bir ev, pahalı bir araba falan vermedi (ve gerçekçi olalım, Rogan'ın yaptığı şeyin
tamamı benimle ilgili değildi ve ben bu suçu üstlenmeyecektim).

Bununla birlikte, ben de karşılığında bir şey verdim.

Anladığım kadarıyla (ve her gün daha fazla şey keşfettikçe bu doğrudur), Ace in the
Hole'un sahip olduğu en iyi ofis müdürüydüm. Çalışan sorunları olan tonlarca çalışan
vardı. Sürekli teslimatlar. Gönderilmesi gereken siparişler ve bunlar doğru bir şekilde
yapılmalıydı. Hazırlanması gereken teklifler. Sürekli izlenmesi, ilerlemesi ve düzgün bir
şekilde yürütülmesi gereken çeşitli işler vardı. İletişim kurulması ve memnun tutulması
gereken müşteriler vardı.

Bunun için maaş alıyordum, ama bu kardeşler için bir baş ağrısı daha az demektir.
Başlarının çok ağrıdığını bilmiyordum, ama herkesin bir baş ağrısı daha az olması iyi
olurdu. En azından Chap'in benim orada olduğum için mutlu olduğunu biliyordum, böylece
ofisle uğraşmak zorunda kalmıyordu.

Buck ve ben de çocuklara orada oldukları sürece mutlu bir yuva sağladık.

Sanki sahte davranıyor, çok çaba sarf ediyor, onları sürekli mutlu şeyler yapmaya
zorluyor ya da onları şımartmak için alışverişe götürüyor gibi değildik (aslında Tatie'ye
bunu yaptım, ama odasının zamanı gelmişti ve önceki durum aşırıydı).

Televizyonun önünde, terasta vakit geçiriyorduk, sabahları birlikte kahvaltı
yapıyorduk, çocuklar başka bir şey yapmıyorsa akşamları da birlikte akşam yemeği
yiyorduk.

Ama eve geldiklerinde, onlar yokken en çok istedikleri şeyin eğlenmeleri ve eve sağ
salim dönmeleri olduğunu bilen iki kişi onları bekliyordu.

Ve Buck, Kale Kralı *BIKER!* olmadığında, tatlı, sevgi dolu, şefkatli ve komikti. Bütün bunlar kaba ve ciddi bir şekildeydi, ama benim için işe yarıyordu.

Beni "muhteşem" buluyordu, ama bunu her gün söyleme ihtiyacı hissetmiyordu, bu da durumu garip ya da sahte göstermiyordu.

Bana karşı sadece gerçektir. Evet, kötü yanları da dahil olmak üzere sadece kendisiydi ve bana bunu verdi, ben de (çoğunlukla) kendim olabilirdim ve beni olduğum gibi sevdiğini açıkça belli ediyordu.

Ve bana güzel bir küvet almak için elinden geleni yaptı.

Ben de kurabiye aldım ve süper havalı arabama götürdüm, belki de tüm bu motorcu kızlar ve motorcu kızların motorcu yaşam tarzındaki yeri o kadar da kötü değildir diye düşündüm.

Aslında, çoğu gerçekten çok iyiydi.

Çantaları bagaja koyup kapağı kapattım ve aniden, birinin benim alanıma girdiğini hissettim.

Çok fazla yakınımda.

Yanımda hoş olmayan bir şey hissettiğim için çılgılık attım ve aynı derecede hoş olmayan bir şey vücudumun her santimetresine yayıldı.

Ondan sonra yere düştüm.

Yatağın üzerinde tekmeliyor ve debeleniyordum.

Saniyeler sonra, bileklerimi ve ayak bileklerimi bağlayan ipler kesildi. Saçlarım yüzüme düşmüştü.

Saçımı salladım ve vücudum sakinleşti.

Yatağın yanında Bosnalı deli Imran Babić duruyordu. Olamaz.

Yatağa oturdu ve ben, korkmam gerektiğini hatırlayarak, omuzlarımı başlığa dayayarak yatağın başına doğru kaydardım.

Ama o üzerime eğilip, ağırlığını karşı kalçamdaki eline verince kaymayı bıraktım (ama korkmayı bırakmadım).

"Sen... sen...?" Yutkundum, saçlarımı yüzümden çekip önüme attım ve devam ettim, "Beni kaçırdın mı?"

"Hayır, Clara, seni kontrol ediyorum." Evet.

Kesinlikle delinin teki.

"Birini şokladın, bağladın ve kontrol etmek için bilinmeyen bir yere götürdün?" diye sordum.

Sözlüklerde "psikopat" kelimesinin yanında çizilip basılabileceğinden emin olduğum bir sırıtışla gülümsedi.

Gülümserken cevap verdi, "Benimle yemek yeme davetini kabul edeceğinden emin olamadım."

Bu hiç iyi değildi.

Gözleri vücudumu taradı ve gördüklerini beğendiğini anlamak için medyum olmaya gerek yoktu.

Bu daha da kötüydü.

Dikkatini tekrar yüzüme çevirdi. "İyi görünüyorsun Clara." O gün yarı motorcu kız gibi giyinmişim ve şimdi pişman oluyordum.

Kendi kaşmir balıkçı yaka süveterimi giymiştim, ama onu kızlarla dışarı çıktığımda aldığım dar, soluk kot pantolonla ve yine kızlarla dışarı çıktığımda aldığım sivri topuklu botlarla kombinlemiştim.

Kot pantolonun bazı yerleri yıpranmış ve yırtılmıştı ve striptizcilerin iş dışında ve bazıları iş sırasında benim botlarımı giydiklerinden oldukça emindim.

Botlar çok seksiydi ve bunu biliyordum çünkü geçen hafta sonu Buck beni ve çocukları Valley Inn'e götürmeden önce onları giyip dışarı çıktığımda Gear, "Siktir, Clara, bu botlar çok seksi" demişti.

Buck ise botlara bir bakış attı, gözleri vücudumun geri kalanını süzdü ve sonra çocuklarının önünde bana bir kez daha ıslak bir öpücük kondurdu.

Belli ki Bosnalı deliler de görev dışı striptizci botlarını seviyorlardı. "Uh... teşekkürler," diye mırıldandım.

Kalçasını benim kalçama yaslayarak hareket etti ve ben gerildim. "Senin için endişeleniyordum," dedi bana.

"İyiyim," diye onu hemen teselli ettim. "Gerçekten iyiyim. Hayatım güzel. Bir işim var. Bir arabam var. Bir erkek arkadaşım var. Her şey harika."

Kafasını salladı ve gözleri tuhaf bir ifadeye büründü. "Arkadaşını özlüyorsun."

Kalbim bir an durdu ve ona baktım.

"Arkadaşımı mı?" diye fısıldadım.

"Tia," diye korkutucu bir şekilde fısıldadı. Aman Tanrım.

Tia hakkında ne biliyordu?

"Tia mı?" diye sordum ve o başını salladı. "Ne...?" Yine yutkundum. "Tia hakkında ne biliyorsun?"

"West Hardy'nin sana söylemeyeceği şeyleri biliyorum, çünkü söyleirse seni kaybedeceğini biliyor."

Kalbim yine atlamadan önce boğazıma kadar çıktı. "Buck bana neyi söylemeyecek?" diye zorla sordum.

"Birkaç hafta önce, Tia Esposito'nun arabasının bir ikinci el araba satıcısına satıldığını. Nakit para ve takas aldı. Akıllıca bir hareket, ama çok geç. Bayiden on mil uzakta, yeni arabası yol kenarında terk edilmiş halde bulundu, kapısı açık, çantaları bagajda, cüzdanı ön koltukta, kan izleri dışında ondan hiçbir iz yoktu."

Tanrım.

Kan mı?

Tanrım!

Bu iyiye işaret olamazdı.

Bu iyi bir şey olamazdı.

Gözlerimi kapattım, ellerimi yüzüme koydum ve başımı eğdim. "Hayır," ellerime fısıldadım, gözlerim yaşlarla doldu.

"Evet," diye fısıldadı o da.

Ellerimi indirdim ve yüzümden bir damla gözyaşı süzülürken ona baktım. Bakışları gözyaşımı takip etti, sanki ağlamamı görmekten zevk alıyormuş gibi.

Bosnakça bir şeyler mırıldandı ve elini kaldırdı, parmağını kıvırdı ve ürpertici bir saygıyla eklemiyle gözyaşını izledi.

Başımı çekince eli düştü.

"Çok kan vardı Clara, çok fazla," diye devam etti.

Boğazım düğümlenirken dudaklarımın titrediğini hissettim ve o, parlayan gözlerle dudaklarımı izledi.

Yutkunarak sordum, "Buck bunu biliyor mu?"

"Herkes biliyor, güzelim, sen hariç herkes. Tucker ve Sylvie Creed bu işi Aces için yapıyorlar. Olay yerine kendileri gittiler ve dört hafta önce Hardy'ye her şeyi bildirdiklerinden eminim."

Dört hafta mı?

Dört hafta mı?

"Nerede oldu bu?" diye sordum.

"Nevada."

Seattle'a giderken. Güvenli
bir yere giderken.

Benim fikrim.

"Onu buldular mı?"

Kafasını salladı. "Hayır, güzelim." Bana öyle demesi de ürkütücüydü.

Aslında, onunla ilgili her şey ürkütücüydü ve en iyi arkadaşım ile ilgili kötü haberleri öğrendiğimde ürkütücü şeylere ihtiyacım yoktu.

Hayır.

Hiçbir zaman ürpertici şeylere ihtiyacım olmadı.

"Buck neden bana söylemedi?" Ona, cevabını bilmesinin imkansız olduğu bir soru sordum.

Ama yine de cevap verdi.

Bana daha da yaklaştı ve eğildi, o da ben başlığa doğru çekildim.

"Sen. Erkeklerle ihtiyaç duyuyorsun. Hardy'ye ihtiyaç duymanın sebebi buydu. O bunu biliyor. Sen..." Elini kaldırdı, ben daha da geri çekildim ve o elini indirdi, "bir erkek seni yanında tutmak isteyecek. O da istiyor. Bu yüzden sana söylemeyecek."

"Buck'la Tia için birlikte değilim," diye fısıldadım.

O daha da yaklaştı ve ben geri çekilemedim çünkü gidecek yerim yoktu.

"Hepimiz birbirimizi kullanırız, Clara. Sana bilmen gerekenleri anlattığıma göre , sana bilmen gerekenleri söyleyeceğim. Sonra gitmekte özgürsün. Adamlarım arabana getirdiler. Dışarıda bekliyor. Ya da kalmakta özgürsün. Bu senin seçimin olacak. Ama bilmen gereken şey, *beni* istediğin gibi kullanmandan memnun olduğum ve karşılığında ben de *seni* istediğim gibi kullanacağım. Sana bakacağım. Sana güzel şeyler alacağım. Sana değer vereceğim. Şimdi, bunu düşünmen için seni yalnız bırakacağım. Kalabilirsin ya da geri gelebilirsin. Seni bekleyeceğim."

Sonra bana çok yaklaştı, vücudum kaskatı kesildi, yüzünü boynuma gömdü ve burnu şah damarıma doğru ilerlerken kokladığını duydum.

"Güzel," diye fısıldadı.

O başını kaldırıp bana psikopatça sırıtışını gösterip ayağa kalkıp odadan çıkarken ben titredim.

Kapıya bakakaldım ve kıpırdamadım.

Odayı incelemem biraz zaman aldı.

Güzel bir odaydı. Ağır mobilyalar, koyu renk ahşap, ipek perdeler. Pahalı.

Neredeyse gösterişli.

Karanlık.

Boğucu.

Yatağın ayak ucunda, anahtarlığımın yanında duran çantamı gördüm.

Döndüm, yataktan aşağı koştum, onları kaptım ve oradan kaçtım
oradan kaçtım.

GÜNEŞİN ALTINDA YAŞIYORSUN

O kadar kötü durumdaydım ki, Babić'in evinden ayrıldığım da nerede olduğumu anlamam uzun zaman aldı.

Bu da daha da kaybolduğum anlamına geliyordu.

Tanıdık bir yere ulaştığımda, kendimde değildim, berbat bir haldeydim.

Kaçırılmışım.

Tia'nın arabası bulunmuştu, içi kanla doluydu. Buck bunu biliyordu ama bana söylemedi.

Ace in the Hole'un büyük otoparkından geçip, normalde park ettiğim deponun arkasındaki yükleme alanına gittim.

Şans eseri, ya da belki de şans eseri değil, Buck ofisimden çıkarken beni gördü.

Bunu biliyorum çünkü park ederken onu kapıdan çıkarken gördüm, yürüyüşü hızlı ve kararlıydı.

El frenini çektim, kontağı kapattım ve titrek bacaklarla arabadan indim. "Siktir, bebeğim, nerelerdeydin?" diye bağırdı yaklaşırken. "Tucson'daki Safeway'e

Tucson'daki Safeway'e gidip satın almak için mi?"

Yüzümü iyice görebilecek kadar yaklaştığında konuşmayı kesti. Sonra ben kapıdan çıkıp kapıyı çarptığımda koşmaya başladı, gözlerim ona kilitliydi.

O bagajın etrafından dolaşırken ben de vücudumu ona doğru çevirdim ve sonra o oradaydı, bir eli çenemde, diğer eli kalçamda, boynu eğik. Vücudunun ısını hissedebiliyordum ve gözleri yüzüme keskin bir şekilde bakıyordu.

"Konuş," dedi keskin bir sesle.

"İmran Babić beni Safeway'in dışında kaçırdı," diye fısıldadım. Eli çenemde gerildi ve gözleri ateşlendi.

Yılan kıpırdanıyordu.

"Bana Tia'dan bahsetti." Hâlâ fısıldıyordum.

Bunun üzerine gözlerini kapattı, dudaklarını inceltip başını geriye doğru eğdi ve yüzünü gökyüzüne çevirdi.

O

biliyordu.

Biliyordu.

Bunca zamandır biliyordu.

Haftalarca.

Ve Buck, dünyadaki en iyi arkadaşımın, *ruh ikizimin* tehlikede olduğunu biliyordu...

Ya da daha kötüsü.

"Buck," diye fısıldadım, ellerimi kaldırıp tişörtünü yumrukladım, o da başını eğdi ve gözleri benimkilere baktı. "Kan," diye inledim, sonra yüzümü ellerimin arasına alıp tişörtüne gömdüm. "Çok kan buldular," diye göğsüne ağlayarak fısıldadım.

Çenemdeki eli ensemin arkasına kayd ve kalçamdaki eli beni kendine doğru çekti.

Başımı geriye attım ve "*Neden bana söylemedin?*" diye bağırdım.

"İşte bu yüzden sana söylemedim, bebeğim." Boynumu sıktı ve yüzünü yüzüme yaklaştırdı. "*O* bulunamadı. Sadece arabası bulundu. Eğer öğrenirsen, kafan karışır diye düşündüm."

"Kan ona mı aitti?" diye bağırdım ve o beni kendine doğru çekerek boynumu daha sıkı sıktı.

Cevabım belliydi, ama o "Evet" diye fısıldayarak bunu doğruladı.

Gözlerimi kapattım ve başımı eğdim, alnım onun göğsüne çarptı.

"Hiçbir şey ifade etmiyor, bebeğim," dedi başımın üstündeki saçlarıma. "Hiçbir şey. Beni dinle. Hiçbir şey ifade etmiyor."

Onu görmek için tekrar geri çekildim.

"Kan. Terk edilmiş araba. Geride bırakılmış çantası ve çantaları. *Başka* ne anlamına gelebilir?" diye bağırdım.

Beni nazıkçe sarsarak yüzünü tekrar yüzüme yaklaştırdı.

"Bu, ceset bulamadığımız anlamına gelir. Ceset bulamadık, umudumuz var. Ve lanet olsun bebeğim, umutların yeterince boktan bir hale geldi, çamurda sürüklendi ve mahvoldu, ben de sana bir başka lanet darbe daha indirmek için can atıyordum."

Dudaklarım açıldı ve onun gözlerine bakarken, söyledikleri beni sardı.

Umutlarının boktan hale getirilmesinden yeterince sıkıldın...

Dünyam *yine* çöküyordu, ama Buck, uzun boylu, güçlü, yetenekli ve benim olan Buck, tam *burada*, bana bunları söylüyordu.

Bir başka lanet darbeyi vuracak kişi olmak için pek de hevesli değildim. İçimi kaplayan bir duygu.

Sıcak.

Ve tatlı.

En iyi arkadaşım hakkında her şeyi bilmek istediğimi söyleyebiliriz, kötü olsa bile.

Buck'ın bunu paylaşmamasının nedenini anladığımı da söyleyebiliriz.

Ve paylaşmadı, çünkü doğduğumdan beri, ben darbe üstüne darbe almıştım.

Bu yüzden, o şimdi hayatımda beni bir darbeden koruyan ilk insandı.

"Buck," diye fısıldadım.

"Tucker ve Sylvie bu işin peşinde. Gash de bizimle ittifak halinde olan ülkenin her eyaletindeki tüm motosiklet kulüplerine ulaştı ve onlar da bu işin peşine düştü. İki adamımı gönderip, izini sürmelerini istedim. İz soğuk ama onlar hala dışarıda, her taşı çevirip duruyorlar. Scott'ı bile aradım, duyduğu her şeyi bana bildirmesi için onu uyardım. Bütün bunları yaptım ve umut olduğu sürece yapmaya devam edeceğim."

Umut olduğu sürece.

"Tucker ve Sylvie mi?"

"Onlar özel dedektifler. İşlerinde iyiler. Phoenix'in en iyileri."

Phoenix'in en iyileri.

Bu da şüphesiz Phoenix'teki en pahalı dedektifler oldukları anlamına geliyordu.

Ve Tia'yı bulmaya çalışıyorlardı, muhtemelen iyilikten değil (yani bedavaya).

Aces'in müttefiki olan tüm MC'lerden bahsetmiyorum bile. Yolda olan Aces kardeşleri.

Rayne Scott'ı bile aramıştı. Bana umut vermek için.

Umut.

Hepsi beni *umutlu* tutmak içindi.

Beynimin elime hareket etmesini söylediğini fark etmeden önce, elimi hareket ettirdim, göğsünden boynuna, saçlarına doğru kaydardım.

Sonra başını birkaç santim çekip, aynı anda parmak uçlarımda yükselerek, ağzım onun ağzıyla çarpıştı.

Dudakları açıldı, dilim içeri kaydı ve öpücüğümle, Imran Babić'in bana söylediği bilgiden beni koruduğu ve Buck'ın bana umut vermek için elinden geleni yaptığı için ne kadar minnettar olduğumu tam olarak iletmek için her türlü çabayı gösterdim.

Bu çabamda büyük başarı elde ettim ve Ace in the Hole Home Improvement and Contracting'in rıhtım alanında ateşli ve yoğun bir şekilde öpüşmeye başladık.

Dudaklarımız ayrıldığında, kolları beni sıkıca sarmıştı ve başımı uzaklaştırmama izin verdi, ama beni bırakmadı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım, dudaklarımın tekrar titrediğini hissederek.

"Bu sözler çok hoş, güzel, ve minnettarım, ama bana teşekkür edecek bir şey yok. Sen benim kızıma, evime, işime ve bana bakıyorsun. Anlaşmamız, sen bana bakarsın, ben sana bakarım, ve ben de bunu yapıyorum."

"Ben sana bakmıyorum," dedim sessizce.

"Bebeğim, temizlemem gerekmeyen temiz havlularım var. Yatak odamın zemini görünüyor. Saçların kucağымda uyuyakalıyorsun. Kızım sonunda güvenebileceği birini buldu. Oğlum, beni terk ettiklerinde babasının evde yalnız kalmadığını bilerek rahatlayabilir, çünkü yanında sevdiği biri var. Çalıştırdığım herkes ve Ace'e uğrayan her kardeş, yüzlerinde bir gülümsemeyle geliyorlar çünkü kahve, kek ve seni bekliyorlar. Sipariş ettikleri şeylerin depoda olacağını ve maaşlarının zamanında geleceğini biliyorlar. Bana bunu düzenli olarak veriyorsun ve her seferinde çok tatlı oluyor. Senin için iyi bir hayat Pop-Tarts etrafında dönüyor. Anlamıyorsun, ama bu benimle ilgilenmek demek, Toots.

"Oh," diye fısıldadım.

Gülümsedi ve fısıldayarak cevap verdi, "Evet, *oh*."

Başımı eğdim, çevirdim, yanağımı göğsüne dayadım ve kollarımı omuzlarından beline doladım.

Buck, konuşmadan önce bir süre ona sarılmama izin verdi.

"Bütün gün güneşin altında sana sarılıp durmaktan mutluluk duyarım, Toots, ama bir salak kadınımı kaçırdı ve ben bu konuda bir şeyler yapmalıyım."

Oh, hayır.

Başımı geriye eğip ona baktım.

"Bana zarar vermedi, sadece... şok tabancasıyla vurdu ve beni bağladı, beni korkuttu ve... ürpertti. Bana 'güzelim' dedi ve

Tia için üzüldüğümde bundan zevk aldığını düşünüyorum. Sonra bana onun kız arkadaşı olmamı istediğini söyledi, ama bu benim seçimimdi. Oradan yürüdüm, ya da *koştum* ve kimse beni durdurmaya çalışmadı."

Bitirdikten sonra, West Hardy ile tüm bunları paylaşarak ne düşündüğümü merak ettim.

Bunu yapmamam gerektiğini biliyordum.

Ve bunu bildiğim için, kollarımda bir yılan tutuyordum ve çok çabuk bir şekilde onu nasıl sakinleştireceğimi öğrenmem gerekecekti.

"Sana *şok verdi*

mi?" Oh oh.

"Şey..." diye mırıldandım.

"Lanet olsun," diye mırıldandı ve beni saran kollarını gerdi.

"Buck..." diye başladım ama kolları tekrar gerginleşince durdum.

"Bebeğim, paylaşacağım çünkü paylaşmazsam endişeleneceksin. Esposito gibi bir pislik, kendini olduğundan daha büyük sanan orta kademe yönetici ve onun saçmalıkları büyük adamı sinirlendiriyor, ben gidip onu dövüp bayılttırabilirim. Bosnalılar ise hayır. Bosnalılar planlama gerektirir. Adamlarımın desteğiyle oraya gidip Babić'i dövmeyeceğim, Ace'yi ve etrafındaki her şeyi C4 ile havaya uçurmak istemiyorsam, patlayıcılar patlamadan önce benim ve adamlarımın boğazları sıkılmış cesetleri Dive'da yatıyor olacak."

Şaşkınlıkla nefesimi tuttum ve o konuşmaya devam etti.

"Bu yüzden plan yapıyorum ve bu işin geri tepmesini önlemek için gerekli önlemleri alıyoruz. Ve bu işin geri tepmesini önlemek için gerekli önlemleri alacağız. Ama sen, ben yanlarında olmadığımında yanında bir kardeşin var."

Yine mi bu?

"Buck..." diye başladım ama kolları tekrar gerginleşince, bu sefer nefesimi keserek, durdum.

"Clara, bebeğim, bu konuyu benimle tartışmaya kalkışma bile. konuşmayı düşünme bile."

"Tamam," diye hemen hırıltılı bir sesle cevap verdim ve o kollarını gevşetti, böylece konuşmaya devam ettim, bu sefer normal bir şekilde. "Ama gitmeden önce, başka bir anlaşma yapabilir miyiz?"

"Anlaşmaya bağlı." Tahmin etmiştim.

"Tia hakkında bildiklerini bilmek istiyorum ve bunu öğrendiğinde bana da söylemeni istiyorum. Ama Bosnalılarla savaşmanın olası sonuçlarını bilmek istemiyorum."

"İlki olmaz, sonuncusu olur." Kaşlarımı kaldırdım ve "Anlamadım?" diye sordum.

"Arabanı seviyorsun, işini seviyorsun, çocuklarımı seviyorsun, evimi seviyorsun ve yatağımı paylaşmayı seviyorsun. Seni haberdar ediyorum, çünkü yüzünü göğsüme gömüp ağlamana neden olacak bir şey olursa, bebeğim, o boktan şeyi sevmezsin ve bulutların altında dolaşırsın. Bulutla ben ilgilenirim. Bilmen gerekenleri sana söylerim. O zamana kadar, hayatımın anlamı, senin güneşin altında yaşaman."

Aman Tanrım.

Olan oluyordu.

Tanrım!

Bulutla ben ilgileneyim.

Ona baktım, bunun gerçekleştiğini biliyordum.

Hayatımın anlamı... Güneş

ışığında yaşıyorsun.

West Hardy'ye aşık oluyordum.

Ve bu duygunun ne olduğunu biliyordum, Rogan'ın bana gerçek olduğuna inandırıp sonra da ezip geçtiği şey değildi.

Bu gerçekten gerçektir. Bu

gerçektir. İşte buydu.

Bu aşktı.

Bir motosikletçiye aşık olmuştum.

Artık gerçekten, resmen bir motorcu kızdım.

Aman Tanrım!

Bu hayatı isteyip istemediğimi bilmezken, nasıl oldu da bir motosiklet kulübünün başkanına aşık oldum?

Beni bir kez daha sıktı.

"Anlaştık mı?" diye sordu, benim kafamdaki kargaşadan hiç haberi olmadığı belliydi.

Konuşamadım, bu yüzden başımı salladım.

"Güzel, o zaman bir tane daha ver bana bebeğim, yapmam gereken işler var." "Buck."

"Ne?"

Ona baktım, içimi sıcaklık ve tatlılık kapladı, ama bununla birlikte korku da hissettim.

Ona aşık oluyordum.

Ama o anda, kaçırdıktan sonra, Tia'nın durumunun çok iyi olmadığını öğrendikten sonra, o da bana aynı şeyi yapmazsa dayanamazdım.

Yani aşık olmak.

O, benim onun evine, ofisine, çocuklarına, cinsel ihtiyaçlarına ve havlularına baktığımı söylemişti.

Kalbinde bir yerim olduğunu söylemedi. Bu yüzden onun sorusuna tek bir cevabım vardı.

"Hiçbir şey," diye fısıldadım, parmak uçlarımda yükselip ona bir öpücük daha kondurdum.

VİZYONLU BİR ADAM

Çarpma sesini duyduğumda başımı çevirdim ve Buck'ın eli kayarak popomun yanaklarını kavradı.

"Sorun yok, bebeğim," diye mırıldandı. "Sadece biraz gürültü yapıyorlar." Aşağı baktım ve ona yaslanarak rahatladım.

Daha doğrusu, *daha gürültülü* demek istedi, ama onu düzeltmeye gücüm yetmedi. Az önce seks yapmıştık, iyi seks, *harika* seks, Dive'daki odasında.

Oda eskisi kadar pis olsa da, onunla birlikte olmak güzeldi.

Mutlu bir şekilde nostaljik hissettim çünkü her şey burada başlamıştı. Bu oda.

Bu yatak.

Onunla aşık olmaya başladığım yer burasıydı.

Tia'yı öğrendiğim gün, kendimi kaptırdığımı fark etmemin üzerinden üç hafta geçmişti.

Ve o üç hafta boyunca, buna karşı koymaya çalıştım, korktum. Ama aşık oldum.

Olan olmuştu.

Gerçekleşmiş bir olguydu.

West Hardy'ye aşıktım.

O üç hafta boyunca hayatın akışından başka hiçbir şey olmadı. Kaçırılmadım. Kimse onun çocuklarından birine saldırmadı. Öfkeli babalar kapımıza gelmedi.

Buck velayet davası açmış ve Kristy bu konuda öfkesini Tatiana'dan çıkarmıştı, ama ben şüpheleniyordum (o hiçbir şey söylememiş, kız kardeşi, babası ve benim için sert bir tavır takınmış olsa da), Gear, o ve Knuckles kavga etmek için can atarak arabayla gelmediler.

Tatiana ve Gear evde başa çıkmaya çalışıyorlardı.

Tatiana, çünkü ilk kez kardeşi dışında onu dinleyen biri vardı ve Tatie'nin hayatında ben çifte tehdit oluştuyordum. On altı yaşındaki bir kıza mantıklı konuşma yapma konusunda daha önce bilinmeyen bir yeteneğim vardı ve onun dinlemeye ihtiyacı olan tüm zamana sahiptim.

Ama Debbie, Minnie, Lorie ve Pinky de ona mesaj atıyor, komik gifler veya eğlenceli TikTok videoları gönderiyorlardı.

Tüm bunlar ona yalnız olmadığını hissettiriyordu. Uzakta olabilir, ama evde onu öznlüyor ve seviyorlardı.

Ve son olarak, Tia hakkında (bildiğim kadarıyla) hiçbir haber yoktu.

Ancak, adet dönemim başlamış ve bitmişti. Lefty, gecikmenin muhtemelen streten kaynaklandığını söylemişti. Ve şimdi doğum kontrol hapı kullanıyordum.

Ama olan tek şey buydu. Hayattaki büyük haberler, velayet davası ve hamilelik korkusunun sona ermesi.

Gerisi sadece iş... yemek... aile... arkadaşlar... seks... Buck... hayat. Ve Tia hakkında hissetmemeye çalıştığım (ve başaramadığım) rahatsız edici endişenin dışında hayat güzeldi.

Şimdi Perşembe günüydü ve nedense üyeler büyük partilerinden birini düzenlemeye karar verdiler.

Kızlardan öğrendiğime göre, bu onların sık sık yaptıkları bir şeydi.

Partinin konusu herhangi bir şey ya da hiçbir şey olabilirdi. Bir teması olabilirdi, örneğin bira ve sosisli sandviçler, yaşlı bayanlar da yan yemekler ve tatlılar getirirdi, ya da herkesin istediğini yapabileceği bir parti olabilirdi, örneğin pizza sipariş edilirdi ve erkek kardeşler dışarı çıkıp yarım düzine fiçı bira getirirdi.

Ne olursa olsun, haber yayılırdı ve tanıdıkları herkes (ve tanıdıklarının tanıdıkları herkes) gelirdi, sarhoş olur, sunulan yiyecekleri yer, fiçılardan (veya barın arkasındaki sonsuz içki stoğundan) içer, içeride ve dışarıda müzik dinler ve gürültü yaparlardı.

Buck ve ben saatlerdir oradaydık.

Bu sefer konu, Chap'in "dünyaca ünlü, çift porsiyonlu cheeseburgerleri" idi. Muhtemelen dünyaca ünlü değillerdi, ama ben onların olağanüstü olduğunu düşünüyordum. Worcestershire sosuyla ezilmiş, Lawry's baharat tuzu serpilmiş, mükemmel şekilde ızgara yapılmış etten oluşan bu burgerleri çift katlı olarak yemekten başka seçeneğiniz yoktu. Çünkü birinde eritilmiş çedar peyniri, diğesinde eritilmiş İsviçre peyniri vardı.

Sonuç muhteşemdi.

Ayrıca Aces ile parti yapmanın harika olduğunu da keşfettim.

Bira içtim, lezzetli bir burger yedim, tekila içtim, herkesle sohbet edip güldüm, çünkü neredeyse herkesi tanıyordum ve onlar da beni tanıyordu, ve birkaç bilardo oyunu çok kötü oynadım.

Bazen bunu (tabii ki bilardo oynamayı değil) Buck'ın kolu boynuma dolanmış, göğsüm onun yanına bastırılmış, kolum beline dolanmış, bir elimde bira, diğer elimde onun elindeyken yapardım. Yudumlar, sohbet eder ve gülerdik.

Bazen kızlarla ya da erkeklerle birlikteydim, ama Buck'ı bulurdum, onu, uzun boylu, güçlü ve yakışıklı, kendi insanları arasında, *bizim* insanlar arasında, hem havalı hem de seksi görürdüm ve o sıcaklık içimi kaplardı.

Ya da genellikle güldüğümde onun gözlerinin üzerimde olduğunu hissederdim. Kafamı çevirip onun bakışlarıyla karşılaştırdım ve o tatlı heyecanı hissederdim.

Sonunda beni buldu, elimi tuttu ve beni Dive'a götürdü, insanların konuştuğu, güldüğü, shot içtiği, sigara (ve başka şeyler) içtiği, poker ve bilardo oynadığı ortak alandan geçtik ve gözlerimi başka yere çevirmeme rağmen, insanların öpüştüğünü ve hatta tam anlamıyla cinsel ilişkiye girmekten iki saniye uzaklıkta olduğunu gördüm.

Başka bir deyişle, Aces partiyi bilirdi ve adlarının da ifade ettiği gibi, herkes uçuyordu.

Buck beni odasına götürdü, kapıyı kapattı ve sonra beni yatağa götürdü. yatağa götürdü.

Şimdi ikimiz de çıplaktık, Buck sırt üstü yatıyordu, ben üstüne uzanmıştım, çarşaf belimize kadar inmiş, bacaklarımız birbirine ve çarşafa dolanmıştı ve ben mutluydum.

Tia için endişeleniyordum.

Bu beni kemiriyordu ve Buck'ın neden paylaşmadığını daha da iyi anlıyordum.

Çünkü o korku her zaman oradaydı, o gizli akıntı.

Daha önce, tutunabileceğim tek umut, onun Seattle'da güvende olduğu ve kahve servisi yaptığıydı.

Şimdi, Buck haklıydı, umut vardı, çünkü nerede olduğunu bilmiyorduk.

Ama durumu kavramak daha zordu, çünkü bulunduğu yerde (ve hala *orada olduğuna* inanmak zorundaydım), çantası, telefonu, arabası, parası ve kanının büyük bir kısmı yoktu.

Beni bundan korumak istemişti. Ve kendi hatası olmadan başarısız olduğunda, neden denediğini tamamen anladım.

Velayet savaşı konusunda endişelendim.

Tatie oradan çıkmalıydı ve Gear için de işler pek iyi gitmiyordu. Tatıe için durum çok kötüydü ve Gear onu korumaya çalışıyordu, karşılaştığı sorunlar hakkında pek konuşmuyordu. Ama görünüşe göre Kristy, yaşadığı mutsuz hayatın acısını iki çocuğundan çıkarıyordu.

Ve Knuckles tam bir pislikti. Ama bankada param vardı.

Borç tahsildarları ensemde değildi.

Ve Buck'ın banyosunda bir şişe köpük banyosu vardı (kendimi şımartmak için yaptığım ilk satın alma).

Ayrıca bir küvet ve şimdi de yeni bir lavabo dolabı vardı. Buck'ın kendi yaptığı bir lavabo dolabı. Çift lavabolu daha büyük bir lavabo dolabı (Swarovski kristal kulpları yoktu, ama kimin umurunda? Yeni lavabo dolabı *muhteşemdi* ve banyoyu *muhteşem hale* getirmişti) çünkü Buck, "muhteşem" bir lavabo dolabı olmadan "muhteşem" bir küvetimiz olamayacağını söylemişti.

"Ve zaten, bebeğim," demişti, "senin bir sürü kadın eşyan var." Öyleydi, ama saklayacak yer kalmayacak kadar çok değildi.

Ancak, ne demek istediğini anladım.

Artık genişleyebilirdim.

Ve son olarak, ama en önemlisi...

Aşıktım.

Buck'ın vücudunu yukarı kaydurdım ve yüzüne baktım. Tanrım, ne kadar yakışıklıydı.

Elimi kaldırıp gözlerinden çıkan çizgileri takip ettim, sonra aşağı doğru, parmaklarım sakalında kaydı.

"Bebeğim," diye mırıldandı ve dikkatim sakalından ona kaydı. "Evet?" diye sordum.

"Aklında ne var?" diye sessizce sordu.

Gülümsedim ve bakışları ağızıma düşerken, parmakları da popomun yan tarafında gerildi.

"MC'nin kadınları kullanma amaçlarından birini anladım," dedim ve o da dikkatini tekrar gözlerime verdi.

"Evet?"

Gülümsemem daha da genişledi. "Sizin gibi erkeklerin hayranları var." O da gülümsedi. "Anladın mı?"

Başımı salladım, yüzümü yaklaştırdım ve fısıldadım, "Çok fazla." "Bazı sürtükler sadece motorcuları seviyor," dedi.

Başımı yana eğdim ve sessizce güldüm.

"Bunu görebiliyorum," dedim ona. "Ayrıca bedava bira, esrar, shotlar, dünyaca ünlü, çift porsiyonlu cheeseburgerleri ve bunlardan birazını elde etmeyi de seviyorlar. Ve anladığım kadarıyla, hepsini eşit ölçüde seviyorlar."

"Eğlenmeyi bilmeden hayatı yaşayamazsın." "Ben de öyle düşünüyorum."

Gülümsedi, başını kaldırdı ve dudaklarını benim dudaklarıma değdirdi.

Dudaklarını orada tutarak fısıldadı, "Bunu seviyorsun, Toots." "Ben de," diye fısıldadım.

Biraz yukarı çekildim ve alnına düşen saçları geriye attım, sonra parmaklarımı başının yan tarafına kaydırdım. Üzerine daha fazla eğildim ve dudaklarımı dudaklarına değdirdim.

İki elini de kaldırıp saçlarımın kenarlarını geri çekti ve dudaklarımın dokunuşunu sıcak, yoğun bir öpücüğe dönüştürdü, dizini bacaklarımın arasına soktu, uyluğunu yukarı kaldırıp benim sıcaklığımın üzerine koydu ve ben de göğsümü onun göğsüne bastırdım.

Dudakları benimkilerden ayrıldığında "Sıcak" diye mırıldandı.

Aşağı kayarak yanağımı omzuna dayadım. Eli, popomda rastgele desenler çizmeye başladı. Elim yukarı kalktı ve göğsündeki ^{GEAR} yazısını izledim.

"Tatiana için bir dövmen var mı?" diye sordum.

Cevabı sağ kolunu kaldırmak oldu. Bakmak için yanaştım ve diğer eliyle bileğinden başlayan ve kolundaki tüm dövmelerden geçerek yılanın kuyruğunu delip geçen dikenli tel sarmalını gösterdi.

"Bu Tatie," dedi ve sonra tekrar popomdaki rastgele desenlere geri döndü.

Şaşırdım ve başımı kaldırdım. "Tatie dikenli tel mi?"

Gözleri benimkilere takıldı. "Kızım beni bağlar, doğru yolda tutar, temiz tutar ve göreve sadık kalmamı sağlar."

Misyon mu?

Ne görevi?

"Pardon?" diye fısıldadım.

Beni bir an inceledi.

Sonra sordu, "Hayranlarla aran iyi mi?"

Bu soru kafamı karıştırdı, ben de "Pardon?" diye tekrarladım.

Parmaklarıyla çizim yapmayı bıraktı ve popomu avuçladı. "Hayranlarınla, bebeğim. Onlarla aran iyi mi?"

Bana bakışları, beni tutan eli, vücudunun benim vücudumun altında hissettirdiği his, bunun önemli bir soru olduğunu anlamamı sağladı.

Sadece soruyu anlamamıştım.

"Bana ne sorduğunu anlamıyorum, West," diye fısıldadım.

"Bir sürü kadın, bir sürü insan, Toots, dışarıda neler olup bittiğini gör ve yargıla. Benimkiler eğlenmeyi severler ve eğlenmeyi seven insanlarla vakit geçirmeyi severler. Takılma yok. Yargılama yok. İçki, hem de bolca. Yemek, ve kalori saymıyorlar. Shotlar. Ot. Bağırışlar. Kahkahalar. Sarhoş olup aptallaştıklarında kavga ederler. Ve kendilerine baskı yapan her şeyi sikerler. Bununla bir sorunun mu var?"

Sonuncusunu yapan o olsaydı ve ona baskı yapan ben olmasaydım, sorunum olurdu, ama artık tam anlamıyla bir motorcu kız olduğum için, ona bunu söyleyemeyeceğimi biliyordum.

Aslında bunu düşünemiyordum bile, çünkü hala kendimle barışık değildim

Bu yüzden görmezden geliyordum.

Bunun yerine, "Belki gözümden kaçmıştır, ama bağlanmış ve ağzı tıkanmış hayranlarla dolu bir minibüs görmedim

bağlanmış ve ağızları tıkanmış hayranlarla dolu bir minibüs görmedim. Ama cheeseburgerim çok lezzetli olduğu için ona oldukça odaklanmıştım. Hamburgerimi yerken bunu kaçırdım mı?"

Bana bir saniye baktı, sonra dudakları seğirdi ve "Hayır" dedi. "O zaman hayır, benim için sorun yok."

Elini kaldırıp saçımı kulağımın arkasına koyarken beni tekrar inceledi, sonra çeneme doğru ilerleyip başparmağını çıkarıp alt dudağımı okşadı.

Sonra "Bunu yapmak istemiyorum" dedi.

Sesindeki değişiklik karşısında gözlerimi kırptım.

Bu değişiklik iyiye işaret değildi. "Neyi yapmayı?" diye sordum.

"Sana bir şey vermek, dürüstçe, şu anda bana baktığın gibi bakmayı bırakmanı sağlayacak bir şey."

Vücudumun gerildiğini

hissettim. "Buck..."

"Ama sen istiyorsun."

İstiyor muydum?

Neyi istiyordum?

"Ne dediğini anlamıyorum," dedim ona. "Görüyorum."

"Neyi görüyorum?"

"Yatak odamdaki resimlere bakıyorsun, Toots, görüyorum." Ne?

Yatağın kenarında dirseğimi kaldırdım, ama ona bakmaya devam ettim ve eli yüzümden düştü.

"Buck, söylediklerin hiç mantıklı değil." Beni görmezden geldi.

"Sadece istemiyorsun, çünkü biliyorsun, sana veririm, ikimizin arasındaki ilişkiyi mahvedebilir."

Tanrım.

Bir şekilde akşam dramatik bir dönüş almıştı. Ben de bu dönüşe ayak uydurmak istemiyordum.

Gerçekten istemiyordum.

Ama bu adamı seviyordum, onunla bir gelecek istiyordum.

Bu yüzden mecburdum.

"Neden bahsediyorsun?" diye sordum. Sanki konuşmamışım gibi konuşmaya devam etti.

"Ama sana vereceğim, Toots. Sana vereceğim, ama unutma, şu anda buradasın ve bundan sonra da burada olacaksın. Ne olursa olsun."

Tanrım.

Onun böyle konuşmasından pek hoşlanmıyordum. "Buck..."

Beni kesip sözünü bitirdi.

"Babam hapiste. On yıllardır girip çıkıyor. Bir sürü şey yaptı, çoğu önemsiz şeylerdi, cezaları da uzun değildi. Ama bu sürekli devam etti, yani sabıka kaydı vardı, hem de uzun bir sabıka kaydı. Kulüp, diğer adamların pek iyi sonuçlanmayan bir duruma düştüğünde, babam bir süre hapis cezasına çarptırıldı ve şimdi muhtemelen bir daha asla özgürlüğüne kavuşamayacak."

Vücudum kaskatı kesildi ve gözlerimin büyüdüğünü hissettim. "Ne?" diye fısıldadım.

"Onu ziyarete gidiyorum. Sen benimle birlikteyken bile. Sadece nereye gittiğimi sana söylemiyorum."

Aman Tanrım.

"Onu seviyordum," dedi. "Hala seviyorum. İyi bir adamdı, harika bir babaydı. Bilmem gereken her şeyi bana öğretti. Beni ben yapan oydu. O bir asdı. Çünkü babası da bir asdı. Büyükbabam kulübün kurucu üyelerinden biriydi. Bu hayatta büyüdüm, bu hayatın bana uygun olup olmadığını hiç sorgulamadım. On iki yaşında bir motosikletim vardı. On yedi yaşında ilk Harley'imi aldım. Kulüp, annem, kız kardeşlerim, erkek kardeşimle büyük bir aileydik, her şey iyiydi. Nereye gittiğimi biliyordum. Kim olacağımı bilmediğim bir an bile olmadı."

"Tamam," diye fısıldadım.

"Sonra babam öldü. MC'ler arasındaki savaş. Aptalca bir şey, ama oluyor. Eskiden daha sık oluyordu, ama hala oluyor. Babam kulüp için bir darbe aldı. Kulübünü korumak için yapması gerekeni yapmadığını söylemiyorum, sadece onun için öldüğünü söylemiyorum. Ama bu senin yapman gereken şey. Kulübü korumak için gerekirse darbeyi alırsın. Aile parçalandı. Kulüp değil. Benim ailem. Kardeşim çıldırdı. Babamın kardeşleri için neden öldüğünü anlamadı. Gitti. Şimdi Utah'ta yaşıyor. Tanrı'yı buldu. Eskiden ondan haber alırdım, babam, annem, kız kardeşlerim, hayatlarımız, ne kadar berbat olduğumuzu düşündüğünü, babam ve annemin onu o hayatı yaşamaya zorladığını, günahkar olduğumuzu, cehenneme gideceğimizi falan söylerdi. Artık ondan haber almıyorum ve böyle olmasını seviyorum. O bir pislik.

Öyle görünüyordu.

Ben de öyle hissettiğimi söylemedim çünkü Buck konuşmaya devam etti.

"Kaçtım. Babamla çok yakındık ve her yerde onun özgür olduğu zamanların ne kadar iyi olduğunu hatırladığım bir yerde kalamazdım. Flag'e gittim. Orada Kristy ile tanıştım."

Konuşmayı kesti.

Ben de cesaret verici bir şekilde

"Tamam" dedim. Ve o tekrar

konusmaya başladı.

"Ona aşık oldum. Hemen bir aile kurmaya hazırdık. Bunun tek yolunun eve dönmek olduğunu biliyordum. Buraya, Phoenix'e. Aynı zamanda Kulübün de evine. Flag'den geri döndüm. Kristy'ye bağlandım. Burada hayatımı kurdum. Hoşuma gitti. Kız kardeşlerimden biri de bu hayata girdi, ama farklı bir şekilde. Denver'da Kulüpte üye olan bir erkek arkadaşı var. İyi bir kulüp. Adı Chaos. Diğer kız kardeşim..."

Kafasını salladı.

Bekledim.

Biraz zaman aldı, ama tekrar konuşmaya başladı.

"İki kız kardeşim de babamla çok yakındı. İkisi de ayrılıktan kurtulamadı. Ama sadece biri annemi de beraberinde götürdü."

Olamaz.

Bu hiç iyiye işaret değildi.

Yine durdu, ben de "Anneni de yanında götürdü mü?" diye sordum.

Başını salladı, ama sadece bir kez.

"Ben daha yeni ayrılmıştım ki o rayından çıktı. Neden Tatie'ye karşı sert davranabilirim?"

Son soruyu soru olarak sordu ve ben tam olarak anlamasam da "Evet?" dedim.

"Meg böyleydi. Ama çok daha kötüsü. Alkol. Esrar. Daha sert şeyler. Meg için hayat sadece eğlenceydi. Ve çoğunlukla ben de aynı fikirdeyim. Öyle. Ama bu, kendin ve ailen için elinden gelenin en iyisini yapmak zorunda olmadığın anlamına gelmez."

Ben de buna katıldım, bu yüzden Buck tekrar sessizleştğinde başımı salladım. Ve o konuşmaya devam etti.

"Onun için önemli olan, sürekli iyi vakit geçirmektir. O pisliği eve, anneme getirdi. Annem üst katta yataırken, kanepede sevişti. Kavga ettiler. Annemin eşyaları çalındı, rehin verildi. Annem onu evden attı, kardeşim eve zorla girdi, daha fazla eşya çaldı, banyoda uyudu, mutfakı kismukla doldurdu. Sarhoş oldu. Ve hepsi bu kadardı. Bir keresinde eve zorla girdi, sarhoş oldu. Sarhoş, kafası güzel, kafası karışık, her ne yapıyorsa, evi ateşe verdi. O kadar kendinden geçmişti ki, alevlerle birlikte yandı. Duman annemi de yakaladı, o da alevlerin içine girdi."

"Aman Tanrım," diye fısıldadım, bana anlattıklarından dehşete kapılmıştım.

Bana anlattığı bu korkunç, berbat, yürek parçalayıcı şeyler yüzünden dehşete kapıldım ve onun için üzüldüm.

"Evet," diye onayladı. "Kardeşim, hak ettiklerini bulduklarını söyledi. Tanrı'nın bu temizlikte parmağı olduğunu söyledi. Bana bu saçmalığı, onların taze mezarlarının başında söyledi. Sonra ona bu saçmalığı söylediği için hak ettiğini verdim. O zamandan beri ondan haber almadım. İşleri daha da kötüleştiren şey, Aces'in başının belaya girmesiydi. Burada hayat değişiyordu. Çalkantılıydı. Sonra daha da kötüleşti. Aces odak noktasını değiştirdi. Artık hayat ve istediğimiz gibi yaşamak önemli değildi. Önemli olan paraydı. Mağazamız yoktu, sadece o zamanlar tamamen kardeşlerden oluşan ve küçük bir müteahhitlik işimiz vardı. Büyük Durgunluk, kimse inşaat yapmıyordu, kimse tadilat yapmıyordu, birçok

insanın boş zamanı vardı ve paraya ihtiyacı vardı. Bu yüzden bazı işlere bulaştılar, koruma işine başladılar. Uyuşturucu ve silah."

Nefesimi tutmaya çalıştım ama başaramadım.

Buck beni duymadı.

Hikayesine odaklanmıştı, bu yüzden anlatmaya devam etti.

"Her ne kadar bunun kurulu düzene büyük bir 'siktir git' olduğunu söyleyip durdularsa da, mesele paraydı. Anlıyorum. Zor zamanlardı. Ama bu saçmalık çok aşırıydı. Uyuşturucu ve silahlar mı? Siktir. Babamın bana öğrettiği adam bu değildi. Babamın üyesi olduğu kulüp bu değildi. Büyükbabam ve amcalarının kurduğu kulüp bu değildi, böyle bir miras bırakmak için kurulmamıştı."

"MC'de büyürken baban sana nasıl bir adam olmayı öğretti?" diye sordum sessizce.

Buck'ın dikkati bana kaydı ve bakışları deliciydi.

"Kardeşlerine sadık, yaşam tarzı için savaşılmaya hazır bir adam. Evet, bu yaşam bazılarının normal olarak gördüğü bir yaşam değil. Banliyölerden, futbolcu annelerinden, masa başı işlerinden ve takım elbiselerinden çok uzak bir yaşam. Ama bu yaşamın içindeki insanlar iyi. Sağlam. Güvenilir."

Bu kesinlikle benim deneyimimdi, bu yüzden tekrar başımı salladım. Buck devam etti.

"Ve babam bana, MC'sini savunmak için kendini ortaya koymaya hazır bir adam olmayı öğretti. Babamın yaptığı her şeyin yasal olduğunu söyleyemem. Ama şunu söyleyebilirim ki, sokaklara uyuşturucu ve silah sokmakla hiçbir ilgisi yoktu ve hayatları mahveden pisliklerin kışına yalamadı. Onun MC'si, kendi seçimlerini yapan insanlarla iş yapıyordu ve kendi kurallarına göre oynuyordu, sadece ceplerini doldurmak için anlaşmalar yapmıyorlardı."

"Ama sen Aces'ten çıkmadın."

"Hayır, kesinlikle yapmadım. Bu *benim* kulübüm. Babamın kulübü. Büyükbabamın kulübü. Ve bunlar *benim* kardeşlerim. Rozetini hak edersin, bebeğim, itiraz etmezsin, çıkarır ve çekip gitmezsin. Katlanır ve MC için savaşırısın. Babam bana böyle bir adam olmamı öğretti. Ve benim çocuklarım var, rayından çıkıp hayatlarını mahvetmelerini, etraflarında bu boktan şeylerle büyümelerini istemiyorum. Sokaklarda bu boktan şeyleri bulmayı kolaylaştıran bir babayla büyümelerini istemiyorum."

"Yani sen bir şeyler değiştirdin," diye fısıldadım.

"Hayır, Toots, değiştirmedim," diye cevapladı ve midem burkuldu.

"Değiştirmedin mi?"

"Tabii ki hayır."

"Anlamıyorum."

"Ben değiştirmedim. *Biz* değiştirdik. Kardeşlerim değiştirdi. *Hepimiz* değiştirdik. Ben de bunun bir parçasıydım ve bu benim fikrimdi. Ama onlar sonunda bunu yaptılar."

"Anlamadım?"

"Bunu bilmen gerek. Ben de o bokun bir parçasıydım. Kendimi temiz tutmadım. Oyumu kullandım, oyum reddedildi, sonra oylamanın sonucuna uydum. MC'nin kararını uyguladım."

"Oh," diye fısıldadım.

"Evet," diye fısıldadı. "Ama..."

Beni kesip sözünü bitirdi. "Kız kardeşimin babasının üyesi olduğu Denver'daki kulüp mü?"

Chaos mu?"

Başımı salladım.

"Yıllar önce, onlar da aynı yolu izlediler. Kötü bir yoldu. Sonra onları temizlemek için elinden geleni yapan bir başkan geldi. Bu berbat bir durum, ama yine de gerçeği değiştirmiyor, dünyayı para döndürüyor. Kız kardeşimden Kaos hakkında öğrendiklerimden ders aldım. Parayı örtbas etmemiz gerekiyordu. Kaos da bunu yapıyordu. Bir garajları vardı ve esrar satıyorlardı. Daha da bataklığa saplandılar. Onlar bunu yaparken, onları temizlemek isteyen kardeşleri bir oto yedek parça dükkanı açtı, onu büyüttü, garajın itibarını yükseltti ve patlama yaşandı. Kardeşler iyi ve temiz bir işte çalışıyorlardı, ipoteklerini ödeyebiliyorlardı, ailelerini yetiştirebiliyorlardı, iyi bir hayat sürüyorlardı. Ben de adamları ikna ettim. Dükkanı açtık. Müteahhitlik işini kurduk. Ve parayı sakladık."

"Sen mi?" diye sordum.

"Evet, dediğim gibi, benim fikrimdi. Adamlara götürdüm. Ink, Cruise, Gash, Riot, Chap, Lynch, Slate benimle birlikte çalıştı. Böylece, başkanlık için aday olduğumda, oyları aldım. Mağazayı açtık. Mağaza iş yapıyordu, işler birikiyordu, para geliyordu, adamlar tüm bunların içinde yerlerini alıyorlardı, daha az boş zamanları vardı, işleri sıkı tutmak için diğerlerine karşı sorumlulukları vardı, işlerimizi yoluna koyduk. Chaos için işler çirkinleşti. Bizim için de kolay olduğunu söyleyemem. O bağlar, insanı bağlar ve ondan kurtulabileceğinden emin olamazsın. İtibarını yüksek tutmalısın. Kimsenin seninle uğraşabileceğini düşünmemesini sağlamalısın. Bu, herhangi bir MC'nin işleyiş şeklidir. Ama çöp ile uğraşmaya başladığında

daha fazla endişelenmen gerekir. Ona batarsan, kokusundan asla kurtulamazsın. Her zaman tehditkar olur."

Kulüpteki sorunlar.

Minnie'nin bahsettiği şey buydu.

"Yani uyuşturucu ve silah kaçakçılığına koruma sağlamıyorsunuz," dedim yumuşak bir sesle. "Hayır, Aces bu işi üstlendi. Kulüpte oybirliğiyle alınan bir karar. Popüler olmayan

"

"Yani şimdi sorun yok mu?" diye tereddütle sordum.

"Hayır, bebeğim." Başını salladı. "Tamam değil. Hala oyuna geri girmek için baskı ve zorluklar var. Ve bazıları yaptığımızın korkakça olduğunu düşünüyor. Bu yüzden sürekli bölge savaşları var, Esposito gibi pislikler bize baskı yapıyor. Tamam değil. Her toplantımızda, birinin çıkardığı belayla nasıl başa çıkacağımızı oylamamız gerekiyor. Bazen çok can sıkıcı oluyor, başka bir MC'nin üyeleri bir barda bir Ace'e sataşılıyor, sırf sıkıldıkları, aptal oldukları ya da her ikisi birden oldukları için saygısızlık yaparak bizi kızdırabileceklerini sanıyorlar. Uğraşmaya değmeyecek aptalca şeyler. Diğer zamanlarda ise, bu durumla ilgilenilmesi gerektiği için can sıkıcı oluyor. Dikkatli bir şekilde. Ama sonuçta, dükkan ve işler üretmek zorunda. Her ayın payı buna değmeli. Çünkü tek bir kardeş bile eskiden olanları unutmadı. Onlar bunu kolay para olarak hatırlıyorlar. Bazıları unutuyor, bunun sadece kirli bir iş olmadığını, başka birçok şey olduğunu da.

"Buck," diye fısıldadım, bana anlattıklarına inanamadan, bunu benimle paylaşmadığına inanamadan, benim tüm sorunlarımla, çocuklarının sorunlarıyla ve etrafında dönen tüm bu olaylarla başa çıkabileceğine inanamadan.

Sürekli.

"İyi bir hayat parayla gelir, bebeğim, işler böyle yürür." Bu doğrudu.

Rogan da kendi tarzında aynı şeyi yapıyordu.

Bu da yanlıştı.

"İyi bir hayatın ne olduğunu düşündüğüne bağlı, tatlım," dedim ve o bana baktı.

Sonra fısıldadı, "Evet."

"Neden böyle söylediğini sorabilir miyim, sana farklı bakacağımı mı düşünüyorsun?"

"Bebeğim, ben de o bokun bir parçasıydım. Onlarca yıl sürmedi, ama birkaç yıl sürdü."

"Tamam, ama şimdi değilsin."

"Evet, ama öyleydim."

"Ve şu anda değilsin. Ve kulübü temiz tutuyorsun."

"O boktan iş bana evimi satın aldı, Toots. Senin yaşadığın evi. Bana yatağımı satın aldı. Senin uyuduğun yatağı. Bunu bilmelisin."

"Tamam, şimdi biliyorum."

Bana tekrar baktı ve devam etti.

"Clara, eskiden siktiğin adam gibi bir adamı sikiyorsun." Vücudum gerildi ve

"Sikmiyorum" diye bağırdım.

"Her an, her toplantıda, oylama benim istediğim gibi sonuçlanmayabilir ve yine o duruma geri döneriz."

"Oylama her zaman senin istediğin gibi sonuçlanacak," dedim ona.

O başını salladı. "Hayır, bebeğim, her şey olabilir ve oylama sonuçları değişebilir."

"Değişmez."

"Hayatım, değişecek. Ben değiştirdim ve tekrar değişebilir."

"Sen buna izin vermezsin ve adamların da oraya gitmez. Sen onları oraya götürmedikçe ve bunu yapmayacaksın."

"Kulübü anlamıyorsun. Ya da belki de *hiçbir* kulübü."

"Hayır, ama o adamları tanıyorum ve seni tanıyorum. İki ay önce bu binaya girdiğimde, kim olduğunu öğrenmeden önce tam olarak kim olduğunu biliyordum. Adamlar vardır ve adamların liderleri vardır. Baban bir liderdi ve sana da lider olmayı öğretti. Aces'in lider olmak için gereken özelliklere sahip başka bir üyesiyle tanışmadım. Bu MC'yi devralabildin çünkü bu MC'yi devralmak için gereken özelliklere sahipsin. Ve adamların bunu benden daha iyi biliyorlar."

"Toots..." diye başladı, ama ben onun sözünü keserek konuşmaya devam ettim.

"Çatışma olabilir ve çatışmayı çözebilecek tek şey çatışmaya girmeyen kişidir. Kim olduğunuzu biliyorsunuz ve her zaman kim olmanız gerektiğini biliyordunuz. Yolunuz veya kulübünüzü nereye götürmek istediğiniz konusunda çatışmıyorsunuz. Ve diğerleri vizyonu olan bir adama çekilir. Üyeleriniz bunu hisseder ve sizin vizyonunuzu takip ederler."

"Clara..."

Onun sözünü kesmeden konuşmaya devam ettim.

"Kristy ile ayrılmanızın nedeni bu mu? O, bu hayatın ona sunabileceği şeyleri seviyordu ve senin bunu kesmeyi planladığını biliyordu, değil mi?"

"Kısmen. Asıl nedeni, eskiden çok sık çalışmak zorunda olmamamdı, istediği zaman benim ilgimi çekebiliyordu ve ben daha fazla onun yanımdaydım."

genellikle evde işleri halletmek için. Ve ben çalışmak zorunda kaldığımda, mağazada, atölyede, işlerde, ve sürekli evde olmadığım, özellikle çocuklara bakmak söz konusu olduğunda, o istediği şeyi yapmaya gidemediği için, bundan hoşnut değildi.

Gözlerimi kısarak, "Ne kaltak!" diye bağırdım.

"Bebeğim..."

"Yani kulübün uyuşturucu işine girmesine bir şey demedi mi?"

"Kulübün tüm işlerini onunla paylaştığımı söyleyemem, ama Corvette'yle kız arkadaşlarıyla öğle yemeğine gitmek ve sonra alışveriş merkezine gidip alışveriş yapmakta bir sakınca görmüyordu. O sürtüğün o kadar çok kıyafeti vardı ki, ben kendiminkileri Gear'ın dolabında saklamak zorunda kalıyordum. Onun hoşuna gitmeyen şey, benim kulüpte ya da onun hayatında dalga yaratmamdı. Para eskisi kadar düzenli akmadığında, kısa süren ama var olan bir dönem vardı. Kemerleri sıkmak zorunda kaldık. O bundan hoşlanmadı. Hayatının olduğu gibi kalmasını istiyordu. Belki de dışarıdan bir güç bunu değiştirseydi, nasıl başa çıkacağını öğrenirdi. Değişiklikte benim aktif rolüm olması onu mutlu etmedi."

"Yani o aslında zayıf, riskten korkan, kirli parayla yaşamayı seven, ama erkeğinin olduğu gibi değil, olmak istediği gibi yanında durmayı kabul etmeyen bir kaltak."

Buck yine bana baktı.

Bu sefer, dudakları seğirdi. Sonra, "Öyle bir şey, evet," dedi.

"Onunla nasıl takıldın ki?" diye bağırdım. "Bebeğim, harika bir kıcı var," dedi ve ekledi, "Ya da vardı."

Gözlerimi devirdim, sonra tekrar ona baktım ve onun sırtarak gülümsediğini gördüm. "Öyle olsa bile, kaltak kaltaktır."

"Clara, tatlım, ben on dokuz yaşındaydım, babamı kaybetmiştim, bir yıl sonra annemi ve kız kardeşimi kaybettim. Kardeşimi hayatımdan çıkardım. Ailemden uzaktaydım. Kıcı harikaydı, oral seks yapmayı çok iyi biliyordu, ben genç ve aptaldım ve beynim çoğu zaman sikimdeydi. Ve mutlu olduğunda, istediğini aldığında, o bir kaltak değil. Sadece istediğini alamadığında kaltak oluyor."

"Yine de," diye mırıldandım ve o güldü.

Ona baktım ve vücudundan yayılan sıcaklığı hissettim, gücünü hissettim ve geç de olsa, benim onun ve yaşadığı hayat hakkında ne düşüneceğimi merak ettiğini fark ettim. Muhtemelen bu yüzden bunu benimle paylaşmamıştı.

Risk almayı seven biri değildim. Her adımımı dikkatlice atardım, her adımımı ölçüp biçerdim ve endişeyle doluydu (yakın zamana kadar).

Ama o zaman anladım ki — Buck'ın odasındaki Buck'ın yatağında, Buck'ın MC'sinin takıldığı yerde yatarken — bazı riskleri almaya değerdı.

Bu yüzden bir sonraki adımımı ölçmedim ve temkinli davranmadım.

Kendimi bıraktım ve hayatın beni olmam gereken yere götürmesini diledim.

Bunu yaparken başımı eğdim ve boynunu öptüm.

Dudaklarımı orada bırakarak fısıldadım, "Yaptığın hiçbir şey, yaptığın hiçbir şey ve yapacağın hiçbir şey bana sana farklı bir şekilde bakmamı sağlamaz."

Vücudunun taş kesildiğini hissettim, ama yine de üstüne kayarak dudaklarımı göğsüne doğru kaydurdım, o da ellerini kaldırıp saçlarımı okşadı.

Bu olurken, konuşmaya devam ettim.

"Çıkış yolu olmayan, olabileceğim en dip noktadaydım ve sen bana bilardo oynamayı öğrettin, bana hamburger verdin, beni güldürdün ve sonra bana bir çıkış yolu sundun."

"Bebeğim," diye mırıldandı, karın kaslarını çalıştırarak ikimizi de kaldırdı, böylece ben onun üzerine oturmuş, ona bakıyordum.

Gözleri ateşliydi, ama ben aramıza bir el sokup onun penisini kavradığımda gözlerini kapattı.

"Senin nasıl bir adam olduğunu biliyorum, West Hardy," diye fısıldadım ve gözleri açıldı. Şimdi alev alev yanan gözleri benimkilere kilitlendi. "Ya da benim için kim olduğunu biliyorum."

Konuşurken okşadım ve elimde sertleştiğini hissettim. Elleri tenimde kaydı ve başını eğdi, böylece dudakları da göğsümde aynı şeyi yapabildi.

Okşamaya devam ettim ama parmağımın ucunu bacaklarımın arasındaki ıslaklığa kaydurdım ve göğüslerimi avuçlarken cildime karşı homurdandığını hissettim, başparmaklarının sert uçları meme uçlarımı okşadı ve bu *hoş bir* duyguydu.

Diğer kolumu omuzlarına doladım ve fısıldamaya devam ettim, "Ve o adam *benim* adamım, West."

Başını geriye eğdi ve bana baktı. "Erkeğini sikmek üzere misin, bebeğim?"

"Oh evet," diye fısıldadım, sırtarak.

"Bana bir iyilik yap, Toots."

"Ne istersen."

Ellerinden biri göğsümden ayrılıp başımın arkasına dolandı ve dudaklarımı dudaklarına yaklaştırdı.

"Sert yap," diye emretti alçak sesle, sonra ağzı benim ağzımın altında açıldı ve dili dudaklarımın arasına girdiğinde, aramızdaki elim uzaklaştı ve kendimi onun penisine sapladım.

Ondan istediği iyiliği yapmaya başladım, karşılığında kendime de bir iyilik yapmış oldum.

Ben ve o boşaldıktan sonraydı. Kollarımı ona sıkıca dolamıştım. Hâlâ onun üzerinde oturuyordum ve o hâlâ sert ve içimde derinlerdeydi. Elleri kalçalarımın ama arkadaydı, parmakları popomun etine bastırıyordu. Yüzümü gömdüğüm boynuna nefesim ağır geliyordu ve onun nefesini de hissedebiliyordum.

Ve hayatım boyunca içimde taşıdığım o umutsuzluğun tamamen yok olduğunu fark ettim

—tamamen yok olmuştu—ve dünyam tam da istediğim gibiydi.

Sorunlar vardı. Endişeler vardı. Ve bazıları çok büyüktü. Ama hayat hayattı.

Her zaman da öyle olacaktı.

Ama *benim* hayatım. Gerçek hayatım. Şimdiki hayatım. Benim dünyam. Sağlamdı.

İlk kez.

Çünkü Buck öyle yapmıştı. Çünkü

Buck bana bunu vermişti.

Ona bunu söylemek, bunun için teşekkür etmek ve son olarak, en önemlisi, onu sevdiğimi söylemek üzereydim ki, kapı aniden açıldı ve duvara çarptı.

Buck'ın başı birden yukarı kalktı ve benim boynum da döndü.

Ve kapıda duran Nails'e şok, inanamama, utanç, çaresizlik ve son olarak da öfke karışımı bir duygu ile baktım.

BEN ÖYLE SEVİYORUM

"Defol git buradan," diye bağırdı Buck, ben uzaklaşmak için gerginleşirken.

Bana izin vermedi.

Bir elinin parmakları kalçama saplandı, baskı uygulayarak beni olduğum yerde tuttu, bacaklarımın arasında oturmuş, onunla dolu halde.

Ama diğer eli uzandı ve çarşafı belime kadar sıyırdı ve gözleri Nails'i delip geçerken gövdesi benimkine bastırdı.

O, onun emrini görmezden geldi ve odaya girdi. "Parti yapmak ister misin, bebeğim?" diye mırıldandı.

Olamaz.

Göründüğünden daha da kötüydü ve zaten durum kötüydü. Kalp kırıcı derecede kötüydü.

Utanç verici derecede

kötü. İnanılmaz

derecede kötü.

Bu kötü durum, Buck'ın diğer kadınının, ona olan aşkını itiraf etmeden bir saniye önce içeri girmesi idi.

Ve durumu daha da kötüleştiren şey, kadının sarhoş olmasıydı.

"Dedim ki... siktir... *git buradan*." Buck hala homurdanıyordu.

Kadın yana kaydı, ayaklarını düzeltmek için çaprazladı ve gözleri bulanıktı, ama yine de gözlerini Buck'a dikmeyi başardı.

"O çok düzgün, tatlım," diye mırıldandı. "Parti yapmak istiyorsan, Nonna'yı arayayım. Sen öyle seviyorsun. Nonna ve ben, sana bir pah..." öne eğildi, "tee" vereceğiz.

Eğilirken sendeledi, eli uçup yatağa dokundu. Gözlerim yatağın üzerindeki eline odaklandı.

Olamaz.

Hayatta olmaz.

Ben yataktayken onun benim erkeğimin yatağına dokunmasına izin veremezdim. Bu tür şeyleri bilmek zorunda kalmıştım, ama kesinlikle görmeye katlanmak zorunda değildim.

Buck'ın üstünden atladım, çarşafı da yanımda götürdüm. Yatağın kenarında durarak, çarşafı üstüme sardım ve eğilip külotumu aldım.

Buck'ın benimle birlikte yataktan çıktığını hissettim ve kot pantolonunun yerden kaybolduğunu gördüm.

"Kadın," *hala* homurdanıyordu, "kıcını dön ve dışarı çık, yoksa seni dışarı atarım, ve sen sarhoşsun, ama sanırım beni anlıyorsun, seni dışarı atmam gerektiğinde, bu demek oluyor ki *sen... dışarı...* çıkarsın." Bitirmeden önce durakladı, "Kalıcı olarak."

Külotumu çarşafın altına soktum, ama dikkatim Buck'ın fermuarını iliklemesine ve Nails'in düzeldiğini, ama gövdesinin dönüp durduğunu fark etmeme geri döndü.

"Beni dışarı atamazsın," diye fısıldadı sarhoş, baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle.

"Kapıya yaklaşırsan, görürsün," diye uyardı Buck alçak sesle.

"Bebeğim," göz kapakları yarı kapalıydı ve bu söz bir imaydı, benim de anladığım bir imaydı, "ikimiz de beni dışarı atmak *istemediğini* biliyoruz."

Tanrım.

Eğilip kalan giysilerimi hızla toplarken midem düğümlendi.

Ve Buck harekete geçti.

Bu sefer ne yaptığını izlemedim. Giysilerimi göğsüme sıkıca bastırıp banyoya koştum ve kapıyı çarptım.

Giysilerimi giyip, artık boş olan odaya geri döndüm ve yatağın kenarına oturdum, çoraplarımı giydim ve botlarımı giymeye çalışıyordum ki Buck, Nails'i götürdüğü yerden geri döndü.

Ona baktım, sadece kot pantolonuyla ne yapıyorsa onu yaptığını gördüm, sonra botuma tekrar baktım ve fermuarını çektim.

"Bebeğim..."

"Hayır!" Onu keserek başımı salladım ve diğer botumu giydim. "Hayır, bunu konuşmayacağız. Bu olmadı. Partinin tadını çıkar. Eğlen. Ne yapman gerekiyorsa yap. Ben sadece bilmek istemiyorum. Senin evine geri dönüyorum."

"O sarhoş ve bu onu aptal yaptı, artık sorun değil," dedi Buck.

"Her neyse. Ben soru sormam, sen yalan söylemezsin. Ama bunun bir parçası da bunu tartışmak zorunda olmamam," diye mırıldandım.

Buna sessizlikle karşılık verildi.

Sonra Buck sordu, "Sen ne diyorsun lan?"

Başımı geriye attım ve ona sertçe baktım.

"Benim payıma düşen, bunu tartışmak zorunda olmamak," diye tekrarladım.

Ellerini beline koydu. "Seni duydum bebeğim, ama hala neyden bahsettiğini anlamadım."

"Ben soru sormam, sen yalan söylemezsin. Anladım." Ayağa kalktım ve kaşlarını çatmasını görmezden geldim. "Şimdi anladım. Yalanlar insanları ayırır. Yalan söylemek zorunda kalmazsan, o yalan bizi ayırmaz. Öyleyse öyle olsun. Görmezden geliriz. Ben senin evine giderim ve sen yapman gerekeni yaparsın. Bu olmadı. Olmaz. Senin için olur, ama benim için asla, *asla* olmaz Buck. Benim için *asla* olmaz. Benim payıma düşen bu. *Senin* payına düşeni alırsın, ama *bana* verdiğin bu."

Yılanın kıvrımlarını çözdüğünü biliyordum, ama umursamadım, o alçak ve ölümcül sesle, "Clara, sana bir kez daha soracağım, sonra da bana ne halt ettiğini söylemeni sağlamak için başka bir yol bulacağım." dedi.

"Onun kim olduğunu biliyorum," dedim.

"Evet, bebeğim, onu Gash'ı sürerken gördün. Onun kim olduğunu bildiğini biliyorum." "Doğru," dedim, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi, çünkü gerçekten de öyleydiler!

"Değil mi?" diye sordu, sanki öyle değilmiş gibi.

"Orada durup bana yalan söyleme, Buck."

"Bebeğim, seni uyarıyorum, bu durum beni sinirlendiriyor ve ben bunun *ne olduğunu* bile bilmiyorum."

Bu da başka bir yalandı.

Bu onu sinirlendirmiyordu.

Bir bakış ve ses tonundan, deli gibi bir nedenden dolayı, zaten sinirli olduğunu anladım.

O hala içimdeyken diğer kadını içeri girdiğinde bana kızmıştı.

"Sana inanamıyorum!" diye bağırdım.

"Neye inanamıyorsun lan?" diye karşılık verdi. "On dakika önce, amın benim sikimi sıcak ve sıkı bir şekilde sarıyordu ve sen de asla bırakmayacakmış gibi tutunuyordun, ama şimdi elimde bambaşka bir kadın var, bebeğim, bana çoklu kişilik saçmalığı yapıyorsun."

"Oh hayır, yapmadın," diye fısıldadım. Ama "Bunu bana yapma!" dediğimde fısıldamış değildim.

"Bebeğim, lanet olsun, *sen ne diyorsun?*" diye bağırdı, ve bana hiç bağırمامıştı.

Hiçbir zaman.

Hiçbir zaman.

Ve bu içimde bir şeyleri kırdı.

Ona doğru yürüdüm, göğsünü ittim, sonra parmak uçlarımda yükselerek yüzüne, onun alanına eğildim.

"Sana seni seviyorum demek üzereydim!" diye bağırdım.

Başının sarsıldığını gördüm ama bağırmaya devam ettim.

"Sonra senin... ona ne diyorsan... diğer kadın, metres, oyuncak, *her neyse*," son kelimeyi çığlık attım, "içeri giriyor. Onun *senin için* ne olduğunu biliyorum ve buna katlanmak zorunda olduğumu da biliyorum. Ayrıca, bu tür şeyleri benden saklaman gerektiğini de biliyorum. Ve şimdi güzel olan bir şey çirkinleşti ve sen orada durup *bana yalan söyleyerek durumu daha da kötüleştiriyorsun*."

"Tanrım, lanet olsun, Toots, bunu biliyorsun. Tanıştığımız ilk gece sana bunu söylemiştim. Ben *temizlik* yaparım!" diye bağırdı.

"Ne?" diye bağırdım.

O eğildi ve ben parmak uçlarımdan kalktım, yoksa öfkeli yüzü benimkine çarpacaktı.

"Ben temiz sevişirim. *Sadece* temiz sevişirim. Her şekilde temiz olabileceğim şekilde. Tırnaklar

çok kirli, o kaltak *kirlenmiş*. Ben kirli sıklamam." Bunun üzerine fısıldadım, "Ne?"

"Evet," diye cevapladı. "*Sen* temizsin."

Hareketsiz ve şaşkın bir şekilde durdum.

Kendimi toparlayıp ona, "Onu öptüğünü gördüm" dedim. "Siktir git."

"Gördüm!" diye bağırdım, öfkem tekrar alevlendi. "Kızlarla ilk kez alışverişe gittiğim gündü. Seni piknik masasında otururken, onu öperken gördüm."

"Lanet olsun," diye mırıldandı ve gözlerini kısarak devam etti, "Hayır, bebeğim, beni piknik masasında otururken Gash'i korurken gördün. Yaşlı bir kadın Ace'e vururken, bir çocuk da kendi kadını *olmayan* bir kadına vuruyor, biz de onları koruyoruz."

"Bu saçmalık," diye tısladım.

Öyle olmadığını bilsem de. Cruise'un aynı şeyi yapmak için harekete geçtiğini görmüştüm.

"Ve onu öpmüyordum. Lanet olsun, o kadının ağzı her yerde dolaşıyor. Ben kardeşlerimle o tür şeyleri paylaşmam. Onlar paylaşır, ben paylaşmam. Benim demek istediğim de bu."

"Gördüm," dedim.

"Ve sana söylüyorum, görmedin," diye karşılık verdi.

"Gördüm!"

"Clara, Nails," diye başını salladı, "çok akıllıca değil. Senin gibi kadınların ne işe yaradığını biliyorsun. Grupies dediğin kadınların ne işe yaradığını biliyorsun, eğlenmeyi seven, takıntılı olmayan, sadece parti yapmak isteyen kadınlar. Bir de Nails gibi kadınlar var. Nails, bir erkeği penisiyle yönlendirebileceğini düşünüyor. Ve yanılmıyor. Onu bunu yaparken gördüm. Uzun sürmüyor, ama sürerken zevk alıyor. Ve bunu, onu kendi amına bağımlı hale getirerek yapıyor. Amını geniş ve özgürce açıyor, bunu yaparak hiçbir erkeği *gerçekten* kendine bağlamıyor. Ve bu, onun etrafta dolaşmasıyla ilgili değil. Aptal ve hırslı olduğu için. Yüksek hedefleri var ve hedefi benim. Bu yüzden bana göz kulak olarak istediği erkekle yatıyor. Erkekler onun teklifini kabul ediyorlar, ama o bir erkekle birlikte olduğunu ve başka bir erkeğe can attığını açıkça belli ettiğinde, bunu uzun süre yapmıyorlar.

Peki o zaman.

Bu gerçekten aptalca ve hırslı bir davranış gibi geliyordu.

Buck henüz bitirmemişti.

"Yani alabildiğini alacak, bir çocuk onu içeri alacak, ama o benim peşimde. Sen kızlarla geldiğinde, Gash haber aldı, Nails'i dışarı attı ve ben onu oyalamaya devam ettim, böylece Gash ondan kurtulup Minnie'ye ulaşabildi, Nails Minnie'ye ulaşip aptalca bir şey yapmadan önce. O benim dikkatimi çekti ve Clara, bu benim dikkatimi ilk kez çektiği zamandı, ama o bunun farkında değildi. Bir şansı olduğunu düşünecek kadar aptaldı. Bu şansı değerlendirdi. Benim alanıma girdi ve ben ona izin verdim. Ama o beni öpmedi. Ben de onu öpmedim. Hayatta olmaz."

"Elini ona koymuştun," dedim ona.

"Evet, ne olmuş? Lanet pantolonunun içine sokmadım. O kaltak bana daha fazla yaklaşmasın diye yaptım."

Bu doğrudu.

Pantolonunun içinde değildi.

"Kızlar bana onun senin olduğunu söylediler."

"Kızlar, *erkek arkadaşları* kendi kışlarını kurtarmak için böyle söylediği için öyle düşünürler. O etrafta dolaşıyor ve bunu sık sık yapıyor. Bir faydası var, ya da *vardı*, şimdi artık yok. Ama bir faydası vardı, onlar da bunu kullandılar. Gash ve Cruise, ne zaman boşalmak isteseler oral seks yaptırabilmek için onun etrafta olduğunu söylemeyecekler."

Oh, tanrım.

Bu mantıklıydı.

Bunu söylemezlerdi.

Aslında, kurallar gereği *söyleyemezlerdi*.

"Ink?" diye sessizce sordum.

"Ink, Lorie'den önce onu becerdi. Ink bir kadın bulduğunda, benim gibidir."

"Ve, şey..." Tereddüt ettim, sonra devam ettim, "sen nasıllısın?"

Bana kaşlarını çattı ama cevap verme tenezzülünde bulunmadı. Hay aksi.

"Ama, şey... sen öylesin, ama Gash'i gördüğümüzde, sırf aptal dediğin biri olduğu için ona kızgındın."

"Evet," diye kısa bir cevap verdi.

"Aptal mı, Buck? Yakalanacak kadar aptal mı?"

"Söylesene, Minnie sert bir kadın olsa da, özünde iyi biridir. Nails gibi pis bir herifi vurarak onu kaybetme riskine girmekten daha aptalca ne olabilir? Ya da herhangi bir herifi?"

Hiçbir şey.

Daha aptalca bir şey yoktu.

Büyük bir hata yaptığımı fark etmeye başlamıştım. Yine de, ortalığı açıklığa kavuşturduğumuza göre... "Nonna kim?" diye sordum.

"Nonna temiz. Nonna'yı dövdüm. Onu birden fazla kez dövdüm. O burada ve senin burada olduğunu biliyor, kim olduğunu ve benim için ne ifade ettiğini biliyor, bu yüzden Nonna senden ve benden uzak durmak için yeterince akıllı."

"Sanırım..." Yine tereddüt ettim, sonra devam ettim, "Yanlış bir karar vermiş olabilirim."

Kaşları yukarı kalktı. "Öyle mi düşünüyorsun?" "Buck..."

"Artık kafan düzeldiğine göre, bilmek istediğim şey, orada durup beni sevdiğini söylerken, aynı zamanda yapmam gerekeni yapmamı söylüyordun, ve anladığım kadarıyla, sikimi istediğim yere sokmamı kastediyordun, ve onu senin içine sokmamam umurunda bile değildi."

Uh-oh.

Biker babe oryantasyonu ve eğitiminin bir yerlerde rayından çıktığına dair bir hisse kapıldım.

En azından Buck söz konusu olduğunda. "Buck..."

"Söylemeliyim ki, bebeğim, ben paylaşmam. Bu ne boktan bir şey bilmiyorum, ama beni özgür bırakıp istediğin kişiye bacaklarını açabileceğini düşünüyorsan, ben buna razı değilim."

"Bunu yapmam."

"Umarım yapmazsın, çünkü öyle düşünüyorsan, ciddi sorunlarımız var demektir."

"Bunu yapmam," diye tekrarladım.

"Güzel, o zaman neden yapmayacağını konuşmalıyız, ama benim yapmama bir itirazın yok."

"Şey..." diye mırıldandım.

"Bir dakika önce saçmalamakta sorun yoktu Clara, o zaman konuş konu

ş." Tamam, onun kızgın olduğunu hissediyordum. Bana hiç olmadığı kadar kızgındı. Bu yüzden aceleyle açıkladım, "Minnie, Lorie ve Pinky bana Profesör Higginsing yapıyordu."

"Ne?" diye sordu.

"Sana haftalar önce söylemiştim. Profesör Higgins, benim Eliza Biker Babe'imi kullanıyordu. Minnie, seni Nails ile gördüğümde yanımdaydı. Seni kaybetmemek için bazı şeyleri... katlanmam gerektiğini söylediler."

Bir saniye boyunca bana sertçe baktı, sonra elini kaldırıp parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi, elini ensesinde sıkıca tutarken tavana bakarak "Siktir lan" diye mırıldandı.

"Yardım etmeye çalışıyorlardı," dedim ona sessizce.

Elini indirdi ve başını eğerek bana baktı.

"Evet, onlar iyi kadınlar. Doğru olanı yapmaya çalıştılar. Her şeyi mahveden sendin."

"Anlamadım?"

"Yine *beni* dinlemedin. Söylediklerime dikkat etmedin ve şimdi görüyorum ki *yaptığım* hiçbir şeye dikkat etmedin."

"Buck..."

"Bebeğim, dar kot pantolonunu ve seksi botlarını seviyorum, eğer hoşuna gidiyorsa giymeye devam edebilirsin. Benim için bir şey olmaya çalışıyorsan, anlamıyorsun demektir, çünkü seni olduğun kişi için sevdim, kıcını ortaya çıkaran dar etek ve yüksek topuklu ayakkabılar, ama sen bunların kıcını ortaya çıkardığını ve bunu ne kadar iyi yaptığını hiç fark etmedin. Ben seninle oynarken sana lanet olası ikramlar sunduğum için bana teşekkür ediyorsun. Benimla oynarken, o eteği beline dolayana ve kıcını ellerime alıp seni duvara dayayıp sikene kadar, sen düzgün ve lanet olası bir kızdın.

ta ki o eteği belinden çıkarıp kıcını ellerime alıp seni duvara dayayıp sikene kadar, o zaman ateşliydin, ağızın ve amın, bebeğim, ateşli ve tatlıydın. Ve hiçbir şey değişmedi, dar kot pantolonunu ve sık beni botlarını giydiğinde bile. Dünya ve ben, sevimli kütüphaneciyi alıyoruz, ama sen benim yatağımdasın, vahşi seks kedisini alan sadece benim ve ben bunu seviyorum."

Ona bakarken tanıdık o sıcak hissi içimde hissettim ve zayıf bir şekilde "Oh" diye mırıldandım.

"Oh," diye karşılık verdi.

"Buck," diye fısıldadım.

"Hayır, Toots, hayır." Başını salladı ve benden uzaklaştı. "Aylarca oradaydım. Aylarca birlikteydik. O resim çerçeveleri hakkında bana hiçbir şey sormadın, oysa birden fazla kez onları incelediğini gördüm. O konuyu açıklığa kavuşturmak zorunda kalan bendim. Aylarca, sadece o çerçeveler değil, benim hakkımda hiçbir *şey sormadın*. şimdi öğrendim ki, aylardır beni Nails ile aldattığını düşünüyormuşsun. *Tanrım*," diye kesti. "Onu Gash ile gördüğümüzde ikimiz de oradaydık, ama sen tek kelime bile etmedin."

"Buck..."

"Sen sadece çeneni kapalı tutup, benim pislik gibi davranmama ve seninle oynamama izin vermeye hazır ve istekliydin, ama benimle oynayan ben değilim, değil mi Clara? Benimle oynayan sensin."

"Pardon?" diye fısıldarken midemin düğümlendiğini hissettim.

"Bebeğim, bir çatı altında kalmak, karnını doyurmak ve hesabında para olması için çok şey katlandığını ve yapman gereken her şeyi yaptığını görüyorum."

Bir adım geri attım.

Bana bunu söylemiş olamaz.

"Bunu bana mı söyledin?" diye sordum.

"Bu ne kadar sürecek?" diye sordu. "Tia'yı bulana kadar mı, yoksa öldüğünü doğrulayana kadar mı, sonra da alabileceğini alıp gideceksin?"

Öyle dedi.

Bana bunu söyledi.

Hepsini.

Ve benim hakkımda böyle düşünüyordu.

Bana karşı böyle düşünüyordu.

Ona aşıktım. Bunu ona bile söyledim. Öfkeyle söylemiştim, ama o beni duydu.

Ve benim hakkımda böyle düşünüyordu.

Ona baktım ve tek kelime etmedim.

Yanılmışım.

Yine yanılmışım.

Aşkın ne olduğunu hiç bilmiyordum.

Elbette, onun düşündüğüm şeyi yapmadığını, Nails ile o eylemi gerçekleştirmediğini, hatta o eylemi *hiç* yapmadığını düşünürsek, benim onun yaptığını düşündüğüm için kızgın olacağını anlayabiliyordum.

Ve bunun için *inanılmaz derecede* kızgın olacağını da anlayabiliyordum. Buna hakkı vardı. Durum tersine dönseydi ben de aynı şekilde hissederdim.

Her şeyi

mahvetmişim.

Hem de fena

halde.

Anlayamadığım şey, Buck'ın, başımı sokacak bir evim ve karnımı doyuracak yemeğim olması için onun dünyasında yaşamaya çalıştığımı söylemesiydi.

Ben öyle bir şey yapmıyordum.

Bunu yapıyordum çünkü *ona aşık* oluyordum.

Çantamın olduğu komodeye döndüm, çantayı açtım, cüzdanımı ve cep telefonumu çıkardım. Yatağa doğru yürüdüm, faturaları karıştırdım, ihtiyacım olanları aldım, ki çok fazla değildi. Zaten hiç fazla şeye ihtiyacım olmamıştı. Gerisini yatağa attım ve onun bana aldığı cep telefonunu da yanına attım.

"Clara..."

Başımı ona doğru çevirdim ama sadece bir anlığına.

Sonra gözlerimi botlarıma diktim, döndüm ve onun yanına doğru yürüdüm.

Ama o yöne doğru yürüdüm çünkü kapı

orada

oldu Parmaklarını kolumun üst kısmına doladı ve ben durdum. "Siktir, Clara..."

ğ u Acımasızca, onun tutuşundan kurtuldum. "Yeni ofis kızın Bayan

içind

i.

Jimenez'e, bir şeyi nerede bulacağı konusunda sorusu varsa ona sormasını söyle. Onu geri arayacağım."

"Tanrım, bebeğim," dedi ve beni tekrar yakaladı. O anda

gözlerinin içine baktım.

"Bitti, West. Ben gidiyorum. Beni istediğin yerde tutabilirsin, ama istemediğim yerde kalmaya zorlayamazsın."

"Bebeğim..."

"Elini çek benden." "Tatlım..."

"*Elini benden çek!*" diye bağırdım.

Elini benden çekmedi. Beni önüne çekmeye çalıştı. Ben izin vermedim.

Vahşi bir hareketle kendimi kurtardım.

Sonra hızlıca koştum.

Yüksek topuklu botlar giyiyordum, ama Buck çıplak ayakla, çıplak göğüslüydü ve Ekim ayı sonlarında çocukları sarhoş, azgın ve eğleniyorlardı, bu yüzden onların dikkatini çekmek kolay değildi.

Bu yüzden kaçabildim.

Sayılır.

Bell Road'da taksi çağırmak için bir telefon kulübesi aramak için koşarken, bir araba yanımda durdu.

Kapı açıldı, bir adam çıktı ve beni belimden yakaladı, arabaya çekti ve kapıyı kapatmak için bana uzandı.

Sonra şoföre "Git" diye emretti. Araba ileri fırladı.

Bir kez daha kaçırılmanın acısı içinde, panik içinde, şoföre baktım.

O Tia'ydı.

YENİ ALANLARA AÇILMADA SORUN YAŞAMIYOR

Kanepede otururken, açık plan oturma odasının karşısındaki Dedektif Rayne Scott'ın mutfağına baktım ve Scott ile Tia'nın Damian dediği uzun boylu, yakışıklı, koyu sarışın adama gözlerimi diktim.

"Clara, tatlım, iyi misin?" diye sordu Tia ve ben dikkatimi kanepede yanımda oturan ona çevirdim.

"Hayır," diye fısıldadım, "ama senin iyi olduğuna sevindim." "Tatlım," diye fısıldadı o da.

"Öldüğünü sandım," dedim ona sessizce.

"Üzgünüm. Arayıp ulaşmaya çalıştım, ama arayabildiğimde Bayan Jimenez'i aradım ve numarası kesilmişti. Cep numarasını hatırlamıyordum ve cep numaraları rehberde yoktu. Damian bir adamı dairenize gönderdi ve adam senin ve Bayan Jimenez'in ikinizin de gitmiş olduğunu söyledi. Sana başka nasıl ulaşabileceğimi bilemedim."

"Taşındı ve yeni bir numara aldı, ama yeni numarasının duyurulması için gerekli işlemleri yaptırdığını söylemişti," diye açıkladım.

"Öyle
olmamış." Oh
hayır.

Belki de kontrol etmeliydik.

Arkadaşıma baktım. Sonra boynunu kavradım, alnını alnıma yaklaştırdım ve gözlerimi kapattım.

"Önemli değil," dedim yumuşak bir sesle, gözlerimi açtım ve onun gözlerine baktım. "Şimdi buradasın."

"Evet, Clara, şimdi buradayım," diye cevapladı, aynı yumuşaklıkla.

Birbirimizin gözlerine baktık ve onun gülümsemesini izledim. Sonra onu bıraktım ama ikimiz de sadece biraz geri çekildik.

"Burada olduğun için üzgünüm," dedi bana. "Ne?"

"Dedektif Scott'ın evi. Biliyorum ki sen... o..." Başını salladı ve devam etti, "O Damian'ın arkadaşı. Damian'a senin bundan hoşlanmayacağını söyledim, ama o bunun senin ve benim için güvenli olduğunu söyledi."

Bir polis dedektifinin dairesi muhtemelen olabileceğin en güvenli yeri.

Başımı salladım.

"Ve ikimizin de hayatımızın geri kalanında onu aktif olarak nefret etmeye karar verdiğimizi biliyorum, ama onun aslında iyi bir adam olduğunu öğrendim," diye devam etti.

Mutfağa baktım ve bir çift açık kahverengi (Scott) ve bir çift ela (Damian) gözün kanepeye doğru baktığını gördüm.

Onlar bakışlarını
kaçırmadılar. Ben
kaçırdım.

"Evet," diye cevapladım. "Ama şimdi, sen bu kadar zamandır neredeydin, onu konuşalım."

"Ace in the Hole'dan neden kaçtığını konuşmak istiyorum," dedi bana.

"Hayır." Başımı salladım. "Araban kanla kaplı halde bulundu. Bu hikaye öncelikli. En iyi arkadaşımın kanının olduğu herhangi bir hikaye önceliklidir."

Yüzü yumuşadı.

"Bunu biliyor muydun?"

Başımı salladım.

"Ah, tatlım," diye fısıldadı. "Konuş
benimle," diye ısrar ettim.

Beni bekletmedi, yaklaştı ve anlattı.

"Planlarımızı yaptıktan sonra, telefonu kapattığımda, bir şekilde heyecanlandım. Tabii ki çok korkmuştum, ama sen çok kendinden emin konuşuyordun, ben de heyecanlandım. Ve hatırladım, sen ve ben birlikteyken, her zaman başardık. Her zaman hayatta kaldık. Ayrıca yaşadığımız bazı şeyleri ve olanların daha kötü, çok daha kötü olduğunu nasıl anladığımı da hatırlamaya başladım. Ama birlikteyken, birbirimize göz kulak olabilirdik."

Bir süre durdu.

O haklı olduğu için başımı salladım.

Her zaman başarmıştık.

Keşke bunu daha önce hatırlasaydık. O devam etti.

“Yani bir şeyler oluyordu ve evde kimse yoktu. Enrique'nin adamları onunla birlikte gitmişti ve ben bunun bir işaret olduğunu, bize bir fırsatın geldiğini düşündüm. Ama akıllı davranmaya karar verdim. Paraya değer olduğunu bildiğim şeyleri ve Enrique'nin sahip olduğunu bildiğim şeyleri aldım. Sadece paraya ihtiyacımız olmadığını, sigortaya da ihtiyacımız olduğuna karar verdim.”

Uh-oh.

"Neler aldın?"

"Ben de bilmiyordum. Sadece onun benim almamı istemeyeceğini biliyordum. Dosyalar, belgeler, fotoğraflar ve flash bellekler. Bilmediğim şey, onun *gerçekten* almamı istemediği idi."

"Oh, Tia," diye fısıldadım, böyle bir şey yapmasına şaşırılmış, her şey bitmiş olmasına rağmen onun için endişelenmiş ve cesaretini takdir etmiştim.

"Her neyse, sen gelmeyince bir sorun olduğunu düşündüm. Ama bir şey çalmıştım, eve gidemezdin. Bu yüzden Phoenix'te olabildiğince uzun süre takıldım ve seninle bağlantı kurmayı umarak dikkat çekmemeye çalıştım. Senin evine gidip durdum, ama orada beni arayacaklarından korkuyordum ve senin evinin ışıkları hiç yanmıyordu, Bayan Jimenez de hiç evde değildi."

Bağlı olduğu için Raymundo'da kalıyordu. Kahretsin.

Tia konuşmaya devam etti.

"Sonra onları gördüm, onlar da senin evinin önünden geçtiğini gördüler ve gitmekten başka seçeneğim yoktu. Beni takip ettiler ama onları atlattığımı sandım. Seattle'a yerleşip seninle iletişime geçmenin bir yolunu bulmaya karar verdim, böylece orada buluşabilirdik. Ama arabamı elden çıkarmam gerekiyordu, bu yüzden Nevada'da bir ikinci el araba satıcısına sattım ve yeni bir araba aldım. Bilmediğim şey, onların beni takip ettiğini idi. Beni yoldan çıkardılar ve o zaman Damian'ın da beni takip ettiğini öğrendim."

"Damian *kim*?" diye fısıldadım, ona çok yaklaşıp. O gülümsedi.

Onun gülümsemesine bakakaldım. Aman Tanrım.

"Sana söylersem bana inanmazsın," diye fısıldadı. "Dene bakalım," dedim.

Kafasını salladı.

"Daha sonra, duyamayacağı zaman. O her şeyi duyabilir. Sanki Süpermen falan gibi."

Bunu sanki iyi bir şeymiş gibi söyledi. En *iyisiymiş* gibi.

Gözlerimi mutfakta duran uzun boylu, sarışın, ela gözlü Süpermen'e bakmak yerine onun gözlerine dikmeye zorladım.

"Her neyse," diye devam etti, "bir çatışma çıktı. Ben de ortasında kaldım. Damian çatışmayı kazandı. Yaralandım ve diğer adamlara ne olduğunu bilmiyorum, çünkü çok kan kaybediyordum ve dikkatimi veremiyordum. Ama Damian beni ve Enrique'den aldığım eşyaları aldı ve sonra dağlarda bir evde saklandık. Beni dikti, o benimle kalırken ben iyileştim ve şimdi seni kurtarmak için geri döndük."

Yine ona bakıyordum. "Seni dikti mi?"

"Evet."

"Silahlı çatışmada yaralandın ve o *dikiş attı mı?*"

"Başka bir hayatta, o bir saha sağlıkçısıydı."

Ona bakmaya devam ettim.

"Tatlım," dedim sessizce. "Saha sağlık görevlileri seni dikiş atacak cerrahlara nakledilebilmen için durumunu stabilize etmek için yaralarını sararlar."

"O çok kendine güvenen biri. Yeni alanlara açılmakta hiçbir sorunu yok." Aman *Tanrım*.

"Tia..." diye başladım.

"Şimdi... sen," diye talepte bulundu.

"Hayır, henüz bitirmedin. Güvende misin? O *kim?* Bundan sonra ne olacak?" Bana gülümsedi. "Her şey yolunda. Damian, bende olan şeyi Rayne'e verdi.

Rayne'in," parmaklarını kaldırıp havada tırnak işaretleri yaptı, "*bununla kaçtığını* söyledi, ne anlama geliyorsa. Phoenix'e gidip ona teslim etmemiz, seni almamız gerekiyordu, sonra Damian bizi Seattle'a ya da gitmek istediğimiz yere götürecekt."

"Ne zaman eve geldin?"

"Yaklaşık beş saat önce. Buraya vardık ve Rayne Damian'a senin

Aces High Motosiklet Kulübü'ne katıldığını söyledi. Damian birkaç telefon görüşmesi yaptı, West Hardy'nin orada bir partide olduğunu öğrendi, senin de muhtemelen onunla birlikte olduğunu söyledi ve seni bulmak istiyorsak partiye gitmemiz gerektiğini söyledi. Ama oraya vardığımızda, sen caddede koşuyordun. Bu oldukça şaşırtıcıydı. Rayne, senin onun deyimiyle," yine havada tırnak işaretleri yaptı, "*MC ile* sağlam bir ilişkin olduğunu söyledi, ama ben buna inanmadım. Benim Clara'm motosiklet kulübüyle takılmaz."

Hmm.

Yine gülümsedi. "Ve haklıydım. Kaçıyordun."

Hmm.

"Onlarla sağlamdım," diye itiraf ettim ve bu sefer o gözlerini kırptı. Sonra bana doğru eğildi. "Ne?"

"Damian'ın Süpermen kulakları varsa, hikayemi sonra anlatacağım. Çok sonra." Kaşları yukarı kalktı. "Neden?"

"Çünkü bu özel, kişisel bir şey ve sana anlattığımda, bunun sadece ikimizin arasında kalmasını istiyorum."

Yüzümü inceledi ve bunu anladım çünkü yüzü yine yumuşadı ve fısıldadı, "Tamam, tatlım."

Bu benim Tia'mdı.

Benim Tia'm.

Tia beni okuyabiliyordu.

Ve o ölmemişti. Hemen yanımda oturuyordu. Ölmedi.

Ölmemişti.

Öne doğru eğildim, kollarımı ona doladım, ona sıkıca sarıldım ve bu çok, çok zor oldu ama ağlamadan başardım.

"Çok endişelendim," dedim kulağına, sesim boğuk çıkıyordu. "Özür dilerim," dedi o da, sesi de boğuk çıkıyordu.

Ben ona sarıldım, Tia da bana sarıldı ve uzun süre böyle kaldık. Sonunda, bana sıkıca sarıldı ve birbirimizi bıraktık.

Titrek bir nefes aldım. Tia konuştu.

"Yarın eşyalarını alıp yola çıkacağız." Başımı salladım.

"Eşya yok. Sadece gideceğiz."

Kaşlarını çattı. "Ne?"

"Eşyalarım Buck'ta ve onları bırakacağım. Her şey yeni bir başlangıç olacak. Bankada biraz param var. Bayan Jimenez'i ziyaret edip senin iyi olduğunu görmesini sağlayacağız, vedalaşacağız ve sonra gideceğiz."

"Eşyalarını bırakamazsın."

"Bırakabilirim."

"Yapamazsın Clara. Senden her şeyi aldılar, ama sen kalanlara tutundun. Sahip olduklarına tutunmalısın. Her zaman sahip olduklarına tutunursun. İkimiz de bunu biliyoruz."

Öyleydi.

Bunu çok erken öğrenmiştik, küçük valizlerimizi değerli eşyalarımızla doldurup, bir koruyucu aileden diğerine taşınırken.

Yine de, ben vazgeçiyordum.

"Kahve yapan bir iş bulurum ve batık tişörtler ve hippie kot pantolonlar alırım.

İyi olacağım."

"Clara..."

"Buradan gidiyoruz."

"Tatlım..."

Bunu yapamazdım.

Yapamazdım. Şu anda yapamazdım.

Buck, onu kullandığımı düşünüyordu. Oysa ben ona aşık olmuştum.

Gözlerimden yaşlar süzülürken, fısıldayarak, "Yapma. Lütfen. Yapma." dedim.

Yüzümü tekrar inceledi.

Sonra tatlı Tia'm fısıldadı, "Tamam."

"Buna gerek yok, ben kanepede yatabilirim," dedim Dedektif Rayne Scott'a, o yatak odasındaki büyük, çok rahat görünümlü yatağının yanında dururken, o da şifonyerin çekmecesini açıyordu.

Bu düzenleme beni çok korkutuyordu, çünkü anlaşma gereği onun yatağında yatacaktım ve Damian ile Tia'nın ikinci yatak odasındaki çift kişilik yatakta *birlikte* yatacak olmaları beni daha da korkutuyordu.

"Kanepede iyiyim," diye mırıldandı, çekmecedan bir şey çıkarırken.

"Hayır, gerçekten, ben her yerde uyuyabilirim."

"İyi," dedi, çekmeceyi kapatıp bana dönerek, elinde bir tişörtle. "O zaman burada dönüp durmayacağını bilirim."

Oh hayır.

"Dinle, ben..." diye başladım, ama o bana ulaştı ve elini kaldırıp omzumun üstüne koydu.

"Clara, ben bir polisim. Polisler insanları okumayı erken yaşta öğrenir. Sende, tatlım, kalp kırıklığı görüyorum. Yüzünün her yerinde yazıyor. Yapman gereken şey benim tişörtümü alıp giymek, yatağa girip uyumak. Yapmaman gereken şey ise, kalan az enerjini benimle anlamsız şeyler tartışarak harcamak."

Ne diyeceğimi bilemedim.

Haklıydı.

Tia da haklıydı.

Bu yüzden onun iyi bir adam olduğunu da düşündüm. İyi olmaktan da öte.

Ben de "Tamam" dedim.

O da başını salladı ve beni bıraktı. "Tamam."

Sonra bana tişörtü uzattı, ben aldım ve o kapıya doğru yöneldi.

"Rayne," diye seslendim, durdu ve bana döndü. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Orada durup bana baktı, gözleri yatağa kaydı ve sonra tekrar bana döndü.

Sonra çenesini kaldırdı ve dışarı çıktı, kapıyı arkasından kapattı.

Giysilerimi çıkardım, katladım ve koltuğun köşesine koydum. , kıvrılıp kitap okumak için mükemmel görünüyordu. Onun tişörtünü giydim, yatağına tırmandım ve başucu lambasını kapattım.

Yapmadığım şey ise uyumaktı.

Bir süreliğine.

Ve uyku konusunda geçmişteki performansımın büyük bir darbe

darb

e

alac

ağın

a

dair

bir

hiss

e

kapı

ldı

m.

ve ağladım.

Ve ağladım.

Bunu yapmaya devam ettim.

Ağlayarak uykuya dalana kadar.

BU GERÇEKTEN OLUYOR MU?

Ağladıktan sonra geç uykuya daldım, geç uyandım ve Rayne'in ana banyosundaki aynaya baktığımda gözlerimin şişmiş olduğunu gördüm.

Harika.

Yatağını yaptım, tişörtünü katladım, yastığının üzerine koydum ve giysilerimi giydim.

Sonra dışarı çıktım ve Tia'yı mutfakta yalnız buldum. Bana

gülümsedi. "Kahve ister misin?"

"Lütfen."

Ayağa kalktı ve bana bir fincan getirdi.

Mutfak masasına oturup, pencereden dışarıya, Phoenician'ın güneşli gününü seyrettim.

"Uygun iyi miydi?" diye sordu Tia, içeceği önümdeki masaya koyarken. Aşağı baktım ve kupa bardağa "Hayır" dedim.

Tia karşımdaki sandalyeye bacağına bükerek otururken, fincanı elime alıp bir yudum aldım.

"Çocuklar gitti, artık konuşabiliriz," dedi yumuşak bir sesle.

"Bu iyi, çünkü neden başka bir hayatta Süpermen Damian Field Medic ile yattığını bilmek istiyorum."

Gözleri dalgınlaştı. Vay canına.

"Ondan hoşlanıyorsun," diye fısıldadım. "Evet," diye fısıldayarak cevap verdi.

"Tia..."

Bana söz hakkı vermedi.

"O beni iyi hissettiriyor." Gözlerini kapattı ve başını kısa bir süre salladıktan sonra tekrar açtı. "Bilmiyorum. Nasıl açıklayacağımı bilmiyorum, ama o beni *iyi* hissettiriyor... *kendimi* iyi hissettiriyor. Hiç böyle hissedeceğimi düşünmemiştim..." Dudaklarını birbirine bastırdı ve sonra gevşeterek öne eğildi ve

"Enrique'nin o adamların bana yaptıklarından sonra, bir daha asla sevmeyeceğimi düşünmüştüm."

Ona başımı

salladım.

Biliyordum.

Başka bir şey daha biliyordum.

Bu mucizeyi gerçekleştirmişse, Damian *her türlü* Süpermen'di. "Ve Damian'la... bilirsin... sevişmekten hoşlanıyor musun?" diye sordum.

Gözleri yine hayalperest bir

ifadeye büründü. Hoşuna

gitmişti.

Kesinlikle hoşlanıyordu.

Vay

canına.

Ve...

Yaşasın!

"Yani Süpermen Damian, iyileşme sürecindeki bir silahlı saldırı kurbanını baştan çıkardı mı?" diye sordum alaycı bir şekilde.

"Oh evet," diye cevapladı ve kıkırdadı.

Elimde değildi, onun kıkırdamasını duymayalı çok uzun zaman olmuştu ve bir daha asla duyamayacağımı düşünmüştüm, ben de onunla birlikte kıkırdadım.

Kalbim buna hazır değildi.

Ama bu, en iyi arkadaşım için gerçekten mutlu olmadığım anlamına gelmiyordu.

Gözlerini sildi ve sonra, "İlk başta çok nazıktı," dedi. "Umarım öyledir," diye gülümseyerek cevap verdim.

"Sonra ben güçlendim ve, şey... o kadar da değil."

Gülmeye başladım çünkü onun *pek de* hoşuna *gitmediğini* açıkça görebiliyordum.

Dikkatlice sordum, "Enrique'nin sana yaptıklarını anlattın mı?"

Kafasını salladı. "Gerek yoktu. O zaten her şeyi biliyordu. Ve umursamıyor, Clara, hiç umursamıyor."

Tamam, belki Damian Süpermen'di.

Kahvemi yudumladım ve sorgulamaya devam ettim. "Yani

Seattle'da bizimle kalacak, öyle mi?"

Yüzündeki mutluluk kayboldu ve pencereden dışarı baktı. Bu iyiye işaret değildi.

"Tia?" diye sordum ve o bana baktı. Sonra omuz silkti.

"Bilmiyorum. Umurumda değil. Onun hayatı biraz... farklı. Kökleri yok. Benimle kök salmak isteyip istemediğini bilmiyorum. Eğer isterse, ben de

kabul ederim. Hemen kaparım ve kabul ederim. Eğer istemiyorsa, eğer dışarıda olması gerekiyorsa... ona izin veririm. Ama şimdi, sadece hissetmek istiyorum..." başını salladı ve sonra sözlerini bitirdi, "tekrar *kendim olmak* istiyorum. Ya da olmam gerektiğini düşündüğüm kişi. Onunla birlikte olmayı seviyorum ve bana vermek istediği her şeyi kabul edeceğim."

Onun için daha fazlasını istedim, ama ikimizin elimizden gelenin en iyisiyle yetinmemiz gerektiğini de biliyordum.

Damian onu gülümsetiyordu, onun hakkında konuşurken kıkırdatıyordu ve kendine yeniden iyi hissettiriyordu, ve bu gerçekten çok iyiydi.

Ben de uzandım, elini tuttum ve sıktım.

Onu bıraktım, kahveden bir yudum daha aldım ve sessizce evrene, köksüz Damian'ın Tia'mla kök salmak isteyeceği dileğini gönderdim.

Umarım Phoenix'te.

"Şimdi sıra sende," dedi. "Yalnızız, bu Buck denen adam hakkında bana her şeyi anlatabilirsin."

Kafamı salladım ve sıra pencereden dışarı bakmaya geldi. "Clara, tatlım..."

Ona dönüp sözünü kestim. "Yapamam." Tekrar başımı salladım. "Yapacağım, ama şimdi yapamam. Olanlar, sen ve Damian beni bulmadan hemen önce oldu. Çok yeni. Çok acı verici. Yara henüz çok taze."

Yüzünün yumuşadığını gördüm. "Ah, bebeğim."

"Evet," diye fısıldadım.

"O kadar mı kötü?"

Konuşamadım, kalbim boğazıma kadar çıkmıştı, bu yüzden başımı salladım.

"Bebeğim," diye fısıldadı.

Dudaklarımı ısırdım ve pencereden dışarı baktım.

"Peki!" dedi aniden ve ben ona döndüm. "İyi haber şu ki, çocuklar bu sabah konuştular. Rayne eşyalarının nerede olduğunu biliyor, bu yüzden o ve Damian almaya gittiler."

Oh.

Aman.

Tanrım!

"Anlamadım?" diye fısıldadım.

Bana gülümsedi, bir kez olsun beni okumadan.

"Rayne bu Buck'ın nerede yaşadığını biliyor. Onlar yukarı çıktılar..."

Ben sandalyemden fırlayıp masaya ve yere kahve döktüğüm için konuşmayı kesti.

"Hayır!" diye panik içinde bağırdım. "Onları ara! Hemen ara! Geri dönmelerini söyle."

Yüzü solgun bir şekilde bana bakıyordu.

"Yapamam tatlım. Yani, yapabilirim. Ama bir saatten fazla bir süre önce çıktılar..." Tanrım, olamaz.

Bir saatten fazla.

Buck'ın evine gidip onu öfkeliendirmek için bolca zaman vardı, Rayne Scott'ı görünce öfkelenecek ve son hedefimden ayrılalı bir gün bile geçmeden bir sonraki hedefe geçtiğimi düşünecekti.

Son hedefi ise oydu.

Kahve fincanımı masaya bırakıp, "Bu olamaz" diye mırıldandım. "Clara, bebeğim, neden bu kadar üzgünsün?" diye sordu, yavaşça ayağa kalktı.

"Sana eşyalarımı bırakacağımı söyledim!" diye bağırdım. "Eşyalarını bırakamazsın!" diye bağırdı o da. Kafamı salladım. "O çok kızacak." "Ne olmuş yani? Onlar *senin* eşyaların."

"Anlamıyorsun!" diye bağırdım, ellerimi havaya kaldırarak. "Rayne'i göreceksin ve düşüneceksin..."

"İyi," diye tersledi Tia. "Seni görüyorum. Seni incittiğini görüyorum. Yakışıklı Rayne'i görüyor ve ne düşünürse düşünsün hak ediyor!"

Ona baktım ve Damian'ın Süpermen *olduğunu* anladım. O yine Enrique'den önceki Tia'ydı, biraz tavırlı ve bir dişi aslanın koruyucu içgüdüleriyle.

Başım beladaydı.

Ön kapı açıldı ve oturma odasına baktığımda Rayne ve Damian'ın içeri girdiğini gördüm.

Ayrıca motor seslerini de

duydum. O motor

seslerini tanıyordum.

Haftalarca motosikletlerin yanında bulunmayan insanlar arasındaki farkı duyamazlardı. Ama Harley'lerin tüm boruları farklıydı, ayırt ediciydi ve bunlar Buck'ın borularıydı.

Tanrım.

Rayne doğrudan bana doğru yürüdü, ayak parmaklarımın ucuna kadar yaklaştı ve boynunu eğerek yüzünü benimkine yaklaştırdı.

"Onun burada olduğunu biliyorsun,"

dedi. "Biliyorum," diye fısıldadım.

"Bana kapısını açmaktan pek hoşnut değildi," diye devam etti.

Tanrım.

"Biliyorum," diye fısıldayarak tekrarladım.

"Sen burada kalabilirsin, ben onu dışarı çıkarabilirim." Vücudum istem dışı bir şekilde sarsıldı.

"Çıkarılmasını mı?"

Kapı çalındı. Aman Tanrım!

"Polisi arayacağım Clara," dedi Rayne. Kapı daha da sertçe çalındı.

Tanrım!

"Hayır," başımı salladım. "Polis çağırma."

"Clara," iki elini kaldırıp boynumun iki yanına doladı, "burada akıllıca bir seçim yap."

"Polis yok."

"Tatlım, Kirk'le olan olayda seni korumamı istemiştin. Şimdi sana söylüyorum, istersen seni korurum. Güvende olmanı ve sana bakılmasını sağlarım. Bu bir söz."

Sadece arkadaşlarını çağırmaktan daha fazlasını kastettiğini hissettim ve bunu kabul edemezdin.

Buck'la bunu yapmam gerekiyordu, ne olursa olsun, eşyalarımı alıp Seattle'a gitmem gerekiyordu.

Ve sonra bir daha erkeklerle ilişki kurmayacağıma dair yeminima geri dönmeliydim...

Asla.

"Onunla bitirmem lazım," diye fısıldadım.

Bunu fısıldayarak söyledim, fısıldayarak bile zar zor çıkabildi.

Çünkü söylenmesi gerekiyordu, Buck'la ilişkimizi bitirmek *istemiş* idim. Ancak, bana söyledikleriyle, benim hakkımda düşündükleriyle, bunu yapmam gerekiyordu.

Ve şimdi bu oluyordu, Tia'nın haklı olduğunu da anladım.

Eşyalarımın ihtiyacım vardı.

O küçük kız gibi, berbat eşyalarını berbat küçük valizinde taşıyan, sahip olduğum her şeye tutunmam gerekiyordu çünkü önümde ne olacağını bilmiyordum, bu yüzden kazandıklarımı yakınımda tutmam gerekiyordu.

Ne zaman daha fazlasını elde edeceğini asla bilemezdim.

Tek bildiğin, sahip olduklarını kaybetmeyi göze alamayacağındı. "Tatlım..."

"Bunu yapmam gerek."

Gözlerimin içine baktı, ben de onun gözlerinin içine baktım.

Onun gözlerine uzun süre bakabileceğimi ve asla sıkılmayacağımı fark ettim.
Ama bu başka bir kadın içindi. Benim gibi
bir kadın için değil.
Hayır, iyi şeyler benim gibi bir kadın için asla uygun değildi.

Sadece umuyordum ki, o kadın her kim olursa olsun, ne kadar şanslı olduğunu bilmesini umuyordum.

"O zaman yap," dedi nazikçe.

Başımı salladım, burnumdan nefes aldım, o beni bıraktı ve ben kapıya doğru yürüdüm.

Kapıyı açtığımda, saldırmaya hazır bir şekilde kıvrılmış yılanı gördüm.

Şimdi, bir polis dedektifinin dairesinin kapısını açtığımda West Hardy'nin yapacağını düşündüğüm en önemli beş şeyi saymamı isteseydiniz, onun yaptığı şey bu beş şeyden biri değildi.

İlk on şey arasında bile olmazdı. Hatta ilk

yirmi şey arasında bile olmazdı.

Belki de otuzuncu bile olmazdı.

Çünkü yaptığı şey, hemen omzunu eğip karnıma dayamak, kolunu uyluklarımın arkasına dolamak, beni kaldırıp uzaklaşmaktı.

"*Aman Tanrım!*" Tia'nın çığlığını duydum.

"Buck!" diye bağırdım.

"Tanrı aşkına," diye bağırdı Rayne. "Buck!" diye tekrar bağırdım.

"Kapa çeneni, Toots," diye homurdandı Buck ve Rayne Scott'ın dairesine çıkan merdivenlerden aşağı indi.

"Beni indir!" diye bağırdım.

"Kapa çeneni," diye tersledi.

"Beni indir!" diye bağırdı Tia ve onun bizi kovaladığını anladım. Buck beni bisikletinin yanına indirdi.

Bir adım uzaklaştım, o da kolunu belime doladı ve beni kendine çekti.

Bunu yaptıktan sonra başını Tia'ya çevirdi.

"Kahretsin, bebeğim," dedi. "Tanıdığım herkesi elli eyalette senin kızını aramaya gönderdim, sen bir gece dışarı çıktın ve o da orada ortaya çıktı."

Ciddi miydi?

Koluna ittim. "Bırak beni." Öfkeli gözleri bana dikildi.

"Sen benim motosikletimin arkasında olacaksın." "Bırak beni!" diye bağırdım.

"Hardy, bırak onu," dedi Rayne.

O ve Süpermen Damian da oradaydı. Harika.

"Bana bir iyilik yap," dedi Buck, Rayne'i görmezden gelerek Tia'ya. "Çantasını al."

"*Delirdin mi?*" diye bağırdı Tia, son kelimesi o kadar yüksekti ki, Rayne Scott'ın çok güzel apartman kompleksindeki tüm camların patlamaması bir mucizeydi.

"Bırak beni!" diye bağırdım, Buck'ın kolunu çekerek, o da bana baktı.

"Bana aşıksın," dedi. "Artık değil," diye karşılık verdim.

"Hayatım, bir gecede aşktan vazgeçemezsin." "Neden olmaz?" diye karşılık verdim. "Ben bir gecede aşık oldum."

Buck yavaşça gözlerini kıptı.

Sonra sıırttı. Tüm öfkesi yok olmuştu.

Bir saniyede *yok* oldu, *puf!*

Sonra, evren benden nefret ettiğı için, diğerkolunu bana doladı, başını eğdi ve beni öptü.

Evet, doğru.

Beni *öptü*

Uzun, sert, derin ve ağzı açık bir öpücük. Ve zayıf, aptal ben, ona izin verdim.

Ağzı ağzımdan ayrıldığında, ben onun omuzlarına tutunuyordum ve gözlerini kırpan bendim, bunu o kadar çok yaptım ki sonunda kendime geldim.

"Bırak beni," diye fısıldadım.

"Ben bir pisliktim," diye fısıldadı.

"Evet, bu yüzden beni bırakmalısın."

"Clara, bebeğim, sana söyledim, seni bırakmayacağım."

"Bana kötü davrandın."

"Sen beni kızdırdın."

"Ee?"

"Başka kadınlarla yatmamın sorun olmadığını söylemiştin."

"Söylemedim!" diye bağırdım. "Biker babes'lerin bana böyle olmam gerektiğini söylediğini söyledim."

"Evet, bebeğim, ve bu çok kötüydü."

"Söylemeliyim ki, bu adamın tarzını seviyorum," diye Superman Damian bu noktada araya girdi.

"*Damian!*" diye bağırdı Tia.

"Tia, tatlım, ona bir bak. O kadına aşık," diye cevapladı Damian.

"Umurumda değil! Bir kadını apartmandan dışarı taşıyamazsın. Bu delilik!"

"Seni de bir yerlere taşıdım," diye karşılık verdi Damian.

"Evet, ama ben çok *sayıda kurşun yarasından kan kaybediyordum.*" Çok sayıda mı?

Damian Buck'a baktı. "Kardeşim, onu vurmamı ister misin? Bu, onun en iyi arkadaşıyla yakınlaşmana yardımcı olur."

"Pas," diye cevapladı Buck, eğlenmiş gibi.

Eğlenmiş!

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Tia, Damian'a öfkeyle bakarak. "Bu gerçekten oluyor mu?" diye sordum

Rayne'e.

Rayne başını salladı, ama "Evet" diye cevap verdi. Tanrım!

Buck'a dönüp "Beni bırak!" diye bağırdım. "Bebeğim," diye cevap verdi.

Ugh!

"Seni bırakmanı istiyor!" diye bağırdı Tia.

"Tatlım, ona bir bak," diye ısrar etti Damian. "Arkadaşın bütün gece bu adam için ağladı."

Olamaz.

O kadar belli miydi?

"Ee?" diye karşılık verdi Tia.

Kahretsin.

O kadar belliydi.

"Tia, güzelim," dedi Damian sessizce, kolunu beline dolayarak onu kendine çekti.

"Ona bak. Tam da olmak istediği yerde."

Damian'a öfkeyle

baktım. Tia beni

inceledi.

"Sakıncası var mı?" diye sordu Buck, sonra ekledi: "Mahremiyet." "Lanet olsun," diye mırıldandı Rayne.

Tia beni incelemeye devam etti.
Ben Damian'a bakmaya devam ettim.
Damian onu geri çekerek, "Gidelim," diye mırıldandı.
Tia ona baktı, sonra bana baktı ve kararını verdi. "Yukarıda olacağım."
Bakışlarımı ona çevirdim.
Damian onu merdivenlere doğru sürüklerken, Tia dudaklarını ısırdı. Rayne kıpırdamadı.
Yumruklarını beline koydu ve gözlerini bana dikti. "Scott, kendine bir kadın bulmalısın," dedi Buck.
Rayne'in gözleri ona kaydı ve o, "Defol git" diye tersledi.
Sonra tekrar bana baktı ve bakışları Buck'ın beni saran kollarına düştü. Yanağında bir kas seğirdi ve bakışları tekrar bana döndü.
Sonra bir karar verdi.
"İşler istediğin gibi gitmezse, tatlım, tek yapman gereken bağırarak." Harika.
Polis bile beni terk ediyordu.
Cevap vermedim çünkü fırsatım olmadı. Rayne dönüp merdivenleri koşarak çıktı.
Gözden kaybolduğunda, dikkatimi merdivenlere verdim.
Buck elini yüzümün yanına koydu ve başımı geriye doğru eğip yüzünü yaklaştırdı.
"Ağladın mı?" diye nazikçe sordu. "Hayır."
Gözleri yüzümde dolaştı, sonra tekrar gözlerime bakarak fısıldadı, "Yalancı."
"Buck, cidden, bırak beni." "Ben bir pisliktim."
"Bunu zaten söyledin."
"Şimdi bunu unut ve kışını motosikletimin arkasına at." O sinir bozucu değildi. *Sinir* bozucuydu!
"Kötü şeyler söyledin." "Bunu zaten söylemiştin."
"*Kötüydü* Buck, çok kötüydü. Aşağılık bir şeydi. Beni seni kullandığımla suçladın." Kollarını daha da sıktı ve yüzünü yaklaştırdı.

"Clara, bebeğim, güzel bir gece geçiriyorduk. Hayır," başını bir kez salladı, "güzel bir gece değil, *harika* bir geceydi."

Göğsümün sıkıştığını
hissettim. Haklıydı.

Öyleydi. En iyisi.

Sevişiyorduk. Ruhlarımızı paylaşıyorduk. Birbirimizi olduğumuz gibi kabul ediyorduk. Hayatları ve dünyaları değiştiren türden bir geceydi.

"Sonra Nails partimizi mahvetti ve sen kendini kaybettin ve bana bağırırken beni sevdiğini söyledin, aynı zamanda benim başka kadınlarla yatmamın sorun olmadığını söyledin," Buck üzülerək devam etti.

"Aslında öyle demedim, Buck. Öfkelenmişim çünkü bunu söylemek *istemiyordum*."

"Evet, bebeğim, ama şu açıdan bak. Dün gece sana kendimi verdim. Sen istememiştin, ama ben sana verdim. Ve bunu yaptığımda, bana kendimi vermemin benim için olduğu kadar senin için de önemli olduğunu gösterirken hiç tereddüt etmedin. Ve bana çok şey ifade eden sözler söyledin, Toots. Eğer benim yatağımda, motosikletimde, bana inandığın gibi inansaydın, Aces'in yaptıklarına karşı cesaretimi toplayıp çoktan harekete geçerdim. Sonra, bir saat bile geçmeden, benim parçalarımı başkasına vermekten mutlu olduğunu söylüyorsun. Önemli parçalarımı. Bu beni çok kızdırdı, Clara. Söylediğin şeyler, tavırların, benim için bir anlam ifade ediyordu, ama sonra hepsini verdin.

"Vermedim," diye fısıldadım.

"Ben öyle anladım," diye bariz olanı işaret etti.

"Yanılıyorsun," dedim ona.

"Evet, yanıldım. Ve sinirlendim ve bu yüzden saçma sapan şeyler söyledim."

"Kızgın olduğunda bazı şeyler ortaya çıkar, dürüst şeyler, ve bu bana, kafanın bir köşesinde benim seni kullandığımı düşündüğünü söylüyor."

"Kızgın olduğunda bazı şeyler ağzından çıkar, Clara, aptalca, saçma sapan şeyler, sadece kızgın olduğun için söylersin ve bunların hiçbirini kastetmezsin. Acı çekersin ve sonra, yanlış olsa da, kendini durduramazsın. O kadar acı çekersin ki, karşılık vermek istersin."

Kahretsin, haklıydı. Ve

ben onu incitmişim.

Onu aldatmakla suçlayarak onu incitmişim.

Daha da kötüsü, bunun benim için sorun olmadığını söylemişim. Bana ait olan parçalarını başkasına vermesinin benim için sorun olmadığını.

Onlar *bana* aitti.

Bana bunu söyleseydi, başlangıçta bile olsa, benim başka erkeklerle çıkmamı, kendimi başkasına vermemi sorun etmediğini söyleseydi, bu beni mahvederdi.

Kesinlikle şimdi.

Evet.

Kahretsin.

O haklıydı.

Dudaklarımı içime çektim, ısırardım ve gözyaşları gözlerimi yakarken, yanağımı onun eline dayadım ve başka yere baktım.

"Bebeğim, bana bak," diye fısıldadı. "Hayır."

"Clara, tatlım, lanet olsun, bana bak."

Kafamı salladım ve gözyaşlarımı kontrol etmek için burnumdan keskin bir nefes aldım.

Sonra kulağımda onun ağzını hissettim.

"Yine beni anlamıyorsun," diye fısıldadı. Dudaklarımı

bıraktım ve dişlerimi sıktım.

O devam etti, "Seni sevmeseydim bu kadar sinirlenir miydim sence?"

Onun sözleriyle, gözlerim anında odaklanamadı ve vücudum heykel gibi dondu hareketsiz kaldı.

Beni saran kolu daha da sıkılaştı ve dudakları boynuma doğru kayd

"Clara, seni seviyorum" dedi. Ben heykel gibi

hareketsiz kaldım.

Elini çeneme koydu. "Bebeğim, lütfen, bak bana."

Başımı çevirdim, o da başını kaldırdı ve ona baktım. "Beni seviyor musun?" diye fısıldadım.

Başparmağı elmacık kemiğimi okşadı.

"Evet," diye fısıldadı.

"Ne zaman?" diye

sordum. "Ne?"

"Beni sevdiğini ne zaman anladın?"

Cevap verirken başparmağı alt dudağımı okşadı. "Tatie tuvalete kusarken saçını geri çekiyorken."

Ciddi misin?

"Bu iğrenç," dedim.

O hafifçe sırttı. "Bebeğim, o sana kötü davrandıktan sonra bile benim kızıma göz kulak oldun." Başını eğdi, dudaklarını dudaklarıma değdirdi, sonra tekrar başını kaldırdı ve sessizce şöyle dedi: "Sen herkese bakıyorsun. Jimbo'ya kek ayırıyorsun, güvertede Gear ile sohbet ediyorsun, Tatie'nin evinde kendini evinde hissetmesi için onun odasında bir şeyler yapıyorsun, Minnie'nin motosikletçi kızlarla ilgili saçmalıklarını dinleyerek onu önemli hissettiriyorsun. Ama sana bakabilecek tek kişi benim."

Aman Tanrım.

Bu hoş bir duyguydu.

Onun bana ne kadar dikkat ettiğini hissetmek daha da güzeldi. Gözlerimi kapattım ve fısıldadım, "West." "Motosikletimin arkasına bin, bebeğim."

Gözlerimi açtım ve sessizce, "Senin *gerçekten* çok kötü bir mizacın var, Buck. Bu fiziksel ve sözlü olarak ortaya çıkıyor ve ben bir insanı ve onun olaylara nasıl tepki verdiğini anlıyorum, mümkün olduğunda davranışını ayarlıyor ve onun olduğu gibi olmasına izin veriyorum. Ama bir şey yapacağım ve senin bana ya da bize öfkenle zarar vereceğin endişesiyle yaşayamam."

"O zaman ona kilit takarım."

Yine hızla gözlerimi

kırpıyordum. "Anlamadım?" diye sordum.

"Haklısın. Kendimi kaybediyorum ve bu hiç hoş değil. Onu gördüğünden anladığın gibi, sahip olduğum yara izi bana sürekli hatırlatıyor ki, Kristy öfkeli olduğunda benden daha kötüdür. Çok daha kötüdür. Bir bıçak alıp öfkeni daha kötü birine yönelt. Onunla geçirdiğim yıllar boyunca öğrendim ki, bir ilişkide köşeye sıkışırsan, ailen tehlikeye, ateşe ateşle karşılık verirsin, bebeğim. Sen öyle değilsin. Sen Kristy değilsin. Ondan sonra uzun süreli bir ilişkim olmadı. Ve onsuz da hiç uzun süreli bir ilişkim olmadı. Sonra bir tane oldu ama ben uyum sağlayamadım. Senden uyum sağlamanı istedim ama ben yapmadım. Şimdi yapacağım.

Dün gece, onunla tanıştığında on dokuz yaşında olduğunu söylemişti.

Hala, gerçekten, bir çocuktuk.

Ve tek bildiği şey oydu. Ve şimdi... ben.

Söylediklerine inanmak istedim.

Gerçekten, *gerçekten* istedim.

Ancak.

"O kadar kolay mı?" diye sessizce sordum.

"Hayır. Yine batıracağımı düşünüyorum. Ama şunu bilmelisin ki, bir erkek, kadını senin yüzünde gördüğüm ifadeyi takındığında ve ondan kaçıp gecenin karanlığında kaybolduğunda, kafasını çok çabuk toparlar. Sana en kötü yanımı gösterdim ve bunu yaptıktan hemen sonra, hiçbir şeyin senin bana farklı bakmanı sağlayamayacağını söyledin. Bir saat bile geçmeden, senin bana farklı bakmanı sağlayan çirkin bir şey yaptım."

Evet.

Gerçekten dikkatle dinlemişti.

"O dövmem var ya?" diye sordu.

"Ne?" diye sordum, o başka bir şey söylemediğinde.

"Yaptırdığım dövme, Clara. 'Bir daha asla' yazan dövme." Başımı salladım.

"O dövme, hiçbir kadının bana Kristy'nin yaptığı gibi bok gibi davranmasına izin vermemekle ilgili. Çocuklarımızı da bu duruma sürüklemekle ilgili. O istediğini elde etmek için başka hiçbir şeyi umursamadığı için ailemizi parçalamakla ilgili. Şimdi de senin yüzündeki o ifadeyi asla unutmamakla ilgili, bebeğim. Benden kaçarken saçlarının rüzgarda uçuşmasını izlemekle ilgili. Asla..."

Aniden başını salladı ve yüzünü benimkine yaklaştırdı. Tekrar konuşmaya başladığında sesi alçak ve kaba çıkıyordu.

"*Asla*, hayatım, bunu unut. Ve bir daha asla sana böyle hissettirmeyeceğim. Şimdi bunu düşününce, sanki karnıma bıçak saplanmış gibi hissediyorum, ama bu sefer bıçağı oraya saplayan bendim."

Onun böyle hissetmesini istemedim.

Aslında, o duyguyu ortadan kaldırmak istedim.

Hiçbirini saklamadığı için hissettiği *her* şeyi.

Ve bu, onun bunu yaşamasına tanık olmak zor olsa da, benim için çok değerli bir hediye idi.

Ama hala konuşmamız gereken bir şey vardı.

"Ve eğer yoluna çıkarsam, sen...?"

"Tatlım, burada başka bir şey olduğunu görüyorum. Sana beni anlamayı söylüyorum, ve açıkçası, bunu öğrenmen gerekiyor. Ama ben de kelimelerimi kullanmalıyım. Şimdi başlayacağım. O gün ve sonrasında benim korkarak kaçmadığımı düşünmediysen, çok daha fazla dikkat etmen gerekiyor."

Korkarak kaçmak

mı?

Buck?

"Ne?" diye kekeledim.

"Bütün gün benden uzak durdun çünkü seni işaretledim ve bütün gün seni tekrar bana güvenmeni sağlamak için ne yapabileceğimi düşünerek geçirdim. Ink ile konuştum. Chap. Sen evde benim kızım ve oğlumla birlikteydin, sen ve oğlum Tatie'ye olanlardan sonra ona göz kulak oluyordunuz. Ben dışarıda sana yaptıklarımı nasıl silebileceğimi düşünüyordum. Eve geldim, sen telefonda konuşuyordun, burnunu öpmeme izin verdin, sonra dışarı çıkıp selam bile vermedin. Doğruca kızımın yanına yatağa gittin."

O gün...

Tatie yaralandıktan sonra.

O...

"Dışarıda... arkadaşlarınla... nasıl yapacağını konuşuyordun?"

Gözlerinde daha önce sadece bir kez gördüğüm bir ifade belirdi.

Omzumdaki çürüğü gördüğünde. Acı.

Aman Tanrım.

"Clara, *sana iz bıraktım*. Bir düşün. O kadar sinirliydin ki, bana zarar verecek bir şey yaptın."

Ben irkildim.

"Evet," diye homurdandı.

"Ink ve Chap'le bu konuyu konuştun mu?" diye sordum yumuşak bir sesle.

"Hata. Ona, Ink'in bana çok kızdığını, beni döveceğini sandığımı söyledim. Chap ise benden o kadar hayal kırıklığına uğramıştı ki, beni evinden kovacağını sandım. Ama yapmadı. Beni oturtup, cezamızı çekmem gerektiğini söyledi. Sorunlarımı çözüp cezamızı çekmem gerektiğini. Sana neden orada olduğunu hatırlatmam, sorunlarımı çözüp bir daha böyle bir şeyin olmaması için cezamızı çekmem gerektiğini söyledi."

"Cezanı çekmek mi?"

"Senin bana tekrar güvenmen için ne kadar sürerse o kadar. Ve bebeğim, diyelim ki birkaç çocuk senin bana bağırdığını duydu ve dün gece Dive'dan kaçtığını gördü, ve ben bara vardığımda, o kadar çok kızgın yüzle karşılaştım ki, seni takip etme umudum kalmadı."

Vay canına.

"*Vay canına*," diye fısıldadım.

"Seni seviyorlar," diye mırıldandı. Beni seviyorlardı.

Ve birdenbire, Buck'ı okumaya başladım.
Okudum, okudum, okudum. Küvetleri
okudum.

Ve işimi sevdiğimden, orada tatmin olduğumdan ve daha fazlasına ihtiyacım
olmadığından emin olmak istediğini okudum.

Ve okudum, bizim olduğumuz günlerden birkaç gün sonra, beni Lorie, Minnie ve
Pinky ile dışarı çıkmaya ve onun dünyasında arkadaşlar edinmeye, beni destekleyecek bir
kız grubu edinmeye zorladı.

Onun, Tia hakkında umudumu kaybetmemem için beni koruduğunu
okudum. Onun, beni hamile bırakmış olmasını pek umursamadığını
okudum. Onun, ada ve bikini satın almamla ilgili benimle dalga geçtiğini
okudum.

Ve Rogan'ın parası konusunda Rayne'i aramamın onun için sorun olmadığını, sadece
Rayne beni üzdüğünde bana destek olmak için orada olmayı dilediğini okudum.

Benim hakkındaki düşüncelerimi etkileyeceğinden korktuğu şeyleri benimle
paylaşmanın onun için ne kadar zor olduğunu okudum.

Beni asla bırakmayacağını okudum. Okudum.

Ve okumak.

Ve okumak.

Karnımda bir şeyler oluyordu. Sanki orada bir gazoz köpürüyordu.

Bütün bunları nasıl kaçırdığımı bilmiyordum.

En dip noktadaydım ve hayatta kalma modundaydım.

Ama o beni Lefty'nin kliniğinden taşıdığı anda hayatta kalma mücadelesini bıraktım.

Ve o andan itibaren, hayatımdaki adamla birbirimize aşık olmaya başladık.

aşık

olma "Şimdi, Toots, motosikletimin arkasına binecek misin?" "Tia," dedim.

ya "Bisikletimin arkasına binecek misin?" "Evet, West. Tabii

başla ki bineceğim. Seni seviyorum."

dık. Gözlerini kapattı ve alnı benim alnıma çarptı. Aman Tanrım.

Beni gerçekten, *gerçekten* seviyordu.

"Bebeğim," diye fısıldadım.

Gözlerini açtı ve başını kaldırdı. "Tia," diye

tekrarladım.

Kafasını salladı. "Yeniden bir araya gelme bu gece enchilada yerken devam edebilir. Şimdi eve gidip barışma seksi yapacağız." Ona baktım ve o da "Bütün gün" diye ekledi.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Bütün gün barışma seksi mi?"

Eli çenemden boynuma kaydı ve orayı sıktı. "Tamam, belki bütün gün değil, çünkü çocuklar bu gece burada olacak, ama bütün gün yatakta kalacağız. Sonunda uyumam gerekecek, yoksa enchiladas berbat olacak."

"Uyumak mı gerekiyor?"

"Bebeğim, bütün gece senin eve gelmeni bekledim. Ace'den çıkıp ortadan kayboldun. Sonra lanet olası Scott kapıma gelip senin onunla olduğunu ve eşyalarını istediğini söyledi. Bu yüzden bütün gece uyanık kaldım ve sabahı çok sinirli ve çok korkmuş bir şekilde geçirdim ve motosikletimle Valley'e gelip kadınım ile ilgilenmek zorunda kaldım. Artık sinirli değilim, kadınım ile ilgilendim ve eve gidiyoruz, sevişip sonra uyuyacağız."

O gazoz hissi gittikçe güçleniyordu ve *köpürüyordu*. "Bütün gece beni bekledin mi?"

"Hayır, motosikletime bindim, Ace'i bırakıp Bayan Jimenez'in evine gittim ve senin gelmeni bekledim. Gelmeyince, sakinleştiğini ve eve gittiğini düşündüm. Ben de eve gittim ama sen orada değildin. Sonra uyanık kaldım ve sakinleşip eve gelmeni bekledim çünkü paranı harcadın, Toots, ve taksi parasını birinin ödemesi gerekiyordu."

"Taksi parasını mı ödeyecek?" diye tekrarladım.

"Benim motosikletimin arkasında Ace'e gittin, sonra faturalarının çoğunu yatağın üzerine attın ve eve taksiyle gitmek çok pahalıya mal olacaktı, eve gitmenin başka yolu yoktu ve pasta da yoktu... evet, taksi parasını öde."

Kavga etmiştik. O söylediklerini söyledi, sonra benim gidebileceğim tek yerlere, Bayan Jimenez'in evine ve kendi evine gitti. Ve sonunda, kavga ettikten ve o söylediklerini söyledikten sonra, taksi ücretimi ödemek için beni bekliyordu.

Aman Tanrım.

Beni gerçekten çok seviyordu.

Ve ben haklıydım. Sonunda haklıydım. Gerçek aşkı bulmuştum.

Karnımdaki o hissin ne olduğunu biliyordum. O hafiflik.

Köpük.
Bu sevinçti.
Gerçek bir sevinç hissediyordum.
Hayatımda hiç böyle hissetmemiştim.
Ama bunun ne olduğunu tam olarak
biliyordum. Buck açıkça bu neşeyi
hissetmiyordu.
Bunu, "Bebeğim, bana bakmayı bırak da motosikletimin arkasına bin" dediğinde
anladım.
Ona bakmayı bırakmadım.
Ona bakmaya devam ettim ve bunu bir süre yaptım.
Birincisi, o kadar yakışıklıydı ki, ona sonsuza kadar bakabilirdim.
İkincisi, tabii ki, görebildiğim her şeyi seviyordum ve en güzel yanı da görebildiğim
her şeyin benim olmasıydı.
Hepsi *benim*.
"Bebeğim..." diye başladı, sabırsız bir ses tonuyla.
Ellerimi göğsüne koyduğumda konuşmayı kesti. "Çantamı almam lazım, sonra
eve gidebiliriz," diye fısıldadım.
Şimdi onun bana bakma sırasıydı, ama benim kadar uzun süre bakmadı.
Elini boynumdan geriye ve yukarıya kaydırды, parmaklarını saçlarıma geçirdi. Bana
baskı uygulayarak, başını eğdiğinde beni yukarı çekti. Ağzı ağzıma değdi ve beni öptü.
Sonra öpüşmeyi bitirdi.
"Buck?" diye seslendim.
"Buradayım, Toots," diye cevapladı ve gerçekten oradaydı.
Artık öpüşmüyorduk, ama hala birbirimize yapışık durumdaydık ve yüzü benden bir
santim bile uzakta değildi.
"Silindi say." Başını
salladı.
Gözleri parladı.
Sonra tekrar öpüşmeye başladık.
Bu sefer, o bitirene kadar daha uzun sürdü. Beni
bıraktı ama elimi tuttu.
Merdivenleri çıktık.
Çantamı aldım, Tia ve Damian'ı enchilada yemeye davet ettim (Rayne, şaşırtıcı
olmayan bir şekilde reddetti), dışarı çıktık...
Ve Buck'ın motosikletinin arkasına bindim.

ASLA KOLAY DEĞİL

Buck benimle işini bitirdikten sonra arabanın yoldan geldiğini gördüm, o bayılmıştı, ben de bayılmıştım, ama ben biraz uyumuştum, o ise uyumamıştı.

O hala baygındı ve ben mutfakta sandviç yapıyordum.

O arabanın kime ait olduğunu bilmiyordum, sadece lüks bir araba olduğunu biliyordum.

Lüks bir araba görünce endişelendim ve zihinsel veritabanımı tarayarak, saldırı suçunun zamanaşımı süresinin ne olduğunu bilip bilmediğimi anlamaya çalıştım.

Bu bilgiye sahip değildim.

Yine de, birkaç haftadan uzun olduğunu tahmin ediyordum.

Bu da Buck ve Gear'ın ASU'lu çocuklarla başlarının belada olduğu anlamına gelebilir.

Daha doğrusu, öfkeli ebeveynleriyle.

Savaşa hazırlanıyordum, üstümde sadece bir çift külot ve Buck'ın tişörtü olsa da, yatak odasına gidip giyinme riskini göze alamazdım çünkü bu Buck'ı uyandırabilirdi, bu yüzden kapıya yöneldim.

Dışarısı biraz soğuk olsa da, kapının önündeki terasta durup, lüks arabasından inen adama öfkeyle baktım.

İyi haber, kanıtlar Buck ve Gear'ın hala temize çıktığını gösteriyordu.

Kötü haber ise, Rogan'ın avukatı Nolan Armitage geri dönmüştü.

"Nasıl daha açık ifade edebilirim bilmiyorum Nolan," diye seslendim, o bana doğru gelirken. "Ancak, son ziyaretinin hoş karşılanmadığını gören tanıklar olduğunu biliyorum, bu yüzden artık taciz sınırına yaklaşmış olabiliriz."

Merdivenlerin dibinde durdu ve "Rogan ölüyor" dedi. "Bunu daha önce de söylemiştin."

"Evet, söylediğimde Rogan ölüyordu. Şimdi ise onu olabildiğince rahat ettirip ölmesini bekliyorlar."

Bu hiç beklemediğim bir şeydi.

Yaşadıklarımın sonra değil. Rogan'ın bana yaşattıklarından sonra değil. Benim ve Tia için olanlardan sonra değil.

Ama yine de geldi. Acı.

"Seni görmek istiyor, Clara," dedi Nolan.

Fark etmemiştim, zihnim hissettiklerime odaklanmıştı, ama tekrar odaklandığımda, bana konuştuğunu ama arkama baktığını gördüm.

Buck, "Bize nerede olduğunu söyle, onu oraya götüreceğim" demeden önce bile nedenini anlamıştım.

"Bugün gitmelisin," dedi Nolan. Bugün.

Bugün gitmeliyiz.

Tanrım.

Rogan *ölüyordu*.

Nolan merdivenleri çıktı ve takım elbisesinin göğüs cebine uzandı. Buck'ın kolunu uzatıp Nolan'ın uzattığı kağıt parçasını aldığını gördüm.

Nolan, sanki bana yakın olmak ona kötü bir şey bulaştıracakmış gibi hemen geri çekildi. Sonra dönüp merdivenlerden aşağı indi.

Ama geri dönüp bana baktı.

"O sana bunu söylemeyecek, ama bilmen gerekir ki, hırsızlık, teşhis konulduğunda başladı ve prognoz şu anda olan şeydi."

Hareket etmedim, konuşmadım.

"Senin güvende olduğundan emin olmalıydı," dedi Nolan. "O öldüğünde, senin hiçbir şey için endişelenmene gerek kalmayacağını bilmek zorundaydı."

Kocam, benim hiçbir şey için endişelenmemem için kırk milyon dolar zimmetine geçirmek zorunda mıydı?

"Bu onun suçu değil," dedi Buck, alçak sesle ve öfkeyle. "Onun kafasını karıştırmayı bırak, çünkü bu onun suçu değil."

"Kısmen onun suçu, erkeklere fazla güvenen zayıf kadınların suçu," diye karşılık verdi Nolan.

Buck homurdandı.

İlk kez sevdiğim adamın yakında öleceğini anlayınca içine düştüğüm boşluktan sıyrıldım ve sohbete geri döndüm.

"Yüksek lisansım var ve dünyaca ünlü bir araştırma kütüphanesinde çalıştım," diye hatırlattım ona.

"Bu da seni Arcadia'da 5000 metrekarelik, 6 milyon dolarlık bir eve sokmaz," diye karşılık verdi Nolan.

Onu inceledim.

Dikkatle.

Gördüğüm şey acıydı.

Başka biri tarafından ona aşılınmış.

Şimdi de bana yöneltilmiş.

"Biliyor musun," dedim yumuşak bir sesle, "Hayatında hangi kadınlar vardı bilmiyorum, ama onlar ben değilim."

Yüzü sertleşti. Evet.

Acı.

"Kocamı seviyordum," dedim ona. "Arcadia'daki eve ihtiyacım yoktu. Yedi yaşımdan beri birçok şeyden sağ kurtuldum. Elbette, bunların hiçbirisi Rogan'ın bana yaptıklarından sonra bıraktığı kadar kötü değildi, ama bazıları ona yakındı. Yine de, o olmasa da hayatta kalırdım. Bu dünyadan ayrılana kadar benimle kalacak olan mücadele, sevdiğim kocanın kanserden ölmesini izlemek olurdu."

"Öyle diyorsun Clara, ama şu anda bile kendi ayakların üzerinde durmuyorsun. Başka bir adamın gömleği dışında hiçbir şey giymiyorsun, bu da ne yaptığını hayal etmeye pek gerek bırakmıyor, ve saat daha öğleden sonra ikiyi bile geçmedi. Ve bunu onun evinde yapıyorsun, tesadüfen sana verdiği işi yapmıyorsun, ama kesinlikle onun sana yaşamasına izin verdiği bir hayatı yaşıyorsun."

Buck'tan yine hırıltılı bir ses geldi, onun hareket ettiğini hissettim, ama Nolan'dan gözlerimi ayırmadan onun önüne geçtim.

Ben de bu sırada konuştum.

"Burada duruyorum çünkü ayakkabı zevkim güzel ve terbiyem iyi. Sen görmek istediğini görüyorsun, bunun senin hayatında seni kullanan kadınlar tarafından üzücü bir şekilde çarpıtılmış olması benim suçum değil. Rogan'ın umutsuz bir teşhis karşısında çaresizlik içinde yaptığı şey de benim suçum değil. Kocamın yapması gereken şey eve gelip bana güvenmekti. O bunu yapmadı. Beni hafife aldı."

"Ve onu aldatmış," diye ekledi Buck. Evet, o da vardı.

Nolan'ın başı sallandı.

“Evet, bunun için bir mazeretin yok, değil mi?” Buck ısırdı. Buck yanılıyordu.

Vardı.

“Bir erkeğin karısına karşı hissetmediği arzuları vardır. O arzuları başka bir yere yöneltir. Özellikle de ömrünün sonuna yaklaşmışsa.” “O zaman yine yanlış seçim yapmış, pislik,” dedi Buck. “Çünkü karısının da kendi arzuları vardır ve bunlar, bir erkek yatağına aldığı anda asla tatmin olamayacağı türden arzular.”

Vay canına.

Bu çok tatlıydı.

Başımı çevirip Buck'a baktım. "Gerçekten mi?" diye sordum.

Bana baktı ve ses tonu ve tavrından emin oldum. Mutlu olmaktan çok uzaktı.

Şimdi *bana*.

"Bunu yine mi konuşacağız?" diye sordu. "Hayır," diye mırıldandım.

"İyi." O mırıldanmadı.

"Ben gidiyorum," dedi Nolan.

"Son kez git, dostum," diye uyardı Buck. Nolan elini kaldırdı ve BMW'sine doğru yürüdü. Onu izledim.

Buck'ın izlemediğini tahmin ediyordum. "Bebeğim, giyinmen gerek."

Söylemeye gerek yok, gazoz hissi gitmişti.

"Hiç kolay değil," diye mırıldandım, Nolan arabasına binerken. "Bebeğim?" diye seslendi Buck, kolunu belime dolayarak.

Ona tekrar baktım.

"Hayat böyle, değil mi?" diye sordum. "Çocuk istemeyen bir kadın hamile kalır, çocuğu terk eder. Aile isteyen bir kadın aile kurar, kocası onu terk eder. Bununla başa çıkamaz ve o çocuğun *kimsesi olmamasına* rağmen, kendi canına kıyar ve çocuğu tamamen yalnız ve savunmasız bırakır."

"Clara, hayatım," Buck bana yaklaştı, elini çenemden saçlarıma kaydırdı, "içeri girmen lazım. Giyin. Hava soğuk ve halletmen gereken bir şey var."

“Ve sonra,” sanki o konuşmamış gibi devam ettim, “o çocuk evden eve dolaştırılır. Her zaman doğru şeyi yapmaya dikkat eder. Çünkü belki bir evdeki insanlar onu sevebilir. Belki, doğru hamleleri yaparsa, biri onu isteyebilir.”

"Tanrım, bebeğim," diye fısıldadı.

Gözlerindeki acıyı gördüm, o kadar derindi ki, ısırap olarak tanımlanabilirdi. Bu, benim için.

Çünkü o beni seviyordu. Onun için bunu istemiyordum.

Onun için bunu istemedim. Ama kontrol edemedim. İlk aşkım ölüyordu.

Otuz altı yaşındaydı ve *ölüyordu*. Ben de devam ettim.

"Ama onlar yapmazlar. Ve o mücadele eder. Eğitim alır. Kendini geliştirir. Aşık olur."

"Lütfen benimle içeri gel, Toots," diye sessizce yalvardı.

"Her halükarda fark etmezdi, Buck," diye devam ettim. "Ya Rogan aldığı haberi aldı ve yaptığı şeyi yaptı, bu da beni orada, yalnız, imkânsız ve çaresiz bıraktı. Ya da Rogan o haberi aldı ve eve gelip bana söyledi, ve ben sevdiğim adamın ölümünü izlemeye hazırlanmak zorunda kaldım. Benim için kazanç yoktu. Benim için hiçbir zaman kolay olmayacaktı."

Buck alnını alnıma dayadı ve "Bebeğim, *lütfe*n" diye fısıldadı. "Sonra seni buldum," diye fısıldadım. "Ve Tia'nın iyi olacağı umuduyla yaşayabilirim iyi olduğuna dair umudumla yaşayabilirim. Çünkü sen varsın. Ve Tatie'nin yerine geçebilirim. Çünkü o tatlı ve çünkü sen varsın. Tekrar aşık olabilirim. Ve seni bana aşık edebilirim. Ve sen benimsin. Her şeyin benim. Ve bunun tadını çıkarmak için bir günümüz bile yok, ve şimdi... bu."

Buck beni içeri sokmaya çalışmayı bıraktı.

Bunun yerine, parmaklarını saçlarıma doladı ve eklemlerini kafa derime sıkıca bastırdı ve uzaklaşmadı.

"Giyinip Rogan'ı görmeliyim," diye mırıldandım. "Evet," diye mırıldandı o da.

İkimiz de kıpırdamadık.

Soğukta, Arizona'nın ince deresi yanıımızdan akarken, birbirimizin gözlerine baktık.

Sonunda, onun tişörtünü giydiğimi fark ettim. Buck sadece kot pantolon ve çıplak ayakla dışarıdaydı.

Adamımı içeri sokmam gerekiyordu.

"Hadi gidelim," dedim. "Bebeğim?" dedi.

"Buradayım."

"Kız kardeşim kendini ve annemi yakarak öldürdü, ama ben hala ayakta'yım."

Nefesimi tuttum. Buck

konusmaya devam etti.

"Babam hapiste. Onu tanıyabileceğin tek yol, muhtemelen hapishanedeki ziyaret salonunda masanın karşısında oturmak olacaktır. Onun ne kadar lezzetli köfte yaptığını asla tatamayacak, kahkahasının ne kadar gür olduğunu duyamayacak, çocuğumuzu ona teslim edip, haftalarca yere oturup onunla oynadığını izleyemeyeceksin. Bundan nefret ediyorum, ama hala ayakta'yım."

Çocuğumuz mu?

Buck devam etti, "Sevdiğim kadın, görmeye dayanamadığım bir cadaloz haline geldi ve çocukları benden aldı, ama ben hala ayakta'yım."

"Onları geri alacağız," diye söz verdim.

"Olabilir. Olmayabilir. Ama ne olursa olsun, Gear ayakta kalacak. Tat ayakta kalacak. Sen ayakta kalacaksın. Ve ben de ayakta kalacağım. Tek amacım bu. Yaşam amacım bu. Hayat böyle, Toots. Haklısın. Asla, hiçbir zaman kolay değil. Önemli olan, güzelim, ayakta kalmak."

Bu çok bilgeceydi.

Üzücüydü.

Ama bilgece.

Başımı salladım, başımın hareketi onun başını da hareket ettirdi. "Hadi, gidelim," diye mırıldandı.

O da hareket etmek istedi, ama ben her iki yanındaki kemer halkalarını tutarak onu durdurdum.

"Bu konuda acı duyuyorum, Buck," diye itiraf ettim.

"Onu sevmiştin. Bu şaşırtıcı değil. Sevmemiş olman şaşırtıcı olurdu."

Başımı salladım, ama "Sadece bilmeni istiyorum, bu hala ona karşı hislerim olduğu için değil. Ona karşı hislerim *olduğu* için" dedim.

"Biliyorum Clara." Onu

yakından inceledim.

"Emin misin?"

"Bebeğim, bu adama hala aşık olduğunu düşünseydim, seni yatağıma almazdım. Hatırladın mı? Ben paylaşmam."

"Oh, doğru," diye mırıldandım.

Dudakları seğirdi ve "Doğru. Artık bu soğuktan çıkabilir miyiz?" diye cevap verdi. Yine başımı salladım.

Ama bu sefer hareket etmedi.

"İçeri giriyor muyuz?" diye sordum, ikimiz de uzun bir süre orada durmaya devam ettiğimizde.

"Her şeyi öğrendiğim andan itibaren, hayatını silip yeniden yazma gücüne sahip olmak istedim."

Göz kapaklarım hızla titredi, şok ve başka bir şey, ve o başka şey içimi kaplayan güzel bir duyguydu.

"O güce sahip değildim Clara, bu yüzden yapabileceğim şeyi yaptım."

Aman Tanrım.

Elinden geleni yaptı. Ve ben oradaydım.

Gerçekten de bir erkeğe yaslanmışım.

Çünkü buna ihtiyacım vardı.

Ve o bana bir yuva, bir aile, bir iş, bir araba verdi. Ve sevgisini.

"West," diye fısıldadım.

"Yalan söyledim," dedi.

Yine göz kapakları titriyordu.

"Anlamadım?" diye sordum.

"Tatie kusarken saçlarını tuttuğunda sana ne kadar bağlandığımı anladım. Ama sana bilardo oynarken aşık oldum."

Oh.

Aman.

Tanrım.

Ona eridim ve nefes almaktan başka bir şey yapamadım, "*West*."

"Zaten yazılmış olan sayfalar hakkında bir şey yapamayız, bebeğim. Ama onları geride bıraktık. Şimdi yenisini yazıyoruz. Anlıyor musun?"

O kadar onunla birliktaydım ki, onun yerine geçebilirdim.

Ancak bunu yaparsam, onu öpemem. Oysa onunla
olduğumu göstermek için yaptığım şey buydu.
Arizonalılar için soğuk sayılabilecek bir havada (muhtemelen 21 derece civarında)
onun terasında bir süre öpüştük.
Buck bunu sonlandırdı.
Ve beni içeri aldı.

30
HALA AYAKTA

"Dalga geçiyorsun herhalde."

Buck, Rogan'ı ziyaret ettikten sonra dönerken Kristy'nin hurda arabasını evinin önünde gördüğümüzde benim düşündüğüm şeyi söyledi.

Onu görmek için tek başıma içeri girdim. Hazırlıklıydım.

Bir zamanlar o kadar yakışıklıydı ki ona bakarken nefes alamazdım, ama şimdi altı ayda otuz yıl yaşlanmış, zayıflamış eski kocamın halini görünce hazırlıklı değildim.

Ama affediciydim. Onun buna ihtiyacı vardı.

Ölmek üzereydi.

Ben de ona bunu verdim.

Bunu içtenlikle istediğimden emin değildim, tam olarak değil.

Emin olduğum tek şey, artık affetmenin yolunu bulmak için zamanım kalmadığıydı.

Ayrıca, henüz o noktaya gelmemiş olsam bile, affetmediğimi bilerek kendimle yaşayamayacağımı da biliyordum.

Ve son olarak, artık affedilerek ölebileceğini biliyordum.

Ona iyi olduğumu da söyledim. Sevdiğim iyi bir işim vardı ve hayatıma devam ediyordum.

Buck'tan bahsetmedim.

Bu, o bu dünyadan ayrılmadan önce bilmesi gerekmeyen bir şeydi.

"Aptalcaydı," dedi boğuk sesiyle ben gitmeden önce.

"Bunu konuşmamıza gerek yok, Rogan," dedim ona.

"Ben öldüğümde, benim yerimi almasını istedim," diye açıkladı. Paradan bahsediyordu.

"Hiçbir şey senin yerini alamazdı," diye cevap verdim.

Bu, gözle görülür bir çaba gerektiriyordu ve onun bu çabayı göstermesini izlemek zordu, ama o başını salladı.

"Benim bir pislik olduğumu düşüneceksin, tatlım," diye uyardı. "Ama seni korumak için aptalca bir şey yaptığım için pişman değilim. Aptalca bir şey yaptığım için seni benden uzaklaştırdığına pişmanım, bu yüzden sana sahip olamadım. Sana ihtiyacım olduğunda. Seninle geçirebileceğim zamanım kalmamıştı."

Nasıl cevap vereceğimi bilemedim.

Dürüst olmaya karar verdim.

"Senin de bunu yaptığın için pişmanım."

"Beni sevdin, değil mi?" diye sordu.

Boğazım düğümlenirken, elini tuttum ve dürüst olmaya devam ettim.

"Seni sevdim, Rogan. Çok, çok sevdim. O ana kadar hayatımdaki en güzel şey sendin. Bu his her zaman benimle kalacak. Ve bu his benimle kalacak çünkü sen bana verdin."

Ve yüzündeki ifadeden, gitmeden önce bilmesi gerekenin bu olduğunu anlayabiliyordum.

Söylemeye gerek yok, sessiz ve düşünceli bir ruh halindeydim.

Buck da bana bunu sağlıyordu, ama bunu yaparken elimi sıkıca tutup, kendi uyluğuna koyuyordu.

Şimdi, Kristy'nin arabasından inmesini görmek için onun yoluna girerken, elimi daha da sıkı tutuyordu.

Hala erkendi. Çocuklar en az bir saat ya da

iki

saat Ve o yalnızdı. Knuckles

sonra yoktu.

eve Buck park etti, ama arabadan inmeden önce, öfkeli gözlerle Kristy'ye baktı, o

gelmi Buck'tı. Bana emir verdi.

eyec "Tamam. Evde, bebeğim, kendine bir margarita yap. Ben de hemen gelirim.

ekler

di.

"Olmaz."

"Olmaz."

Bu, onun dikkatini bana çevirdi.

"Bugün yeterince içtin," dedi. "Ve ben hala

ayaktayım," diye cevapladım.

Bana baktı.

Sonra bana kaşlarını çatı.

Sonra şöyle dedi: "Bir dahaki sefere, bana yaslanıp söyleneni yapan zayıf bir kadın bulacağım."

"Seni pençeme aldığım ve asla bırakmayacağım için, bol şans, bebeğim," diye karşılık verdim, kapımı açıp onun SUV'sinden dışarı çıktım.

Kristy'nin gözleri ikimiz arasında gidip geliyordu ve ben birkaç adım atamadan Buck kolunu boynuma doladı, beni yanına çekti ve on adım kadar uzağında durdurdu.

Bu muhtemelen iyi bir karardı. Hiç havamda değildim.

"Bugün iyi bir gün geçirmedik, bu yüzden bize ne tür bir pislik planladıysan, başka bir zaman yap," dedi Buck.

"Sadece konuşmak istiyorum," dedi Kristy.

Buck'ın vücudunun şaşkınlıkla hareket ettiğini hissettim, benimki de aynı şekilde

aynı

tepk Sadece sözleri değil. Ama

iyi kırbaçlı tonu.

verd "Ne hakkında konuşmak istiyorsun?" Buck dikkatlice sordu. "İçeri
i. girebilir miyiz?" Kristy karşılık verdi.

"Hayır," dedi Buck.

Çenesi gerildi.

Buck hiçbir şey

söylemedi. Ben de

söylemedim.

Bu durum *uzun* bir süre devam etti.

"Tamam, dinle, Knuckles ile işler yolunda değil," dedi sonunda, her kelimeyi kelimeyi söylemek için büyük çaba sarf ediyormuş gibi ses tonu vardı.

"Peki bu beni neden ilgilendiriyor...?" Buck cümleyi yarım bıraktı.

Kristy'den daha fazla zorla itiraf. "Bununla gurur duymuyorum, ama belki de bunu Tatie ve Gear'a yansıtıyorum."

Buck yine hiçbir şey söylemedi, ben de öyle, ama vücutlarımız yine şaşkınlıkla sallandı.

"Tatiana'ya daha çok," diye mırıldandı.

"Tekrar soruyorum, bunu neden önemsiyorum...?" Buck ısrar etti.

Kristy gözlerini kısarak ona baktı. "Çünkü çocuklarımın benden alınmasını istemiyorum, pislik."

"Bana hakaret etmek, senin boktan hayatı kolaylaştırdığım için kendimi iyi hissettiriyor, çünkü sen boktan hayatının sıkıntısını benim çocuklarımdan çıkarıyorsun," diye cevapladı Buck.

"Benim çocuklarım da," diye karşılık verdi kadın.

"Kadın..." Oh

oh.

Ses tonu değişmişti ve ben de *onu* tutmak zorunda kalmamak için kollarımı beline doladım.

"...kızın saldırıya uğradı. Neredeyse tecavüze uğrayacaktı. Ve yaşlı adamla geçinemiyorsun, *o* boktan *olaydan sonraki gün* ortaya çıkıp benim kızımı *yere* seriyorsun, ve şimdi de sanki yılın annesi olmak için sıraya girmiş gibi o çocukları sahipleniyorsun?"

"O çok yaramaz," diye tısladı Kristy.

"Biliyorum," diye karşılık verdi Buck. "Aynı zamanda bir genç kız. Sen de genç kızdın, bunun olacağını tahmin edemedin mi?"

"Sen günlük hayatın nasıl olduğunu bilmiyorsun," diye karşılık verdi. "Onun saçmalıklarına katlanmak her gün zor."

"Tamam o zaman, bu kadar zorsa, bu görevi senden alayım," dedi Buck hemen.

"Buck, beni dinle..." diye başladı, öne eğilerek.

"Hayır, *beni* dinle, kaltak. Ben genç bir kız olmadım. Ama iki kız kardeşim vardı. Onlarla birlikte büyürken, durumu anladım. Kızlar için kötü şeyler olur. Daha da kötüsü, okuldaki çocuklar pisliktir. Kız kardeşlerimin sahip olduğu şey, onları önemseyen bir anne ve babaydı. Kızımın ise iki saat uzaklıkta olan ve onu önemseyen bir babası ve çoğu zaman kendi kafasına göre hareket eden bir annesi var, benim küçük kızım rüzgarda savruluyor."

"Her şeyi yoluna koyacağım, Buck," diye dişlerini sıkarak söyledi.

"ok geç," diye cevapladı adam. "Velayet davası konusunda endişeli olduğunu hissediyorum, ama buraya elinde şapka ile gelmen bunu durdurmayacak."

"Kendimi toparlayacağım!" Sesi yükseliyordu.

O anda Buck'ı tutamayıp, o da kurtulup ona doğru ilerledi, bu yüzden tek seçeneğim onu takip etmektir, hem de hızlıca, çünkü o bir mermi gibi hareket ediyordu.

O kadar hızlı gidiyordu ki, Kristy geri çekilirken neredeyse takılıp düşüyordu. Arabasına arptı.

Buck yaklaştı, yüzüne eğildi ve bağırdı: "*Neredeyse tecavüze uğrayacaktı!*"

Elimi sırtına koydum ve fısıldadım, "West. Tatlım." Ama Kristy'nin kırık dökük sözlerini duyduğumda gözlerim ona kaydı. "Biliyorum."

Tamam, belki yılın annesi değilim ve belki geç kaldım, *ok* geç kaldım.

Ama beni şaşırtacak bir şey oldu... O umursuyordu.

Buck'ın sonraki sözlerinden, onun bunu görmediği açıktı.

"Sence evde, kendi sorunlarından çok kızına önem veren bir annesi olsaydı, o kadar yaramazlık yapmazdı ve belki de neredeyse... lanet olası... *tecavüze uğrayacak* duruma gelmezdi, değil mi?"

Tamam, bunda bir parça doğruluk olabilir. Yine de belden aşağı bir vuruştı.

"West," diye fısıldadım yine.

"Sence ben bunu düşünmedim mi?" diye sordu Kristy.

"Hayır, bence öyle düşünmemişsindir. Çünkü, bak, o olaydan beri kızım eve arayıp annesi ve üvey babasıyla yaşamının ne kadar keyifli olduğunu, onların ne kadar anlayışlı ve destekleyici olduğunu, hafta sonu gelemeyeceğini çünkü tüm arkadaşlarının çeşitli planları olduğunu, kendini oradan koparamadığını anlatmıyor. Clara'yı arıyor ve annesinin ne kadar cadaloz olduğunu, oradan bir an önce kaçması gerektiğini, çünkü çok *mutсуz* olduğunu söylüyor."

Kristy, Buck beni bahsettiğinde dikkatini bana verdi, ama "*mutсуz*" kelimesini duyunca tekrar Buck'a döndü.

"Daha çok çabalayacağım, Buck," diye tekrarladı. "Çok geç."

"Sanırım Knuckles'ı terk edeceğim."

"Sanırım umurumda değil."

"Çocuklarla anlaşıyor." "Hadi canım?"

Buck alaycı bir şekilde sordu.

Kristy'nin yüzündeki ifadeden, daha o "Biliyorsun, sen mükemmel değilsin" diye bağırmadan önce, onun bıktığını anladım.

"Evet, bunu biliyorum. Ayrıca o evin," kolunu arkasına doğru sallayarak evi işaret etti, ama yüzünü Kristy'den ayırmadı, "çocuklarım için güvenli bir yer olduğunu da biliyorum. *Annelerinden* uzak, *güvenli bir yer*. Ve onlara daha fazlasını vermek için elimden geleni yapacağım. Kaybedebilirim. Kazanabilirim de. Göreceğiz. Ama ben öyle *düşünmüyorum*. Çocuklarıma biraz mutluluk vermek için mücadele edeceğim. Ve ne olursa olsun, babalarının onlar için her şeyi yaptığını bilecekler. Bildiğim tek şey bu."

Birbirlerine baktılar, Kristy ağlamak üzereydi, Buck geri adım atmıyordu.

"İçeri gir, West," dedim.

O da bana döndü. "Hayatta olmaz."

"İçeri gir, tatlım," diye fısıldadım. İçeri girmedi.

Kristy'den bir adım geri çekildi ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

Ona dönüp, "Bence çocukları seninle yaşamaya bırakmalısın," dedim.

"Biz Yüzü buruştu, ağzını açtı ama ben daha hızlı davrandım.

."

"Bir süreliğine. Partnerinle aranız iyi değilse, bunu çöz.

Onlara bununla başa çıkman gerektiğini ve bu sırada onları koruman gerektiğini söyle.

Onları görmek istediğini ve onlar da seni görmek isterse yolun açık olacağını söyle. Ya da buraya gelip onları gör. Buck sana engel olmaz."

Buck, son kısmı onaylamadığını belirtmek için homurdandı. Ben ısrar ettim.

"Kristy, çocuklarına bakmak için bu şansı yakaladın. Onları kaybetmek gibi göründüğünü biliyorum, ama sonunda onları geri kazanmış olabilirsin."

"Yani çocuklarım *sana* kalacak," dedi alaycı bir şekilde.

"Hayır, sen hayatındaki sorunlarla uğraşırken ve onlarla ilişkini düzeltmeye başlarken, *üçümüz de* onlara bakacağız," diye cevap verdim.

Şimdi o ve ben bakışma yarışındaydık.

Bizimki, Buck'ın onunla yaptığı kadar uzun sürmedi çünkü Buck pek havasında değildi.

"Bitti. Eve git," dedi Kristy'ye, elimi tutup beni eve sürüklemeye başladı.

"Eğer tek başıma taşınmak zorunda kalırsam, velayet için savaşıacak param olmaz," diye arkamızdan seslendi.

Buck cevap vermedi, sadece beni sürüklemeye devam etti.

"Lanet olsun Buck, Gear neredeyse on sekiz yaşında!" diye bağırdı. "Ben aptal değilim. Yasal olarak yapabileceği anda kaçacağını biliyorum. Mayıs ayında gidecek ve o zaman Tatie ile sadece birkaç yılım kalacak."

Buck bu söz üzerine döndü. "Biliyor musun, benim acımı hissetmenle ilgili tek bir sorunum bile yok. Çocuklarımı benden aldın, hem de şehrin öbür ucuna, iki saat uzaklığa, sonra da hayatlarını cehenneme çevirdin ve ben *hiçbir şey yapamadım*. Yani hayır, Kristy, benim acımı hissetmenle ilgili *tek* bir sorunum *bile* yok."

Bu da bir başka şoktu, ama Kristy utanmış görünüyordu. "Anlattığını anladık bebeğim, bırak artık," diye fısıldadım.

Buck'ın sakalındaki bir kas seğirdi, çenesini kaldırdı ve sonra beni eve çekip içeri soktu.

Kapıyı çarptı. Ve kilitledi.

Eve girdi ve hemen içkilerin saklandığı dolaba gitti.

Ben tezgahın ucuna gittim. "Uh..."

Gerçekten başlamadım.

"Hayır, bebeğim, hayır." Başını salladı ve margarita malzemelerini çıkardı. "O kaltağın savaşını verme."

"Bence o gerçekten pişman."

Tekila ve margarita karışımını hazırladıktan sonra, elleri hala şişelerin üzerindeyken, bakışlarını bana çevirdi.

"Ve bence Knuckles'ın saçmalıklarına artık tahammül edemiyor, yakın gelecekte ciddi bir yalnızlık dönemi yaşayacağını hissediyor, çocukları ondan nefret ediyor, en azından Tatie öyle, ve şu anda onlara ihtiyacı var. Hayatı planladığı gibi gitmediğinde onlara bok atmak için onlara ihtiyacı vardı. Ve ağlayacak bir omuza ihtiyaç duyduğunda da onlara ihtiyacı olacak. Eski karının avukatı, bebeğim, tam bir pislik. Ama bir konuda haklı. Dışarıda zayıf kadınlar var, ama onlar sadece erkeklere yapışmıyorlar. Kendileri yapmaya cesaretleri olmadığı için, onlara yardım edecek herkese yapışıyorlar. Kristy de öyle bir kadın."

"Onu benden daha iyi tanıyorsun," dedim yumuşak bir sesle.

"Evet, tanıyorum. Onun saçmalıklarına kanma. İstedğini elde etmek için ne gerekiyorsa yapar. Ve eğer başaramazsa, çöker. Kendi lanet hayatıyla başa çıkamayan bir ebeveyne bakmak çocukların işi değildir. Lanet *çocuklarına* bakmak ebeveynlerin işidir."

"Haklısın," diye fısıldadım.

Dolaba gidip bir sürahi çıkardı.

Buck içki içmediği için, o gece epey margarita içecektim.

"En kötüsü de," diye mırıldandı, "sen yapman gerekeni yaptın, bu çok kötüydü, ama eve geldiğimizde onun saçmalıklarıyla uğraşmak zorundayız."

"Sorun değil, West."

Bu, onun dikkatini tekrar bana çekti.

"Önemli değil değil,
Clara." "Tamam," diye
mırıldandım.

Buck margarita yapmaya koyuldu. Tekilayı bolca kullanıyordu.
Zaten her zaman öyleydi.

"Şey... madem bu konuyu açtık, belki şu anda bunu konuşmak için uygun bir ruh
halinde değilsindir, o yüzden daha sonraya erteleyebiliriz... ama Nolan gittikten sonra
çocuğumuzdan bahsetmiştin," dedim.

"Evet," dedi.

"Çocuğumuz mu?"

Bana baktı. "Evet, çocuğumuz." "Şey..."

Söyleyecek başka bir şeyim yoktu.

Buck ise vardı.

"Seni hamile bırakmadım, bebeğim. Ama bırakacağım." Ne?

"Öyle mi?" diye fısıldadım.

"Evet," diye cevapladı rahat bir
şekilde. "Şey..."

Yine, söyleyecek başka bir şeyim yoktu.

"İlk evliliğin pek iyi gitmediği için evlenmek istemiyorsun, anlıyorum," dedi,
dondurucunun önünde durup bir bardağa buz doldururken.

Evet, bir *bardak*.

Doldurduğu sürahiye geri döndü ve konuşmaya devam ederken içkiyi dökmeye
başladı.

"Ama ben evlenmek istiyorum. Yüzüğümü parmağına takmanı istiyorum. Bu sadece
kadınlar için değil, erkekler için de çok önemli. Sen çok güzelsin, seni benim olarak
görmek istiyorum."

Nefes almakta zorlanıyordum.

Bana doğru yürüdü, margarita bardağını önüme koydu, sonra buzdolabına doğru geri
çekilirken *konuşmaya devam etti*.

"Tek istediğim, bunu düşünmen. Tekrar söylüyorum, kabul etmezsen, bununla başa
çıkmanın bir yolunu bulurum. Ama şimdiden söyleyeyim, kabul etmenin bir yolunu
bulmanı tercih ederim."

Bir bira çıkardı ve kapağını açtı.

"Bana evlenme teklif mi ediyorsun?" diye sorduğumda sesi boğuk çıktı.

Bira içiyordu.

Bunu yapmayı bıraktı, yuttu ve "Hayır. Seni büyük bir şekilde aldatan ölen eski sevgilinle oturduktan sonra, yıllardır beni büyük bir şekilde aldatan eski sevgilimle bir olay yaşadıktan sonra, o boku yapmayacağım. Ama yapacağım." dedi.

"Oh... tamam," diye mırıldandım, daha fazlasını yapamadım.

"Moralin bozuk değil galiba," dedi sessizce.

Ve hayal kırıklığına uğramış

görünüyordu. Tanrım.

Bu adamı gerçekten *çok* seviyordum.

"Bana sorduğunda, 'evet!' diye bağtırmamak için çok uğraşacağım ve sonra Phoenix'e kadar takla atarak gideceğim."

Kafasını salladı.

Sonra dudakları seğırdi. Ve

sonunda gözleri parladı.

"Ama haklısın. Şimdi zamanı değil," diye bitirdim.

"Anlaştığımızı sevindim, bebeğim," dedi, sesi mizahla doluydu. "Mm..."

diye mırıldandım, kalbim sıcaklıkla doldu.

Mizahı kaybordu ve nazikçe sordu, "İyi misin?" İyi miydim?

Buck bana (bir gün) evlenme teklif edecekti ve bir bebeğimiz olacaktı (ya da belki iki, onunla birlikte iki tane isterdim, ama onun zaten iki çocuğu vardı — bunu da daha sonra konuşacaktık).

Yani, evet.

İyidim.

Çok, *çok* iyiydim. "Evet,

iyiyim."

"Clara, hayatım, *iyi misin?*" O

zaman anladım.

"Durumu iyi değildi," diye fısıldadım.

"Anlıyorum, durumu göz önüne alırsak," diye fısıldadı.

"Onu o halde görmek zordu," dedim. "Ben de

anlıyorum."

"Ama ben iyiyim."

Beni dikkatle inceledi ve bunu yaparken acele etmedi.

Görmek istediğini gördüğünde konuştu.

"Harika, o zaman benim kollarımda rahat olabileceğin buraya gelmeye ne dersin?"

Bu sözler beni çok mutlu etti. Ancak.

"Buraya gelip beni kollarının arasına alabilirsin," diye önerdim. "Bebeğim," diye cevapladı.

Evet.

Buck, Buck'tı.

Ben ve margarita'm oraya gittik.

İçimi benden aldı, onu ve birasını bir kenara koydu ve beni kollarına aldı.

Ve ben daha da iyi hissettim.

"Kız arkadaşını arayıp enchiladas'ı iptal etmelisin," dedi. "Yapamam, *ilk* sahnemizden sonra iyi olduğumu bilmek isteyecektir."

Bu sabah. Rogan'ı ve onu görmem gerektiğini öğrendiğinde, sonrasında iyi olup olmadığımı bilmek isteyecektir. Ona olanları anlatmazsam ve sonrasında bana destek olması için yanında olmasına izin vermezsem kızacaktır.

"Clara, o iki ay boyunca ortadan kayboldu ve sen o iki ay boyunca endişelendin. Senin ve enchiladaların için bir gün bekleyebilir."

"Ortadan kaybolmak için bir nedeni vardı." "Yeterli bir neden değildi."

Ciddi miydi?

"West, o vuruldu," diye hatırlattım ona.

"Senin, kanla kaplı arabamın birkaç eyalet ötedeki yol kenarında terk edildiğini bildiğini bilerek, vurulacağımı ve seni bu durumda bırakacağımı mı düşünüyorsun?"

Hayır, öyle düşünmedim.

Düşündüm ki, eğer böyle bir şey olsaydı - ve Tanrı korusun, lütfen böyle bir şey olmasın - o, benim endişelenmemem için elinden gelen her şeyi yapardı.

Bu nedenle, bu argümanı bıraktım. "Beni bulmaya çalıştı."

Buck bu konuşmayı bitirmiş ve "Enchiladaları iptal et" diyerek bunu belli etti.

"West..."

"Bu gece sadece aile," dedi. Bu hoşuma gitti.

Sadece aile.

Ben de o ailenin bir parçasıydım. Ve o aile harika bir aileydi. Ancak.

"Tia aileden biri."

"Siktir," diye pes etti.

Gülümsememi

bastırdım.

Ama ona eriyip gitmeyi engelleyemedim.

"Ve Bayan Jimenez de aileden," diye ekledim. "Ona da sormalıyız. Tia'nın iyi olduğunu görmek isteyecektir."

"Bebğim, seni seviyorum ve her zaman, özellikle de şu anda ihtiyacın olan her şeye sahip olmanı istiyorum, ama fazla zorlama."

Beni sevdiği ve ihtiyacım olan her şeyi bana vermek için elinden geleni yapacağını defalarca kanıtladığı için pes ettim.

"Tamam," diye mırıldandım.

"Tamam, çocuklar yaklaşık bir saat sonra burada olacaklar. Kız arkadaşın da ondan bir saat sonra gelecek. Hızlıca bir kez daha sevişmek ister misin, yoksa terasta oturup margarita içmek ister misin?"

Sanki bu soruyu sorması gerekiyormuş gibi. Ona bir bakış attım.

O sırtıttı.

Sonra beni bıraktı, ama sadece elimi tutup yatak odasına götürmek için.

"Çabucak" seviştik.

Gerçekten harikaydı.

Sonra temizlendik, giyindik, içkilerimizi kurtardık ve Buck enchiladaları yapmaya başladı.

"Tamam, seni merdivenlerden aşağı taşımakla ilgili olarak ondan emin değildim, ama... *bebeğim*."

Enchiladalar, bol miktarda margarita (kızlar için, Buck Tatie'nin bile bir yudum almasına izin verdi, hem de alkolsüz olmayanından), erkekler için bira (Gear bile) ve tanışma sohbetinden sonraydı.

Ve gece sona ermişti.

Damian'ın kamyonetinin yanında duruyorduk. Ben

Tia ile birlikteydim.

Buck ve Damian bize alan tanıyorlardı, birkaç metre uzakta konuşuyorlardı.

Ve onun *bebeğinin* ne demek istediğini biliyordum.

Buck'ı onaylıyordu.

"Bir gün, sadece ikimiz baş başa kaldığımızda tüm hikayeyi anlatacağım," dedim ona. "Her şey çılgınca başladı ve ben dikkat etmiyordum. Ama o beni seviyor, Tia. Ve bu sefer, bu gerçek."

"Sadece gerçek değil. O ev de var. Senin su üstünde yürüdüğünü düşünen o çocuklar da var. Her güldüğünde yüzünün değişmesi de var. Hayır." Karnımda yine o heyecan hissi uyandığında başını salladı. "*Her şey* var."

"Evet," diye

fısıldadım. Ve

gerçekten öyleydi.

"Buna sahip olduğuna çok sevindim," dedi.

Damian'a baktım.

"Ben de sahip olduğum şeye sahibim. İkimiz de kazandık," dedi. "Kim tahmin edebilirdi ki?"

Damian'dan emin olmasam da ona gülümsedim. Evet, o da

güldüğünde yüzü değişiyordu.

Evet, ona çok ilgi duyuyor gibiydi.

Ama hayır, onun kökleri olmayan hayatı ve birbirlerine hiçbir söz vermedikleri hakkındaki sözlerini hatırladım.

Benim ise gelecekte evlilik, bebekler ve Buck, Gear ve Tatiana gibi heyecan verici şeyler vardı.

Tia?

O kadar da değil.

"Hazır mısın tatlım?" diye seslendi Damian.

"Hazırım!" diye sevimli bir sıçrayışla cevap verdi.

Ama en azından şu anda sahip olduğu şeyler vardı. Ve geleceği...

Ne olursa olsun, ben yanında olacaktım.

Veda ettik ve Buck ile ben onların uzaklaşmasını izledik, Tia el sallıyordu, ben de ona el sallıyordum, Buck el sallamıyordu ama kolunu boynuma dolayarak beni kendine doğru çekiyordu.

Fren lambaları artık görünmez hale geldiğinde, Buck beni merdivenlere çevirdi ve eve götürdü.

Gear çalışma odasında bilgisayar oyunu oynuyordu. Tatie odasındaydı, ışıklar açıktı, kapı açıktı.

Ben mutfığa gidip margarita bardaklarını toplarken, Buck oturma odasına gidip bitmiş bira şişelerini topladı.

"Güzel bir geceydi," dedi. "En güzeli," diye cevap verdim mutlu bir şekilde.

Gözlerinin üzerimde olduğunu hissettim, ama ona bakmadım. Mutluluğa alışmam gerekiyordu.

O da beni mutlu etmeye alışmalıydı.

Çünkü hayat bir yerlerde yine zorlaşacaktı. Ama biz her zaman buna sahip olacaktık.

Çocuklar kendi işlerini yaparken margarita bardaklarını temizliyor ve bira şişelerini topluyorduk.

Mutluyduk.

Telefonu çaldı ve ben de onu duyar duymaz ona baktım.

O, ekranını kontrol ederken aynı anda şişeleri geri dönüşüm kutusuna atıyordu.

Gözleri benimkilere kaydı.

"Kristy," diye mırıldandı.

Kahretsin.

Başımı salladım.

"Ofiste cevaplayacağım," dedi.

Yine başımı salladım, ne olursa olsun mutluydum (en azından arkadaşım ve çocuklarıyla geçirdiğimiz geceden sonra bu yükü omuzlamak zorunda kalmasaydı daha iyi olurdu), çocuklar duymak zorunda kalmayacaktı.

O gitti.

Margarita işini bitirdim ve Tatle'nin odasına gittim.

Kapı çerçevesine vurdum, onun yatakta günlüğünü okuduğunu gördüm. Ayrıca, çok az şeyle çok şey başardığımızı da gördüm.

Yeni, püsküllü, sevimli çarşafı vardı. Yatağının arkasına güzel bir duvar halısı asılmıştı. Mücevherlerini koyabileceği şık tepsiler ve standlar komodininin üzerinde duruyordu. Duvarında çerçeveli grafik sanat eserleri vardı. Biri beyazdı ve üzerinde siyah harflerle NO BAD DAYS (KÖTÜ GÜN YOK) yazıyordu. Diğer ise çok renkli ve üzerinde STAY RAD (RAD KAL) yazıyordu. Yerde birkaç halı vardı. Kitaplarını ve bazı biblolarını koymak için bir tür raf ünitesi oluşturmak için yanlarına koyduğu şirin kare sepetler vardı.

Sonunda bir genç kızın odası olmuştu. Eklektik, ama yaşanmış ve sıcak, bolca stil sahibi.

Onun için çok sevdim.

Ayrıca, orada vakit geçirmesini ama kapıyı açık tutmasını da sevdim. Bizi dışarıda bırakmıyordu. Ama ailesine açık bir şekilde kendi alanında olmayı seviyordu.

"Hey," dedi. "Tia'yı seviyorum. O harika."

Ona gülümsedim ve bunu içeri girmek için bir davet olarak kabul ettim.

"Belki yarın bizimle alışverişe gitmesi için onu ikna edebiliriz," diye önerdim. "Noel'i düşünmek için asla erken değildir."

"Clara," diye mırıldandı, ben yatağının kenarına otururken, gözleri bana dikilmiş ve parıldıyordu. "Her şeyi organize etmişsin."

Omuz silkdim.

"Alışverişe hayır demeyeceğim," dedi. "Ama kabak alıp oyup süslemeliyiz."

Bu çok daha iyi geldi. "Bana uyar."

Bana gülümsedi.

"Konuşmak ister misin?" diye sordum.

Başını yana eğdi, parlak saçları da onunla birlikte eğildi. "Ne hakkında?"

"Ne istersen," dedim.

Bana uzun uzun baktı, sonra yatağın kenarını okşadı. Yerimi değiştirip yanına yattım, ikimiz de başlığa yaslandık, bacaklarımızı düz bir şekilde uzattık.

Elime baktı.

Sonra elimi tuttu ve parmaklarımla oynadı.

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum, ama sessiz kaldım ve Tatiana'nın bana anlatması için zaman tanıdım.

Sonunda, "Kızma" diye fısıldadı. Oh, hayır.

Ses tonumu hafifletmeye çalışarak "Neyden kızayım?" diye sordum.

Gözleri benimkilere dikildi ve fısıldayarak "Debbie ile konuşuyorum" dedi.

Bu beklediğim şey değildi. "Pardon?"

"Yani, sana hiç böyle bir şey olmadı," dedi sanki bir itiraf gibi. Ama ben anladım.

"Tatlım, Debbie ile konuştuğun için kızgın değilim."

"Kızgın değil misin?" Şimdi şaşırmış gibiydi.

"Tabii ki değilim, Tatie. Seninle konuşabilecek birini bulabilmen için bunu ayarladım. Ama bunun dışında, istediğini yapmakta, istediğinle vakit geçirmekte, istediğinle arkadaş olmakta, hayatını istediğin gibi yaşamakta özgürsün." Bir süre durup ekledim, "Tabii babanın kuralları dahilinde."

Şaşkın görünüyordu.

"Yani Debbie'ye yaslanmamdan ve sana yaslanmamamdan kızgın değilsin?"

Tamam, belki de o öğleden sonra annesine bir tokat daha atmış olmayı dilerdim.

Tatiana bunu nasıl yapacağını hiç bilmiyordu.

Benim hiç annem olmamıştı ama ondan daha fazla şey biliyordum.

"Hayır, kızgın değilim. Hiç de bile. Sevindim. Başına gelenleri konuşabileceğin biri olduğu için sevindim. Seni önemseyen ve bunu bildiğin insanlar olduğu için sevindim. Seni mutlu eden, kendini güvende hissettiren, korunduğunu ve sevildiğini hissettiren bir şeylerin olduğu için sevindim."

"Tamam," dedi yumuşak bir sesle.

"Sana bir soru sorabilir miyim?" diye sordum.

"Sor," dedi.

"Neden birlikte yapmadan önce odanı düzenlemedin?"

Bunu sorduktan sonra, gözleri odanın içinde dolaştı. Ve konuştuğunda, odaya hitap etti.

"Onlar ayrılmadan çok önce buraya taşındık. Babam, Gear ve ben okula iyice alışmadan taşınmak istedi, böylece arkadaşlar edinirken taşınmak zorunda kalmayacaktık. Ama bence asıl nedeni," başını bana çevirdi, "anneme güzel bir ev vermektir. Annem *hiçbir şeyden* memnun olmazdı. Babam kardeşleriyle birlikte olmayı severdi. Ailesiyle birlikte olabileceği halde, eve gidip gelmek için yollarda olmak istemiyordu. Ama annem hep arazi sahibi olmaktan bahsediyordu. Babam bize bir yerlerde bir kulübe alacaktı, böylece 'kaçabilecektik'. Sonra bunu buldu ve aldı. Onun için."

"Tamam," dedim, o susup başka bir şey söylemeyince. Ama yine beni dikkatle izliyordu.

Ve nedenini sorduğunda açıkladı: "Bu seni üzüyor mu? Babamın burayı annem için satın alması?"

"Hayır. Artık bu onun. Yani, hayır," diye cevap verdim.

"Onlar ayrıldıktan sonra onun odasını düzenledim," dedi, sanki bu çok önemli bir şeymiş gibi. "Her şeyi. Yatak bile eskisi gibi değil."

Hâlâ benim elimi tutan elini tuttum ve sıktım.

"Annen hayatımızda o kadar önemli bir yer tutmuyor, Tatie," diye söz verdim ve gülümsedim. "Ama zevkin çok iyi. Babana ait yatak odasının neden bu kadar muhteşem olduğunu hep merak etmişimdir."

O da gülümsedi.

"Ama tatlım," diye devam ettim, "bu, neden odanı istemediğini açıklamıyor. Sen burada yaşıyordun..."

"Ben küçük bir kız olmayı bıraktığımda ayrıldılar." Ağzımı kapattım.

O devam etti.

"Babamdı. Onun kız kardeşleri var. Küçük kız odamın kaldırılması gerektiğini söyledi. Oda pembeydi, Toots, pembe, bolca mor ve bazı parlak yıldızlar ve babamın küçük bir kızın seveceğini düşündüğü diğer şeyler vardı. Küçük bir kızken onu seviyordum. Babam hepsini çıkardı, odayı yeniden boyadı, yeni mobilyalar aldı ve ayrıldılar ve... ve..." Derin bir nefes aldı. "Ve sanırım odayı eski haline getirmeme yardım edecek kimsem yoktu."

Parmakları benim parmaklarımla arasına dolandı. Ve fısıldayarak bitirdi, "Artık var."

"Artık var," diye fısıldayarak cevap verdim. Ve artık vardı.

Odasını düzeltmesine, yatağına oturup çeşitli şeyler hakkında konuşmasına yardım edecek bir kızım vardı.

Ve sevmek için.

Ben küçük bir kızken ya da gençken böyle bir şeyim yoktu. Ama bunu Tatie'ye vermeliyim.

Ve benim için bu işe yaradı.

Hem de *büyük* ölçüde.

"Annem ve Knuckles'ın evindeki odam berbat," dedi bana. Umarım yakında bu sadece bir anı olarak kalır.

"Burada kendi alanın var," diye gereksiz yere hatırlattım, çünkü orada uzanıyorduk.

"Evet, burada çok yerim var," dedi. Oh oh.

Ağlayacaktım.

"Toots, ağlama," diye yalvardı. "Çünkü ben de seninle birlikte ağlamaya başlarım ve arkadaşın çok tatlı ve onun sağ salım geri dönmesine sevindim, erkek arkadaşı *da yakışıklı* ve mutlu görünüyorlar ve her şey yolunda." Eli benim elimi sıktı. "Öyle mi?"

Başımı salladım, ama "Seni sakinleştirmem gerekiyor" dedim. "Bazen ben de bunu yaparım" diye karşılık verdi.

"Bu konuşmayı bölmek istemem, kızlar," dedi Buck kapıdan alçak sesle.

İkimiz de dikkatimizi o yöne çevirdik. Evet.

Buck, kadını ve kızının birlikte konuşmasını izlerken, sanki biri ona dünyayı bir tepside sunmuş gibi duruyordu.

Her şey yolundaydı.

"Bir saniye konuşabilir miyiz, Toots?" diye sordu. "Sonra geri gelebilirsin." "Ben yatmaya gidiyorum," dedi Tatiana. Sonra bana doğru eğildi, yanağına öptü ve kulağına, "Seni seviyorum ve benim için endişelenmeni seviyorum, ama ben iyiyim. Kötü bir duruma düşersem Debbie'yi ararım. O benim, pislikler seninle uğraştığında destek olan sponsorum gibi."

Geri çekildim, gözlerine baktım ve onu kollarımın arasına almamak için çok uğraştım çünkü bana sevdiğini söyledikten sonra hissettiğim duygularla onu ezip öldürebileceğimi düşündüm.

"İyi, bebeğim," diye fısıldadım. "İyi uykular, tamam mı?"

O başını salladı.
Fısıldamaya devam
ettim. "Ben de seni
seviyorum."

Gözleri yaşlarla parladı, ikimiz de parmaklarımızı sıktık, kilitlenmesini beklediğimiz
saniye boyunca sıkıca tuttuk, bıraktık ve ben yatağından çıktım.

Buck'a doğru yürüdüm, elinde bazı kağıtlar olduğunu gördüm, ama diğer eliyle
benimkini tuttu ve kızına seslendi, "İyi uykular, tatlım."
"Teşekkürler baba. İyi geceler."

İkimiz de iyi geceler diledik, o da bacaklarını yatağın kenarına salladı, muhtemelen
kalkıp pijamalarını giymek için.

Buck beni odamıza götürdü.

Arkamızdan kapıyı kapattı.

Sonra beni yatağın ucuna götürdü.

"O bir kaltak mıydı?" Kristy'nin ardından sessizce sordum. "Önce bunu,"
dedi, kağıtları kaldırıp sallayarak.

Dikkatimi onlara çevirdim ve sallanmalarına rağmen bunların kredi kartı faturalarım
olduğunu gördüm.

Onları ofiste bırakmıştım. Oh
hayır.

Bakışlarımı tekrar Buck'a çevirdim.

"Buck..."

"Bunları on beş dakika içinde internetten ödeyebilirim," dedi. Evet,
haklıydım.

Oh hayır.

"West... hayır," dikkatlice reddettiler.

Elindeki faturaları düşürdü. "Bunu yapmam
gerek," dedim ona.

"Bebeğim, bugün olan onca şeyden sonra, burada neler olduğunu anladığımı
düşünüyorum."

"Anlıyorum tatlım, ama bunları ödemem gerek."

"Biz bu konuda ortakız, ve 'bu' derken her şeyi kastediyorum." Eyvah.

Ona her gün daha fazla aşık olacak mıyım? Her saat?

Her dakika?

"Beni dinleyecek misin?" diye sordum.

"Tabii ki dinleyeceğim, sormana gerek yok."

Evet.

Ona her dakika daha fazla aşık olacaktım. "Onları ödemem gerek," dedim.

"Clara..."

"West, *bunları ödemem gerek.*"

Konuşmayı kesti.

Gözleri yüzümde dolaştı.

Sonra kredi kartı ekstrelerini yatağın üzerine attı, düşüşlerini izledi ve bana döndü.

"Tamam, o zaman en düşük bakiyesi olanı seç. Ona odaklan. Diğerlerine aylık olarak, minimum ödemedem beş, on dolar fazla öde, böylece bakiyeni azaltmak için bir şeyler yaparsın. Elindeki diğer her şeyi en düşük bakiyesi olanına yatır. O ödendikten sonra, elindeki her şeyi bir sonraki en düşük bakiyeliye yatır. Elinden geldiğince çok ödeme yap, bunu dördüne yay. Bu, bu işi sonsuza kadar uzatacak. Birini halledince, bir sonrakine daha fazla para yatıracaksın. Ve sonra tekrar. Ve tekrar. Ve bitti. Tamam mı?"

Bu çok akıllıcadı. Ben

de "Evet" dedim.

"O zaman ikisini iptal et. Kimsenin dört kredi kartına ihtiyacı yok." Başımı salladım.

Bu konuda kesinlikle haklıydı.

"Madem... bilirsin, bu oluyor, eve katkıda bulunmak istiyorum."

Yüzü kapandı ve "Bebeğim" dedi.

"West, bana bakmak istemen çok hoş, ama benim buna ihtiyacım olmadığını anlaman gerekiyor. Benim ihtiyacım olan şey, hayatımızda bir ortak olmak. Ayrıca bana izin vermen gerekiyor."

"Tamam, tatlım, *benim* ihtiyacım ise sana bakmak. Bunları ödememe izin vermeyeceksin." Başını, hesap özetlerine doğru salladı. "Sen kendin için hiçbir şey yapmıyorsun çünkü bunları ödüyorsun, ofis için ikramlar alıyorsun ve Bayan Jimenez'e yardım etmek için para gönderiyorsun. Bunlarla sen ilgilen." Başını tekrar hesap özetlerine doğru salladı. "Benim planıma göre yaparsan, dört ay içinde ikiye düşersin. O ikisine düştüğünde, kendin için bir şeyler yapmaya başla, ponza taşı falan al, hayatımıza nasıl katkıda bulunabileceğini konuşuruz."

Bu kulağa...

Bir plan gibi. "Bu
bir plan."

"Tanrıya şükür," diye mırıldandı, açıkça karşılık alacağını düşünerek. Ben
bu konuda yorum yapmadım.

"Kristy," diye sordum.

Planına karşı çıkmadığım için rahatlamış, dikkati dağılmıştı. Ama sonra dikkatini
topladı.

Ve onun bakışları derin, kararlı, parlak ve *muhteşem* bir bakıştı. Anında, adamımı
anladım.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım.

"Az önce konuştuğum kadını tanımıyorum," dedi, benim okuduğumu doğrulayarak.
"Ama okuldan transfer işlemlerini başlatmamı istiyor ve bu iş hallolduğunda onları buraya
taşıyabileceğimizi söylüyor."

"*Aman Tanrım*," diye nefes
aldım. "Evet," dedi.

Aniden, iki eliyle başımı tuttu ve yüzünü yüzüme yaklaştırdı.

"Bu işe güvenmiyorum, bu yüzden onlara hiçbir şey söylemek istemiyorum. Ona
bunu yazılı olarak istiyorum dedim. Yarın sabaha kadar e-posta ile bir mektup istiyorum,
onu yazdırıp, lanet olası imzasını atıp bana göndermesini istiyorum. Pazartesi ilk iş olarak
yine okulu arayacağım. Ama o e-postayı alana kadar çocuklara bir şey söylemeyeceğiz.
Anladın mı?"

Sessizce başımı salladım.

"Tatie iyi mi?" diye sordu.

Yine sessizce başımı
salladım.

"Nefes almıyorsun, bayılacaksın galiba?" "Çocukları alacağız," diye
fısıldadım.

"Evet," diye fısıldadı o da, gözlerinde yine o kararlı, parıldayan *muhteşem* bakışla.

Onun başını benimki gibi yakaladım. Ağzını ağzıma doğru çektim.

Onu sertçe öptüm.

Sonra ondan uzaklaştım, ona sırtımı döndüm.

Eğildim, kollarımı hızla salladım, birden ayağa kalktım, sonra sessizce alkışladım ve
zıpladım.

"Tanrım, lanet olsun, Toots, sen aptal bir kütüphaneciisin," dedi, geniş bir
gülümsemeyle.

"Çocukları alıyoruz, çocukları alıyoruz, çocukları alıyoruz," diye sessizce
mırıldandım. O gülümsemeye devam etti.

"Çocukları yakalıyoruz, çocukları yakalıyoruz, çocukları yakalıyoruz," diye sessizce tekrar ettim.

"Bebeğim, beni seni sikmek istememe neden olma. İkisi de hala uyanık.

Onlar uyuyana kadar sevişmeyeceğimizi biliyorsun."

"Çocukları alacağız, çocukları alacağız, çocukları alacağız," dedim bir kez daha.

O kahkahayı patlattı, beni boynumdan yakaladı ve yüzümü göğsüne gömdü çünkü beni zorladı.

Kollarımı ona doladım.

Beni kendine çekti, yüzümü göğsüne bastırdı. Dönüp yanağımı göğsüne dayadım.

Sonra, saçımın üstüne, boğuk sesiyle fısıldadı. "Çocukları alacağız."

"Evet," diye cevap

verdim.

O sıkı tutundu.

Ben de öyle.

Ve her şey yolundaydı.

WEST HARDY'NİN HAYATI VE ZAMANI

O gece geç saatlerde, geceliğimle yatakta çapraz bacaklı oturmuş, odanın karşısındaki şifonyerin üzerindeki çerçevelere bakarken, banyonun ışığı söndü.

Başımı o yöne çevirdim ve Buck'ın kesik flanel pijama altıyla içeri girdiğini gördüm.

O nadiren pijama giyerdi. Bir şey giymesi gerekiyorsa, kot pantolon giyerdi.

Ama bazen, sadece West Hardy'nin bildiği nedenlerden dolayı, sahip olduğu üç çift pijama altından (hepsi kesik, hepsi sık sık yıkanmış) birini giyerdi.

Bunu sorgulamadım.

Birincisi, ona yakışıyordu. İkincisi, onları çıkarmak bana düşüyordu.

Yatağa doğru yürürken başını çevirip resim çerçevelerine bakmasını izledim.

Ama yatağın yanına gelmedi.

Yatağın ayak ucuna gitti.

Ve sonra, şaşkın bir şekilde hareketsiz kalarak, onun iri vücudunun sallanmasını ve sonra yatağa düşmesini izledim.

O sıradıktan sonra (ben de sıçradım), bu, kasları ve sırtındaki dvmelerin görünür hale gelmesi, başının kucağıma düşmesi ve kollarını belime dolamasıyla sona erdi.

Kıllı yanağını i uyluklarıma dayadı, daha ileri gitmek için hiçbir hareket yapmadı ve aklıma, karşımda farklı bir West Hardy olduğu geldi.

Hayır.

Bu doğru değildi.

İlk kez, West Hardy'nin *tamamı* benim ellerimdeydi. Gerçekten *tamamı*.

Ve hepsine sahip olduğumda, sevicecek daha çok şey olduğunu hemen anladım.

Çünkü artık benimle böyle davranmakta özgür hissediyordu.

Güzel bir gece geçiriyordu.

Harika haberler alıyordu.

Ve bana bir motorcu kucaklaması veriyor.

Bu arada, bu *şimdiye kadarki* en iyi kucaklamaydı.

Parmaklarımla onun koyu saçlarını okşadım, ara sıra ışığı yakalayan gümüş rengi telleri gördüm, kalın saç tellerinin parmaklarımı sardığını hissettim, pürüzsüz ipeksi dokusunu hissettim ve yine bu mükemmelliğe hayran kaldım.

Dokunuşuma mırıldanmadı.

Ama sakalını uyluğuma sürttü. Ve bu daha iyiydi.

"Söyle bana," diye sessizce ısrar ettim.

"Neyi söyleyeyim?" diye sordu uyluğuma.

"Onu."

Başını geriye doğru eğerek gözlerime baktı ama kalçalarını tutmayı bırakmadı.

Tanrım.

Tanrım.

Bu benim erkeğimdi. Ve

ben ona tamamen aittim.

"Ne hakkında?" diye sordu.

"Annen. Baban. Kız kardeşlerin ve erkek kardeşin. Kristy'ye nasıl aşık olduğun."

Gözlerinde alaycı bir ışık belirdi. "Hepsi birden mi?" Alay etmiyordum.

"Evet."

Beni bir an incelikle inceledi, sonra ne yazık ki kollarını benden çekti ve tek kollu plank pozisyonu aldı.

Ne yazık ki değil, serbest elinin parmaklarını ayak bileğime doladı ve çekti.

Yatağın kenarından kayarken çılgılık atmamak için kendimi zor tuttum, başka seçeneğim yoktu, sırt üstü düşüp başım yastığa çarptı. Biraz yukarı itti.

Sonra ağırlığını üzerime verdi. Kafası

kucağımda olduğu hali hoşuma gitmişti.

Ama bu da güzeldi. Çok

güzeldi.

"Babamın adı Locke. Gear'ı onun adını verdik," dedi bana. Anında, bir rahatlama hissettim.

Minnettarlık.

Memnuniyet.

Mutluluk.

Sadece babasının adını bilmek.

O fotoğraflarda defalarca gördüğüm adamın adını bilmek.

Sadece adamım hakkında daha fazla şey bilmek.

"Oğluma Gear dediğimiz bir başka neden de bu. Karışıklığı önlemek için," diye devam etti Buck.

"Doğru," diye fısıldadım.

"Annemin adı Lenora'ydı. Kız kardeşlerimin adı Sheila ve Megan'dı. Babam Bruce Lee'nin büyük hayranı olduğu için erkek kardeşimin adı Bruce'du."

Başımı yastıklara yaslayarak başımı salladım. "Peki sen neden West'sin?" diye sordum.

"Vahşi Batı'da yaşıyoruz, tatlım." Ona gülümsedim.

"Peki Buck ismi nasıl ortaya çıktı?" diye sordum.

Yüzünde ihtiyatlı bir ifade belirdi.

Uh-oh.

"Bana söyleyebilirsin," dedim yumuşak bir sesle.

"Tamam, on beş yaşında bekaretimi kaybettim ve yaparken yakalandım." Ağzım açık kaldı.

"O andan itibaren, ben Buck oldum." Gülmeye başladım.

Bana gülümsedi.

"Peki neden Toots'sun?" diye ısrar ettim.

"Bebeğim, sen bir Toots'sun. Seni ilk gördüğümde Dive'da giydiğin sivri topuklu ayakkabıların ucundan, dar eteğindeki yuvarlak kalçalarına, güzel göğüslerine, düzgün bluzuna, büyük gözlerine, bol saçlarına kadar. Sen baştan aşağı bir Toots'sun."

Bu hoşuma gitti.

Ve bunu onunla paylaşmak için, elimi sırtına kaydırdım. Sonra işimize geri döndük.

"Öyleyse, kız kardeşlerinle başlayalım," diye önerdim.

Buck başını salladı.

"Sheila tatlı ve sessizdir. Lorie ve Pinky gibi. Tamamen iyi bir kadındır. Kocasının adı Dog. Sağlam biridir. Dürüst. İyi bir adam. Kız kardeşimi çok seviyor."

"Sevindim."

"Bir süredir birlikteler, birçok zorlu dönemden geçtiler. Sağlam kaldılar. O dönemler onun kulübüyle ilgiliydi. Ayrıca çocuk sahibi olmaya çalışıyorlardı. İkisi de çok istiyordu. Ama olmadı."

"Oh hayır," diye fısıldadım.

O da başını salladı, başını sallaması benim sözlerimdeki hüznü duyguyu yansıtıyordu.

"Evlat edinmeye karar vermediler çünkü etrafta sevgiye muhtaç çok fazla çocuk olduğunu düşündüler ve bunlar bebekler değildi. Bu yüzden koruyucu ebeveyn oldular."

Onun altında hareketsiz kaldım.

"Evet," dedi. "Ama ilk aldıkları çocuk, her şey sevgi doluydu.

Onu evlat edindiler. Sonra bunu tekrar yaptılar. Ve tekrar."

Gözlerimi kapattım, parçalar yerine oturdu, West Hardy'yi oluşturan her şey. "Harika çocuklar, harika bir aile. Hala koruyucu aile olarak yaşıyorlar. Mutlular," dedi sessizce.

Gözlerimi açtım. "Bu

iyi."

Yüzünde nazik bir ifadeyle bana baktı. Sonra şöyle

dedi: "Meg, Meg annem gibiydi." Eyvah.

Bu zor bir konuydu. "Evet?"

diye yumuşak bir sesle sordum.

"Evet. Babam komik ve açık sözlüydü, gür bir sesi ve daha da gür bir kahkahası vardı. Annem ise sinirli, inatçı ve sert biriydi. Ama bana yemek yapmayı öğretmek gibi birçok anne görevi de yerine getirirdi."

Bu her şeyi açıklıyordu.

Ve bu gerçekleştiğinde, içimi daha da büyük bir rahatlama kapladı.

Minnettarlık.

Memnuniyet.

Bu, onu daha iyi tanıma fırsatını elde ettiğim için duyduğum duyguydu. Onu o yapan şey.

Ve onu harika yapan şey.

"Demek olağanüstü bir aşçıymış," dedim.

Ağzında bir gülümseme belirdi. "Evet. Ama çoğunlukla bir anne idi. Yaşlı bir kadındı. Hiçbir saçmalığa tahammül etmezdi. Ne çocuklarından, ne de babamdan. Kendini savunurdu. Bu, sevgi dolu olmadığı anlamına gelmezdi. Sevgi doluydu. Ama babam eğlenceli bir adamdı, o ise sert bir kadındı. Bu sistem işe yarıyordu, çünkü çoğu zaman bizler kendimizi kontrol ediyorduk. Ama çok fazla yaramazlık yaparsak, annem bizi bırakır, babama gider ve babam da bize sert davranırdı. Ve bu onun normal davranışı olmadığı için, bunu yaptığında durumun ciddi olduğunu anlardık. Bu yüzden uslu dururduk."

"İyi bir sistemleri varmış gibi görünüyor." "Birlikte harikaydılar."

Tanrım, bunu söylerkenki sesi. "Bunu yaşadığın için çok mutluyum, Buck."

Eğilip dudaklarını dudaklarıma değdirdi, uzaklaştı ve cevap verdi, "Ben de." Onun altında iç geçirdim, onun böyle bir şeye sahip olmasını sevdim, onun için bunun artık olmamasına üzüldüm.

Paylaşmaya devam etti.

"Annem çocukları için iyi bir hayat istiyordu. Beni bir meslek öğrenmeye iten oydu. Ve 'itmek' derken, benim gidebileceğim başka bir yol yoktu."

Bir süre durdu.

Ağır bir duraklamaydı.

Sonra şöyle dedi: "Babam çok çalıştı. Annem de öyle. Fazla bir şey istemedik. İhtiyacımız olan her şeye sahiptik. Ama annem bana kimsenin bana bir şey vermeyeceğini söyledi. Bunun için çalışmam gerektiğini söyledi. Bunu öğrenmem gerekiyordu. Hayatımı, dünyanın bana bakmasını bekleyerek geçiremezdim. Kendime bakmam gerekiyordu."

Belki aynı kelimelerle değil, ama ona verdiğim mesajın aynısıydı. Çocuklara öğretmenin önemli olduğunu düşünüyordum.

Ve birkaç hafta önceki tepkisi de açıklanmıştı.

Parmaklarımı çenesinin sakalına batırdım ve kemiğe ulaştığımda okşadım. "Kulağa harika birine benziyor," dedim.

"Öyleydi. O ve babam..." Sesi kesildi. "Neydiler?" diye sordum, o devam etmediğinde.

"Geriye dönüp baktığımda, özellikle son zamanlarda, Kristy ile aramızda olanlar yüzünden bu kadar kafamın karışık olmasının sebebinin, ben de bunu istemiş olmam olduğunu düşünüyorum. Onların sahip olduğu şeyi ben de istiyordum. Kendim için istiyordum. Ve bunun nasıl bir his olduğunu, büyürken bunu yaşayarak öğrendikten sonra, bunu çocuklarıma da vermek istedim."

Orada, benim ortaya çıkarmam gereken bir şey olduğunu hissettim.

"Onların sahip oldukları ve çocuklarına verdikleri şeylerin, bana anlatmadığın başka yönleri de var mıydı?" diye sordum.

"Onlar birbirlerine aşıktı." Başını yana eğdi. "Neden sadık kaldım? Neden sadık kalacağım?"

Devam etmesi için başımı salladım, bunu duymak için can atıyordum. Her şeye ilgi duymadığımdan değil.

Ama bunu kesinlikle bilmek istiyordum.

"Babam asla böyle bir şey yapmazdı. O anlıyordu ve ben de anlıyorum ki, bazı motorcular geleneksel toplumun kısıtlamaları olmadan, kendi hayatlarını istedikleri gibi yaşayabilmek için bu hayatı seçiyorlar. Bu da bunun bir parçası. Penisinle istediğini yapmakta özgür olmak. Ama babam asla başka bir kadına yönelmezdi, ve bunun sebebi sadece annemin çılgına dönüp onu kovup bir daha geri dönmemesi değildi. O sadece anneme aşıktı. Annem de ona aşıktı. Sürekli öpüşürlerdi. Birbirlerine çok dokunurlardı. Uzun süre odalarında kaybolurlardı. Onlar ortaktı. Ama aynı zamanda sevgililerdi. Ve bunu yapma şekilleri sağlıklı ya da uygunsuz değildi, ama bunu saklamazlardı."

Buck'ın başından beri çocuklarından onunla benim aramızdaki ilişkiyi neden saklamadığının daha fazla açıklaması.

"Ve konuştular," diye devam etti. "Babam kötü bir gün geçirirse, bunu anneme anlatırdı ve annem onu dinlerdi. Annem, bazı şeyleri içinde tutabilirdi. Ama babam onu okuyabilirdi. Ve onu mutfakta ya da başka bir yerde köşeye sıkıştırır ve içinden çıkardı. Buna dayanamazdı. Annemin huysuz olmasına dayanamazdı. Onu rahatsız eden bir şey varsa ve babam bu konuda bir şey yapmıyorsa."

Onun anne babasına şimdiden aşık olmuştum.

"Kristy ile böyle bir şey yaşamadım," diye devam etti Buck. "Ailem çocuklarına bolca zaman ayırırdı. Ailece vakit geçirirdik. Ailece akşam yemeği yerd. Bizi ailece tatillere götürürlerdi. Bizi severlerdi ve bunu da gösterirlerdi. Kristy ise sadece Kristy ile ilgilenirdi. Gear ve Tatie'yi sevmediğini söylemiyorum. Onların birer aksesuar gibi olduğunu söylüyorum. Göstermek için mutlu olduğun bir çanta gibi, ama kullanmadığın zaman bir kenara koyup dikkatini çeken başka şeylerle ilgileniyorsun."

Buck şimdi beni okuduğunu biliyordum, çünkü iki elini de başımın etrafına getirdi.

"Bu, durumu olduğundan daha kötü gösteriyor," diye mırıldandı. "O onları seviyor. Ama en çok kendini sevdiğinde, bir çocuğu o çocuğun sevilmesi gerektiği gibi sevemezsin."

"Ya da kocanı."

"Evet," diye fısıldadı. Sonra, "Bebeğim, rahatla. O gitti," dedi. "Bu konuda kızgın olmaya hakkım var, West."

"Tamam," diye mırıldandı. "Ama bunu atlatabilmen için, hepsini sana vereceğim."

Daha fazlasını verebileceğini zaten biliyordum. Artık onu istemiyordum.

Buck, ben ve çocuklar için buna ihtiyacım vardı. Ancak, bunu sevmiş gibi davranmak zorunda değildim.

O yüzden yapmadım.

"Harika," dedim alaycı bir tonla. O sırtıttı.

Sonra konuşmaya devam etti.

"Kavga ettik. İlk zamanlarda bile kavga ettik. Sonra daha fazla kavga ettik. O zamanlar anlamamıştım. Elimde, şeker gibi tatlı olan ama bir anda değişebilen bu güzel kız vardı. O, istediğini elde ettiğinde şeker gibi tatlı olduğunu, elde edemediğinde ise değişebileceğini anlayacak kadar genç değildim. Kendimi neye bulaştırdığımı hiç bilmiyordum. Sadece ailemin sahip olduklarını biliyordum. Onların sahip olduklarını istiyordum. Onların kurduğu aileyi sevdiğim için bir aile kurmaya kararlıyım. Ve o aile dağılmıştı. Onu geri istiyordum. Kristy'nin doğru kadın olmadığını anlayamayacak kadar gençtim ve onunla bir aile kurdum, sonra da çok geç oldu."

"Ah, Buck," dedim sessizce. O başını salladı.

"Çocuklarım olduğu için pişman değilim. Onların böyle bir ortamda büyüdüğü için pişmanım. Ve bu beni çok korkuttu. Çünkü bizi, annelerini babalarının sürekli kavga ettiğini görüyorlardı. Anneleri ona bağırıyordu. Babaları da ona bağırıyordu. Anneleri ona bıçakla saldırıyordu. Neyi aramaları gerektiğini bilmiyorlardı. Neyi beklemeleri gerektiğini bilmiyorlardı. Annemle babamın yaşadıklarının bir versiyonunu. Annemle babamın kavga etmediklerini söylemiyorum. Ettiler. Ama sonuçta birbirlerini seviyorlardı. Birbirlerine düşkündüler. Birbirlerini dinlerlerdi. Birlikte vakit geçirmeyi severlerdi. Ben ise bunu çocuklarıma veremedim."

Yine başını salladı.

Ben hiçbir şey söylemedim ve bekledim. O devam etti.

"Kristy'yi babasını görmeye götürdüm. Birkaç ziyaretten sonra, babası ona oğlunu yalnız başına görebilir mi diye sordu. O da gitti ve beni onunla yalnız bıraktı. Babam

“Oğlum, ondan kurtul. O doğru kişi değil” dedi. O sırada Kristy hamileydi, ama biz henüz bilmiyorduk. Önemli değildi. Aşık olduğumu sanıyordum ve ona ne dediğini bilmediğini söyledim. Ama o benim babam. Ne dediğini çok iyi biliyordu.

"Bazen kendi hatalarımızı kendimiz yapmalıyız." "Bunun bedelini çocuklarım ödedi."

"Buck," diye fısıldadım, onun için üzuldüm çünkü ne kadar derinden hissettiğini saklamıyordu.

“Annem ölmeden önce sadece birkaç kez onunla görüşmüştü. Hiç söylemedi ama sanırım o da onu pek sevmiyordu.”

"West, sen çok genç bir adamdın," diye hatırlattım ona. "Kimse her şeye cevap verebilir ya da her zaman doğru kararlar verebilir. Yetişkinler bile. Ama sen on dokuz yaşındaydın. Yirmi. Gear'dan iki, üç yaş büyüktün. Bunu bir düşün."

"Evet," diye homurdandı.

"Ve onlar sana sahipler ve onların hayatlarında ne kadar dengeleyici bir güç olduğunu farkında mısın, emin değilim."

"Artık sana da sahipler."

Bunun üzerine, diğer elimle sakalını tutup onu kendime doğru çekerek hızlıca öptüm.

Sonra onu geri ittim ve tekrar ettim, "Ama onlar her zaman sana sahipti ve seninle Kristy'nin yaşadıkları onlar için harika olmayabilir, ama sana temin ederim ki, bunu hiç yaşamamış olmanın, onlara sevgisini göstermek, onlara iyi dersler vermek ve onlara güvenli bir ortam sağlamak için kendini paralayarak bir ebeveynin olması gerçekten işe yarıyor."

"Bunu yaşamamış olmana üzülüyorum, canım," dedi, sesinden ne kadar içten söylediği anlaşılıyordu.

"Biliyorum," diye cevap verdim. "Ama o geçmişte kaldı, West. Ve artık geride kaldı, ama şimdi benim var. Ve çocuklar yakında tam zamanlı olarak buraya taşınacaklar, yani *gerçekten* sahip olacağım. Her şey yolunda."

Söylediklerimin doğru olup olmadığını anlamak istercesine yüzümü uzun uzun inceledi.

Bunu anladıktan sonra, konuyu değiştirdi.

"Son zamanlarda yine bazı şeyleri düşünüyordum, Kristy'ye karşı doğru davranmadım mı diye merak ediyordum."

Bu beni şaşırttı.

"Anlamadım?"

"Senin hemen uyum sağlayıp programa katılmanı bekliyordum. Bu program, bizim kavga etmemizi bekliyordum. Onunla olan ilişkimde böyleydi ve on beş yıl birlikteydik. Bazen işlerin kötüye gideceğini ve senin sadece buna katlanmakla kalmayıp, her seferinde bu kötü durumlarla başa çıkacağını umuyordum. Yakın zamana kadar, elimde farklı bir kadın olduğunu fark etmemiştim. Şimdi ise Kristy'den çok fazla şey beklediğimi merak ediyorum."

"Çocuklarına bakmasını ve seni bıçaklamamasını beklediğin anlamında çok mu bekledin?"

"Bebeğim..."

"Onun da genç olduğunu biliyorum," dedim sertçe. "Ama yetişkin kararları alırsan, çok çabuk yetişkin olmayı öğrenirsin. Başka seçeneğin yoktur. Ve bana öyle geliyor ki, sen bir adım attın. Bir aile istediniz. Bir aile kurdunuz. Bir meslek öğrendiniz ve o aileye bakmak için çalıştınız. Kulübünüze katıldınız ve ailenize daha fazla aile sundunuz. Çocuklarınızı seviyorsunuz ve bunu gösteriyorsunuz. Tat'a sert davranabilirdin, ama bunu hak etmediği zamanlarda asla. Üzgünüm Buck, ama Kristy bu konuda bir çıkış yolu bulamaz. Benim onun gibi olmadığımı ve onunla yaşadıklarını bizim yaşamayacağımızı fark ettiğine sevindim. Ve çocuklar da ikinizin yaşadıklarını yaşamak zorunda kalmayacaklar. Ama o, berbat bir anne olduğu için affedilemez."

"Tamam, bebeğim, sakın ol," diye fısıldadı.

Ama gözleri mizahla parlıyordu.

"Hiç komik bulmuyorum," diye uyardım.

"Biliyorum. Ve bunun için seni seviyorum. Çünkü çocuklar için kızgınsın. Benim için kızgınsın. Bu çok tatlı. Çok güzel. Çok seksi. Ve bu gece seni, küçük kızımınla yatakta oturup, ne hakkında konuşuyorsanız konuşurken görmek bana ne hissettirdiğini anlatamam bile. Sadece iyi bir kadının örneğine ihtiyaç duyan bir kız ve o iyi kadın tam orada. Ve ben de kızım için bunu bulan babayım."

Oh hayır.

Ellerimi aramıza soktum ve göğsüne etkisiz bir itme yaptım, "Beni ağlatma" diye bağırdım.

"Beş dakika önce, çocuklarıma ne kadar istikrarlı davrandığımı bilmediğimi söyledin. Sadece bu denkleme kattığın iyiliği belirtiyorum." "Bu ağlamamamı sağlamıyor," diye uyardım.

"Tamam, o zaman, ailem ve Kristy hakkında bilgi edinme işini bitirdik, artık sevişebilir miyiz?"

"Hayır, West Hardy'nin hayatı ve yaşadığı dönemleri öğrenmem için otuz sekiz yılım var."

Kaşları yukarı kalktı. "Bu gece mi?"

"Hayır. Ama seni uyarıyorum, senin umutlarını, hayallerini ve en derin arzularını da bilmek istiyorum."

"Şu anda en derin arzum, seni sikmeden önce oral seks yaptırmak."

Gözlerimi devirdim ve "Cinsel arzular hakkında da konuşabiliriz, ama belki diğer şeylerle birlikte tamamlayabiliriz." dedim.

"Ne gibi başka şeyler?"

"Mesela, benimle bir gelecek istediğin açık."

"Evet," dedi kararlı bir şekilde. "Bunu açıkça istiyorum."

"Ve sonunda evlenmek istiyorsun." "Bunu sana zaten söyledim."

"Ve benimle bir çocuk istiyorsun."

"Bunu da sana zaten söyledim."

"İki tane mi istiyorsun?"

Başını yana eğdi. "İki tane mi istiyorsun?" "Evet," diye dikkatlice fısıldadım.

"O zaman seni iki kez hamile bırakırım. Üç tane mi istiyorsun?" Üç tane mi?

"Beş çocuk çok fazla, Buck." "Yani üç tane istemiyorsun."

"Peki, sen istiyorsun? Üç tane daha mı istiyorsun?"

O, "Tamam, sadede gelelim. Ben de senin istediğini istiyorum. Çocukları severim. Keşke hayatıma daha önce girseydin, çünkü ilk önce seni elde ederdim, sonra da Kristy'yi, ocakta fazla kalmış bir tava gibi bıraktım."

Şaşkın bir kıkırdama kaçtı ağzımdan.

Buck konuşmaya devam etti.

"İkincisi, Gear ve Tatle küçükken çok sevimliydiler. Tatle'nin bazı saçmalıkları bir yana, çocuklar harikadır. Üç tane istiyorsan, sana üç tane veririm. İki tane istiyorsan, sadece iki tane yaparız. Dört tane istiyorsan, bunu konuşmamız lazım çünkü emekliliğimin tadını çıkarmak istiyorum, seksen yaşında kendi çocuklarımla mezuniyet törenlerine katılmak istemiyorum. Bu plan sana uyar mı?"

Bu *şimdiye kadarki en iyi plan* gibi geliyordu. "Evet."

"Şimdi bana oral seks yapar mısın?" "Evet."

Başı eğildi, başlayacağını sandım ama sadece kısa bir öpücük verdi ve çekildi.

"Beni tanımak istiyorsun, bebeğim," dedi yumuşak bir sesle.

Tanrım, o *muhteşemdi*.

"Daha önce sormadığım için özür dilerim."

"Önemli değil, şimdi soruyorsun."

"Bu bizi biraz karıştırdı," diye itiraf ettim.

"Evet, belki öyle oldu, ama haklısın. Kristy berbat bir anne olduğu için affedilemez.

Ama hayatın mahvolduğunda, seninle sonsuza kadar birlikte olmak istediğini hemen anlayan bir erkek bulduğunda ve kafan o kadar karışık olduğunda, bunu anlaman biraz zaman ve büyük bir drama gerektirir. Sana bu affı vereceğim ve öğreneceğim, sen anlamıyor gibisin, sana bu konuda yardım etsem iyi olur."

Ona "Şimdi seni emme zamanı geldi, Buck" dediğimde bakışlarımın ateşli olduğunu bile hissedebiliyordum.

Karanlık sakalının arasından beyaz dişleri görünerek gülümsedi.

Ve onu emmemin *tam* zamanıydı. Hemen şimdi.

Beni tekrar öptü ve bu sefer kısa sürmedi. Öpüşürken bizi yuvarladı.

Sonunda işime koyuldum. Sonra Buck devraldı.

Buck kalçamı salladığında **ben** derin uykudaydım.

Gözlerimi açtığımda hala karanlık olduğunu
gördüm.

Buck'ın tekrar hazır olmasına şaşırarak uykulu bir şekilde tepki verdim.

Söylemeye gerek yok, çocuklar yakında bizimle yaşayacaklardı, Buck'tan hayatı hakkında konuşmasını istedim, birbirimize ne ifade ettiğimizi biliyorduk, kutlamıştık.

Enerjik bir şekilde.

Ve bu, bütün gün (enerjik bir şekilde) kutlama yaptığımız duygusal bir günün üstüne gelmişti.

Ben döndüm döndüm ona ve o fısıldadı,
"Bebeğim, üzgünüm üzgünüm. Ama bu oluyor."

Onun ses tonunu beğenmedim.

Ve sözlerini anlamadım. "Ne oluyor?"

"O gidiyor."

O zaman anladım. Tanrım.

"Sen de onunla birlikteydin," diye konuşmaya devam etti. "Onlarla konuştun, zamanı geldiğinde aramalarını söyledin. Aradılar. Onunla birlikte olmak ister misin?"

"Evet," diye fısıldadım.

"Giyin." Bir süre durakladı, sonra ağır bir sesle "Acele et" dedi.

Ben bir taraftan, Buck diğer taraftan çıktık ve acele ettim.

Acele etsem de, Buck benden önce giyinip odadan çıktı.

Onu takip ettiğimde, kanepenin yanındaki lambanın yandığını, Buck'ın kapıda olduğunu ve Gear'ın onunla birlikte olduğunu gördüm.

Giyinmiş ve gitmeye hazırды.

Gear'a, sonra Buck'a baktım. "West..."

"Tat'i beklemelisin. Acele ediyor," dedi. Yanına gidip fısıldadım. "Ben..."

"Aile," diye homurdandı, cevap vermeme gerek olmadığını ima ederek. Ondan vazgeçip Gear'a döndüm.

"Senin..."

"Olmaz Clara. Babam, ben ve Tat olmadan bunu yapamazsın," dedi. Sessiz kaldım.

Tatie odasından zıplayarak çıktı, hala botunu giymeye çalışıyordu. "Hazır, hazır... Hazırım," dedi.

Buck tüm bunları planlamıştı.

Onlara söylemişti.

Onları hazırlamıştı.

Ve zamanı geldiğinde, hazırdılar. Buck'ın SUV'sine doğru yürüdük.

Ama benim için bu zor oldu çünkü Buck kolunu boynuma sıkıca dolamıştı, Tat'e iki eliyle pazılarımı sıkıca tutuyordu ve Gear Tat'e yapışmıştı.

Arabaya bindik, Buck yola çıktı ve sonra telefonunu arka koltuğa, çocuklara attı.

"Hanginizin yapacağı önemli değil, ama Tia'yı arayın ve sonra Bayan Jimenez'i arayın," diye emretti.

Başımı ona çevirdim.

"Buck..."

Yine daha fazlasını elde edemedim.

"Bu iki kadın, seni onlar olmadan bunu yapmana izin verirsem beni affederler mi sence?"

Öyle de diyebilirsin. Cevap vermedim.

"Tamam," diye mırıldandı.

"Merhaba, Tia mı?" Gear arka koltuktan sordu. Ön camdan dışarı baktım.

"Oraya varacağız, bebeğim," diye Buck güvence verdi. "Evet," diye fısıldadım.

Elimi tutup tuttu.

O sürdü.
Gear'ın sesi arka koltuktan geldi. Ve Buck
bizi oraya götürdü.

"DÜŞÜNMEDİM, sen... sen..."

"Sessiz ol," diye Rogan'a fısıldadım.

Ailesi ve kız kardeşi yatağın karşısında oturuyorlardı. Hepsi çok üzgün
görünüyorlardı.

Onları sevmiştim. Onlar da beni sevmişti. Onları özlemiştim. Ve beni gördüklerinde
yüzlerindeki ifadeden, onlar da beni özlemişlerdi.

Aramızda kötü bir şey yoktu, onlar da bunu anlıyorlardı.

Ama onu terk ettiğimde onları da terk etmiştim çünkü her şeyi geride bırakmak
zorundaydım

"Üzgünüm," dedi Rogan. "Kes
şunu," dedim.

Gözleri annesine kaydı. "Üzgünüm."

"Kes şunu tatlım," diye fısıldadı annesi, sesi titriyordu. Babasına
baktı.

Babası, hayatım boyunca bir daha asla duymak istemediğim bir ses çıkardı. O devam
etmeden önce, eğildim ve Rogan'ın yüzüne dokundum. Gözlerini bana çevirdi.

"Rogan Kirk böyle gitmez," dedim ona. "O kadar yakışıklı bir adamdı ki

"Clara."

Sesi çok zayıftı. Çok zayıftı.

"İlk aşkım," diye devam ettim.

Gözlerini kapattı.

"Beni sevip sevmediğimi sordun, ama benim seni sevip sevmediğini sormama gerek
olmadığını fark etmedin."

Gözlerini açtı.

"Her zaman biliyordum, Rogan. Hiç şüphe duymama izin
vermedin." "Kadınlar..."

"Kes şunu," diye tısladım.

Sessiz kaldı.

"Düğün günümüzü hatırlıyor musun?" diye sordum. "Evet."

Tanrım.

Sesi giderek zayıflıyordu.

"Bana ulaşmaya çalışıyordun ve Tia kapıyı kapatmış, damadın gelini görmemesi gerektiğini haykırıyordu," diye devam ettim.

Gözleri kapandı.

Dudakları kıvrıldı.

"Ama içeri girdin, değil mi? Hiçbir şey seni benden uzak tutamazdı." "Çok güzelsin," diye fısıldadı.

"Evet, senin hakkında öyle düşünmüştüm. Sonra ilk dansımız sırasında ayağım takıldı."

Dudakları kıvrık kaldı.

"Beni yakaladın, çok güldün ve şarkının geri kalanında beni sıkıca sarıp sallandın."

Dudakları kıvrık kaldı.

"Kulağıma ne kadar sakar olduğumu ve bunun ne kadar sevimli olduğunu fısıldadın."

Dudakları kıvrık kaldı.

"Seni sevdim, Rogan."

"Beni... sevdin."

Sözler havada asılı kaldı.

"Seni çok sevdim, Rogan." Dudakları

hala kıvrılmıştı.

"Beni sevdiğin için seni sevdim."

Dudakları kıvrık kaldı.

"Beni ne kadar sevdiğini sevdim." Dudakları

kıvrık kaldı.

"Üzgünüm, üzgünüm, çok üzgünüm," dedi bir kadın sessizce. "O öldü."

Annesinin hıçkırıkları odayı yırttı.

Hâlâ tuttuğum eline başımı eğdim.

Ve düğün günümüzde beni dans pistinde sallarken gülerek bana sıkıca sarıldığını hatırladım.

Biraz zaman aldı, ama başımı kaldırdım ve ona bakmadım. Onu o şekilde hatırlamak istemiyordum.

Sadece elini öptüm ve doğrulup uzaklaştım.

Gözlerim onun ailesine takıldı.

Babası, karısını ve kızını kollarında tutuyordu, ikisi de göğsünde ağlıyordu.

Babası bana bakıyordu. "Teşekkür ederim" dedi.

Ben başımı

salladım.

Döndüm.

Garip hissettiren bacaklarımla odadan çıktım. Koridordan aşağı indim.

Buck bana önce ulaştı, iki kolunu başımın etrafına doladı ve göğsüne bastırdı.

Sonra Tatie bana sarıldı. Ardından Gear.

Tia da araya girdi.

Bayan Jimenez sırtımı ovuşturdu.

Ailemin sevgisi bana yeniden güç verdi. Sonra kafama biraz baskı uyguladım ve Buck tutuşunu gevşetti. Kafamı geriye eğdim.

"Eve gidebilir miyiz?" diye sordum.

Gözlerimin içine baktı.

Ve cevap verdi. "Tabii ki."

34
VOODOO

"Tanrım, sakinleşmen lazım, tatlım."

"Evet, Toots, sadece büyükbaba. Sakinleşmen lazım." "Bence Clara biraz sevimli davranıyor."

Bu sözler Buck (birinci), Tatie (ikinci) ve Gear (sonuncu) tarafından söylendi.

Yuvarlak masaların deniz gibi uzandığı büyük bir odada, yere sabitlenmiş yuvarlak bir piknik masasının yanında duruyorduk.

Bütün bunlar bir hapishanedeydi.

Yüksek topuklu botlar, koyu renkli, paçaları geniş kot pantolon, uzun kollu beyaz tişört ve açık önlü, yüksek-alçak, şelale yakalı, ladin mavisi bir hırka giyiyordum.

Bu kıyafeti seçmeden önce üç gün, Minnie'ye beş, Lorie'ye iki ve Pinky'den onay almak için bir telefon görüşmesi yaptım.

Minimal bir kenarı vardı (botlar), bu yüzden *BIKER BABE!* diye bağırıyordu.

Yüksek topuklu botlarımı ve kot mini eteğimi (sahip olmadığım bir giysi) giymeliydim.

Ama yine de uymamız gereken bir kıyafet kuralı vardı ve mini etekler yasaktı.

Uzakta bir kapı açıldı ve turuncu tulum giymiş bir grup erkek içeri girmeye başladı.

Artık çok geçti.

"Oh hayır," diye fısıldadım.

"Bebeğim," Buck boynuma doladığı koluyla beni sıktı, "seni sevecek."

"Tabii," diye mırıldandım.

"Seni kesinlikle sevecek," diye ekledi Tatie.

"Tabii," diye tekrarladım.

"Clary, lanet olsun, sen bizi seviyorsun, biz de seni seviyoruz, o programa katılmak zorunda kalmayacak," dedi Gear, sanki gülüyor gibi. "O sadece programa katılacak."

Gear'a bakmak üzereydim.

Ama o sırada, hala koyu renkli saçlarında bolca gümüş rengi olan uzun boylu, yakışıklı bir adam kapıdan içeri süzülerek girdi. Fotoğraflarda daha genç gördüğüm bir adamdı. Altında beyaz tişört giydiği turuncu tulumla bile çekicilik ve karizma yayan bir adamdı.

Ve kaçma isteğimi zar zor bastırdım.

Bizi gördü ve yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi, dudaklarının etrafındaki gümüş rengi ve koyu sakalları genişledi.

"Dede!" diye seslendi Tatie.

Bize ulaşmadan önce kollarını uzattı, böylece bize geldiğinde Tatie'nin kollarına atlayabileceği pozisyondaydı.

Ve Tatie öyle yaptı.

Fiziksel temas kurmamıza izin verildi.

Sarılmalar. Yanak öpücükleri. El sıkışmalar.

Ziyaretin başında ve sonunda. Tatie

kucaklandı ve yanağından öpüldü.

Gear, sırtına birkaç kez sertçe vurarak kucaklandı.

Buck kucaklandı, sırtına vurma olmadı, sıkı bir kucaklamaydı ve daha uzun sürdü.

Tanrım, evet,

Locke Hardy oğlunu çok

seviyordu. Hem de çok.

Buck babasından ayrıldı ve bana döndü. "İşte

burada. Clara," diye tanıttı.

"Tatlım," dedi Locke Hardy, Buck'inkini hatırlatan boğuk sesiyle yumuşak bir şekilde.

Gözlerim anında yanmaya başladı, ama cesurca elimi uzattım. O benim tarafıma

doğru kayıyordu, ama ben bunu yaptığımda durdu ve bana bakakaldı.

"Gergin, büyükbaba," dedi Tatie. "Ve tam bir aptal gibi davranıyor," diye ekledi Gear.

Locke, adaşı olan kişiye baktı.

"Oğlum," dedi yumuşak bir azarlama

tonuyla. "Evet, öyle," diye cevapladı Gear.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Bay Hardy," dedim.

Sıcak, kahverengi gözleriyle bana baktı.

"Tamam, tatlım, bu seferlik kabul ediyorum, ama bir daha yapmayacağız. Tamam mı?"

"Anlamadım?"

Elimi geçip bana sarıldı. Tamam.

Evet.

Kesinlikle ağlayacaktım.

"Torunuma baktığın için teşekkürler," diye kulağıma fısıldadı. Aman Tanrım!

Kesinlikle ağlayacağım!

"Ve oğlumu mutlu ettiğın için."

"Benim için... benim için bir zevkti."

"Ben Locke, ya da bana baba diyebilirsin. Ama birbirimizi daha iyi tanıyana kadar bekleylebilirsin. Karar senin."

Hiç yardımcı olmuyordu!

"Tamam," dedim titrek bir sesle.

Başını kaldırdı ama kollarını benden çekmedi ve "Sen de bana sarılabilirsin. Isırmam" dedi.

"Oh hayır!" diye bağırdım. "Öyle değildi. Ben sadece..."

"Buck babasıyla konuşur," dedi yumuşak bir sesle. "Bunda pek tecrübeli olmadığımı biliyorum, Clara. Ama alışacağız."

Başımı salladım.

Sonra kollarımı onun boynuna doladım.

Çenesini başımın yanına dayadı, beni sıktı ve bıraktı.

Buck beni sahiplendi ve bana aptal olduğumu düşündüğünü gösteren bir gülümsemeyle baktı.

Masaya geçtik, hepimiz oturduk ve Tatıe her şey hakkında konuşmaya başladı.

Onu hiç bu kadar canlı görmemiştim.

Ama Locke, onun söylediklerinin yarısına pek ilgi duymuyordu, ama sanki hepsi onun için dünyadaki en bilge adam olmasını sağlayacak bilgelik incileriymiş gibi görünüyordu.

Sıra Gear'a geldi.

Ve son olarak, Buck çoğunlukla kardeşler, kulüp ve işlerle ilgili haberleri paylaştı. Locke paylaşmadı. Onlar da ısrar etmediler.

Onun yaşadığı hayat hakkında pek bir şey söyleyecek bir şeyi olmadığını düşündüm, ayrıca, onlara anlatsa bile, onlar bilmek istemeyeceklerini düşündüm.

Bu yüzden sormadılar.

Ama sonunda gözleri Buck ile benim aramda gidip geldi ve sonra sordu: "Peki, siz ikiniz ne zaman evleneceksiniz?"

"Mümkün olduğunca yakında," dedi Buck.

Aynı anda ben de "Noel'den sonra" dedim. Buck bana baktı. "Noel'den sonra mı?" Ben de ona baktım. "Çok mu erken?"

"Mümkün olduğunca yakında dedim, duymadın mı?" diye sordu.

"Evet. Ama sen henüz bana resmi olarak teklif etmedin. Bu yüzden, 'mümkün olduğunca yakında' belirsiz bir ifade."

"Ama isteyeceğimi biliyorsun."

"Biliyorum, ve Noel bunu sormak için iyi bir zaman." "Noel'e bir aydan fazla var."

Aman Tanrım.

Sorgularken sesim yükseldi: "Daha önce teklif edecektin, değil mi?"

"Tatie yüzüğü seçmeme yardım etti. İstiyorsan, bu gece sana vereceğim."

"Aman Tanrım," diye fısıldadım.

"Bence o istiyor, baba," diye araya girdi Gear.

"Ben bir kız kardeşim olsun istiyorum," diye ekledi Tatie.

"Olmaz, erkek kardeş istiyorum," diye Gear itiraz etti.

"Olmaz. Babamın tüm kardeşleri erkek. Sayıca azız. Bir kız lazım," diye karşılık verdi Tatie.

"Küçük kardeşe işlerin nasıl yürüdüğünü öğretme fırsatı bulmalıyım," diye karşılık verdi Gear. "Ailemizi genişletmeyi planladığımız çocuklarla paylaşmakta bir sorun görmüyorum,"

"Harika," dedi Tatie heyecanla.

"*Harika*," dedi Tatie heyecanla. "Clary, küçük kardeşim, bunu hallet," diye emretti Gear.

Buck'ın eğlenceli, mutlu bakışlarından gözlerimi ayırdım ve oğluna baktım.

"Cinsiyeti seçemem, Locke," diye cevap verdim.

"Biraz vudu falan yaparız," dedi gülümseyerek. "Evet, kız kardeşimiz olsun diye vudu yapalım," diye talep etti Tatıe.

"Voodoo yapmaya hazırım, ama şunu söyleyeyim, eğer işe yarasaydı, çocuğun cinsiyetini garanti altına almak için voodoo uygulamaları çok daha yaygın olurdu," diye bilgilendirdim onları.

"Denemekten zarar gelmez," dedi Gear.

"Tavuk falan öldürmemiz gerekmediği sürece," diye sınırlarını belirledi Tatıe.

"Her zaman tavuk öldürmek zorundasın," dedi Gear, voodoo otoritesinin yeni sesi, onu bilgilendirdi.

"Hiç tavuk öldürmeyeceğiz," diye Buck kuralı koydu. "Ve ne olursa olsun, ne çıkarsa onu alacaksın."

Tatiana bana bakıp "Çıkarsa. Sanki. *Erkekler*," dedi ve kıkırdadı.

Gözlerimi devirdim, başımı salladım ve ona gülümsedim. "Oğlum," diye seslendi Locke.

Hepimiz ona baktık.

Ama o, oğluna bakarken söylemek istediği ama söylemediği şeyi hissettim.

Çocuklardan hissettim.

Locke'dan hissettim.

Çoğunlukla, Buck'ın aniden vücudunu çok sıkı tutmasından hissettim.

hala.

Ve bu çok güzel bir duyguydu.

Ziyaretin geri kalanını birbirlerine öyle bakarak geçirebileceklerini düşündüm.

böyle bakarak geçirebileceklerini düşündüm.

Ama sadece iki saatimiz vardı.

Ben de harekete geçtim.

"Ne istiyorsun, Locke? Bir erkek mi, bir kız mı?"

Kahverengi gözleri bana baktı.

Ve yine sevinçle dolup taşım.

"Bana ne tür bir torun verirsen ver, kızım. Sadece kendini güvende ve sağlıklı tut ve bana onu ver."

"Öyle yapacağım," diye söz verdim.

Elini masanın üzerinden uzattı, avucunu yukarı çevirdi. Elini tuttum.

Sıkıca sıktık.

Muhtemelen ziyaret sırasında fiziksel temasın tamamen yasaklanmamış olması nedeniyle, elimi çabucak bıraktı.

Ama dikkatli olmak zorundaydık.

Ve hepsi için üzüliyordum çünkü onlar hassas bir aileydi ve buna ihtiyaçları olduğunu biliyordum.

Artık kendim için de üzüliyorum.

Tatie bu kaybı telafi etmek için araya girdi. "Babam senin kantin hesabına para yatırdı, büyükbaba. Biz de birkaç şey getirdik. Resepsiyona bıraktık."

"Her zaman yapıyorsun, bebeğim, ve ben her zaman getirdiğin her şeyi seviyorum," diye cevapladı Locke.

Ziyaretin geri kalanı, durum göz önüne alındığında, iyi geçti.

Ama sonunda Locke, Buck ile bir dakika yalnız konuşmak istedi. Çocuklar ve ben SUV'ye doğru yürüdük.

On beş dakika sonra Buck dışarı çıktı.

Sormayacaktım.

Bu onların meselesiydi.

Sormama gerek yoktu.

Buck arabayı çalıştırmadan önce elini uzattı, parmaklarını dizime doladı ve tuttu.

Gözlerine baktım. Onu

anladım.

Sonra gülümsedim.

35
SORUNLAR

Buck

Aces High toplantı odasındaki atmosfer gergindi.

Bazı kardeşler, birlikte oldukları bazı kişileri sevmiyorlardı. Bazı kardeşler ise toplantı odasındaki hiç kimseyi sevmiyorlardı.

Aces High MC, Aces değildi.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, cesaretini toplayıp oraya giren Sylvie Creed'di.

Sylvie, 1,57 boyunda, sarışın, Buck'ın kaç tane olduğunu bilmediği, çünkü sayısı sürekli artan çocukların annesi ve sert bir kadındı.

"Bence, siz erkeklerin üç problemi var," dedi. Kimse bir şey söylemedi.

Buck masanın başına oturdu, parmaklarıyla masayı tıklatıyordu, çünkü işler iyi gidiyordu.

Rogan Kirk'ün cenazesinden bu yana, Noel'den beş gün önce, hiçbir sorun çıkmamıştı.

Çocuklar evlerinde, eski arkadaşlarına kavuşmaktan mutluydular. Gear ilk kız arkadaşını bulmuştu.

Tat biriyle çıkıyordu ve Buck, güzel kızı biriyle çıkmaya başladığında rahatlayan tek baba olabilirdi.

Ama Gear, çocuğun sağlam biri olduğunu söylemişti.

Clara da ona, "Tatie onu gerçekten seviyor ve bence bu önemli bir dönüm noktası, tatlım" demişti.

İlk randevularından bu yana Tat, o çocukla üç kez çıkmıştı ve Buck da onunla tanışmıştı. Çocukta bir kusur bulamamıştı. Kızına ilgi duyuyordu. Sapık ya da pislik gibi görünmüyordu.

Gerisi zamanla belli olacaktı.

Buck'ın babası Clara'yı o kadar sevmişti ki, hiç vakit kaybetmeden onayını açıkça belli etmişti.

Tek bir ziyaretle onu kendine hayran bıraktı. Ama yine de, o Clara'ydı.

Buck da yaklaşık aynı sürede ona aşık olmuştu. Dahası, mağaza iyi bir ciro yapıyordu.

Ve müteahhitlik tarafında o kadar çok işleri vardı ki, daha fazla insan ya da kardeşlerini işe almak zorunda kalacaklardı, yoksa çok önceden randevu almak zorunda kalacaklardı, bu da işlerini kaybetmeleri anlamına gelebilir.

Clara yeni küvetini sevmiş ve yanına her türlü ıvır zıvırla dolu küçük bir masa koymuştu.

Kredi kartlarını da erken ödemişti.

Bunun nedeni, bankada üç milyondan biraz az parası olmasıydı.

Devlet payını aldı.

Bir buçuk milyonu emeklilik fonuna geri verdi. Ama şimdi, kadını çok zengindi.

Onun için bu, seksi iç çamaşırlarıyla kendini göstermişti; her yeni setle erkeğini tahrik etmek için kendi lanet olası benliğini aşma görevini üstlenmişti.

Bu başarıyı elde etti.

Onu her seferinde

heyecanlandırdı.

Ama iç çamaşırlarına ihtiyacı yoktu.

Buck bunu onunla paylaşmadı. Hayat istikrarlıydı.

İyiydi.

Ve sonra olanlar oldu. Dün olanlarla sona erdi.

Bu yüzden Buck parmaklarını masaya vuruyordu. Koşunun bitmesine kızmıştı.

"İlk olarak," diye devam etti Sylvie. "Hepimizin bildiği gibi, Enrique Esposito dün başı kesilmiş olarak bulundu."

Evet.

Hepsi bunu biliyordu.

Rayne Scott masaya o kadar sert bakıyordu ki, bakışları masayı yakmaması şaşırtıcıydı.

Muhtemelen Esposito'nun büyük bir hayranı değildi.

Cinayetin de pek hayranı değildi.

Ama kafasının kesilmesi bu *durumu* en üst düzeye çıkarmıştı.

Sylvie devam etti

"Bunun insanlık için bir kayıp olmadığını da biliyoruz. Bundan sonra, bu olay, Tia Esposito'nun eline oldukça ağır suçlar içeren bazı belgeleri geçmesine izin verdiği için oldu ve bu, Scott ve adamlarının geçen hafta yaptığı tutuklamalara yol açan faktörlerden biriydi."

Evet.

Onlar da bunu biliyorlardı.

Üst düzey yetkililerin, tutuklananlarla Esposito'nun bilgisi ve doğrulayıcı kanıtları arasında bağlantı kurması ve Esposito'yu halletmesi uzun sürmedi.

Sorun şu ki, onu deşmediler ya da vurmadılar. O orospu çocuğunun kafasını kestiler.

Herkes bu yüzden çok heyecanlanmıştı. Bu çok ciddi bir durumdu.

"Peki," Sylvie, bakışlarını Damian'a sabitleyerek devam etti, "Tia Esposito'nun neden hala Phoenix'te olduğunu sınıfla paylaşmak ister misin?"

"Kızıyla Noel'i geçirmek istiyor," diye cevapladı Damian, ses tonunda açıkça mutsuzluk vardı.

Çünkü öyleydi.

Adamın gergin olduğunu görmek için psikolog olmaya gerek yoktu.

Ve öyle davranıyordu çünkü iki hafta önce kendisi ve Tia'nın Bali'de veya benzeri bir yerde olmasını istiyordu.

"Oyuncularımız, bunun onların düşündüğü şey olduğunu yaymaya başladılar. Esposito, onu bir kademe aşağı indirdikleri için kızdı, bu yüzden o çocukları polise ihbar ederek hakladılar," diye ekledi Lynch ve Buck ona baktı.

Lynch ve Slate, Tia'yı bulmak için aylarca uğraştıktan sonra geri dönmüştü. Ve tabii ki Clara onlarla tanışmıştı.

Bundan sonra, onlara "olağanüstü yakışıklı, neredeyse senin kadar yakışıklı!" olduğunu söyleme ihtiyacı hissetmişti.

Buck, Lynch'i inceledi.

O bunu görmüyordu.

"Tia geri döndü, Damian Scott'la çok yakın, sence bunları bir araya getirmeyecekler mi?" Buck'ın iyi arkadaşı ve Sylvie'nin kocası Tucker Creed sordu.

"Damian onu Phoenix'ten çıkarana kadar elimizden gelen en iyi müdahaleyi yapıyoruz bence," diye yanıtladı Slate, Tucker'a.

Buck diğerkardeşine baktı. Onda da bunu görmedi. Sonra iç geçirdi. Tia'nın Phoenix'ten çıkarılması onun için iki anlam ifade ediyordu. Birincisi, Damian'ın Tia olmadan hiçbir şey yapmayacağı açıktı. Ve böylece, kadını Damian'ın "kökü olmayan hayatına" devam etmek için kızını terk edeceğinden endişelenmeyi bırakabilirdi. Bunu iki ay önce de söyleyebilirdi, Clara'ya defalarca söylediğı bir şeydi bu. Adam kızı için gitmişti. Clara hala endişeliydi. İkincisi, şimdi yine en iyi arkadaşını kaybedecek bir kadınla uğraşmak zorunda kalacaktı. Evet, Buck ona Lorie, Minnie, Pinky ve diğeryaşlı bayanları vermişti, Toots ve Tatie de çok sıkı fıkıydılar. Kahretsin, geçen gece Valley Inn'deydiler ve bir kadın Clara'ya "Sen ve kızın birlikte çok tatlısınız!" demişti. Clara, bu yoruma o kadar parlak bir şekilde gülümseyecek, on altı yaşındaki bir kızın annesi olarak kabul edilebilecek yaşta olan tek kadındı. Ama Tia'nın tekrar gitmesinin acısını hissedecekti. Onunla konuşabilse bile. İkisi çok yakındı. Birlikte yaşadıkları hayatı, sistemi idare etmeyi düşününce, bunun normal olduğunu düşündü. Bu yüzden, kadının kızını kaybetmesini istemiyordu. "Noel'den sonra gidecek mi?" Sylvie Damian'a sordu. "Noel'den sonra ona seçenek sunmayacağım," diye cevapladı Damian. Odada bir dizi onaylayan homurtular duyuldu. "Tamam, ikinci sorun," Sylvie saymaya devam etti. "Aces High tekrar gündemde, hem de iki katı. Esposito meselesi, hatırlatmama gerek yok, ailenin bir üyesinin de bu meseleye karıştığını ve zamanla bunu hatırlayabileceklerini." Buck, Clara'nın o "aile üyesi" olduğunu görünce yanağında bir kasın seğırdiğini hissetti. "Redhot'un Esposito'nun bokuyla hiçbir ilgisi yok," diye kesti Chap.

"O sadece, bunu onlara hatırlatacak durumda olabileceğini söylüyor," diye işaret etti Tucker.

Kimse cevap vermedi. Sylvie konuşmaya devam etti.

"Ve Imran Babić çok kötü bir kaybeden." Buck'ın konuşmak istediği şey buydu.

Ve Buck bu yüzden toplantıyı çağırmıştı.

Pinky önceki gece işten çıkmış, arabasına gitmiş ve silecek bıçağının altında "*Onu anlamıyorum, seni istiyorum*" yazan bir not bulmuştu.

Bu onu çok korkutmuştu, Cruise'a bundan bahsetmişti, Cruise da Lorie'nin duyabileceği mesafede Ink'e bundan bahsetmişti ve Lorie de aynı şeyi yaşadığını söylemişti. Bunun bir hata ya da çılgın bir pazarlama taktiği olduğunu düşünerek notu atmıştı.

Ink, Buck'ı etiketlemeye başladı ve Buck da bu buluşma için herkesi topladı.

Lynch ve Slate, Pinky'nin çalıştığı bara gidip güvenlik kamerası kayıtlarını izlediklerinde, Babić'in adamlarından birinin notu bıraktığını gördüler ve bunun Imran olduğunu anladılar.

O adamlar kameraların orada olduğunu biliyorlardı. Gizli kapaklı davranmıyorlardı.

Bu, Babić'in kimlerin iletişim kurduğunu bilmelerini istediği anlamına geliyordu.

Diğer yaşlı bayanlara da soruldu, hiçbiri not almamıştı, ama artık yüksek alarmdaydılar.

Onu anlamıyorum, "o" Clara'yı kastediyorum, *seni istiyorum*, Babić'in yapabileceği gibi, Babić onlarla oynamaya başlayacaktı.

Ve Babić delinin tekiydi. Bu da bir sorundu.

Zaten Clara'yı kaçırmayla, hele de o şekilde kaçırmayla, başlı başına bir sorundu.

Şimdi ise *büyük* bir sorundu.

"Son sorunun, Eleanor Moynihan'ın ciddi bir yükümlülük olması," diye bitirdi Sylvie. "Çünkü kendisine haksızlık yapıldığına kendini ikna etmiş bir kadın, çok büyük bir belirsizlik faktörüdür."

Buck, Gash'e baktı. Eleanor Moynihan, Nails'di.

Ve Buck onu bir daha geri dönemeyeceği bir şekilde kovduğundan beri, onlara sataşıyordu.

Her şey, sonuçta hiçbir şey çıkmayan bir "hamilelik korkusu" ile başlamıştı.

Ama bu, Gash ve Cruise'u bu duruma dahil etmediği anlamına gelmiyordu, çünkü bu çocuğun ikisinden birinin olabileceğini söylüyordu.

Bunu, Minnie ve Pinky'ye, onların erkeklerinden birinin bebeğini taşıyor olabileceğini söyleyerek yaptı.

Pinky yıkılmıştı.

Cruise aklını kaçırmış, Nails'e kızmıştı, ama yine de Pinky'yi kaybetme düşüncesiyle daha çok ilgilendiği için odaklanmıştı.

Buck, ona biraz zaman tanımıştı çünkü o bir kardeş, bir dost ve ciddi bir aptallık yapma fırsatı bulan iyi bir adamdı.

Ancak Chap onu kovdu.

Chap'ın size tavsiye etmeye istekli olduğu bazı şeyler vardı.

Diğerlerini ise, sizin bilmeniz gerektiğini düşünürdü. Ve eğer bilmiyorsanız, sizi eğitmek için zamanını boşa harcamayacaktı.

Cruise, Pinky'yi bunu çözmeye ikna etti. Deniyorlardı.

Clara'nın söylediklerine göre, pek işe yaramıyordu. Ama yine de deniyorlardı.

Minnie, Gash'i kazımişti. Bitti.

Son.

Bu durum Buck'ı zor bir duruma soktu çünkü - Clara'nın bedenine erişiminin "uygun bir ceza süresi boyunca" reddedileceği tehdidi altında, "senin kardeş kodun var, benim de kız kardeş kodum var" (onun sözleri) - Gash'e Minnie'nin oturma odasında, sevdiği adamın onu aldattığı, onu ve ailesini kaybettiği için ağlayarak oturduğunu söyleyemedi.

Ama geri dönmek yoktu. Clara denememişti bile.

Buck'a şöyle açıklamıştı: "O biliyordu ya da bunun bir olasılık olduğunu tahmin ediyordu. Bence mesele daha çok onun masummuş gibi davranıp seni feda etmesi. Böyle bir adam olup, bunu yapmaya devam edebilmek için iyi bir adamı alaşağı etmesi. Ayrıca, ona iftira atarak Higgins gibi davranmasından utanç duyduğunu da düşünüyorum. Benim motosikletçi kız mentor olmaktan oldukça gurur duyuyordu."

Buck'ın açısından bu kardeşlik kurallarına aykırıydı, ama Clara'ya Gash'in Dive'daki içki stoğuna yabancı olmadığını ve suçluluk ve kaybını unutmak için elinden geldiğince çok içmeyi kendine görev edindiğini söylemişti.

Bu çabası başarısız gibi görünüyordu.

Buck bunu paylaştıktan sonra, Clara'nın bunu Minnie'ye verme seçeneğini reddetmemişti.

Clara bunu yaptı ve Minnie bundan etkilenmiş olabilir, ama Gash'e bir şans vermek için yeterli değildi.

Şimdi Buck'ın iki yönlü bir sorunu vardı: Gash kardeşi, Minnie ise karısının kız kardeşi idi ve sınırlar koymak zorunda kalmışlardı.

Minnie evlerini aldı ve Gash, insanların davet edilebileceği, Minnie'nin her zaman görüldüğü etkinlikler varsa oraya giremezdi.

Tabii ki Gash, Ace'i aldı. Ama

Nails henüz işini bitirmemişti.

Bir hafta önce, mağazada, kayıp düşmüş gibi yapıp kafasını vitrine çarpmıştı.

O kaltak, her yerde kamera olduğunu düşünmemişti.

O inleyip dava açmakla tehdit ederken, Jimbo iPad'de kendi kendine oturup bağırmaya başladığı videoyu açtı ve ona gösterdi.

Artık mağazada, depoda, hatta Dive'da (ama bu sadece bir şakaydı) her yerde onun fotoğrafları vardı, Driver tarafından asılmıştı ve üzerinde "BU KADINI GÖRÜRSEYİN, HEMEN YÖNETİME BİLDİRİN" yazıyordu.

Ne yazık ki, biri Nails'e bunu söylemişti.

Bu da demek oluyordu ki, dün gelip hepsini yıkmaya çalışmıştı ve kimse ona el sürerse onun hak talebiyle karşı karşıya kalma tehlikesi yaşamamış, polisi aramak zorunda kalmışlardı.

Ama o henüz bitirmemişti.

Bunu biliyorlardı çünkü polis eşliğinde arabasına binerken, "*Aces High MC'deki hepinizle işim bitmedi!*" diye bağıırıyordu. "Özetle," dedi Sylvie, "bir uyuşturucu karteliyle, Babić her neyse, sorunlarınız olabilir, ama o her neyse, iyi biri değil ve intikam peşinde olan bir pislik.

. Sıra sende, Scott."

Scott'a bakarak sözlerini bitirdi.

"Tia'nın ya da Aces'in başının dertte olmadığını söyleyemem," dedi Scott, sanki bunu gerçekten istemiyormuş gibi. "Kanıtları savunmaya teslim etmek zorundayız. Böylece ne kadar kanıtımız olduğunu ve bunların nereden geldiğini bilecekler ve bu da bazı rahatsız edici soruların sorulmasına neden olabilir. Ve bunlar savcı için rahatsız edici olmayacak. Tia ve belki de Aces için rahatsız edici olacak. Tia takip edildi. Enrique'nin adamları onun neye sahip olduğunu biliyorlardı. Biz bilmiyoruz, ama Clara ile kaçacağını da biliyor olabilirler. Bu da onlar ile bu boktan durum arasındaki başka bir bağlantı ve bu iyi bir şey değil."

Hayır, değildi.

"O çocuklar etkisiz hale getirildi sanıyordum," dedi Sylvie.

"Bu tartışmanın bu kısmı için burada değilim," dedi Scott, ama yerinden kıpırdamadı. Kahretsin.

Buck bu adamı sevmeye başlamak zorunda kalabilir.

"Rapor verdiler mi bilmiyorum. O lanet şeyi elinde bulundurmasının tehdidi üst kademelere iletildi mi bilmiyorum. Enrique öldürülmeden önce konuştu mu bilmiyorum," diye ekledi Damian, hâlâ mutsuz bir şekilde. "Yani Tia, 26 Aralık'ta bir hayalet olacak."

Siktir.

Damian Buck'a baktı. "Ve öldürülen adamlar, orta kademe yöneticiler. Önemliler, ama çok da önemli değiller. Yine de, ne yapmaları gerektiğini biliyorlar. Ağzılarını kapalı tutacaklar. Ve eğer öyle yaparlarsa ve her şey onlarla bittiyse, bu olay unutulup gidecek. Eğer yapmazlarsa ve diğer domino taşları da düşerse, o kadın sonsuza kadar hayalet olarak kalabilir, dostum."

Siktir.

Buck bunu kafasından silip Scott'a sordu, "Babić hakkında bir şeyin var mı?" "O deliye karşı tetikte ol," diye tavsiye etti Scott.

"Bu yardımcı olmuyor Rayne," dedi Buck.

"Sokaktan bir kişiyi seçip onu sonsuza kadar etkisiz hale getirebilecek olsaydım, Imran Babić'i seçerdim," dedi Scott. "Sorun şu ki, elimizde hiçbir şey yok. Kafasının bozuk olduğunu biliyoruz. Kirli olduğunu biliyoruz. Ama o bir suçlu dahi gibi. Deli gibi. Ama işini gizli tutmakta bir dahi."

Buck sandalyesine yaslandı.

"İstersen, Eleanor'u ben hallederim," dedi Sylvie. "Sixx adında bir iş arkadaşım var, o ve ben onu hallederken kızlar gibi eğleniriz. Tabii ki normal ücretler geçerli."

Tucker gözlerini tavana çevirdi.

Tucker'ın cevabı, buna yeşil ışık yakarlarsa Nails'in boku yediği idi.

Buck odadaki herkese baktı ve hepsinin çenesini kaldırdığını gördü. "Yap," dedi Sylvie'ye.

Sylvie sırttı.

Evet.

Nails'in işi bitmişti.

Sonra dikkatini Damian'a çevirdi. "Her zaman yanında bir kardeşin olsun istiyorum."

"Anladım," dedi Damian.

"Ayrıca Clara'nın en iyi arkadaşını da gözetmen altında tut. Clara'nın hayatında, beni doğurmadan önce onu hiçbir şekilde mahvetmeyen tek bir kişi vardı, o da Tia'ydı. Bu yüzden her zaman yanında bir kardeşin olmasını istiyorum."

Damian bundan hoşlanmadı. Buck, onun her zaman yalnız çalıştığını hissetti. Ama başını salladı.

"Geri kalanlar, sadece kardeşler," dedi Buck.

Bunu açıklamasına gerek yoktu ve Sylvie, Tucker, Scott ve Damian'ın gitmesi uzun sürmedi.

Kapı kapanana kadar bekledi ve sonra biraz daha bekledi. Sonra masaya,

"Diriliş" dedi.

"Kesinlikle," diye homurdandı Chap.

"Beck'le görüşmemi ister misin?" diye sordu Slate.

"Oylama," dedi Buck. "Babić'i halletmemize yardım etmesi için Resurrection MC ile iletişime geçmemizi isteyenler?"

"Evet," dedi Ink.

"Evet," dedi Cruise.

"Evet," dedi Chap gereksiz yere.

"Tabii ki evet," dedi Lynch.

Diğerleri oybirliğiyle kabul etti ve Buck Slate'e baktı. "Beck'i ara."

Beck, Resurrection Motorcycle Club'ın başkanıydı.

Çeşitli konular hakkında genel bir konuşma yapıldı ve adamlar harekete geçti.

Sonunda, Buck, Chap, Ink, Cruise, Gash, Riot, Lynch ve Slate kaldı.

Mantiğin sesi olan Ink konuştu.

"Ben evet oyu verdim, ama Diriliş ciddi bir mesele, kardeşim."

"Babić bizimle oynayacak ve bunu kadınlarımız aracılığıyla yapacak," diye hatırlattı Buck.

"Onlar ölüm melekleri, Buck." Ink kendi sözlerini hatırlattı.

"Onlara 'eski koruyucu çocuk' ve 'kadın' kelimelerini verirsem, Clara'ya daha fazla zarar vermeden Phoenix'i parçalayacaklar," dedi Slate. "Ben de bunu söylüyorum," diye cevapladı Ink.

"Clara'ya daha fazla zarar gelmeyecek," dedi Buck. "Buck, kardeşim..."

"Clara'ya daha fazla acı *çektirmeyecek*," diye karar verdi Buck. "O kızları seçti. Sadece kızları. Bunu bir neden için yaptı. Benimle, seninle, Ink'le, Cruise'la veya Kulüp'le uğraşmıyor. Onu incitmek için bizi kullanıyor. Ve o bunu hissetmeyecek. Ne yapmamız gerektiği umurumda değil, o bizim. O aileden biri. Ve bunu hissetmeyecek."

Ink arkasına yaslandı.

O da buna katılıyordu.

"Bir telefon görüşmesi yapm a m gerekiyor," dedi Slate, ayağa kalkarak telefonunu çıkararak odadan çıktı.

Kısa süre sonra odadaki diğerleri de odayı terk etti. O, Chap ile baş başa kaldı.

"Seninle gurur duyuyorum dostum,"

dedi Chap. Buck hiçbir şey söylemedi.

"Baban da seninle gurur duyardı." Buck

arkadaşının gözlerine baktı.

Sözleri göğsünde hissetti. Ama

hiçbir şey söylemedi.

"Ona söyleyeceğim, onu ziyaret edeceğim. Clara ve çocukları tatil için onu görmeye götüreceksin?"

"Yarın gidiyoruz."

"Clara'yı çok seviyor."

"Biliyorum, çünkü Clara harika biridir. Ayrıca bana söylediği için biliyorum."

bana

söyle "Kristy'den nefret

di."

ediyordu." Buck yine

sessizleşti. Bunu da

biliyordu.

"İyi iş çıkardın dostum," dedi Chap sessizce. O da

bunu biliyordu.

Evet, tabii ki.
Bunu da biliyordu.

EPİLOG

AYA ULUMAK

Toplantıdan bir buçuk saat sonra, Buck arabasını park etmek için çeşitli arabaların arasından geçerek, arabasından indi ve merdivenleri çıkarak ön kapısına ulaştı.

Gear, Damian, Ink ve Raymundo, terasta bir ısıtıcı altında oturuyorlardı.

"Benim akıllıca tavsiyemi dinle, baba," dedi Gear. "Oraya girme." Buck pencerelerden evinin içine baktı.

Köşede, şimdiye kadar gördüğü en büyük Noel ağacı duruyordu ve o kadar çok süslemeyle kaplıydı ki, altında bir ağaç olduğunu zar zor anlayabiliyordunuz.

Ağaç parlak bir şekilde aydınlatılmıştı.

Şöminede ateş yanıyordu.

Tia, birkaç küçük çocukla birlikte şöminenin önündeki yerde oturmuş, bir yapboz yapıyordu.

Gözlerini sola çevirdi.

Clara, Tatie, Bayan Jimenez, Minnie, Lorie, Raymundo'nun eşi Griselle ve diğer bazı çocuklarla mutfaktaydı ve sanki kırmızı ve yeşil şekerleme bombası patlamış, beraberinde küçük gümüş ve altın topları da havaya uçurmuş gibiydi.

Yine de çoğunlukla krema vardı.

Her yer krema ile kaplıydı.

Clara'nın saçında bile.

"Zencefilli kurabiye adam süslemesi," diye bilgilendirdi Gear. "Bayan J'nin tüm çocuklarına bir teneke dolusu götürebilmesini sağlamak istiyor."

"Bir erkek kardeşim ve iki kız kardeşim var," dedi Raymundo gülümseyerek. "Ve bir uyarı, *hermano*, annem tüm torunlarını oraya koymuş."

Bunu zaten görmüştü.

"Düzeltilme, Clara her birinin *kocaman* bir teneke kutusu olmasını istiyor," diye düzeltti Gear.

"Oraya gir, onlara taze bira ile hemen geri geleceğini söyle," Damian bir çıkış yolu önerdi.

Ancak bu daha çok bir emirdi, çünkü Buck onun neredeyse kuru olduğunu görebiliyordu.

"Hepinize hamburger yapacağım," Buck onlara orada olmalarının orada olduklarını hatırlattı.

"Henüz hazırladın mı?" Ink sordu. "Hayır,"

Buck cevapladı.

"Buck," diye seslendi Damian.

"Buck," diye seslendi Damian.

Durup Damian'a baktı.

"Tia ve Clara, hayatlarında hiç, etrafları insanlarla ve küçük çocuklarla çevriliyken, zencefilli kurabiye adamlar yapmadılar," dedi.

Ona hatırlatılması gerekmiyordu.

Ama hatırlatma yine de amacına ulaştı.

Rogan Kirk öldüğü andan itibaren bu bir sorun haline gelmişti.

Çünkü Buck, Clara'nın kendi insanları olduğunu ve onların onu desteklediğini bilmesini istemişti.

Aslında yaptığı şey, ona büyük bir ailesi olduğunu göstermekti ve Clara da bu aileye bakmayı hayatının anlamı haline getirmişti.

Tam Clara'ya göre.

Bu, patlayan ilk şekerleme bombasıydı.

Ama o günden beri bir sürü hamburger yapmıştı. Evine girdi.

"Baba!" diye bağırdı Tatie ve ona doğru koştu.

Saçında da krema vardı.

O da ailesiyle mutfakta hiç zencefilli kurabiye adam yapmamıştı. "Selam, Buck!" Tia selam verdi.

"*Hola*, West," diye seslendi

Bayan J. "Selam dostum," dedi

Minnie. "Selam Buck," diye

seslendi Lorie.

Ama Clara sadece ona baktı, muhteşem yüzü yumuşak, tatlı ve erkeğinin eve dönmesinden mutluydu.

Tatie ona vurdu ve o da kızını kollarının arasına aldı.

"Zencefilli kurabiye adamlar yapıyoruz. Kokusu *harika* değil mi?"

Kesinlikle öyleydi.

"Evet, tatlım," diye mırıldandı, ona gülümseyerek ve onu sıkıca kucaklayarak.

Clara ona gülümsedi, onu da kucakladı, sonra bırakıp koşarak küçük bir çocuğu yakaladı ve havaya attı, çocuk da çığlık attı.

Ve hemen Clara'nın yanına döndü.

Tanrım, beş ay önce banyo zemininde yatıyordu, dövülmüş, mucize eseri hayatını tamamen mahvetmek isteyen üç pislikten kaçmayı başarmıştı.

Bu kaçış, onun hayatını bildiği şekilde değiştirdikten sonra gerçekleşmişti ve her düşündüğünde onu paramparça ediyordu, Clara'nın asla tamamen iyileşemeyeceği bir şekilde.

Şimdi, dışarı çıkıp partiye gidip sarhoş olmuyordu. O adamla çıkıyordu. Arkadaşlarıyla takılıyordu. Ödevi olduğunda evde kalıp ödevini yapıyordu.

Ve Clara'ya tapıyordu.

Noel için bir araba alacaktı, bu Clara'nın fikriydi, ama Buck da tamamen aynı fikirdeydi.

Cruise bulmuştu. Vintage, üstü açık bir Mustang.

Araba depoda park edilmişti. Driver ve Gash, Noel arifesi geç saatlerde veya Noel sabahı erken saatlerde arabayı eve getirmek için anlaşmışlardı.

Debbie buna bayılacaktı.

Karanlık zamanlar geçirdiğini bilmiyordu. Clara'dan sadece "Debbie bununla ilgileniyor" diye duymuştu.

Ayrıca, Clara olmasaydı, kızının aynı kız olmayacağını da biliyordu.

Kızın ihtiyaç duyduğu kişi olmanın ve ona ihtiyaç duyduğu şeyi vermenin bir yolunu bulmayı umuyordu.

Ama inkar edilemezdi ki, o boktan olaylar yaşandığında Clara'nın yanında olması, onun zaten sayısız şekilde şanslı olduğundan daha da şanslı olduğunu gösteriyordu.

Griselle'e selam verdi, birkaç çocuk tarafından saldırıya uğradı ve sonunda sevgilisine ulaştı.

Dudaklarına bir öpücük kondurdu ve sonra ciddi bir şekilde, "Bir dakika konuşabilir miyiz?" dedi. Oh, lanet olsun.

Başını salladı.

O da hiç vakit kaybetmeden onu yatak odasına götürdü.
Kapıyı kapattığında, adam ona, "Saçında krema var," dedi.
Kadın ellerini havaya kaldırdı.
"Gerçekten mi?" diye sordu.
"Bebeğim, o ellerinle saçına dokunma."
Hâlâ üzerinde sıvı şeker parçaları olan yeşil ve kırmızı lekeli ellerini indirdi ve onlara baktı.

Sonra kendi kendine kıkırdadı. Tanrım.

Tanrım.

Mutluydu. Ona bunu
o vermişti.

Saçındaki şekerleme ve Tatie ile birlikte gittikleri her yerden eve döndüklerinde yeni süslemelerle donattıkları kocaman Noel ağacı ve o kıkırdama.

O, ona tüm bunları vermişti.

Ona ve çocuklarına bir şey olacağı ve çocuklarının koruyucu aile sistemine gireceği düşüncesi bile onu kusma isteği uyandırıyor.

Onun hikayesi en kötüsü değildi, ama doğumundan Dive'a girdiği ana kadar iyi de değildi.

Ve şimdi Noel müziği, sohbet sesleri duyabiliyordu ve yatak odalarının bile kurabiye koktuğunu hissedebiliyordu.

Ve kadını kıkırdıyordu.

Bunu içten içe hissetmesine ve çocuklarının sağlıklı ve güvende dünyaya geldiğini öğrendiği an dışında yaşadığı en iyi his olmasına rağmen, bunu bir an önce bitirmek istiyordu.

Clara'nın "bir dakika konuşalım" sözü bu günlerde sık sık geliyordu.

Bunun nedeni, kadının zengin olması ve Noel'in yaklaşmasıydı. Tatie'nin arabasının parasını ödemesini zaten reddetmişti, ama zorlukla.

Gear ve tüm arkadaşları için (oradan ve Flag'den) lüks bir ev kiralamasına da izin vermemişti, ama zorlukla.

Kadının Alaska'da (hem de en pahalı olanından) bir aile balina izleme gezisinin masraflarını karşılamasını reddetti, ama zorlukla.

Sonunda kadına bir taviz vermek zorunda kaldı ve Noel'den sonra Vail'de kayak yapmaya gittiler. Bununla birlikte, masrafları paylaşıyorlardı.

O bir motosikletçiydi. Kayak yapmazdı. Ama çocuklar snowboard yapıyordu.

Böylece çocuklar snowboard yapabilecek, o ve Clara da sevişebileceklerdi. Başka bir deyişle, bu işe yaradı.

"Şunu halledelim," diye mırıldandı. "Anlamadım?" diye sordu kadın.

"Çocuklardan birine vermek istediğin ne varsa, bana sor. Muhtemelen Tatie'ye elmas ya da Gear'a dünya turu olacak, o yüzden hayır diyeceğim, sonra hamburger yapmaya başlayabilirim. Beslemem gereken ağızlar var."

"Noel alışverişini bitirdim," dedi. Tanrıya şükür.

Bir hafta önce ağacın altındaki yer kalmamıştı, o yüzden o boklar yere yayılmaya başlamıştı.

"Kristy aradı."

Vücudunun sarsıldığını hissetti.

"Bir daha söyler misin?" diye sordu.

"Kristy aradı," diye tekrarladı.

"Tatie?"

"Hayır."

"Gear mı?"

Kız başını salladı.

Kafasında bir tıslama duydu ve fısıldadı, "Sen mi?" "Evet. Ama..."

"Seni aradı." "Evet."

Ve..."

"Şahsen. Senin telefonunu."

Kız başını salladı. "Evet, West. Ama dinle..."

"Numarını nasıl buldu?"

"Bilmiyorum. Sormadım. Şimdi..."

Telefonunu çıkardı ve açtı.

Kızın eli bileğini tuttuğu için daha fazla ilerleyemedi. "Ne yapıyorsun?" diye sordu kız.

"Onu arayıp, onun için sınırların ötesinde olduğunu açıkça belirt." "Buck, çocuklar Noel'de ne istiyorlar diye sordu," dedi yumuşak bir sesle. Tanrım.

"Cidden mi?"

"Ve ikisi de Noel hediyeleri konusunda onu reddettiği için, Noel'den sonraki gün bir şeyler yapabilir miyiz diye sormak istedi. Öğle yemeği falan gibi."

Buck ona baktı.

"Ona ertesi gün Vail'e gideceğimizi söyledim..."

"Bebeğim, bu bir sürpriz ve o bunu herkese anlatacak," diye homurdandı. "Hayır.

Ona bunun onların hediyesi olduğunu söyledim ve o da söylemeyeceğine söz

verdi." Ona yaklaştı ve bileğini bıraktı ama göğüslerini onun göğsüne dayadı.

Onun kokusunu alabiliyordu.

Gözlerindeki parıltıyı gördü. Ve

onu hissetti.

Böylece birdenbire her şey hakkında çok daha iyi hissetmeye başladı.

"Tam olarak nazik değildi, ama kibardı. Sanırım sormak zorunda kaldığı için biraz utanmıştı. Ama sordu. Ve Yeni Yıl sonrası bir şey yapmak için beklemek sorun olmayacağını söyledi."

"Tamam," diye mırıldandı, ellerini beline kaydırarak.

"Ve ona gelip hediyelerini teslim etmesinin sorun olmayacağını söyledim. Yarın değil. Yarın Locke'u ziyaret edeceğiz. O yüzden ertesi gün dedim. Eğer sen de kabul edersen. Ve o da senin kabul etmen halinde kabul etti. Peki... kabul ediyor musun?"

"Çocukları bıraktığında burada olmalarını mı istiyor?" "Bu en iyisi olur."

"Bu onlara kalmış, Toots." O

da başını salladı.

"Yılbaşı sonrası da onlara kalmış." Yine başını salladı.

"Kristy'ye bunu söyleyeceğim. Seninle bağlantısı olduğunu düşünmesini istemiyorum." "Kötü bir konuşma değildi, West. Ve iyi nedenleri vardı."

"Kristy ile konuşacağım. Seninle bağlantısı olduğunu düşünmesini istemiyorum," diye tekrarladı.

Yine başını salladı, ama bu sefer ellerini onun omuzlarına koydu.

"Bana krema bulaştıracaksın," diye mırıldandı, ağzı bu kadar yakinken konuşmaya olan ilgisini kaybetmişti.

"Umurunda mı?" "Hayır,

tabii ki değil."

"Öyle düşünmüştüm. Öpüşecek miyiz?" "Tabii ki."

"Öyle düşünmüştüm. Ama West, bunu uzun süre yapamayız. Bizim... Ona sessizce öpücük verdi.
Uzun süre yapmadı.
Ve işini bitirdiğinde, ikisi de banyoya gidip saçlarındaki krema kalıntılarını temizlemek zorunda kaldı.
O bunu yaparken kıkırdadı.
Buck, onun kıkırdamasını dinlemekten keyif aldı. Sonra, arkadaşlarının yanına döndüler.
Hamburgerleri hazırladı.
Onları ızgarada pişirdi.
Kadınlar kurabiye kalıntılarını temizlediler ve patates kızartmaya, domates ve soğan dilimlemeye ve diğer hamburger malzemelerini ayırmaya başladılar.
O, onların ailesine yemek verdi.
Buck, onların misafirliklerini uzattıklarını düşünüyordu.
Ama Clara'yı, ağacın önünde yere oturmuş, ona sarılmış Gear'a yaslanmış, ikisi de konuşup gülüşürken gördüğünde...
Buck bunu pek umursamadı.

"ERKEN NOEL HEDİYESİ İSTER MİSİN?"

"Hayır."
"Emin misin?" "Evet."
"Emin misin?" "Evet."
"*Emin* misin, emin misin?"
Buck kadını sırt üstü çevirdi ve ay ışığında ona baktı.
Herkes gitmişti.
Çocuklar dışarıdaydı.
Sikişmeyi yeni bitirmişlerdi.
Yarın babasını görmek için uzun bir yolculuk yapmayacaklardı.
Ama saat geç olmuştu, sert bir şekilde boşalmıştı, kadına da aynısını yaptırmıştı ve uykuya ihtiyacı vardı.
Ve şimdi kadın ona bunu yapıyordu.

"Yine iç çamaşırı mı?" diye sordu. "Hayır." Diye uzattı.

"Dünya turu mu?"

"Dünya turu mu istiyorsun?" "Hayır."

"O zaman,
hayır." Siktir.

"Dünya turu muydu?" diye sordu. "Buck, bırak da sana vereyim."

Ona bir şey vermek mi istedi? Bunu yapmaktan hoşlanıyordu (ve yaptı da)?

O da ona izin verdi.

"Tamam. Devam et."

"Hamileyim." Buck sertleşti.

"Ve bu kesinleşti. Hamilelik testi ile değil, doktor testi ile. Yani yarın Locke ve çocuklara söyleyebiliriz!" diye sevinçle söyledi.

"Deniyor muyduk?" diye sordu.

"Şey," dedi, şimdi tereddütlü bir şekilde, "sadece senin bir bebek istediğin anlaşıyordu. Ve ben artık yirmi iki yaşında değilim. Sen de değilsin. Ve düğünümüzü Sevgililer Günü'nden sonraki güne planladık, çünkü Sevgililer Günü çok yapışkan ve o gün cumartesiye denk geliyor. Ve..." Uzun bir süre durakladı ve sonra sordu, "Sen istemiyor muydun, bilirsin, şey... Bak, bunun gerçekten iyi bir hediye olacağını düşündüm."

"Aya ulumamaya çalışıyorum." "Anlamadım?"

"Ay'a ulumamaya çalışıyorum," dedi yavaşça. "Bu, şey... iyi bir şey mi?"

"Bebeğim sende mi?"

"Eeeevet," diye uzattı. "Ve sen bunu mu soruyorsun?"

"Çok... sevinçli görünmüyorsun."

"Bu haberi sindirmek için biraz zamanım olana kadar, sana zarar verebilirim, o kadar... mutluyum."

"Gerçekten mi?"

Elleri hareket etti ve vücudu sıçradı, çok hızlı yaptılar.

Ama o, kızın başını tuttu ve yüzünü onun yüzüne yaklaştırdı.

"Clara, ilk seferinde her şeyi mahveden, bunun bedelini çocuklarının ödemesini izlemek zorunda kalan, tamamen doğru bir şeyi olduğunu bilen ve bunu bir çocuğa verebilen bir adamın nasıl hissettiğini biliyor musun?"

"Bilmiyordum, ama sanırım anlıyorum," diye fısıldadı, sesi garipti. "Ağlayacak mısın?"

"Çok tatlısın."

"Clara, canım, karnında benim bebeğim var. Bu ağlamak için bir neden değil."

"Mutluluk gözyaşları."

Siktir.

Mutlu.

Bir bebekleri olacağı için mutluydu.

"Başından beri yanlış olduğunu bilmek ve bir çocuğa tamamen doğru bir şey verebilme yeteneği ile ödüllendirilmek nasıl bir şey biliyor musun?" diye sordu.

"Yanlış yapmadın."

"Hala yanlıştı. Ve şimdi çok doğru."

Siktir.

"Seni seviyorum, Buck," dedi.

"Biliyorum bebeğim, ben de seni seviyorum."

"Mutlu musun?"

"Çok mutluyum."

Kız küçük bir hıçkırıkla kıkırdadı. Ve ağlayarak bitirdi.

Onu öptü, yanlarına döndüler. Ve sonra onu öpmeye devam etti.

Sonunda dudaklarını kızın burnuna değdirdi ve onu kendine sıkıca sarıp sarmaladı.

Onun uyuyacağını sandı. Ama o

uyumayacaktı.

Kadın, "Biliyorsun, buraya gelip sahip olduklarımızı elde etmek için tüm bunları yaşamak zorundaydık... tam burada," dediğinde bunu anladı.

"Biliyorum."

Ve gerçekten biliyordu.

Ama bunu sevmek zorunda değildi.

"Yani, eğer bunu silme gücün olsaydı, onca şeyden sonra, *burada olmanın* ne kadar büyük bir şans olduğunu bilemezdim."

İnanılmaz bir şans. Buck

gözlerini kapattı. Ve

"Biliyorum" dedi.

"Çocuklara anlatmak için

sabırsızlanıyorum." "Evet."

"Ve Locke'a. Bence o da mutlu olacak."

"Mutlu olacak. Ben mutluyum, sen mutlusun, bebeğim. Evet, o da çok mutlu olacak."

"Seni mutlu etmeyi seviyorum, Buck."

"Sevdiğin bir şeyi yapman çok güzel." Kıkırdadı ve sonra ona sarıldı.

Onu kendine daha da yaklaştırdı.

"İyi geceler, West," diye mırıldandı, uykulu bir sesle. "Erken mutlu Noeller." "İyi geceler, Toots," diye fısıldadı. "Bana şimdiye kadarki en güzel hediye verdiğin için teşekkür ederim

"

O daha da yaklaştı. "Benim için bir zevkti."

Karanlıkta sırtı. Clara uykuya daldı.

Buck uyanık kaldı.

Bir süre sonra başını geriye yaslayıp pencereden ayı seyretti.

Uluyarak bağırmadı.

"Onu seveceksin anne," dedi sessizce. Ay cevap vermedi.

Yedi ay sonra, kızları doğduğunda ve ona bir isim seçtikten sonra cevabı aldı. Terli ve kızarmış yüzlü, saçları cildine yapışmış Clara, küçük kızı göğsünde kıvrılmış halde, muhteşem mavi gözleriyle ona baktı ve şöyle dedi

"Bence adı Lenora."

Bu, seçtikleri isim değildi.

Buck bunu biliyordu.
Annesi de onayladı.
Ama o anda, karısına. Kabul etti.

BUNDAN İKİ HAFTA SONRA, Lenora'yı ve elindeki çantayı yatak odasına taşıdı.

Clara köşedeki sandalyede kıvrılmış, kitap okuyordu. "İşinizi hallederken eğlendiniz mi?" diye sordu. "Mm," diye mırıldandı cevap olarak.

Kızı ona uzattığında, Clara tereddüt etmeden kitabını bir kenara koydu.

Buck yatak odasına gitti, çantanın içindekileri yatağın üzerine döktü ve onları ayırmaya başladı.

Karton zarftan eşyaları çıkarıp diğerine koyduktan sonra, şifonyere döndü.

Ayarlamalar yaparak, Tatie'nin Noel sabahı ağaç önünde birbirlerine sarılmış dörtlünün selfie çubuğuyla çektiği fotoğrafı biraz yana kaydırıldı.

Ve Vail Dağı'nın eteklerinde, kış kıyafetleri içinde çekilmiş dörtlü fotoğrafın bulunduğu çerçeveyi geriye kaydırıldı. Çocuklar karın üzerine kaykaylarını dikmiş, Clara ise kulaklarına kadar indirilmiş, tepesinde büyük kabarık bir top bulunan şapkasıyla çok sevimli görünüyordu.

Ve ilk taşıdığı çerçeveyeyle aynı açıda olan çerçeveyi de ortadaki boşluğu doldurmak için geriye kaydırıldı.

Bu çerçeve, Clara'nın terasın önündeki alanda onun yanında durduğu fotoğrafı içeriyordu. Clara, ince askılı, üzerine küçük noktalar ve büyük çiçekler işlenmiş dantelli beyaz bir elbise giyyordu. Elbisenin dantelli kolları dirseklerine kadar uzanıyordu. Elbisenin yarı geniş eteği, ön tarafında uyluk ortasına kadar bir yırtmaç vardı ve beline ince beyaz bir kemer bağlanmıştı.

Elbiseyi parlak pembe, seksi sandaletlerle giymişti.

Kollarını onun beline dolamış, yanağını beyaz gömleğine dayamış, ayağını geriye doğru uzatmış, ayakkabılarını ve düzgün baldırlarını ortaya çıkarmıştı.

Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Onunkiyle aynı.

Çünkü yanlarında, nedime elbisesi giymiş Tatiana, Gear'ın sırtına atlamıştı. Ve Gear onu yakalamıştı. İki çocuğu da gözleri kapalı, ağızları açık, kahkahalarla gülüyorlardı. Güzel çocukları vardı. Yeni çerçeveyi yere koydu. Sekiz on. Ortada gururla duruyordu. Oturma odasındaki kanepenin üzerinde. Buck, Lenora'yı koluna almıştı. Clara da kucağındaydı. İki çocuğu da yanlarında, onlara ve birbirlerine sarılmış olarak eğilmişlerdi. Chap o fotoğrafı çekmişti. Buck çerçeveyi istediği yere yerleştirdikten sonra karısına ve kızına baktı. "Yakında başka bir şifonyer almamız gerekecek," dedi kadın. "Bununla bir sorunum yok," diye cevapladı adam. Sonra onları kucakladı ve bunu yaparken, Tanrı'nın geçen bir yıl boyunca oldukça fazla ilgi gösterdiğini düşünerek, bir haber gönderdi. Zaten koyu saçlı güzel bir kızı olduğu için, Lenora'nın annesinin bilardo maçını kazanmak için başarılı bir şekilde vuramadığı bilardo topu gibi kel doğmasının, yeni kızının annesinin bal rengi saçlarına sahip olacağı anlamına geldiğini umuyordu. "İyi misin?" diye sordu. "Her zaman," diye cevapladı. Buck ona doğru gitti. Derin bir şekilde eğildi. Burnunu öptü. Daha da eğildi. Küçük bebek burnunu öptü. Sonra odadan çıktı.

Son

*Aces High MC geri dönecek... Wild
West MC Serisi'nde*

TARTIşMA VE DÜşÜNME SORULARI

Kitap Kulübü Tartışmaları Hala Ayakta

1. Gençlik döneminizdeki anlar hayatınızı belirler ve bazen küçük şeyler bile hayatınızın geri kalanında tepkilerinizi ve yanıtlarınızı şekillendirebilir. Clara'nın ilk kocasıyla ilişkisi, yüzeysel olarak bakıldığında, onun hayatının büyüleyici olduğunu düşündürür, ancak aslında, koruyucu aileye verilmesi de dahil olmak üzere çok mütevazı bir başlangıcı vardı. Buck'ın hayatına bakıldığında, belki de çocukluğu çatışmalarla dolu olduğunu düşünebilirsiniz. Ancak öyle değildi. Sevgi dolu iki ebeveyni vardı.

Kitapla ilgili sorular: Clara'nın geçmişi sizi şaşırttı mı? Buck'ınkı? Sonunda Rogan'ı çevreleyen sevgi dolu bir aile görmek sizi şaşırttı mı?

Düşünme-Tartışma soruları: Bugünkü yaşamınızı ve davranışlarınızı şekillendirdiğini düşündüğünüz, çocukluğunuzdan kalan bir şey var mı? Bunu kendinizde değıştirmek istediğiniz bir şey olarak mı görüyorsunuz, yoksa sizi daha güçlü kılan bir şey olarak mı?

2. Desmond Tutu, "Bağışlama, size yeni bir başlangıç yapmak için bir şans daha verildiğini gösterir" demiştir. Bağışlama, *Still Standing'in* ana temalarından biridir. Clara, birçok kez derin yaralar açan şekilde bununla karşılaşır. Aslında, hayatındaki erkekler sıklıkla onun bağışlamasına ihtiyaç duyuyor gibi görünüyor.

Kitapla ilgili sorular: Clara'nın Rogan'ı affetmesi gerektiğini düşünüyor musunuz? Buck'ı affetmesi gerektiğini düşünüyor musunuz? Buck'ın Kristy'yi affetmesi gerektiğini düşünüyor musunuz?

Düşünme-Tartışma soruları: Nasıl affedersiniz? Ne zaman affedersiniz? Asla affetmemek doğru mu?

3. Motosiklet kulüpleri birkaç konuda önemlidir; özgür yaşamak ve çılgınca eğlenmek kolay olanlardır, sadakat ve kardeşlik ise en önemlileridir.

Kitapla ilgili sorular: Erkeklerin kardeşlerinin aldatmalarını örtbas ederek sadakatlerini göstermeleri hakkında ne düşünüyorsunuz?

Düşünme-Tartışma soruları: Sadakati nasıl tanımlarsınız? Evlilikte veya ilişkide? Arkadaşlıkta? Ailede? Peki ya körü körüne sadakat? Sadakat, kendinizi bir şekilde küçük düşürmenizi gerektirdiğinde ne yaparsınız?

4. Clara'nın koruyucu aile ortamından gelmesi ve Buck'ın bir motosiklet kulübünün üyesi olması nedeniyle, buldukları aile kan bağı kadar önemlidir. Bazı durumlarda, buldukları aile kan bağından daha güçlüdür.

Kitapla ilgili sorular: Clara'nın motosiklet kulübü ailesine uyum sağlamasına şaşırdınız mı? Eğer öyleyse, neden?

Düşünme-Tartışma soruları: Senin bulduğun ailen kimler? Onları nasıl buldun? Bulduğun ailen için yaptığın en çılgın şey neydi?

5. Clara ve Buck'ın aşk hikayesine uyan bir şarkı seçebilseydiniz, bu hangi şarkı olurdu?

6. Kahvaltıda tatlı mı tuzlu mu tercih edersiniz? Buck'ın sizin için ne pişirmesini isterdiniz? En sevdiğiniz Pop Tart tadı hangisi?

7. *Still Standing'i* okudunuz. En sevdiğiniz kısım hangisiydi? En sevdiğiniz sahne hangisiydi? En sevdiğiniz ikincil karakter kimdi? Aces High Motorcycle Club'ın bundan sonra nereye gideceğini düşünüyorsunuz?

YAZAR HAKKINDA

Kristen Ashley, *Rock Chick*, *Colorado Mountain*, *Dream Man*, *Chaos*, *Unfinished Heroes*, *The 'Burg*, *Magdalene*, *Fantasyland*, *The Three*, *Ghost and Reincarnation*, *The Rising*, *Dream Team* ve *Honey* serileri ile birkaç bağımsız roman dahil olmak üzere yetmişden fazla romantik romanın yazarı ve *New York Times*'in en çok satan yazarıdır.

Hem bağımsız hem de geleneksel olarak kitaplarını yayınlayan karma bir yazar olan Ashley'nin kitapları on dört dile çevrilmiş ve dört milyondan fazla satmıştır.

Kristen'in romanı *Law Man*, RT Book Reviews Reviewer's Choice Award'da en iyi Romantik Gerilim dalında ödül kazandı, bağımsız olarak yayınlanan *Hold On* adlı eseri RT Book Reviews'da en iyi Bağımsız Çağdaş Romantik dalında aday gösterildi ve geleneksel olarak yayınlanan *Breathe* adlı eseri en iyi Çağdaş Romantik dalında aday gösterildi. Kristen'in *Motorcycle Man*, *The Will* ve *Ride Steady* (Romance Reviews'dan Reader's Choice ödülünü kazanan) adlı kitapları, Goodreads Choice Awards'ın Romantik Kategori'nde final turlarına kaldı.

Kristen'in *Magdalene* serisinin ilk romanı olan *The Will*, Passionflix tarafından sinemaya uyarlandı ve 2020 yılının Sevgililer Günü'nde gösterime girdi.

Gary'de doğan ve Indiana'nın Brownsburg kentinde büyüyen Kristen, Purdue Üniversitesi'nden dördüncü nesil mezun oldu. O zamandan beri İngiltere'nin batı kesimindeki Denver'da yaşadı ve şu anda Phoenix'te ikamet ediyor. Bağımsız yayıncılık kariyerine başlamadan önce on sekiz yıl boyunca bir hayır kurumu yöneticisi olarak çalıştı. Şu anda tam zamanlı olarak yazıyor.

Romantizm onun tarzı olsa da, Kristen'in tüm romanlarında hakim olan temalar dostluk, aile ve güçlü bir kardeşliktir. Bu amaçla ve okuyucularının desteğine teşekkür etmek için Kristen, okuyucularına geri vermek ve güçlü bir kadın topluluğunu teşvik etmek için tasarlanmış bir dizi program olan *Rock Chick Nation*'i oluşturdu.

Rock Chick Nation'ın misyonu, en iyi hayatı yaşamak, gerçek benliğine sadık kalmak, güzelliğini fark etmek ve son olarak, kız kardeşlerini desteklemektir. Kız kardeşlerin yanında arkadaş ve aile olarak olsunlar ya da binlerce kilometre uzakta olsunlar ve kim olduklarını bilmesen de.

RC Nation'ın programları arasında Rock Chick Rendezvous, Kristen'in kız kardeşliği bir araya getirmek için partiler ve buluşmalarla dolu hafta sonları düzenlediği Rock Chick Recharges, Kristen'in özel bir gece geçirmek üzere aday gösterilen kadınlar için düzenlediği akşamlar ve Kristen'in okuyucularının aday gösterdiği kar amacı gütmeyen kadın kuruluşları için fon toplayan devam eden bir program olan Rock Chick Rewards yer alıyor. Kristen'in Rock Chick Rewards programı, hayır kurumlarına 146.000 doların üzerinde bağışta bulunmuştur ve bu rakam artmaya devam etmektedir.

Kristen, kitapları ve Rock Chick Nation hakkında daha fazla bilgiyi [KristenAshley .net](http://KristenAshley.net) adresinde bulabilirsiniz.

Kristen Ashley ile bağlantı kurun

KRISTEN ASHLEY'İN DİĞER ESERLERİ

Rock Chick Serisi:

Rock Chick

Rock Chick Kurtarma

Rock Chick Kurtuluşu *Rock*

Chick Renegade *Rock Chick*

İntikamı

Rock Chick Hesaplaşma *Rock*

Chick Pişmanlık

Rock Chick Devrimi

Rock Chick Uyanışı *Rock*

Chick Yeniden Doğuşu

The 'Burg Serisi:

Senin İçin

Huzur

Altın İz

Kalbin Oyunları Söz

Sıkı Tutun

Kaos Serisi:

Rüzgarı Ele

Geçir İçindeki

Ateş Sakin Sür

Ateşin İçinden Geç

Unutulmaz Bir Noel Zorlu Yolculuk

Rüzgar Gibi Vahşi

Özgür

Vahşi Ateş

Vahşi

Rüzgar

Colorado Dağ Serisi:

Kumar Tatlı

Rüyalar Şans

Meleği

Nefes

Pürüzlü

Kaleidoscope

Bounty

Rüya Adam Serisi:

Gizemli Adam

Vahşi Adam

Kanun Adamı

Motosikletli Adam

Sessiz Adam

Rüya Takım Serisi:

Hayal Yaratıcı

Hayal Avcısı

Rüya Isırıkları Yemek Kitabı

Rüya Döndürücü

Fantasyland Serisi:

En Cılgın Hayaller

Altın Hanedanlık Fantastik

Kırık Güvercin

Gece Yarısı

Ruhu

Bal Serisi:

Derin Uçurum

En Uzak Kenar En

Büyük Risk

Magdalene Serisi: Yükselen

İrade

Aradaki Zaman

Ay Işığı ve Motor Yağı Serisi:

Bağlantı Yavaş

Yanma

Nehir Yağmuru Serisi:

Tırmanıştan Sonra

Üçlü Seri:

Güneş Gökyüzünden Düşene Kadar Tüm

Varlığımla

Vahşi ve Özgür

Bitmemiş Kahraman Serisi:

Sövalye

Creed Raid

Diakon

Sebring

Hayaletler ve Reenkarnasyon Serisi:

Sommersgate Evi Lacybourne

Malikanesi Penmort Kalesi

Canlanan Masal

Şanslı Yıldızlar

Yükseliş Serisi:

Her Şeyin Başlangıcı Plan Başlıyor

Sonun Şafağı

Yükseliş

Mathilda, Süper Cadı: Mathilda'nın

Gölgeler Kitabı Mathilda Karanlık

Lord'un Yükselişi

Kristen Ashley'nin diğer kitapları:

Cennet ve Cehennem

Güvenli Oynamak

Üç Dilek Karmaşık

Gevşek Uçlar

Hızlı Şerit

KRISTEN ASHLEY'İN ESERLERİNİ SİPARİŞ ETMEK İÇİN BURAYA TIKLAYIN

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

